

Capitolul 1

Kalona

Kalona ridică mâna. Fără ezitare. În mintea lui, nu încăpea nicio îndoială în legătură cu ceea ce trebuia să facă. Nu avea să accepte ca cineva sau ceva să-i stea în cale, iar băiatul acesta îl ținea la distanță de ceea ce își dorea. Nu dorea neapărat să-l omoare pe băiat; nu ținea morțiș nici ca el să rămână în viață. Era o simplă necesitate. Nu simțea vreo remușcare sau vreun regret. Așa cum se întâmplase în toate acele veacuri de când căzuse, Kalona avea foarte puține sentimente. Așa că, indiferent, nemuritorul înaripat suci gâtul băiatului și îi curmă viața.

— Nu!

Suferința din acel unic cuvânt îi îngheță inima lui Kalona. Dădu drumul trupului lipsit de viață al băiatului și se întoarse la timp pentru a o zări pe Zoey, care se năpustea spre el. Privirile li se întâlneau. Ochii ei trădau disperarea și ura. În ai lui se citea imposibilitatea negării. Încercă să rostească vorbele care să o poată face să înțeleagă - să înțeleagă și să îl ierte. Dar nimic din ceea ar fi putut spune nu ar fi schimbat scena pe care fata o văzuse și, chiar dacă el ar fi putut realiza imposibilul, nu mai era timp.

Zoey trimise spre el întreaga putere a spiritului.

Îl izbi pe nemuritor, lovindu-l cu o forță care depășea dimensiunea fizică. Spiritul era esența lui, miezul lui, elementul care îl susținuse veacuri de-a rândul și în prezența căruia se simțise întotdeauna cel mai bine, și cel mai puternic. Atacul lui Zoey îl arse. Se trezi ridicat în aer, cu atâta putere, încât se prăbuși de pe zidul de piatră uriaș care separa Insula

Vampirilor de Golful Veneției. Apele înghețate îl înghițiră și îl sufocară. Preț de o clipă, Kalona simți o durere interioară atât de ucigătoare, încât nici nu i se împotrivi. Poate că ar trebui să încheie o dată pentru totdeauna această luptă pentru viață, cu toate complicațiile ei. Poate că ar trebui să se lase din nou învins de ea. Numai că, la o secundă după ce avu acel gând, simți. Sufletul lui Zoey se făcu țandări și, tot așa cum căderea îl purtase dintr-un tărâm într-altul, spiritul ei părăsi această lume.

Și asta îl răni mai rău decât o făcuse lovitura ei.

Nu tocmai Zoey! Niciodată nu dorise să îi facă rău. Chiar cu toate mașinațiile lui Neferet, cu toate urzelile și planurile lui Tsi Sgili, el își păstrase convingerea că, orice s-ar fi întâmplat, avea să-și folosească nemărginitele puteri supraomenești ca s-o ferească de primejdia pe Zoey, pentru că, la urma urmei, ea îi oferea cea mai apropiată legătură cu Nyx pe acest tărâm - singurul care-i mai rămăsese.

Străduindu-se să-și revină după atacul lui Zoey, Kalona își smulse trupul masiv din încleștarea valurilor și avu revelația adevărului. Din cauza lui, spiritul lui Zoey dispăruse, iar asta însemna că ea urma să moară. Odată cu prima gură de aer, slobozi un strigăt sfâșietor de disperare, care deveni ecoul ultimului ei cuvânt: Nu!

Oare chiar crezuse că, după cădere, nu mai avea niciun fel de sentimente? Fusesse un prost și se înșelase, cât de mult se înșelase! Pe când zbura jerpelit pe deasupra apei, se trezi cuprins de emoții care îi sfârtecau spiritul și așa rănit, se dezlănțuia împotriva lui, îi slăbeau puterile, îi vătămau sufletul. Cu privirea împăienjenită și întunecată, se uită spre lagună, mijind ochii pentru a zări luminile care vesteau apropierea de pământ. Nu ar fi rezistat până acolo. Trebuia să se îndrepte către palat. Nu avea de ales. Cu ultimele puteri, aripile lui Kalona lovi aerul rece ridicându-l peste zid, iar nemuritorul se prăbuși pe solul înghețat.

Nu știa cât timp zăcuse acolo, în întunericul rece al nopții sfârșimate, pe când emoțiile puneau stăpânire pe sufletul său zdruncinat. În cele mai ascunse colțuri ale minții, înțelese că ceea ce i se întâmpla nu era nou. Căzuse iarăși, doar că de astă dată fusesse mai degrabă o cădere a spiritului decât a trupului - deși părea că nici trupul nu-i mai dă ascultare.

Îi simți prezența înainte ca ea să spună ceva. Așa fusesse încă de la început, fie că îi convenea sau nu, pur și simplu se simțeau unul pe celălalt.

— I-ai îngădui lui Stark să fie martor la uciderea băiatului!

Vocea lui Neferet era mai rece decât marea în toiul iernii.

Kalona întoarse capul încercând să vadă ceva mai mult decât vârful pantofului ei cu toc cui. Privi în sus și clipi ca să-și limpezească vederea.

— Un accident.

Își regăsi vocea și reuși să emită o șoaptă răgușită.

— Zoey nu trebuia să fie acolo.

— Accidentele sunt de neadmis, și nici că-mi pasă dacă ea a fost sau nu acolo. De fapt, urmările scenei la care a asistat pică foarte bine.

— Știi că are sufletul descompus?

Kalona detesta slăbiciunea neobișnuită a vocii lui și ciudata letargie a corpului, cam tot atât de mult pe cât detesta efectul pe care frumusețea de gheață a lui Neferet îl avea asupra lui.

— Bănuiesc că majoritatea vampirilor de pe insulă sunt la curent cu asta. Tipic pentru Zoey, spiritul ei nu și-a luat rămas-bun chiar pe tăcute. Mă întreb însă, câți dintre vampiri au simțit, la rândul lor, lovitura pe care ți-a servit-o puștoaica înainte de a-și lua tălpășița?

Neferet își lovea gânditoare bărbia cu o unghie lungă și ascuțită.

Kalona rămase tăcut și se strădui să-și regăsească echilibrul și să-și reîntărească spiritul răvășit, însă pământul pe care se sprijinea era prea real, iar el nu găsea puterea de a se desprinde de el pentru a-și hrăni sufletul cu rămășițele înmănuncheate ale Tărâmului de Dincolo, care pluteau primprejur.

— Nu, nu cred că vreunul dintre ei a simțit-o, continuă Neferet, cu cea mai rece și calculată tonalitate a vocii. Niciunul dintre ei nu se află în legătură cu întunericul, cu tine, așa cum sunt eu. Nu-i așa, iubitele?

— Tu ai o legătură unică, reuși să spună Kalona, deși brusc își dori ca vorbele lui să nu fie adevărate.

— Așa e... spuse ea, încă dusă pe gânduri. Apoi își miji ochii, ca și cum ar fi avut o revelație. De mult mă întreb cum de A-ya a reușit să te rănească pe tine, un nemuritor cu o putere fizică atât de mare, atât de rău, încât caraghioasele alea de babe cherokee au ajuns să te prindă în capcană. Cred că micuța Zoey tocmai mi-a furnizat răspunsul pe care ai reușit să-l ascunzi de mine cu atâta grijă. Trupul tău poate fi vătămat, însă numai prin intermediul spiritului. Uimitor!

— O să mă vindec. Se strădui să spună aceste cuvinte cu o voce cât mai apăsată. Du-mă la Capri, la castel. Du-mă pe acoperiș, cât mai aproape de cer, și o să-mi recapăt puterile.

— Presupun că așa s-ar întâmpla - asta dacă ar fi să fac cum spui tu. Numai că, iubitele, am alte planuri cu tine.

În timp ce vorbea, degetele ei subțiri începură să danseze prin aer, desenând modele complicate, asemenea unui păianjen care își țese pânza.

— Nu voi îngădui ca Zoey să mai aibă vreodată de-a face cu noi.

— Un suflet descompus este o condamnare la moarte. Zoey nu mai reprezintă un pericol pentru noi, spuse el.

Cu ochi de cunoscător, Kalona o privi pe Neferet. Atrăgea în jurul ei o negură lipicioasă pe care el o știa prea bine. Își petrecuse vieți de-a rândul luptând împotriva aceluși întuneric, înainte de a se lăsa în voia puterii sale reci. Sub degetele ei, fremăta și pulsa agitat, într-un mod familiar. Nu ar trebui să poată da ordine întunericului într-un mod atât de palpabil în mintea lui sleită, gândul reverberă ca ecoul unui dangăt funebru. O Mare Preoteasă nu ar trebui să aibă astfel de puteri.

Numai că Neferet nu mai era doar o Mare Preoteasă. Depășise deja de ceva timp granițele acestui rol, iar acum controla fără probleme negura încordată pe care o invoca.

Devine nemuritoare, se dumiri Kalona, iar odată cu acest gând, teama se alătură regretului, și disperării, și furiei care deja mocneau în războinicul căzut al lui Nyx.

— Ai zice că e o condamnare la moarte, spuse cu glas calm Neferet, pe când aduna tot mai multe fuioare de culoarea cernelii, numai că Zoey a căpătat obiceiul neplăcut de a supraviețui. De data asta o să mă asigur că nu va mai fi cazul.

— Sufletul lui Zoey are și el obiceiul de a se reîncarna, spuse el, aruncându-i în mod voit o momeală lui Neferet, pentru a încerca să o abată de la țintă.

— Atunci o să încerc iar și iar să o distrug! Furia trădată de cuvintele lui nu făcu decât să sporească atenția lui Neferet. Negura pe care o torcea se înteti, îngrămădindu-se cu tot mai multă forță în aerul din jurul ei.

— Neferet, încercă el să o îmbuneze rostindu-i numele. Îți dai seama cu adevărat ce anume încerci să stăpânești?

Privirea ei o întâlni pe a lui și, pentru prima oară, Kalona zări pata stacojie care sălășluia în adâncul întunecat al ochilor ei.

— Bineînțeles. Este modul în care ființele inferioare numesc răul.

— Eu nu sunt o ființă inferioară, dar tot așa i-am zis.

— Nu, n-ai mai făcut-o de câteva veacuri. Avea un răs răutăcios. Se pare însă că în ultimul timp ai trăit prea mult printre umbrele trecutului tău, în loc să te bucuri de minunata forță întunecată a prezentului. Știi a cui e vina.

Cu un efort teribil, Kalona se ridică în poziție șezândă.

— Nu, nu vreau să te miști. Neferet ridică ușor un deget spre Kalona, și un fuior de negură se încolăci în jurul gâtului lui, îl strânse și îl trase în jos, țintuindu-l iarăși la pământ.

— Ce vrei de la mine? bâigui el cu glas răgușit.

— Vreau să urmezi spiritul lui Zoey pe Tărâmul de Dincolo și să te asiguri că niciunul dintre prietenii ei - roști cuvântul pe un ton batjocoritor - nu va găsi vreo cale pentru a-l reuni cu trupul.

Nemuritorul tresări puternic sub efectul șocului.

— Nyx m-a alungat de pe Tărâmul de Dincolo. Nu o pot urma pe Zoey acolo.

— Te înșeli, iubitele. Vezi tu, gândirea ta e întotdeauna prea încorsetată. Nyx te-a alungat, ai căzut, nu te mai poți întoarce. Veacuri de-a rândul, ai crezut că așa stau lucrurile, și cu asta, basta. Ei bine, în sensul strict, tu nu poți. Oftă cu un aer teatral, în timp ce el o privea fără să înțeleagă. Trupul ăsta bestial al tău a fost alungat, într-adevăr, dar atât. A spus Nyx ceva despre sufletul tău nemuritor?

— Nici nu avea nevoie să spună. Dacă sufletul e separat prea mult timp de trup, trupul moare.

— Numai că trupul tău e nemuritor, așa că poate fi separat pe timp nelimitat de sufletul lui fără să moară, spuse ea.

Kalona se strădui să nu trădeze groaza pe care vorbele ei i-o însuflaseră.

— Nu pot muri, așa e, dar asta nu înseamnă că rămân nevătămat dacă spiritul îmi părăsește trupul pentru prea multă vreme. Aș putea îmbătrâni.. înnebuni... aș putea ajunge propria-mi carapace veșnic vie... Prin minte i se învârteau toate posibilitățile.

Neferet ridică din umeri.

— Păi atunci trebuie să fac în așa fel încât să termini repede, ca să te întorci la minunatul tău trup nemuritor înainte să fie vătămat pe veci. Îi aruncă un zâmbet seducător. Iubitule, mi-ar părea tare rău ca trupul tău să pățească ceva.

— Nu face asta, Neferet. Stârnești niște lucruri pentru care va trebui să plătești și ale căror consecințe nici măcar tu nu vei putea să le înfrunți.

— Să nu mă ameninți! Te-am eliberat din captivitate. Te-am iubit. Apoi am văzut cum te guduri pe lângă fetișcana aia năzuroasă. Vreau să dispară din viața mea! Consecințe? Le aștept cu bucurie! Nu mai sunt Marea Preoteasă slabă și ineficientă a unei zeițe care respectă toate regulile. Nu pricepi? Dacă nu ai fi fost atât de zăpăcit de copila aia, n-ar mai fi trebuit să-ți spun eu asta, ai fi știut singur. Sunt nemuritoare ca tine, Kalona! Vocea ei stranie răsună cu putere. Ne potrivim perfect. Mai demult credeai și tu asta, și o să o crezi din nou, după ce Zoey Redbird nu va mai fi printre noi.

Kalona se holba la Neferet, dându-și seama că era complet țâcnită, și se întrebă de ce nebunia asta nu făcea altceva decât să-i alimenteze puterea și să-i accentueze frumusețea.

— Prin urmare, asta am hotărât să fac, continuă ea pe un ton calculat. O să-ți pun la păstrare trupul ăsta sexy, undeva sub pământ, cât timp sufletul o să-ți colinde pe Tărâmul de Dincolo pentru a se asigura că Zoey nu se mai întoarce aici.

— Nyx nu o să accepte niciodată una ca asta!

Cuvintele îi țâșniră din gură înainte ca el să le poată opri.

— Nyx acceptă întotdeauna liberul-arbitru. Ca fostă Mare Preoteasă a ei, știu sigur că îți va îngădui alegerea de a călători cu spiritul pe Tărâmul de Dincolo, spuse Neferet cu viclenie. Ține minte, Kalona, iubirea mea cea mare, dacă ai s-o ucizi pe Zoey, ai să înlături ultimul obstacol ce ne împiedică să domnim împreună. Tu și cu mine vom căpăta puteri de neimaginat în acest univers al minunilor modeme. Gândește-te puțin - vom subjugă oamenii și vom reinstaura domnia vampirilor cu toată frumusețea, pasiunea și forța nemărginită pe care le implică. Pământul va fi al nostru. Vom reînvia într-adevăr trecutul glorios!

Kalona știa că Neferet se folosește de slăbiciunile lui. Se blestemă în tăcere pentru că-i permisesse să afle atât de multe despre dorințele lui cele mai tainice.

Avusese încredere în ea, și acum Neferet știa că, nefiind Erebus, el nu ar fi putut niciodată să domnească alături de Nyx pe Tărâmul de Dincolo, așa că își dorea să recreeze în lumea asta modernă cât de mult putea din ceea ce pierduse.

— Vezi tu, iubitele, dacă te gândești logic, cel mai nimerit lucru este să o urmezi pe Zoey și să întrerupi legătura dintre sufletul și trupul ei. Astfel, îți poți îndeplini cele mai arzătoare dorințe, spuse Neferet cu nonșalanță, de parcă dezbăteau problema alegerii materialului pentru viitoarea ei rochie.

— Și, mă rog, cum o să dau de sufletul lui Zoey? întrebă Kalona încercând a-i imita tonul nepăsător. Tărâmul de Dincolo este un tărâm atât de întins, încât numai zeii și zeițele îl pot cuprinde.

Chipul rece al lui Neferet căpătă o expresie de încordare, iar frumusețea ei plină de cruzime deveni o priveliște înspăimântătoare.

— Nu te prefac că nu ai o legătură cu sufletul ei! Nemuritoare Tsi Sgili trase adânc aer în piept, apoi reluă, pe un ton mai împăciuitor. Recunoaște, iubitele; tu ai putea s-o găsești pe Zoey, chiar atunci când toți ceilalți dau greș. Ce alegi, Kalona? Să domnești pe pământ alături de mine sau să rămâi un sclav al trecutului?

— Aleg să domnesc. Întotdeauna voi alege să domnesc, spuse el fără ezitare.

Imediat, ochii lui Neferet se schimbă. Verdele lor se transformă în stacojii. Își întoarse spre el orbitele în flăcări - care îl țintuiau, îl subjugau, îl hipnotizau.

— Atunci, ascultă-mă, Kalona, războinic căzut al lui Nyx, jur să îți păstrez trupul teafăr. Când nu va mai exista Zoey Redbird, Mare Preoteasă novice a lui Nyx, jur să îndepărtez aceste lanțuri întunecate și să îți permit spiritului tău să se întoarcă. Apoi te voi duce pe acoperișul castelului nostru din Capri și voi lăsa ca cerul să-ți insufle viață și putere, ca să domnești pe acest tărâm și să-mi fii consort, protector, Erebus. În timp ce Kalona o privea, neputincios, Neferet își trecu o unghie lungă și ascuțită de-a curmezișul palmei drepte. Adună sângele în palma făcută căuș și întinse mâna într-un gest de ofrandă.

— Cu sânge cer această putere; cu sânge fac acest legământ.

De peste tot din jurul ei, întunericul se iși și coborî spre palma ei, încordându-se, fremătând, bând cu nesaț. Kalona simți atracția aceluia întuneric. Îi adresa sufletului său șoapte puternice, seducătoare.

— Da!

Pe când Kalona se lăsa în voia întunericului cel lacom, cuvântul acesta răsună ca un geamăt.

Când Neferet reîncepu să vorbească, vocea ei răsună plină de măreție, încărcată de putere.

— Prin alegerea ta, am făcut acest legământ de sânge cu întunericul, însă de-ar fi să dai greș și să-l încalci...

— Nu voi da greș.

Surâsul ei avea o frumusețe nepământească; ochii îi erau injectați.

— De-ar fi ca tu, Kalona, războinicul căzut al lui Nyx, să încalci acest legământ și să dai greș în misiunea pe care ți-am încredințat-o, aceea de a o distruge pe Zoey Redbird, Mare Preoteasă novice a lui Nyx, voi pune stăpânire pe spiritul tău atâta timp cât vei fi nemuritor.

Răspunsul îi veni pe loc, instinctiv, sugerat de întunericul ademenitor, pe care de veacuri îl alesese în locul Luminii.

— De-ar fi să dau greș, vei pune stăpânire pe spiritul meu atâta timp cât voi fi nemuritor.

— Așa am jurat.

Neferet își creștă iarăși palma, formând un X însângerat în carne. Pe când ea își înălța din nou palma spre întuneric, mirosul de cocleală pluti spre Kalona ca fumul care se înalță din foc.

— Așa să fie!

Fața lui Neferet se schimonosi de durere când întunericul îi bău iarăși din palmă, însă nu se clinti din loc până ce aerul din jur nu pulsă, încărcat de sângele și de legământul ei.

De-abia atunci, coborî mâna. Limba ei șerpuitoare linse dâra stacojii și opri sângerarea. Neferet veni spre Kalona, se aplecă și, cu blândețe, îi luă fața între palme, tot așa cum făcuse și el cu băiatul acela înainte de a-i aplica lovitura mortală. Simți cum întunericul freamătă în jurul și înlăuntrul ei, ca un taur furios ce așteaptă nerăbdător comanda stăpânei lui.

Buzele ei înroșite de sânge aproape că le atingeau pe ale lui.

— Cu puterea care îmi curge prin vine, și prin forța vieților pe care le-am curmat, vă poruncesc, dulci fuioare ale întunericului, să scoateți din trup sufletul acestui nemuritor Jurat și să-l trimiteți iute spre Tărâmul de Dincolo. Mergeți și faceți ce vă poruncesc și jur că vă voi aduce jertfă viața unei făpturi nevinovate pe care nu ați reușit s-o întinați. Voi pentru mine, așa să fie!

Neferet trase adânc aer în piept, iar Kalona văzu cum fuioarele întunecate pe care le chemase i se strecoară printre buzele carnoase și roșii. Inhală întunericul până când se umplu pe de-a-ntregul, apoi îi acoperi lui Kalona gura cu a ei și, odată cu acel sărut neguros, pătat de sânge, îpinse întunericul înlăuntrul lui cu atâta forță, încât sufletul deja rănit îi fu smuls din trup. Pe când sufletul îi urla într-o agonie mută, Kalona se simți ridicat sus, tot mai sus, spre tărâmul din care zeița lui îl alungase, și și lăsă în urmă trupul fără viață, încătușat, Jurat răului și aflat în voia lui Neferet.

Capitolul 2 Rephaim

Toba sonoră era aidoma bătăilor inimii unui nemuritor: nesfârșite, devoratoare, copleșitoare. Răsuna în

sufletul lui Rephaim odată cu pulsațiile sângelui său. Apoi, în ritmul tobei, vechea incantație căpătă formă. Cuvintele îl împresurau, astfel că, deși adormit, pulsul lui se potrivea armonios cu ritmul melodiei atemporale. În vis, voci de femei cântau:

Adormită, străbuna, așteptând iar să vină
Când puterea pământului sânge roșu sacru ar scoate,
Semnul adevăr grăiește; Regina Tsi Sgili va găsi o cale
El va fi smub de pe patu-i de moarte.

Cântecul era ademenitor și părea nesfârșit, ca un labirint:

Slobod este prin puterea celor morți,
Teribilă frumusețe, aprig la vedere,
Fi-vor iarăși supuși,
Femeile îngenunchia-vor, înrobite de-a lui putere.

Muzica era o șoaptă ispititoare. O promisiune. O binecuvântare. Un blestem. Trupul adormit al lui Rephaim începu să se frământa sub amintirea celor prevestite de ea. Tresări și, ca un copil abandonat, murmură o întrebare ce conținea un unic cuvânt:

— Tată?

Melodia sfârși într-o rimă pe care Rephaim o memorase cu veacuri în urmă:

Cântecul lui Kalona dulce răsună,
Iar noi măcel facem cu voie bună.

„... măcel facem cu voie bună.“ Chiar și așa, adormit, Rephaim reacționează la aceste cuvinte. Nu se trezi, dar ritmul inimii i se iuți, pumnii i se strânsură, iar corpul i se încordă. La granița dintre somn și trezie, bătăile de tobă se opriră brusc, iar vocilor suave ale femeilor le luă locul una gravă, pe care o știa prea bine.

— Trădătorule... lașule... fățarnicule... mincinosule!

Vocea aceea masculină suna ca o condamnare. Invadă visul lui Rephaim cu litania sa mânioasă și îi dădu brânci în lumea celor treji.

— Tată!

Rephaim sări în picioare ca ars, aruncând cât colo hârtiile vechi și bucățile de carton adunate cuib în jurul lui.

— Tată, ești aici?

Cu coada ochiului desluși o mișcare imperceptibilă și făcu un salt, târându-și aripa ruptă, pe când scruta adâncimile întunecate ale debaralei din lemn de cedru.

— Tată?

În sufletul lui știa că, de fapt, Kalona nu era acolo, chiar înainte ca boarea de lumină și mișcarea să se întrezească în acea copilă.

— Ce ești?

Rephaim își aținti privirea arzătoare asupra copilei.

— Dispari, nălucire!

În loc să dispară, așa cum ar fi trebuit, copila își miji ochii pentru a-l măsura din cap până-n picioare.

— Nu ești pasăre, dar ai aripi. Nu ești băiat, dar ai brațe și picioare. Iar ochii tăi seamănă și ei cu ai unui băiat, numai că sunt roșii. Prin urmare, ce ești?

Rephaim simți cum începe să-l cuprindă mânia. Cu o mișcare iute, care îi trimise săgeți dureroase în tot corpul, sări afară din debara și ateriză la numai câțiva pași de nălucă - amenințător, periculos, gata să se apere.

— Sunt un coșmar întrupat, spirite! Dispari și lasă-mă în pace, înainte să afli pe pielea ta că există temeri mult mai mari decât moartea!

Odată cu mișcarea lui neașteptată, copila-duh făcuse un pas mic în spate, așa că acum umărul ei atingeau rama joasă a ferestrei. Acolo se opri însă și continuă să îi arunce priviri curioase și inteligente.

— În somn l-ai strigat pe tatăl tău. Te-am auzit. Nu mă duci tu pe mine. Am mintea ageră și îmi amintesc totul. Și-apoi, nu mă sperii pentru că, de fapt, ești doar rănit și singur.

Apoi, copila-duh își încrucișă îmbufnată brațele peste pieptul firav, își aruncă pe spate părul lung și blond,

după care se făcu nevăzută, lăsându-l pe Rephaim, exact așa cum spusese, rănit și singur.

Imitatorul de Corbi descleștă pumnul. Pulsul i se domoli. Rephaim merse cu pași greoi înapoi în cuibul improvizat și își rezemă capul pe spate, de peretele debaralei.

— Jalnic, murmură el mai tare. Fiul preferat al unui străvechi nemuritor a ajuns să se ascundă în gunoaie și să parlez cu duhul unei copile muritoare.

Încercă să rădă, dar nu izbuti. Ecoul muzicii din visul său, din trecutul său, răzbătea încă prea puternic în aerul din jur. La fel și cealaltă voce, despre care ar fi putut jura că era a tatălui său.

Nu mai putea rămâne așezat. Nu se mai gândi la durerea din braț și la chinul înnebunitor pricinuit de aripa rănită. Rephaim se ridică în picioare. Ura slăbiciunea care îi cuprinsese trupul. Oare de cât timp se afla aici, rănit, istovit în urma zborului, încovrigat în cutia asta din zid? Să fi trecut o zi sau două?

Unde era? Spusese că urma să vină la el în puterea nopții. Și totuși, iată-l aici, unde îl trimisese Stevie Rae. Era noapte, iar ea nu sosise.

Pufnind disprețuitor la propriile gânduri, își părăsi debaraua și cuibul, trecu încet pe lângă pervazul în fața căruia se materializase copila, spre o ușă care ducea într-un balcon de pe acoperiș. Instinctul îl purtase la etajul doi al conacului abandonat, exact după răsărit, atunci când sosise aici. Ajuns la capătul puterilor, nu-l mai interesaseră decât siguranța și somnul.

Numai că acum era treaz de-a binelea.

Privi curtea goală a muzeului. Ploaia de gheață care căzuse din cer zile întregi încetase acum, și pretutindeni pe dealurile vălurite pe care se aflau Muzeul Gilcrease și conacul lui abandonat, uriașii copaci rămăseseră cu ramurile îndoite sau rupte. Vederea nocturnă a lui Rephaim era bună, însă nu desluși nicio mișcare pe nicăieri. Aproape toate casele aflate între muzeu și centrul orașului Tulsa erau tot în beznă, ca atunci când trecuse el pe acolo, înainte de răsărit. Peisajul era împesărit de luminițe palide care nu semănau nici pe departe cu luminile puternice, scânteietoare, pe care Rephaim se așteptase să le găsească într-un oraș modern. Nu erau decât niște lumânări ce pâlpâiau slab - adică, nimic față de mărimea puterii pe care o evoca această lume.

Desigur, nu exista niciun mister în legătură cu ce se întâmplase. Cablurile care duceau electricitatea la casele oamenilor moderni cedaseră, cu siguranță, aidoma ramurilor îngreunate de zăpadă ale copacilor. Rephaim înțelese imediat că asta îi aduce un avantaj. Cu excepția crengilor căzute și a altor rămășițe lăsate pe șosele, străzile păreau în mare parte accesibile. Dacă nu s-ar fi stricat marea mașinărie electrică, oamenii ar fi invadat terenul încă de la primele raze ale dimineții.

„Lipsa electricității îi ține pe oameni la distanță. Dar pe ea ce anume o ține departe?”

Cu un sunet care îi trăda frustrarea, Rephaim forță ușa deteriorată și căută instinctiv din priviri cerul ca să-i mai aline durerea. Aerul era răcoros, impregnat de umezeală. Peste iarba înghețată, ceața plutea în valuri, ca și când pământul ar fi încercat să se ferească de ochii lui.

Rephaim ridică privirea și trase adânc aer în piept. Inhală cerul. Față de orașul întunecat, acesta părea neobișnuit de luminos. Stelele îl chemau, la fel și contururile ascuțite ale semilunii.

Rephaim tânjea din tot sufletul după cer. Voia să-l simtă sub bătaia aripilor, să treacă prin trupul lui întunecat acoperit cu pene, să-l mângâie ca atingerea unei mame, pe care nu o cunoscuse niciodată.

Aripa nevătămată i se deschise și acoperi o suprafață ce ar fi depășit lungimea unui adult întins lângă el. Cealaltă aripă tremură, iar aerul nopții pe care Rephaim îl inspirase țâșni afară într-un gemăt de agonie.

Ruptă! Cuvântul îi înfieră mintea.

— Nu. Nu se știe precis, vorbi Rephaim cu voce tare. Scutură din cap, în încercarea de a alunga obișnuita sfârșeală care îl făcea să se simtă tot mai neajutorat - tot mai rănit. Concentrează-te! se admonestă el singur. E timpul să-l găsec pe părintele meu.

Tot nu se simțea bine, însă mintea lui, deși amețită, era mai limpede decât fusese în tot acel timp scurs de la căzătură. Ar trebui să fie în stare să dea de-o urmă a tatălui lui. Indiferent cât de departe în timp sau spațiu ar fi fost unul de celălalt, rămâneau legați prin sânge și spirit și, în primul rând, prin darul nemuririi la care Rephaim avusese dreptul prin naștere.

Rephaim privi spre cer și se gândi la curenții de aer pe care era obișnuit să planeze. Trase cu putere aer în piept, ridică brațul teafăr și întinse mâna ca să atingă acei curenți alunecoși și fărâmele de magie ale întunecatei lumi de dincolo, care se mai aflau prin preajmă.

— Fă-mă să simt o urmă de-a lui! se grăbi el să adreseze o rugă nopții.

O clipă i se păru că simte un vag răspuns, undeva foarte departe, spre est. Apoi îl cuprinse sfârșeala.

— De ce nu te pot simți, tată?

Frustrat și extrem de obosit, își lăsa mâna să-i cadă neputincioasă pe lângă corp.

O sfârșeală neobișnuită...

— Pe toți zeii!

Rephaim își dădu brusc seama ce anume îl secătuisese de toate puterile și îl pustiise parcă pe dinăuntru. Știa ce îl împiedică să detecteze calea pe care o urmase tatăl lui.

Ea e de vină. Vocea îi era aspră. Ochiul îi deveniseră de un roșu-aprins.

Într-adevăr, fusese rănit grav; însă, cum era fiul unui nemuritor, ar fi trebuit ca trupul său să fi început deja procesul de refacere. Dormise, de două ori de când războinicul îl împușcase și îl doborâse din cer. Mîntea i se limpezise. Somnul ar fi trebuit să-l întrezeze. Chiar dacă, așa cum bănuia, aripa îi era pe veci distrusă, restul trupului ar fi trebuit să dea deja semne de înzdrăvenire. Ar fi trebuit să-și recapete deja puterile.

Numai că Cea Roșie se înfruptase din sângele lui, fusese Impregnată cu el, și astfel, distrusese echilibrul puterilor lui de nemuritor.

Furia care se stâmi în el se împleti cu sentimentul de frustrare deja existent.

Se folosise de el, apoi îl abandonase.

Așa cum a făcut și părintele meu.

— Nu! se corectă imediat.

Tatăl lui fusese alungat de Marea Preoteasă novice. Urma să se întoarcă imediat cum se ivea ocazia, iar atunci Rephaim avea să fie din nou alături de tatăl său. Cea Roșie îl folosise, apoi îl alungase.

Dar de ce oare, doar la gândul ăsta, simțea o durere așa de ciudată? Nu luă în seamă acest sentiment și își ridică privirea către cerul atât de familiar. Nu-și dorise această Impregnare. O salvase doar pentru că îi datora o viață și știa prea bine că puterea unei datorii neonorate era una dintre cele mai mari primejdii din această lume și din cea de dincolo, de altfel.

Ei da, ea îl salvase. Îl găsisese, îl ascunsese, iar apoi îl eliberase, însă acolo, pe acoperiș, el își răscumpăraseră datoria când o ajutase să scape de la o moarte sigură. Își onorase față de ea datoria vieții salvate. Rephaim era fiul unui nemuritor, și nu o ființă umană slabă. Se îndoia că avea vreo șansă să scape de Impregnare - această consecință ridicolă a faptului că îi salvase viața. Cu ultimele forțe, avea să o alunge prin puterea gândului, pentru ca apoi să înceapă să se vindece.

Inspiră din nou aerul nopții. Fără să se mai gândească la slăbiciunea trupului său, Rephaim își concentrează puterea voinței într-o singură direcție.

— Invoc puterea spiritului nemuritorilor străbuni, căreia din naștere am dreptul să-i poruncesc, pentru a rupe...

Rephaim se simți copleșit de un val de disperare și se văzu nevoit să se sprijine de balustrada balconului. O tristețe atât de puternică îl cuprinsese, încât nu mai reuși să stea în picioare și îngenunchie. Rămase așa, gâfâind de durere și de uimire.

— Ce se întâmplă cu mine?

Apoi, îl copleși o teamă ciudată și necunoscută, iar Rephaim începu să se dumirască.

— Astea nu sunt sentimentele mele, își spuse el și, prin vâltoarea acelei interferențe, încercând să-și regăsească echilibrul. Sunt sentimentele ei.

Rephaim icni deodată, când teama fu urmată de disperare, încercă să facă față atacului continuu și se chinuă să se ridice în picioare în timp ce lupta cu valurile de emoții ale lui Stevie Rae. Hotărât, se strădui să își recapete stăpânirea de sine, în ciuda atacului crâncen și a stării de sfârșeală care nu-i dădea pace, pentru a ajunge la sediul puterii care, pentru cei mai mulți muritori, rămânea încuiat și latent - loc pe care sângele lui îl putea deschide.

Rephaim își începu din nou invocarea. De data asta, scopul era cu totul altul.

Mai târziu, avea să-și spună că reacția lui fusese automată - că acționase sub influența Impregnării, care fusese pur și simplu mai puternică decât se așteptase. Blestemata aia de Impregnare îl făcuse să creadă că cel mai sigur și mai rapid mod de a pune capăt groaznicului val de emoții venite de la Cea Roșie era să o atragă spre el și, astfel, să o îndepărteze de sursa de durere, oricare ar fi fost ea.

Nu se puneau problema că i-ar fi păsat de suferința ei. Nu ar fi putut niciodată să fie vorba despre asta.

— Invoc puterea spiritului nemuritorilor străbuni, căreia din naștere am dreptul să-i poruncesc. Rephaim vorbea iute. Fără să ia în seamă durerea care îi străpungea trupul lovit, atrase spre el energia din cele mai adânci umbre ale nopții, apoi conduse acea forță prin el și o încărcă de nemurire. În jurul lui, aerul licărea și căpăta o strălucire de un roșu-închis. Prin forța nemuritoare a tatălui meu, Kalona, care mi-a sădit puterea în sânge și spirit, te călăuzesc spre a mea... Aici vorbele i se frânseseră. A lui? Ea nu era în niciun fel a lui... Ea era... era... Cea Roșie! Mare Preoteasă vampir a celor răătăciți, reuși el să rostească dintr-o suflare. Este legată de mine printr-o Impregnare cu sânge și printr-o datorie de viață. Du-te la ea! Dă-i forță! Atrage-o către mine!

Nemuritor fiind, așa îți poruncesc!

Negura cea roșie se risipi numaidecât, în zbor spre miazăzi, înapoi spre locul de unde venise el. Înapoi, ca să o găsească.

Rephaim și întoarse privirea pentru a o urmări cum dispare. Apoi așteptă.

Capitolul 3

Stevie Rae

Stevie Rae se trezi și se simți ca o ditamai grămada de rahat. De fapt, se simți ca o ditamai grămada de rahat stresat.

Îl impregnase pe Rephaim.

Aproape că luase foc pe acoperișul ăla.

O clipă își aminti de sezonul doi al serialului True Blood, în care Goderick își arsese propria ființă pe un acoperiș imaginar. Stevie Rae pufni în râs.

— Părea mult mai ușor la televizor.

— Ce anume?

— Bărzăuni și buburuze, Dallas! M-ai speriat într-un hal! Stevie Rae se agăță de cearșaful alb de spital, cu care era acoperită. Ce pălăria mea cauți aici?

Dallas se încruntă.

— Aoleu, las-o mai moale! Am urcat după apus să văd cum îți e, și Lenobia mi-a spus că pot să rămân un pic în caz că te trezești. Da' arțăgoasă mai ești!

— Aproape c-am mierlit-o. Cred că am dreptul să fiu nițel arțăgoasă.

Chipul lui Dallas căpătă pe loc o expresie de remușcare. Trase mai aproape scaunelul de lângă pat și o prinse de mână.

— Scuze! Ai dreptate. Iartă-mă. Da' chiar m-am speriat când Erik le-a povestit tuturor ce s-a întâmplat.

— Ce a zis Erik?

Privirea caldă a ochilor lui căprui se înăspri.

— Că aproape ai ars pe acoperișul ăla.

— Mda, a fost o prostie. M-am împiedicat, am căzut și m-am lovit la cap. În timp ce vorbea, Stevie Rae își ferea privirea de a lui. Când mi-am revenit, mai că mă arsesem.

— Da, vezi să nu!

— Cum?

— Ține-ți aiurelile astea pentru Erik, Lenobia și toți ceilalți. Nemernicii ăia au încercat să-ți facă felul, așa-i?

— Dallas, habar n-am despre ce vorbești.

Încercă să-și desprindă mâna dintr-a lui, însă el o ținea strâns.

— Măi! Vocea i se împlânzi. Îi atinse fața și i-o întoarse spre el. Știi că mie poți să-mi spui adevărul și că o să-mi țin gura.

Stevie Rae scoase un oftat lung.

— Nu vreau să aflu Lenobia sau altcineva, mai ales vreunul dintre novicii albaștri.

Dallas o privi lung înainte de a vorbi.

— Nu o să spun nimic nimănui, da tre' să știi că eu cred că faci o mare greșeală. Nu poți să îi tot aperi.

— Da' nici nu-i apăr! protestă ea. Acum strângea cu putere mâna protectoare și caldă a lui Dallas, încercând parcă să îi dea de înțeles ceva ce nu ar fi putut să-i spună niciodată. Vreau doar să rezolv toate chestia asta în felul meu. Dacă ar ști toți că au încercat să mă prindă în capcană acolo sus, atunci n-aș mai putea să fac ce am de gând. Și dacă Lenobia pune mâna pe Nicole și pe restul grupului, iar ei îi spun de Rephaim? Gândul înnebunitor se strecură ca o șoptă vinovată prin mintea lui Stevie Rae.

— Și ce-ai de gând? Nu poți să-i lași să scape nepedepsiți după ce au făcut așa ceva.

— N-o să-i las. Numai că e treaba mea și o s-o rezov singură.

Dallas rânji.

— O să-i faci praf, așa-i?

— Cam pe-acolo, spuse Stevie Rae, deși habar n-avea ce o să facă. Apoi schimbă repede subiectul. Hei, cât e ceasul? Cred că mi-e o foame de lup.

Rânjetul lui Dallas se transformă în râs în timp ce se ridică de pe scaun.

— Ei, așa mai vii de-acasă! O sărută pe frunte, apoi se întoarce spre frigiderul micuț vârât între rafturile metalice care înconjurau încăperea. Mi-a spus Lenobia că sunt pe-aici punguțe cu sânge. A mai spus și că la cât de repede te vindeci și la cât de mult dormi, probabil că o să te trezești înfometată.

În timp ce el se duse să ia pungile cu sânge, Stevie Rae se ridică în capul oaselor și aruncă o privire la spatele halatului de spital, tresărind puțin când simți cum o ține pielea. Se așteptase la mai rău. Fără exagerare, spatele ei arătase ca un hamburger ars în momentul în care Erik și Lenobia o luaseră din adâncitura pe care o făcuse în pământ. O luaseră de lângă Rephaim.

Nu te gândi la el acum! Concentrează-te asupra...

— Măiculiță! șopti Stevie Rae uluită, când reuși să-și vadă o parte din spate. Nu mai arăta ca un hamburger. Era neted. De un roz-aprins, ca și cum ar fi stat prea mult la soare, dar neted și nou, ca pielea unui bebeluș.

— Nemaipomenit, spuse Dallas cu voce joasă. Un adevărat miracol.

Stevie Rae se uită spre el. Privirile li se întâlneau și rămăseră o clipă așa, ochi în ochi.

— Da' știu c-am tras o sperietură din cauza ta, puștoaico, spuse el. Să nu mai faci asta niciodată, auzi?

— O să încerc, răspunse ea încet.

Dallas se aplecă și, grijuliu, atinse ușor cu vârful degetelor pielea proaspătă și trandafirie de pe umărul ei.

— Te mai doare?

— Nu chiar. Mă ține doar.

— Nemaipomenit, repetă el. Adică da, Lenobia ne-a spus că te vindeci în timp ce dormi, da' ai fost grav rănită și nu mă așteptam la așa...

— Cât timp am dormit?

Îl întrerupse și încercă să-și imagineze care ar fi urmările dacă ar afla de la Dallas că zăcea acolo de zile în șir. Ce ar crede Rephaim dacă ea nu ar veni? Mai rău de-atât, ce ar face?

— Doar o zi.

Răsufală ușurată.

— Pe bune? Doar o zi?

— Da, mă rog, amurgul a fost acum vreo două ore, așa că teoretic ai dormit mai mult de o zi. Te-au adus aici ieri, imediat după răsărit. Destul de dramatic momentul. Erik a condus Hummerul peste câmpuri, a doborât un gard și l-a parcat fix în hambarul Lenobiei. Apoi ne-am agitat toți ca bezmeticii să te transportăm prin clădirea școlii până aici la infirmerie.

— Da, țin minte că vorbeam cu Z în Hummer, pe drumul de întoarcere, și mă simțeam bine, da' pe urmă parcă mi-a pus cineva reflectoarele în față. Cred că am leșinat.

— Așa a și fost.

— Îmi pare al naibii de rău, zise Stevie Rae și își îngădui un zâmbet. Tare mi-ar fi plăcut să văd toată agitația aia.

— Îhî, zise el, așa m-am gândit și eu, după ce am trecut peste ideea că ai s-o mierlești.

— N-am s-o mierlesc, spuse ea cu tărie.

— Mă bucur să aflu.

Dallas se aplecă, îi prinse bărbia în palmă și o sărută ușor pe buze.

Într-o reacție ciudată și instinctivă, Stevie Rae tresări și se îndepărtă de el.

— Ăăă, ziceai ceva de-o pungă cu sânge? se grăbi ea să întrebe.

— A, sigur.

Cu un gest nepăsător, Dallas trecu peste refuzul ei, doar că, atunci când îi dădu punga, obrajii lui aveau o neobișnuită tentă rozalie.

— Scuze, ce-o fi fost în capu' meu, știu că ești rănită și nu prea ai chef de, ăăă, știi tu...

Vocea i se pierdu, și păru extrem de stânjenit.

Stevie Rae își dădea seama că trebuia să spună ceva. La urma urmei, Dallas și cu ea chiar aveau o „legătură”. Era drăguț și deștept și, stând acolo, alături de ea, dovedea că o înțelege, îngrijorat cum era și cu capul ușor aplecat în felul ăla adorabil care îi dădea aerul unui băiețel. Și arăta bine, era înalt și suplu, musculos exact cât trebuia și cu părul des de culoarea nisipului. Chiar îi plăcea să îl sărute. Sau îi plăcuse.

Nu-i mai plăcea oare?

Un sentiment necunoscut de stânjenală o împiedica să găsească acele cuvinte care l-ar fi făcut să se simtă mai bine, așa că, în loc să vorbească, Stevie Rae luă punguța din mâinile lui, rupse un colț, o ridică, dădu pe gât sângele și, ca o megadoză de Red Bull, îl lăsă să se împrăștie din stomac în tot corpul și s-o umple de energie.

Nu voia să o facă, și totuși, undeva în adâncul ei, Stevie Rae cântări diferența dintre efectul pe care îl avea

asupra ei acest sânge normal, de muritor, și sângele lui Rephaim, pe care îl simțise ca pe un fulger încărcat de energie și căldură.

Mâna îi tremură puțin când se șterse la gură, apoi își ridică privirea spre Dallas.

— Te simți mai bine? o întrebă el, aparent nederanjat de momentul acela ciudat, cu aerul lui familiar, dulce, dintotdeauna.

— Îmi mai dai una?

Zâmbi și îi întinse încă o pungă.

— Te-am citit eu!

— Mersi, Dallas. Făcu o pauză înainte de a sorbi și a doua pungă. Știi, nu-s chiar în apele mele.

Dallas o aprobă.

— Știu.

— Toate bune între noi?

— Îhî, spuse el. Dacă tu ești bine, suntem bine.

— Ei, asta o să mă ajute.

Stevie Rae tocmai dădea gata a doua pungă, când pe ușă intră Lenobia.

— Hei, Lenobia, ia privește, Frumoasa din Pădurea Adormită s-a trezit în sfârșit, spuse Dallas.

Stevie Rae înghiți cu lăcomie ultima picătură de sânge și se răsuci spre ușă, dar zâmbetul de salut pe care îl afișase îi încremeni pe buze când dădu cu ochii de Lenobia.

Profa de echitație plânsese. Mult.

— Măiculiță, ce-i asta?

Stevie Rae era atât de uimită să-și vadă profesoara în lacrimi, altfel extrem de stăpână pe ea, încât prima ei reacție a fost să lovească ușor cu palma patul și să o invite pe Lenobia să se așeze lângă ea, așa cum făcea mama ei de fiecare dată când ea se lovea și venea plânsă, ca să o facă bine.

Lenobia abia reuși să înainteze câțiva pași spre mijlocul camerei. Nu se așeză pe patul lui Stevie Rae. Rămase la capătul lui și trase aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să facă ceva groaznic.

— Vrei să plec? întrebă Dallas cu glas șovăitor.

— Nu. Rămâi. Poate are nevoie de tine.

Vocea Lenobiei era gravă și înecată în lacrimi. Privirea ei o întâlni pe cea a lui Stevie Rae.

— E vorba de Zoey. S-a întâmplat ceva.

Stevie Rae simți cum i se face stomacul ghem de frică, dar cuvintele ieșiră fără să le poată controla.

— E bine. Am vorbit cu ea, nu ții minte? Când am plecat de la gară, înainte ca lumina aia din zori, și durerea, și toate celelalte să mă ajungă din urmă și să leșin. Asta s-a întâmplat ieri.

— Prietena mea Erce, care este asistentă a Înaltului Consiliu, a tot încercat de câteva ore să ia legătura cu mine. Mi-am lăsat ca proasta telefonul în Hummer, așa că până adineaori nu am putut vorbi cu ea. Kalona l-a ucis pe Heath.

— Rahat! îi scăpă lui Dallas.

Stevie Rae nu-l băgă în seamă și o privi fix pe Lenobia. Tatăl lui Rephaim îl ucisese pe Heath! Cu fiecare secundă care trecea, teama chinuitoare din stomac devenea tot mai puternică.

— Zoey n-a murit. Aș ști dacă ar fi moartă.

— Zoey n-a murit, dar a văzut cum Kalona l-a ucis pe Heath. A încercat să-l împiedice, dar nu a reușit. Asta a distrus-o, Stevie Rae.

Pe obrazii ca de porțelan ai Lenobiei începuseră să curgă lacrimi.

— A distrus-o? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că trupul încă respiră, dar sufletul a părăsit-o. Când sufletul unei Mari Preotese este descompus, mai durează foarte puțin până când și trupul îi dispăre de pe această lume.

— Dispăre? Nu înțeleg ce zici. Adică o să se facă nevăzută?

— Nu, spuse Lenobia cu voce aspră. O să moară.

Stevie Rae începu să clatine cu putere din cap.

— Nu! Nu! Nu! Trebuie doar s-o aducem aici. Atunci o să fie bine.

— Chiar dacă trupul ei revine aici, printre noi, Zoey nu se mai întoarce, Stevie Rae. Trebuie să te pregătești pentru clipa asta.

— Nu vreau! urlă Stevie Rae. Nu pot! Dallas, dă-mi jeansii și celelalte lucruri. Tre' să plec de aici. Tre' să găsesc o cale s-o ajut pe Z. Ea nu m-a lăsat baltă, n-o s-o las nici eu.

— Nu e vorba despre tine aici.

Dragon Lankford vorbise din pragul ușii care dădea spre Infirmerie. Pe fața lui puternică, acum trasă și

palidă, se vedea suferința provocată de pierderea tovarășei lui de viață, însă vocea îi era calmă și sigură.

— E vorba despre faptul că Zoey a avut de înfruntat o mâhnire pe care nu a putut s-o îndure. Iar eu știu ce-ai aia mâhnire. Când un suflet e zdrobit de mâhnire, drumul lui de întoarcere spre trup este distrus, iar trupul moare în absența spiritului.

— Nu, te rog. Nu se poate să fie așa. Nu se poate întâmpla una ca asta, îi spuse Stevie Rae.

— Ești prima Mare Preoteasă vampir cu semilună roșie. Trebuie să găsești puterea de a accepta această pierdere. Neamul tău are nevoie de tine, spuse Dragon.

— Nu știm unde a fugit Kalona, și nici care a fost rolul lui Neferet în toată povestea, spuse Lenobia.

— Ceea ce știm e că moartea lui Zoey ar fi pentru ei un moment extrem de prielnic ca să ne atace, adăugă Dragon.

Moartea lui Zoey... Cuvintele răsunau în urechile lui Stevie Rae și lăsa în urma lor șoc, teamă și disperare.

— Puterile tale sunt foarte mari. Rapiditatea cu care te refaci o dovedește, spuse Lenobia. Și vom avea nevoie de toate forțele de care dispunem pentru a face față întunericului care simt că se va abate asupra noastră.

— Stăpânește-ți durerea, spuse Dragonul. Trebuie să preiei responsabilitățile lui Zoey.

— Nimeni nu o poate înlocui pe Zoey! strigă Stevie Rae.

— Nu-ți cerem asta. Îți cerem doar să ne ajuți să umplem golul lăsat de ea, spuse Lenobia.

— Trebuie... trebuie să mă gândesc, murmură Stevie Rae. Mă lăsați o clipă singură? Vreau să mă îmbrac și să mă gândesc.

— Desigur, spuse Lenobia. O să fim în Sala de Consiliu.

Împreună cu Dragonul, părăsi încăperea în tăcere, îndurerată, dar hotărâtă.

— Ei, te simți bine?

Dallas veni spre ea și se întinse ca s-o ia de mână.

Stevie Rae îl lăsă să o atingă doar o clipă, apoi îi strânse mâna și se retrase.

— Îmi trebuie hainele.

— Le-am găsit în dulapul de colo, spuse Dallas și arătă cu capul spre dulapurile din capătul celălalt al camerei.

— Bine, mersi, spuse iute Stevie Rae. Tre' să pleci ca să mă îmbrac.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el și o privi cu atenție.

— Nu. Nu-s bine și nici n-o să fiu cât timp ei or să tot spună că Z e pe moarte.

— Stevie Rae, dar până și eu am auzit ce se întâmplă când sufletul părăsește trupul - persoana aia moare, spuse el, încercând în mod evident să pronunțe cu cât mai multă blândețe cuvintele acelea dure.

— Nu și de data asta, spuse Stevie Rae. Acu' ieși afară ca să pot să mă-mbrac.

Dallas oftă.

— Aștept afară.

— Bine. Nu durează prea mult.

— Nu trebuie să te zorești, puștoaico, zise Dallas cu voce joasă. Nu mă deranjează să aștept.

După ce se închise ușa însă, Stevie Rae nu sări iute din pat ca să se îmbrace, așa cum avusese de gând. În schimb, memoria ei era preocupată să răsfoiască Manualul novicelui, și se opri la o istorie foarte tristă despre o Mare Preoteasă din vechime, cu sufletul descompus. Stevie Rae nu-și mai amintea ce anume distrusese sufletul preotesei - de fapt, nu prea-și amintea în general mare lucru din acea poveste -, dar știa că Marea Preoteasă murise. În ciuda oricărei încercări de a o salva, Marea Preoteasă murise.

— Marea Preoteasă a murit, șopti Stevie Rae.

Iar Zoey nici măcar nu era o Mare Preoteasă matură, în toată puterea cuvântului. Teoretic, era încă novice. Cum să te aștepti ca ea să-și revină de pe urma unei încercări care omorâse o Mare Preoteasă matură?

La drept vorbind, părea imposibil.

Era nedrept! Trecuseră cu toții prin atât de multe greutăți, iar acum Zoey urma să moară? Stevie Rae nu admitea așa ceva. Voia să lupte, și să strige, și să găsească o modalitate de a-și regrupa prietenii, dar cum oare? Z era în Italia, iar ea se afla în Tulsa. La naiba! Stevie Rae habar nu avea cum să-i pună la punct pe împielitații ăia de novici cu semilună roșie. Cine era ea să-și închipuie că ar putea rezolva cumva problema sufletului descompus al lui Zoey?

Nici măcar nu putea mărturisi cuiva că îl împreganase pe fiul creaturii care provocase toată nenorocirea.

Stevie Rae se simți copleșită de tristețe. Se ghemui în pat, strânse perna la piept și se puse pe plâns, în timp ce își răsuca o buclă blondă în jurul degetului, cum făcea în copilărie. Suspinele o înecau, așa că își îngropă fața în pernă, să n-o audă Dallas că plânge, și se lăsă pradă șocului, temerilor și unei disperări covârșitoare.

Exact în momentul cel mai intens, aerul din jur fremătă, aproape ca și când cineva ar fi întredeschis fereastra micii încăperi.

La început nu acordă nicio importanță acestui lucru, prea înecată de lacrimi ca să-i mai pese de o adiere stupidă. Era însă persistentă. Îi atinse pielea trandafirie de pe spatele descoperit, cu o mângâiere răcoroasă, neașteptat de plăcută. Pentru o clipă, se relaxă și se lăsă alintată de acea atingere.

Atingere? Dar îi spusese să aștepte afară.

Stevie Rae ridică brusc capul. Buzele îi dezveleau dinții, într-o grimasă, pregătită să-l întâmpine pe Dallas cu un mormăit.

Camera era pustie.

Era singură. Complet singură.

Stevie Rae își cufundă fața în palme. Oare șocul o făcuse să se țină în halul ăsta? Nu avea timp de ținută. Trebuia să se ridice și să se îmbrace. Trebuia să se adune și să iasă din cameră pentru a înfrunta realitatea în privința celor întâmplate cu Zoey, cu novicii ei cu semilună roșie, cu Kalona și, până la urmă, și cu Rephaim.

Rephaim...

Numele lui răsună în aer, și o altă atingere răcoroasă îi atinse pielea și o învăluie. Nu se limită la spate, ci coborî de-a lungul brațelor, se încolăci în jurul taliei și al picioarelor. Iar pe măsură ce răcoarea aceea o împresura, parcă mai dispărea puțin din mâhnirea ei. De data asta, când ridică privirea, se controlă mai bine. Își șterse ochii și își privi corpul.

Ceața care o înconjură era alcătuită din stropi scânteietori, care aveau exact nuanța pe care începuse să o deslușească în ochii lui.

— Rephaim.

Îi șopti fără să vrea numele.

Te cheamă...

— Ce naiba se întâmplă? mormăi Stevie Rae, iar disperarea ei începea să se transforme în furie.

Du-te la el...

— Să mă duc la el? spuse ea, din ce în ce mai enervată. Tatăl lui e de vină pentru toate astea.

Du-te la el...

În timp ce se lăsa mângâiată de adierea răcoroasă și îndemnată de furia oarbă, Stevie Rae își aruncă pe ea hainele. Da, avea să se ducă la Rephaim, însă doar pentru că era posibil ca el să știe lucruri de care s-ar putea folosi pentru a o ajuta pe Zoey. Era fiul unui nemuritor periculos și puternic. În mod clar, avea abilități de care ea încă nu aflase. Negura asta roșie care plutea în jurul ei venea cu siguranță de la el și era probabil făcută din cine știe ce naiba de spirit.

— Fie, spuse ea cu voce tare adresându-se negurii. O să merg la el.

Imediat cum rosti acele cuvinte, aburul roșu dispăru, lăsând pe pielea ei o răcoare și o ciudată senzație de calm, ca de pe altă lume.

O să merg la el, și dacă nu mă poate ajuta, atunci cred că, Impregnat sau nu, va trebui să-l omor.

Capitolul 4 Afrodita

— Vorbesc serios, Erce, o singură dată îți mai spun. Puțin îmi pasă de regulile tale aiurite. Zoey e înăuntru. Afrodita se opri și își ținti o unghie, cu o manichiură impecabilă, spre ușa închisă din piatră. Asta înseamnă că o să intru și eu.

— Afrodita, ești muritoare - și încă una care nici măcar nu este consoarta unui vampir. Nu poți să dai pur și simplu buzna în sala Înaltului Consiliu mânăta de isteria ta de tânără muritoare, mai ales când traversăm o astfel de criză. Privirea calmă a lui Erce contemplantă părul ciufulit al Afroditei, fața pătată de lacrimi și roșeața din ochi. Consiliul o să te invite să intri. Probabil. Până atunci, trebuie să aștepți.

— Nu sunt isterică. Afrodita rosti cuvintele clar, răspicat și cu un calm autoimpus, în încercarea de a se reabilita pentru că fusese lăsată în afara sălii înaltului Consiliu, atunci când Stark, urmat de Darius, Damien, gemenele, și chiar de Jack, dusese înăuntru trupul neînsuflit al lui Zoey, tocmai pentru că se comportase exact așa cum spusese Erce - ca o muritoare isterică. Nu reușise să țină pasul cu ceilalți, mai ales pentru că plânsese atât de tare, încât lacrimile și nasul înfundat o împiedicaseră să respire ca lumea sau să vadă mare lucru. Când abia se mai adunase un pic, i s-a trântit în nas ușa în fața căreia stătea acum Erce pe post de afurisit de paznic.

Numai că Erce greșea al naibii dacă își imagina că Afrodita nu știa să facă față unui adult constipat și despotic. Fusese crescută de o femeie pe lângă care Erce părea chiar Mary Poppins!

— Prin urmare, crezi că nu sunt decât o puștoaică muritoare, așa-i? Afrodita aproape că se lipi de Erce, iar aceasta făcu automat un pas înapoi. Ia mai gândește-te nițel! Sunt o profetesă a lui Nyx. De ea îți aduci aminte? Nyx - zeița care vă e stăpână. Nu tre' să fiu frigiderul unui tip ca să mă pot prezenta în fața Înaltului Consiliu. Nyx însăși mi-a acordat dreptul ăsta. Acum dă-te naibii la o parte din calea mea!

— Deși ar fi putut să se exprime mai elegant, copila are dreptate, Erce. Las-o să treacă. Răspund eu pentru prezența ei, în cazul în care Consiliul este nemulțumit.

Afrodita simți cum i se zbârlește părul fin de pe brațe când auzi în spatele ei vocea blândă a lui Neferet.

— Nu se prea obișnuiește, spuse Erce, însă în voce i se simțea deja renunțarea.

— Nu se prea obișnuiește nici ca sufletul unei novice să fie descompus, răspunse Neferet.

— Aici te aprob, Preoteasă. Erce se dădu la o parte și deschise masiva ușă de piatră. Din acest moment răspunzi de prezența în sală a acestei muritoare.

— Mulțumesc, Erce. Foarte amabil din partea ta. A, i-am pus pe câțiva dintre Războinicii Consiliului să aducă ceva înăuntru. Ai grijă, te rog, să le dai voie și lor să intre.

Afrodita abia dacă se uită în spate când Erce murmură, cum era de așteptat: „Desigur, Preoteasă”. În schimb, păși în interiorul vechii clădiri.

— Copilă, nu-i ciudat că suntem din nou aliate?

Vocea lui Neferet răsună foarte aproape în spatele ei.

— Niciodată nu o să fim aliate, și nu sunt o copilă, îi răspunse Afrodita fără să o privească sau să încetinească pasul.

Holul de intrare se deschidea spre un amfiteatru uriaș din piatră, care o cuprindea în cercurile sale concentrice. Privirile Afroditei au fost imediat atrase de vitraliul aflat exact în fața ei, care o înfățișa pe Nyx, încadrată de o pentagramă strălucitoare, cu brațele grațios ridicate și ținând în mâini o semilună.

— Nu-i așa că-i minunată? Vocea lui Neferet avea un ton relaxat și prietenos. Vampirii au fost întotdeauna autorii celor mai mari opere de artă din lume.

Afrodita încă refuza să o privească pe fosta Mare Preoteasă. Ridică doar din umeri.

— Vampirii au bani. Cu bani poți cumpăra lucruri frumoase, făcute de muritori sau de nemuritori. Nici nu știi sigur că vitraliul ăsta e opera vampirilor. Oi fi tu bătrână, dar nu ești chiar atât de bătrână. Afrodita încercă să nu ia în seamă râsul ușor și îngăduitor al lui Neferet, și își mută privirea în jos, spre centrul încăperii. La început nu înțelese ce vede, apoi, când se dumiri, se simți ca și când ar fi primit un pumn în stomac.

Pe uriașa platformă ridicată ce reprezenta podeaua din mijlocul încăperii se aflau șapte jilțuri sculptate în marmură. Pe jilțuri erau așezați vampiri, însă nu asta îi atrase atenția Afroditei. Nu-și putea desprinde ochii de la Zoey, întinsă pe platformă, în fața jilțurilor, ca un leș pe o piatră funerară. Apoi mai era și Stark. Stătea îngenuncheat lângă Zoey. Afrodita reușea totuși să-i vadă fața. Nu scotea niciun sunet, însă pe obraji îi curgeau lacrimi, care îi umezeau apoi cămașa. Lângă el stătea în picioare Darius și-i spunea ceva ce ea nu putu auzi unei brunete așezate pe primul jilț, al cărei păr des avea şuvițe cenușii. Damien, Jack și gemenele se înghesuiau unul într-altul, ca oile, pe un rând de bănci de piatră din apropiere. Și ei se lamentau, însă lacrimile lor zgomotoase și mahnirea surdă a lui Stark erau la fel de diferite precum vuietul oceanului și susurul unui pârâiaș.

Instinctiv, Afrodita o pomi înainte, însă Neferet o apucă de mână. Asta o făcu, în cele din urmă, să se întoarcă și să dea ochii cu fostul ei mentor.

— Ai face bine să-mi dai drumul.

Neferet ridică din sprânceană, cu un aer întrebător.

— Ai învățat, în sfârșit, să înfrunți o figură maternă?

Afrodita își stăpâni furia care mocnea în ea.

— Nu te ia nimeni drept figură maternă. Am învățat cu mult timp în urmă să înfrunt cățelele ca tine. Neferet se încruntă și-i eliberă încheietura mâinii.

— Niciodată nu mi-a plăcut limbajul tău vulgar.

— Nu sunt vulgară. Simt realistă. Sunt două lucruri diferite. Chiar nu știi că mi se rupe de ce îți place ție sau nu? Neferet se pregăti să răspundă, însă Afrodita o întrerupse: Și ce dracu' cuți aici?

Neferet clipi mirată.

— Sunt aici pentru că o novice este rănită.

— A, ce rahaturi îmi torni! Ești aici doar pentru că o să ai ceva de câștigat din asta. Tu așa operezi, Neferet, chiar dacă poate ei nu știu asta. Cu un gest din bărbie, Afrodita le indică pe membrele înaltului Consiliu.

— Fii cu băgare de seamă, Afrodita. S-ar putea să ai nevoie de ajutorul meu în curând.

Afrodita înfruntă privirea lui Neferet și avu o tresărire când își dădu seama că ochii care o priveau se schimbaseră. Nu mai erau de un verde-strălucitor ca smaraldul. Deveniseră mai întunecați. Să fi fost o tentă roșiatică cea care ardea în străfundurile lor? Imediat cum Afroditei îi trecu prin minte gândul ăsta, Neferet clipi. Ochii i se limpeziră și recăpătară culoarea pietrelor prețioase.

Afrodita trase aer în piept, înfiorată, și simți cum i se zbârlesc iar perii fini de pe brațe, însă vocea îi sună netulburată și sarcastică, atunci când spuse:

— Nu-i nimic. O să încerc să mă descurc fără acest „ajutor”.

Și schiță în aer ghilimele când rosti ultimul cuvânt.

— Neferet, Consiliul te recunoaște!

Neferet se întoarse cu fața spre membrele Consiliului, dar înainte de a coborî treptele spre ele, se opri și făcu un gest plin de grație, arătând spre Afrodita.

— Rog Consiliul să îngăduie prezența acestei muritoare. Este Afrodita, copila care se pretinde a fi profetesa lui Nyx.

Afrodita o ocoli pe Neferet și le privi drept în față pe fiecare dintre membrele Consiliului.

— Nu pretind a fi profetesa. Sunt profetesa al lui Nyx pentru că așa dorește zeița. S-o spun pe-a dreaptă, dacă ar fi după mine, nu mi-aș dori slujba asta. Continuă să vorbească, deși câteva dintre membrele Consiliului căscaseră gura, consternate. A, și, ca să știi: nimic din ceea ce vă spun nu-i este străin lui Nyx.

— Zeița crede în Afrodita, chiar dacă ea nu are la fel de multă încredere în ea însăși, spuse Darius.

Afrodita îi zâmbi. Era mai mult decât războinicul ei mare, puternic și atrăgător. Se putea baza pe el; întotdeauna vedea ce era mai bun în ea.

— Darius, de ce vorbești în numele acestei muritoare? întrebă bruneta.

— Duantia, vorbesc în numele profetesei, zise el pronunțând cu grijă titlul, pentru că m-am legat să-i fiu războinic.

— Războinicul ei? Neferet nu-și putu ascunde uimirea. Asta înseamnă...

— Înseamnă că nu pot fi pe de-a-ntregul muritoare, deoarece un războinic vampir nu poate să fie legat prin jurământ de o muritoare, încheie Afrodita fraza în locul ei.

— Poți intra în sală, Afrodita, profetesa a lui Nyx. Consiliul te recunoaște, proclamă Duantia.

Afrodita coborî iute scările și o lăsă pe Neferet să vină în urma ei. Dorea să mergă direct la Zoey, însă, instinctiv, se opri mai întâi în fața brunetei pe nume Duantia. Își încleștă ceremonios pumnul, îl duse la inimă și făcu o plecăciune politicoasă.

— Mulțumesc că m-ați primit înăuntru.

— Aceste situații neobișnuite ne obligă să acceptăm lucruri neobișnuite. Vorbele aparțineau unei femei-vampir înalte și slabe, cu ochii întunecați ca noaptea.

Afrodita nu prea știa ce să-i răspundă, așa că se mulțumi să încuviințeze din cap, după care pomi către Zoey. Își strecură mâna în palma lui Darius și o strânse cu putere, încercând să fure un strop din puterea extraordinară a războinicului ei. Apoi își coborî privirea spre prietena ei.

Așa ceva nu-și imaginase. Tatuajele lui Zoey chiar dispăruseră! Singurul Semn care mai rămăsese era conturul safiriu al unei semilune banale chiar în mijlocul frunții. Și cât era de palidă! Zoey pare moartă. Afrodita își alungă imediat gândul acesta din minte. Zoey nu murise. Respira încă. Inima îi mai bătea. Zoey. Nu. Murise.

— Zeița îți dezvăluie ceva când o privești, profetesa? întrebă femeia înaltă și suplă care îi vorbise mai devreme.

Afrodita dădu drumul mâinii lui Darius și îngenunche ușor lângă Zoey. Apoi îi aruncă o privire lui Stark, îngenuncheat în fața ei de celaltă parte a lui Z, însă acesta nu făcu nicio mișcare. Abia dacă mai clipea. Nu făcea altceva decât să plângă în tăcere și să se uite fix la Zoey. Oare la fel ar fi și Darius, dacă mi s-ar întâmpla mie ceva? Afrodita dătină din cap ca să-și alunge gândul acela morbid și își reîndreptă atenția asupra lui Zoey. Întinse încet mâna și și-o așeză pe umărul prietenei ei.

Pielea ei se simțea rece la atingere, ca și când ar fi fost deja moartă. Afrodită așteptă să se întâmple ceva. Însă nu avu nici cea mai mică urmă de viziune, ori vreo senzație, ori altceva.

Cu un gest de frustrare, Afrodită dătină din cap.

— Nu. Nu pot spune nimic. Nu îmi pot controla viziunile. Le primesc doar, fie că vreau sau nu, și adevărul e că, de cele mai multe ori, apar când nu vreau.

— Nu te folosești de toate darurile primite de la Nyx, profetesă.

Surprinsă, Afrodită își ridică privirea de la Zoey și văzu că femeia-vampir cu ochi neguroși se ridicase și se apropia de ea cu un pas grațios.

— Doar ești o adevărată profetesă a lui Nyx, nu? Întrebă ea.

— Mda, așa e, spuse Afrodită fără ezitare, deopotrivă confuză și plină de convingere.

Cu o involburare de falduri de mătase de culoarea cerului de noapte, femeia-vampir îngenunche lângă Afrodită.

— Eu sunt Thanatos. Știi ce înseamnă numele meu?

Afrodită scutură din cap și își dori ca Damien să fi fost lângă ea, ca să-i șoptească răspunsul.

— Înseamnă Moarte. Nu sunt șefa Înaltului Consiliu. Duantia are această onoare, însă eu am privilegiul de a fi nespus de apropiată de zeița noastră, deoarece darul pe care mi l-a făcut cu mult timp în urmă constă în puterea de a ajuta sufletele în trecerea lor din lumea aceasta către cealaltă.

— Poți să vorbești cu duhurile?

Zâmbetul transformă figura serioasă a lui Thanatos, făcând-o aproape frumoasă.

— Într-un fel, da, pot. Grație acestui har, mă pricep oarecum la viziuni.

— Pe cuvânt? Viziunile nu-s nici pe departe la fel ca vorbitul cu duhurile.

— Nu? Din ce țărâm vin viziunile tale? Nu, poate ar trebui să te întreb mai degrabă pe ce țărâm te afli când îți primești viziunile?

Afrodită se gândi la cât de multe viziuni blestemate avusese despre moarte și la cum ajunsese să vadă, din perspectiva morților, toate porcăriile alea care se întâmplau. Trase scurt aer în piept, și revelația bruscă o făcu să recunoască:

— Viziunile vin de pe Tărâmul de Dincolo!

Thanatos încuviință din cap.

— Tu ai o legătură mai puternică cu Tărâmul de Dincolo și cu lumea spiritelor decât mine, profetesă. Eu nu fac decât să-i călăuzesc pe cei morți în traversarea lor și, cu ajutorul lor, arunc o privire Dincolo.

Afrodită privi repede spre Zoey.

— Nu e moartă.

— Nu, încă nu. Însă trupul ei nu va rezista mai mult de șapte zile lipsit de suflet, așa că e la un pas de moarte. Un pas atât de mic, încât Tărâmul de Dincolo o controlează, mai mult chiar decât îi controlează pe cei morți de curând. Atinge-o din nou, profetesă. Încearcă însă de data asta să te concentrezi și să-ți folosești mai bine darurile primite.

— Dar eu...

Spre iritarea ei, Thanatos o întrerupse.

— Profetesă, să faci ceea ce ar dori Nyx de la tine!

— Dar nu știu ce anume!

Expresia severă a lui Thanatos se mai îmblânzi, iar ea zâmbi din nou.

— Copilă, pur și simplu cere-i ajutorul!

Afrodită clipi mirată.

— Așa, pur și simplu?

— Da, profetesă, chiar așa.

Încet, Afrodită puse din nou mâna pe umărul rece al lui Zoey. De data asta, închise ochii și inspiră profund de trei ori, așa cum văzuse că făcea Zoey înainte de a reuni cercul. Apoi îi trimise lui Nyx o rugă tăcută, dar stăruitoare: Nu ți-aș cere ajutorul dacă n-ar fi important, dar știi deja asta, pentru că știi că nu-mi place să cer favoruri. Nimănui. În plus, nu mă prea pricep la aiureala asta de invocare, dar o știi deja și pe asta. Afrodită oftă în sinea ei. Nyx, am nevoie de ajutorul tău. Se pare că Thanatos e convinsă că am un fel de legătură cu Tărâmul de Dincolo. Dacă e așa, te rog, ai putea să-mi arăți ce se întâmplă cu Zoey? Se opri din ruga ei tăcută, oftă și i se destăinui lui Nyx: Zeiță, te rog. Asta nu pentru că Zoey mi-e ca o soră pe care mama n-a mai făcut-o din egoism. Am nevoie de ajutorul tău în chestia asta pentru că de Zoey depind atâția oameni și, din păcate, asta e mai important decât mine.

Afrodită simți cum sub palmă începe să i se adune un fel de căldură, apoi i se păru că alunecă din corpul ei

în cel al lui Zoey. Dură doar o clipă, cât o bătaie de inimă, dar ceea ce simți, și văzu, și înțelese o șocă atât de tare, încât, în clipa următoare, ne pomeni înapoi în propriul ei corp. Își duse la piept mâna pe care o așezase pe umărul lui Zoey și începu să gâfâie, îngrozită. Apoi, cu un geamăt, se încovoie amețită. Se îneca, în timp ce de pe față îi curgeau lacrimi și stropi de salivă.

— Ce este, profetesă? Ce ai văzut? întrebă calm Thanatos, pe când îi ștergea obrazii Afroditei și o liniștea petrecându-și brațul în jurul taliei ei.

— A dispărut! Afrodita își înfrână suspinele și începu să se adune. Am simțit ce i s-a întâmplat. Zoey și-a trimis întreaga putere a spiritului asupra lui Kalona. Cu toate forțele, ea a încercat să-l oprească, dar n-a reușit. Heath a murit în fața ei. Asta i-a zdrobit sufletul. Simți o ciudată amețelă și, printre lacrimi, privi deznădăjduită spre Thanatos. Și tu știi unde se află, nu-i așa?

— Cred că da. Totuși, tu trebuie să-mi confirmi acest lucru.

— Fărâmele sufletului ei se află alături de cei morți pe Tărâmul de Dincolo, spuse Afrodita, clipind puternic în fața privirii arzătoare a ochilor ei injectați. Zoey a plecat de tot. Nu a putut face față acelor întâmplări; nici acum nu poate.

— Altfceva nu ai mai văzut? Nimic din ce ar putea s-o ajute pe Zoey?

Afrodita înghiți în sec pentru a-și înăbuși senzația de vomă și ridică o mână tremurătoare.

— Nu, dar o să încerc iar și...

Mâna lui Darius pe umărul ei o împiedică s-o mai atingă pe Zoey.

— Nu. Ești încă prea slăbită după destrămarea Impregnării tale cu Stevie Rae.

— N-are importanță. Zoey e pe moarte!

— Ba are. Vrei ca sufletul tău să ajungă ca al lui Zoey? spuse încet Thanatos.

Afrodita se simți cuprinsă de un nou val de groază.

— Nu, șopti ea, și își puse mâna peste cea a lui Darius.

— Tocmai de asta uneori e mare păcat că iubitoarea noastră zeiță le oferă astfel de daruri mărețe celor tineri. Ei au foarte rar maturitatea necesară pentru a ști cum să se folosească de ele cu înțelepciune, spuse Neferet.

Când vocea lui Neferet răsună indiferentă și condescendentă, Afrodita văzu cum Stark tresare, apoi privirea lui se ridică de la Zoey.

— Acestei creaturi nu ar trebui să i se permită să fie aici! Ea a făcut asta! Ea l-a omorât pe Heath și i-a descompus sufletul lui Zoey!

Vorbele îi răsunau de parcă ar fi trebuit să le frece de pietriș înainte de a le rosti.

Neferet îi aruncă o privire rece.

— Îți înțeleg durerea, războinicule, însă nu îți este permis să vorbești astfel unei Mari Preotese.

Stark sări în picioare. Rapid ca întotdeauna, Darius îl opri. Afrodita îl auzi șoptindu-i apăsător:

— Gândește înainte de a acționa, Stark!

— Războinicule, i se adresă Duantia lui Stark, ai fost de față când băiatul muritor a fost ucis și când sufletul lui Zoey s-a descompus. Ai depus mărturie în fața noastră că nemuritorul înaripat a fost autorul acestor fapte. Nu ne-ai spus nimic despre Neferet.

— Întrebați-i pe oricare dintre prietenii lui Zoey! Chemați-i pe Lenobia și pe Dragon Lankford de la Casa Noptii din Tulsa! Cu toții vă vor spune că, pentru a provoca moartea cuiva, Neferet nu trebuie să fie prezentă fizic la fața locului, spuse Stark.

Se eliberă din strânsoarea lui Darius, apoi își șterse furios obrazii, ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama că plânsese.

— Ea... ea poate provoca lucruri îngrozitoare chiar când nu este de față, spuse Damien, cu o voce tremurată, din cealaltă parte a încăperii.

— Nu există dovezi că Neferet are vreun amestec în afacerea asta, le zise Duantia tuturor, cu glas blând.

— Nu ne poți spune ce s-a întâmplat cu Heath? N-ai putea vorbi cu duhul lui sau ce-o fi, ca să afli? o întrebă Afrodita pe Thanatos, care se întorsese la jilțul ei când Neferet luase cuvântul.

— Duhul muritorului nu a rămas pe acest tărâm, iar înainte de a pleca, cu siguranță nu pe mine m-a căutat, spuse Thanatos.

— Unde e Kalona? strigă Stark către Neferet, fără a băga în seamă pe nimeni altcineva. Unde îl ascunzi pe iubitul tău, care a provocat toate astea?

— Dacă te referi la consortul meu nemuritor, Erebus, exact din pricina lui am venit în fața înaltului Consiliu. Neferet îi întoarse spatele lui Stark și li se adresă doar celor șapte membre ale Consiliului. Și eu am simțit cum a fost descompus sufletul lui Zoey. Mersesem prin labirint și mă pregăteam mental să părăsesc

insula San Clemente pentru o perioadă îndelungată de timp.

Neferet trebui să se întrerupă, deoarece Stark pufni bațjocoritor și spuse:

— Tu și Kalona plănuieți ca din Capri să puneți stăpânire pe întreaga lume. Prin urmare, probabil că nu te vei întoarce aici prea curând, decât poate ca să arunci cu bombe.

Din nou, Darius îl atinse pe umăr și îl avertiză din priviri să fie cu băgare de seamă, însă Stark îl respinse.

— Nu o să neg dorința lui Erebus și a mea de a reveni la timpurile de odinioară, când vampirii domneau din Capri, iar lumea întreagă ne slăvea și ne respecta, așa cum ni se cuvine, îi răspunse Neferet. Însă nu aș distruge niciodată insula ori Consiliul. De fapt, am nevoie de ajutorul său.

— Vrei să spui de puterea sa, pe care, acum că Zoey a ieșit din joc, o poți obține mult mai ușor, spuse Stark.

— Așa să fie? Oare am înțeles greșit cele întâmplate între Zoey a ta și al meu Erebus mai devreme, chiar aici, în sala de consiliu? Ea a recunoscut că el este un nemuritor care își caută o zeiță pe care s-o slujească.

— Dar nu l-a numit nicicând Erebus! strigă Stark.

— Iar nemuritorul meu Erebus a avut bunăvoința să spună despre ea că se înșală, nu că ar fi mincinoasă, spuse Neferet.

— Și atunci ce ai făcut, Neferet? L-ai obligat să îlucidă pe Heath și să-i descompună sufletul lui Zoey pentru că erai gelosă din cauza legăturii dintre ei? întrebă Stark, deși Afrodita își dădu seama cât de greu îi venea să accepte că între Zoey și Kalona existau sentimente atât de puternice.

— Sigur că nu! Războinicule, gândește cu mintea, nu cu nenorocita aia de inimă rănită! Te-ar fi putut Zoey obliga să omori pentru ea un nevinovat? Bineînțeles că nu. Ești războinicul ei, dar dispui de liberul-arbitru și i te supui lui Nyx, așa că, până la urmă, trebuie să îndeplinești voia zeiței. Fără să-i îngăduie lui Stark să vorbească, se întoarse iar spre Consiliu. După cum spuneam, sufletul lui Zoey s-a descompus, iar eu mă întorceam la palat când am dat de Erebus. Era rănit grav și aproape își pierduse cunoștința. Nu a mai apucat decât să rostească: „Mi-am apărat zeița”, apoi s-a dus.

— Kalona a murit? nu putu să se abțină Afrodita.

În loc să-i răspundă, Neferet se întoarse și își ridică privirea spre intrare. Acolo, patru Războinici ai Consiliului purtau pe brațe o targă, curbată sub greutatea celui transportat. O aripă neagră se revărsa într-o parte a târgii, măturând podeaua.

— Aduceți-l aici! ordonă Neferet.

Războinicii coborâră încet treptele și lăsară targa pe podea, în fața estradei. Stark și Darius se traseră instinctiv unul lângă celălalt, pentru a forma un scut între trupul lui Zoey și cel al lui Kalona.

— Sigur că nu a murit. E Erebus, un nemuritor, începu Neferet să spună cu tonul ei familiar și arogant, apoi se opri și adăugă, cu un suspin: Nu e mort însă, după cum vedeți, s-a dus!

Dintr-o pornire aproape necontrolată, Afrodita se ridică și se apropie de Kalona. Într-o clipă, Darius se și postă lângă ea.

— Nu. Nu îl atinge! o avertiză el.

— Erebus sau nu, e clar că ființa asta este un străvechi nemuritor. Din pricina puterii sângelui său, profetesa nu va reuși să intre în trupul lui, nici măcar în absența spiritului. Pentru ea, reprezintă un pericol mai mic decât Zoey, războinicule, spuse Thanatos.

— E în regulă. Lasă-mă să încerc, să văd ce pot afla, îi spuse Afrodita lui Darius.

— Sunt lângă tine. Nu-ți dau drumul, o încurajă el, apoi o luă de mână și se apropiară împreună de Kalona.

Afrodita simți tensiunea emanată de corpul războinicului ei, însă inspiră adânc de trei ori și se concentrează asupra lui Kalona. Ezită doar o clipă, apoi întinse mâna și o puse pe umărul lui, așa cum făcuse și cu Zoey. Pielea lui era așa de rece la atingere, încât trebui să facă un efort ca să nu-și retragă mâna. Închise ochii. Nyx? Încă o dată, te rog. Dă-mi doar un indiciu... orice ar putea să ne ajute. Apoi ruga tăcută a Afroditei sfârși cu gândul care îi pecetluia legătura cu zeița și o făcea o profetesa în toată puterea cuvântului: Te rog, folosește-mă ca pe o unealtă în lupta împotriva întunericului și ajută-mă să-ți urmez calea.

Palma i se încălzi, însă Afrodita nu avu nevoie să pătrundă în interiorul lui Kalona pentru a înțelege că acesta dispăruse. I-o spuse întunericul și, cu un tresărit puternic, își dădu seama că ar trebui să folosească acel cuvânt cu Î mare. Era ceva de sine stătător, o entitate, puternică și vie. Se afla pretutindeni, învăluisse complet trupul nemuritorului. Afrodita percepu imaginea foarte clară a unei pânze negre precum cerneala, țesută parcă de un uriaș păianjen invizibil. Firele ei negre și lipicioase se înfășurau în jurul întregului corp al lui Kalona, îl mobilizau, îl mângâiau, îl fereau strâns, ca într-o ocrotire înțeleasă pe dos, pentru că, fără îndoială, trupul nemuritorului era prizonier, tot așa cum, fără îndoială, în adâncul lui nu se afla altceva decât pustiul.

Afrodita icni și își retrase iute mâna de pe pielea lui, apoi și-o frecă de coapsă, ca și cum pânza cea neagră ar fi mânjit-o și pe ea. Genunchii îi cedară și se prăbuși, ținându-se de Darius.

— E la fel ca în interiorul lui Zoey, spuse ea, pe când războinicul ei o lua în brațe, și omise dinadins să spună că trupul lui Kalona era prizonier. Nici el nu mai e aici, adăugă ea.

Capitolul 5

Zoey

— Zo, trebuie să te trezești! Te rog, trezește-te și vorbește-mi! Vocea tipului era plăcută. Am știut că arată bine chiar dinainte de a deschide ochii. Apoi i-am deschis și am privit în sus, zâmbindu-i, pentru că avusesem dreptate. Era, cum ar fi spus prietena mea Kayla, „o dulceață cu frișcă“. OK, iamiii! Chiar dacă aveam capul mare, mă simțeam bine și fericită. Zâmbetul mi se transformă într-un rânjel.

— Sunt trează. Tu cine ești?

— Nu te mai prosti, Zoey. Nu-i deloc amuzant.

Puștiul mă privea încruntat și, brusc, mi-am dat seama că mă ținea în brațe, întinsă în poala lui. M-am ridicat repede și m-am tras puțin mai într-o parte. De acord, era supersimpatic și toate cele, dar să stau așa în poala unui necunoscut nu mă făcea să mă simt tocmai în largul meu.

— Ăăă, nu fac deloc pe amuzanta.

Fața lui simpatcă înlemni de uimire.

— Zoey, chiar vrei să spui că nu știi cine sunt?

— OK, uite ce e. Nu știi cine ești. Deși știu că tu știi cine-s eu. Apoi am tăcut, buimăcită de atâtea repetiții ale verbului „a ști“.

— Zoey, știi cine ești tu?

Am clipit.

— Ce întrebare aiurea! Sigur că știu cine sunt. Simt Zoey. Bine măcar că puștiul arăta mișto, pentru că mai mult ca sigur nu era cel mai deștept din parcare.

— Știi unde ești?

Vocea lui era blândă, aproape sfoasă.

M-am uitat înapoi. Stăteam pe o iarbă moale, lângă un doc care ducea spre un lac ce părea o oglindă în lumina splendidă a soarelui de dimineață.

Lumina soarelui?

Era o greșeală.

Ceva nu mergea.

Am înghițit în sec și am privit în ochii blânzi și căprui ai băiatului.

— Spune-mi cum te cheamă!

— Heath. Sunt Heath. Mă știi, Zo. O să mă știi întotdeauna.

Într-adevăr, îl știam.

În minte îmi apăruă frânturi din trecut, alături de el, ca atunci când derulezi imaginile de pe un DVD. Heath cel care îmi spunea, în clasa a treia, că părul meu ciopârțit arată haios; Heath cel care m-a salvat de păianjenul uriaș ce tocmai îmi căzuse în cap în fața întregii clase, într-a șasea; Heath cel care în clasa a opta m-a sărutat pentru prima dată după meciul de fotbal; Heath cel care bea prea mult și mă călca pe nervi; Impregnarea cu Heath... apoi din nou Impregnarea și, în sfârșit, eu, care privesc cum Heath...

— Oh, Mărită zeiță!

Amintirile s-au pus cap la cap și mi-am amintit. Mi-am amintit.

— Zo... zise el și mă luă din nou în brațe. E-n regulă. O să fie bine.

— Cum să fie bine? am suspinat. Ești mort!

— Zo, scumpo, se întâmplă. Nu m-am speriat chiar așa de tare, și nici măcar nu a durut prea rău.

Mă legăna încet și îmi lovea ușor spatele, în timp ce vorbea cu vocea lui calmă și familiară.

— Dar îmi amintesc! Îmi amintesc!

Nu mă puteam opri dintr-o criză urâtă de plâns cu sughițuri.

— Kalona te-a omorât. Am văzut. Of, Heath, am încercat să-l opresc. Pe cuvânt că am încercat.

— Șșșt, scumpo, șșșt! Știi că ai încercat. N-ai fi putut face nimic. Te-am chemat să vii și ai venit. Ai procedat bine, Zo. Te-ai descurcat. Acum trebuie să te întorci și să-l înfrunți, pe el și pe Neferet. Neferet i-a omorât pe toți vampirii ăia din școala ta, pe profesorul de actorie și pe tipul celălalt.

— Loren Blake?

Șocul veștii mi-a oprit lacrimile, și-am început să-mi șterg obrazii. Ca de obicei, Heath a scos din buzunarul

jeanșilor câteva batiste de hârtie. M-am holbat la el o secundă, apoi amândoi am fost surprinși de izbucnirea mea:

— Ai adus cu tine în rai porcăriile astea de șervețele folosite? Pe bune? l-am întrebat și am început să chicotesc.

Părea jignit.

— Zo, nu sunt folosite. Adică, nu prea mult.

Am clătinat din cap și am luat teancul cu băgare de seamă, apoi am început să mă șterg pe față.

— Suflă-ți și nasul! E înfundat. Mereu pățești așa când plângi. De-aia am întotdeauna șervețele la mine.

— Of, mai taci! Nu plâng chiar așa de des, am spus, uitând pe moment că era mort și toate cele.

— Îhî, dar atunci când plângi, îți curge nasul, așa că tre' să fii pregătit.

M-am holbat la el și am simțit că revin la realitate.

— Și ce o să se întâmple când n-o să mai fii acolo ca să-mi dai șervețelele să-mi suflu nasul? Am lăsat să-mi scape un suspin. Și... și n-o să mai fii acolo să-mi amintești cum e acasă, și cum e dragostea? Și cum e să fii o ființă omenească? M-am trezit iarăși că plâng în hohote.

— Of, Zo! O să-ți dai seama și singură. Ai destul timp. Doar ești o Mare Preoteasă vampir. Ai uitat?

— Nu vreau să fiu, i-am spus eu, pe deplin sinceră. Vreau să fiu Zoey și să stau aici cu tine.

— Asta e doar o parte din tine. Poate că e partea aia care trebuie să se maturizeze.

Vorbise blând, cu o voce care părea deodată prea bătrână și înțeleaptă ca să-i aparțină lui Heath cel pe care îl știam eu.

— Nu.

Și chiar când am rostit cuvântul, am zărit cu coada ochiului o formă întunecată care a alunecat iute pe lângă mine. Am simțit cum mi se strânge stomacul și mi s-a părut că întrezăresc contururile ascuțite ale unor coarne.

— Zo, nu ai cum să schimbi trecutul.

— Nu, am repetat, apoi mi-am întors privirea de la Heath și m-am uitat spre ceea ce până atunci fusese o pajiște frumoasă, luminoasă, în jurul unui lac superb. De data asta cu siguranță am văzut niște umbre și siluete acolo unde mai înainte nu fuseseră decât raze și fluturi.

Întunecimea acelor umbre m-a speriat, dar siluetele din interiorul lor mă atrăgeau așa cum bebelușii sunt atrași de obiectele strălucitoare. În negura din ce în ce mai grea, au scăpărat mai multe perechi de ochi, și pe una dintre ele am văzut-o bine. Am tresărit când am recunoscut-o. Îmi amintea de cineva...

— Știu pe cineva acolo.

Heath mă apucă de bărbie și mă obligă să-mi iau ochii de la umbrele acelea și să îl privesc.

— Zo, nu cred că-i o idee prea bună să stai să te holbezi prin jur. Nu trebuie decât să te hotărăști să mergi acasă, și apoi să lovești din călcâie sau să faci vreo superextra-schemă magică de Mare Preoteasă, ca să te întorci în lumea reală, unde ți-e locul.

— Fără tine?

— Fără mine. Eu sunt mort, spuse el cu voce blândă și mă mângâie ușor pe obraz, cu degete care păreau încă atât de pline de viață. Trebuie să stau aici; de fapt, cred că asta e doar primul pas spre locul în care trebuie să ajung. Dar tu ești încă în viață, Zo. Nu ai ce căuta aici.

Mi-am îndepărtat fața de mâna lui, m-am ridicat împleticindu-mă și am început să scutur cu putere din cap, astfel că părul mi s-a învolburat în toate părțile făcându-mă să arăt ca o nebună.

— Nu, nu mă mai întorc fără tine!

Privirea mi-a fost atrasă de o altă umbră ivită în ceața întunecată care ne împresura acum, și am fost convinsă că zăresc sclipirea unor vârfuri ascuțite de coarne. Apoi ceața bolborosi din nou, iar umbra deveni o siluetă umană care se uita la mine din afara întunecimii.

— Te cunosc, am șoptit spre ochii care semănau bine cu ai mei, doar că păreau mai bătrâni și mai triști, mult mai triști.

Apoi, o altă umbră îi luă locul. Alți ochi mă priveau acum, doar că ei nu păreau triști. Erau zeflemitori și albaștri, și totuși la fel de cunoscuți.

— Tu... am șoptit și am încercat să mă eliberez din brațele lui Heath, care mă ținea strâns lipită de el.

— Nu te uita! Adună-te și întoarce-te acasă, Zo!

Nu mă puteam abține să nu mă uit. Ceva dinlăuntrul meu mă îndemna. Am zărit un alt chip cu ochi familiari, iar de data asta l-am recunoscut cu ușurință, ceea ce mi-a dat putere, așa că m-am smuls din brațele lui Heath și l-am pus să se întoarcă astfel încât să vadă și el punctul spre care arătam în întuneric.

— La naiba, Heath! Ia privește! Eu sunt!

Așa era. Iar „eul“ acela a înlemnit când ne-am uitat una la alta. Avea vreo nouă ani și clipea întruna,

privindu-mă, într-o tăcere înspăimântătoare.

— Zoey! Uită-te la mine! Heath mă smuci și mă întoarse cu fața la el, ținându-mă de umeri într-o strânsoare care precis avea să lase urme mai târziu. Trebuie să dispari de aici.

— Dar aia sunt eu când eram mică.

— Cred că peste tot ești tu, frânturi din tine. S-a întâmplat ceva cu sufletul tău, Zoey, și trebuie să pleci de aici ca să-ți revii.

M-am simțit brusc amețită și m-am prăbușit în brațele lui. Nu știu cum anume, dar mi-am dat seama. Cuvintele pe care le-am rostit erau la fel de adevărate și de definitive ca moartea lui.

— Nu pot pleca, Heath. Nu înainte ca toate frânturile alea din mine să se recomună iar înlăuntrul meu. Și nu știu cum să fac asta, habar n-am, serios!

Heath își lipi fruntea de a mea.

— Păi, Zoey, poate că ar trebui să le spui, cu vocea aia maternă cu care îmi reproșai mie că beam prea mult, să le spui, habar n-am, să o termine cu toate tâmpeniile astea și să intre înapoi în tine, unde le e locul.

Semăna atât de mult cu mine când a spus asta, încât aproape că mi-a venit să zâmbesc. Aproape.

— Numai că dacă mă recompun, va trebui să plec de aici. Simt asta, Heath, i-am șoptit.

— Dacă nu te aduni, n-o să mai pleci în veci de aici, pentru că o să mori, Zo. Eu asta simt.

Am privit țintă în ochii lui calzi și familiari.

— Și ar fi chiar așa o catastrofă? Adică, locul ăsta pare mult mai bun decât tot haosul care mă așteaptă în lumea reală.

— Nu, Zoey! Heath părea scos din sărite. Nu-i bine aici. Nu pentru tine.

— Păi, asta poate pentru că nu sunt moartă. Încă.

Am înghițit în sec și am recunoscut, dar numai în sinea mea, că a spune asta cu voce tare mă cam băga în sperieți.

— Cred că-i vorba de mai mult de-atât.

Heath nu mă mai privea acum. Se uita fix undeva deasupra umărului meu, iar ochii i se făcuseră mari și rotunzi. M-am întors. Siluetele contorsionate care păreau cumva, într-un mod neliniștitor, versiuni ale mele, bizare și neterminate, ieșeau în zbor și reintrau în ceața neagră, planând gălăgioase și agitate. Apoi urmă o străfulgerare care se preschimbă într-o pereche de coarne ascuțite și înspăimântătoare, după care, cu o înfiorătoare bătaie de aripi, o siluetă coborî pe acel petic de pajiște, făcându-le pe spirite, duhuri, frânturi din mine, sau cum vreți să le spuneți, să înceapă să zbiere din toți rărunchii, în timp ce se împrăștiu și dispăreau care-ncotro din fața apariției.

— Și acum? l-am întrebat pe Heath, încercând, fără succes, să nu-mi trădez spaima, pe când începeam să ne îndepărtăm de pe pajiște.

Heath mă strânse de mână.

— Nu știu, dar sunt alături de tine orice s-ar întâmpla. Iar ncum, șopti cu o voce încordată, nu cumva să te uiți în spate! Vino cu mine și fugi!

A fost unul dintre puținele momente din viața mea 黎 care nu am mai ripostat. Nu l-am 黎 trebăt de ce. Am făcut exact cum mi-a spus. M-am luat după el și am rupt-o la fugă.

Capitolul 6 Stevie Rae

— Stevie Rae, nu e o idee bună, spuse Dallas pe când se grăbea să țină pasul cu ea.

— N-o să dureze mult, promit, spuse ea și se opri când ajunse în parcare, căutând din priviri mașinuța albastră a lui Zoey. A! Uite-o! Întotdeauna își lasă cheile înăuntru, că oricum ușile nu se-nchid.

Stevie Rae alergă până la Broscuță, deschise portiera scârțâitoare și scoase un chiot victorios când văzu cheile care atârnavă în contact.

— Pe bune, tare aș vrea să fi venit cu mine în sala de consiliu ca să le spui vampirilor ce ai de gând, chiar dacă mie nu vrei să-mi zici. Să vezi ce părere au despre tot ce-ți trece prin căpșorul ăla, puștoaico.

Stevie Rae se întoarse spre Dallas.

— Păi, tocmai asta-i problema. Nici eu nu prea știu ce fac. Oricum, Dallas, nici că le-aș spune unor vampiri chestii pe care nu ți le-aș zice mai întâi ție, tre' să știi asta.

Dallas își trecu mâna peste față.

— Odată știam asta, dar s-au întâmplat prea multe și prea repede, iar tu te porți cam ciudat.

Stevie Rae puse mâna pe umărul lui.

— Simt doar c-aș putea face ceva ca s-o ajut pe Zoey, da' n-o să mă dumiresc ce dacă stau închisă-n camera aia alături de-o turmă de vampiri bățoși. Trebuie să fiu aici, afară.

Stevie Rae își deschise larg brațele, vrând parcă să îmbrățișeze pământul.

— Trebuie să mă folosesc de elementul meu ca să pot gândi. Cred că-mi scapă ceva, numai că nu reușesc să înțeleg ce. O să mă folosesc de pământ ca să încerc să înțeleg.

— Nu poți face asta aici? Peste tot sunt o mulțime de petice frumoase de pământ.

Stevie Rae se chinui să îi zâmbească. Nu-i plăcea să-l mintă pe Dallas, dar, la urma urmei, nu-l mințea cu adevărat. Chiar se ducea să-și dea seama dacă nu avea cum să o ajute pe Z, și nu putea face asta în Casa Noptii.

— Aici sunt mult prea multe lucruri care îmi distrag atenția.

— OK, uite ce e, știu că n-am cum să te împiedic să pleci, dar trebuie să-mi promiți ceva, altfel o să mă fac de râs încercând să te opresc.

Stevie Rae îl privi cu ochi mari, și de data asta nu mai trebui să facă vreun efort ca să zâmbească.

— O să-mi tăbăcești fundul, Dallas?

— Ei, știm amândoi că ar fi doar o încercare, fără vreun rezultat, și tocmai de-asta m-aș face de râs.

Stevie Rae încă zâmbea când îl întrebă:

— Ce anume vrei să-ți promit?

— Că n-ai să te întorci chiar acum la gară. Aproape că te-au omorât. E drept că acum pari refăcută, dar aproape că te-au omorât ieri. Așa că trebuie să-mi promiți că nu te întorci acolo astă-seară, ca să te pui cu ei.

— Îți promit, îi zise ea cu sinceritate. Nu acolo mă duc. Ți-am spus, vreau doar să găsec o cale s-o salvez pe Z, iar o înfruntare cu copiii ăia în mod clar n-ar ajuta la nimic.

— Juri?

— Jur.

Dallas răsuflă ușurat.

— Bine. Și ce ar trebui să le spun vampirilor când o să mă întrebe unde te-ai dus?

— Doar ce ți-am spus și ție - că trebuie să fiu singură, înconjurată de elementul meu. Că încerc să găsec o soluție, și nu o pot face de aici.

— Bine. Așa o să fac. Da' o să fie ofțicați.

— Mda, păi, mă întorc repede, spuse ea și se sui în mașina lui Zoey. Stai liniștit, o să am grijă.

Tocmai pornise motorul, când Dallas bătu în geam. Ea îl crăpă, înăbușindu-și un oftat iritat.

— Cât p-aci să uit. I-am auzit pe câțiva dintre puști când te așteptam. Umblă vorba pe internet că Zoey nu e singurul suflet descompus din Veneția.

— Ce naiba mai înseamnă și asta, Dallas?

— Se spune că Neferet l-a lăsat pe Kalona în fața Înaltului Consiliu. La propriu. Trupul lui e acolo, dar sufletul a plecat.

— Mersi, Dallas. Tre' s-o tai!

Fără să-i mai aștepte replica, Stevie Rae propulsă Brosçuța și o șterse din parcare și din curtea școlii. Cu un viraj rapid la dreapta pe Utica Street, se îndreptă spre centru, apoi spre nord-est, către dealurile vălurite de la periferia orașului Tulsa, unde se afla Muzeul Gilcrease.

Lipsea și sufletul lui Kalona.

Stevie Rae se gândea însă că nu exista nicio posibilitate ca și el să fi fost atât de răvășit de suferință, încât nemuritorul lui suflet să-l fi părăsit.

— Nici pe departe, mormăi ea pentru sine, în timp ce conducea de-a lungul străzilor întunecate și liniștite din Tulsa. A plecat după ea.

Și imediat ce rosti vorbele astea cu voce tare, Stevie Rae știu că are dreptate.

Dar ce putea face?

Habar n-avea. Nu știa nimic nici despre nemuritori, nici despre sufletele descompuse sau despre lumea spiritelor. Sigur, murise, dar apoi înviase. Și nu-și amintea ca sufletul ei să fi dispărut undeva. Prinsă în capcană... Era întuneric, și rece, și liniște, iar eu voiam să țip și să tot țip, și... Stevie Rae se înfioră și își înăbuși gândurile. Nu-și amintea prea multe din acea perioadă îngrozitoare cât fusese moartă, și nici nu voia, de altfel. Cunoștea însă pe cineva care știa o mulțime de lucruri despre nemuritori, îndeosebi despre Kalona, și despre lumea spiritelor. După câte spunea bunica lui Z, Rephaim nu fusese altceva decât un spirit, înainte ca Neferet să-l elibereze pe dezgustătorul lui părinte.

— Rephaim tre' să știe ceva. Și ce știe el o să știu și eu, spuse ca cu hotărâre, iar degetele i se încleștară pe volan.

Dacă era nevoie, Stevie Rae avea să se folosească de puterea Impregnării lor, de forța elementului ei și de toată puterea care-i rămăsese în trup pentru a scoate informațiile de la el. Hotărârea să ignore vinovăția chinuitoare, teribilă, pe care o simțea la gândul că trebuia să-l înfrunte pe Rephaim, accelera Broscuța și coti pe Gilcrease Road.

Stevie Rae

N-a fost nevoie să stea să întrebe unde avea să-l găsească. Stevie Rae știa, pur și simplu. Ușa de la intrarea în vechiul conac fusese deja forțată, așa că nu trebuie decât să se strecoare în casa rece și întunecoasă și să urce tot mai sus, pe urmele lui invizibile. Nici nu avu nevoie să vadă ușa întredeschisă a balconului, ca să știe că el era afară. Știa că e acolo. Întotdeauna o să știu unde se află, gândi ea posomorâtă.

Nu se întoarse imediat ca s-o privească, iar asta o bucură. Stevie Rae avea nevoie de timp pentru a se obișnui din nou cu prezența lui.

— Ai venit, prin urmare, spuse el, dar rămase cu spatele la ea.

Vocea asta - vocea asta omenească. O surprinse din nou, la fel ca prima dată când o auzise.

— M-ai chemat, spuse ea, și încercă să-și păstreze glasul calm, și să-și controleze mânia pe care o simțea la gândul grozăviilor săvârșite de înfiorătorul lui părinte.

El se întoarse și privirile li se întâlniră.

Pare sleit de puteri, a fost primul ei gând. Iar îi sângerează brațul.

Încă mai suferă, a fost primul lui gând. Și clocotește de furie.

Se uită fix unul la altul, în tăcere, căci niciunul nu voia să-și rostească gândurile cu voce tare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el într-un final.

— De unde știi că s-a întâmplat ceva? ripostă ea imediat.

El ezită înainte de a răspunde și se văzu clar că își alegea cuvintele cu grijă.

— De la tine știu.

— N-are nicio logică ce spui, Rephaim.

Sunetul vocii ei, atunci când îi pronunță numele, păru să capete ecou în aerul din jur, iar noaptea se umplu deodată de amintirea aburului roșu și strălucitor trimis de fiul unui nemuritor ca s-o aline pe Stevie Rae și s-o cheme la el.

— Asta pentru că nici eu nu înțeleg, spuse el încet, cu o voce gravă și șovăielnică. Nu știu cum funcționează o Impregnare; trebuie să mă înveți.

Stevie Rae simți cum îi iau foc obraji. Nu minte, înțelese ea numaidecât. Impregnarea noastră îi spune lucruri despre mine! Cum ar putea să înțeleagă? De-abia dacă înțeleg eu.

Își drese glasul.

— Carevasăzică, știi că s-a întâmplat ceva, pentru că ți-am transmis eu asta?

— Am simțit, nu mi-ai transmis, o corectă el. Ți-am simțit durerea. Nu ca înainte, când mi-ai băut sângele. Atunci, trupul tău suferea. În seara asta, suferința ta a fost emoțională, nu fizică.

Stevie Rae nu-și putea lua ochii de la el, iar pe față i se citea uluirea.

— Da, așa a fost. Și mai e.

— Spune-mi ce s-a întâmplat!

În loc să-i răspundă, Stevie Rae îl întrebă:

— De ce m-ai chemat aici?

— Simțeau o durere. Am simțit-o și eu.

Se opri, în mod clar nedumerit de cele spuse, apoi continuă:

— Am vrut să nu o mai simt. Așa că ți-am insuflat putere și te-am chemat la mine.

— Cum ai făcut asta? Cu chestia aia roșie și încețoșată?

— Răspunde-mi la întrebare și-am să-ți răspund și eu.

— Bine. S-a întâmplat că tatăl tău l-a ucis pe Heath, muritorul care era consortul lui Zoey. Zoey l-a văzut, dar n-a putut face nimic, iar asta i-a descompus sufletul.

Rephaim continuă să se uite la ea până când Stevie Rae se simți privită, parcă, prin trupul ei drept în suflet. Și totuși, ea nu-și putea lua ochii de la el, iar pe măsură ce privirile li se petreceau, ea simțea că îi vine tot mai greu să rămână furioasă. Ochii lui erau atât de omenești... Numai culoarea era stranie, dar lui Stevie Rae roșeața lor nu i se părea chiar atât de neobișnuită. De fapt, îi era înfiorător de familiară; odată, se strecurase și în ochii ei.

— N-ai nimic de spus în privința asta? izbucni ea și-și întoarse privirea de la el, contemplând pustietatea nopții.

— Mai e ceva. Ce îmi ascunzi?

Când simți că furia mocnește din nou în ea, Stevie Rae îi înfruntă iarăși privirea.

— Umblă vorba că și sufletul tatălui tău ar fi descompus.

Rephaim clipi, iar în ochii sângerii i se citi uluirea.

— Nu cred așa ceva, spuse el.

— Nici eu, dar Neferet i-a abandonat trupul lipsit de spirit în fața Înaltului Consiliu, și se pare că ei au crezut-o. Știi ce cred eu? Nu-i așteptă răspunsul, ci continuă, iar vocea îi creștea, trădând frustrarea, și mânia, și teama. Kalona a urmat-o pe Zoey pe Tărâmul de Dincolo pentru că e obsedat de ea.

Stevie Rae își șterse obraji, ca să-și alunge lacrimile care o luaseră prin surprindere.

— Imposibil. Rephaim părea să fie aproape la fel de supărat ca ea. Tatăl meu nu se poate întoarce pe Tărâmul de Dincolo. Acea lume i-a fost interzisă pe vecie.

— Se pare că a găsit o soluție ca să treacă de interdicția asta.

— După ce a fost izgonit pentru totdeauna de însăși zeița Noptii? Cum se poate rezolva asta?

— Nyx l-a izgonit de pe Tărâmul de Dincolo? Întrebă Stevie Rae.

— A fost alegerea tatălui meu. Pe vremuri, a fost războinicul lui Nyx. Jurământul lor s-a rupt odată cu căderea lui.

— Măiculică, Kalona a fost pe vremuri de partea lui Nyx?

În mod inconștient, Stevie Rae se apropie de Rephaim.

— Da. O apăra de întuneric.

Rephaim privi în noapte.

— Ce s-a întâmplat? De ce a căzut?

— Părintele meu nu vorbește niciodată despre asta. Orice ar fi fost, știu că l-a umplut de o mânie care a rămas vie secole de-a rândul.

— Iar tu te-ai născut din acea mânie.

Privirea lui se întoarse către ea.

— Da.

— Te stăpânesc și pe tine? Mânia și întunericul ăla? nu se putu ea abține să nu-l întrebe.

— Nu crezi că ai ști dacă ar fi așa? Tot așa cum eu îți simt durerea? Nu-i asta consecința Impregnării noastre?

— Ei, e mai complicat de-atât. Vezi tu, ai cam fost împins să joci rolul de consort al meu pentru că eu sunt vampir, și toate cele. Iar pentru consort e mai simplu să simți fel de fel de lucruri legate de vampir, decât invers. Tot ce obțin eu de la tine e...

— Puterea mea, interveni el.

Nu i se păru că ar fi supărat, ci doar obosit și aproape lipsit de speranță.

— Tu te alegi cu puterea mea nemuritoare.

— Măi, să fie! De-aia m-am vindecat al naibii de repede.

— Da, și de-aia eu nu reușesc să o fac.

Stevie Rae clipi uluită.

— Ei, fir-ar să fie! Tre' să te simți groaznic... arăți cam rău.

El scoase un sunet care părea o combinație de râset și pufnit disprețuitor.

— Iar tu arăți perfect teafără și nevătămată.

— Sunt teafără, dar n-o să-mi gălesc liniștea până nu gălesc o soluție ca s-o ajut pe Zoey. E cea mai bună prietenă a mea, Rephaim. N-o pot lăsa să moară.

— Iar el e părintele meu. Nici eu nu-l pot lăsa să moară.

Se priveau în tăcere, încercând să înțeleagă ce anume îi atrăgea unul spre celălalt, deși erau amândoi copleșiți de o tristețe, o durere și o furie care le defineau și le separau lumile.

— Uite ce zic eu: găsim ceva de mâncare pentru tine. Îți repar din nou aripa, lucru care n-o să fie prea distractiv pentru niciunul din noi, apoi încercăm să ne duminim ce-i cu Zoey și cu tatăl tău. Tre' să-ți spun totuși ceva. Nu pot să-ți simt trăirile așa cum le simți tu pe ale mele, dar pot să-mi dau seama dacă mă minți. Mai mult, sunt aproape sigură că pot să te gălesc, indiferent unde ai fi. Așa că, dacă mă minți și îi întinzi o cursă lui Zoey, pe cuvântul meu că o să mă năpustesc asupra ta cu toată puterea elementului meu și cu cea a sângelui tău.

— N-o să te mint, spuse el. Bine. Hai să intrăm în muzeu și să vedem unde-i bucătăria.

Stevie Rae părăsi balconul de pe acoperiș, iar Imitatorul de Corbi o urmă ca și când ar fi fost legat de Marea Preoteasă cu un lanț invizibil, dar imposibil de distrus.

Stevie Rae

— Cu puterea asta, ai putea avea tot ce îți dorești! spuse Rephaim între două îmbucături din sendvișul uriaș pe care Stevie Rae i-l făcuse din resturile nealterate găsite în frigiderele industriale din restaurantul muzeului.

— Nooo, nu chiar. Adică, da, pot să-l fac pe un paznic de noapte obosit și cam prostălău să ne lase să intrăm în muzeu, și apoi să-l fac să uite că am dat pe-aici; da' nu pot să conduc lumea, să zicem, sau altceva de genul ăsta.

— E grozav să ai o asemenea putere.

— Nu, e o răspundere. N-am cerut-o și nu mi-o doresc. Vezi tu, eu nu vreau să-i pot influența pe oameni să facă toate tâmpeniile pe care mi-aș dori eu să le facă. Nu e corect - nu dacă sunt de partea lui Nyx.

— Asta pentru că zeița ta nu crede în ideea de a le oferi supușilor ei ceea ce-și doresc?

Stevie Rae îl privi câteva clipe și își răsuci o buclă în jurul degetului înainte de a-i răspunde, gândindu-se că poate își bătea joc de ea, numai că privirea scăpărătoare pe care o întâlnește era cât se poate de serioasă. Așa că oftă adânc și începu să-i explice:

— Nu de-asta, ci pentru că Nyx crede că trebuie să le acorde tuturor libertatea de a alege, iar atunci când mă joc cu mintea unui om și îi bag în cap fel de fel de lucruri pe care nu le poate controla, îl privez de libertatea de a alege. Iar asta nu-i corect.

— Chiar crezi că toată lumea trebuie să aibă această libertate de alegere?

— Așa cred. De-asta sunt azi aici și vorbesc cu tine. Zoey mi-a dat înapoi lucrul ăsta. E un fel de dar de dat mai departe. Și eu ți-am făcut ție același dar.

— M-ai lăsat în viață în speranța că o să-mi aleg propriul drum, și nu pe acela al tatălui meu.

Stevie Rae a fost surprinsă să-l audă vorbind atât de direct; însă nu a stat să se întrebe ce anume îl îndemnase să fie așa de cinstit.

— Îhî, ți-am spus asta atunci când am închis tunelul în urma ta și te-am lăsat să pleci, în loc să te dau pe mâna prietenilor mei. Acum ești stăpânul propriei tale vieți. Nu-i mai ești îndatorat tatălui tău și nici nimănui altcuiva. Se opri o clipă, apoi se grăbi să termine ce avea de spus. Ai pornit pe un drum diferit din momentul în care m-ai salvat acolo, pe acoperiș.

— E periculos să duci povara unei datorii de viață neplătite. Era logic să-mi plătesc datoria care ne lega.

— Mda, am înțeles, dar astă-seară?

— Astă-seară?

— Mi-ai trimis puterea ta și m-ai chemat la tine. Dacă ai asemenea capacități, de ce nu le-ai folosit mai degrabă ca să desfăci Impregnarea? Asta ar fi făcut să-ți înceteze și durerea.

Se opri din mâncat și o ținut cu privirea lui stacojie.

— Nu încerca să mă transformi în ceva ce nu sunt. Am petrecut ore de-a rândul în întuneric. Râul mi-a fost tovarăș mereu. Sunt legat de părintele meu. El e stăpânit de o mânie care ar putea mistui lumea, iar dacă se va întoarce, destinul meu este să-i stau alături. Ia-mă așa cum sunt, Stevie Rae. O creatură de coșmar născută din furie și viol. Trăiesc printre cei vii, dar voi fi mereu separat de ei, mereu altfel decât ei. Nu sunt nici nemuritor, nici om, nici fiară.

Stevie Rae lăsa cuvintele lui să-i pătrundă până în vine. Știa că este pe deplin sincer cu ea. Dar el era mai mult decât un simplu instrument al mâniei și al răului, pentru care fusese creat. Știa asta pentru că o văzuse.

— Hei, Rephaim, ce-ar fi să iei în calcul și posibilitatea de a avea dreptate.

Văzu în ochii lui sângerii că înțelesese.

— Ceea ce înseamnă că există și posibilitatea să greșesc?

Ea ridică din umeri.

— Nu știi, zic și eu așa.

Fără să răspundă, el elătină din cap și își văzu mai departe de mâncat. Ea zâmbi și începu să meșterească la un sendviș cu came de curcan.

— Așa, spuse ea, trântind niște muștar pe o felie de pâine albă. Și, mă rog, care-i teoria ta despre motivul pentru care a dispărut sufletul tatălui tău?

Privirile li se întâlneau, iar unicul cuvânt rostit de el îi îngheță sângele în vine.

— Neferet.

Capitolul 7

Stevie Rae

- Dallas mi-a spus că Neferet a abandonat trupul neînsuflețit al lui Kalona în fața Înaltului Consiliu.
- Cine e Dallas? întrebă Rephaim.
- Un tip pe care îl cunosc. Prin urmare, se pare că Neferet l-a trădat pe Kalona, deși se presupune că sunt împreună.
- Neferet îl seduce pe părintele meu și pretinde că îi este alături, dar, de fapt, nu-i pasă decât de ea. Dacă el e stăpânit de furie, ea, în schimb, e stăpânită de ură. Ura este un aliat mult mai periculos.
- Așadar, ești sigur că Neferet l-ar trăda pe Kalona ca să se salveze? întrebă Stevie Rae.
- Sunt sigur că Neferet ar trăda pe oricine ca să se salveze.
- Ce obține dacă îl predă pe Kalona, mai ales acum, când el e lipsit de suflet?
- Dându-l pe mâna Înaltului Consiliului, înlătură suspiciunea care planează asupra ei, spuse el.
- Mda, e logic. Știu că vrea ca Zoey să moară. Și că nu-i pasă absolut deloc de Heath. De fapt, lui Neferet îi convine de minune că, atunci când l-a văzut pe Kalona gata să-l omoare pe Heath, Zoey și-a îndreptat asupra lui toată puterea spiritului și nu a reușit să-l împiedice, iar asta i-a descompus sufletul. Asta înseamnă că Zoey e la un pas foarte mic de moarte.
- Brusc, ochii lui Rephaim o ținură.
- Zoey l-a atacat pe tatăl meu cu elementul spiritului?
- Mda, așa mi-au spus Lenobia și Dragon.
- Înseamnă că e rănit grav.
- Rephaim își întoarse privirea și rămase tăcut.
- Auzi, trebuie să-mi spui tot ce știi, îi zise Stevie Rae, serioasă. Când văzu că el nu răspunde, oftă și adăugă: Bine, uite cum stă treaba: am venit aici astă-seară pregătită să te oblig să-mi spui totul despre tatăl tău, despre Tărâmul de Dincolo și altele; doar că acum, când sunt aici și chiar stau de vorbă cu tine, nu mai vreau să te oblig.
- Sfioasă, îi atinse brațul. Trupul lui tresăltă când degetele ei îi atinseră pielea, dar nu se îndepărtă.
- Nu putem să ne ajutăm unul pe altul? Chiar vrei să moară Zoey?
- O privi din nou drept în ochi.
- Nu am niciun motiv să doresc moartea prietenei tale, dar tu vrei răul tatălui meu.
- Stevie Rae oftă, exasperată.
- Ce zici de asta: aș putea să fac un compromis în privința dorințelor mele. Dacă ți-aș zice că vreau doar să fim lăsați în pace de Kalona?
- Nu știu dacă va fi vreodată posibil, spuse Rephaim.
- Însă e posibil ca eu să doresc asta. Chiar acum, Zoey și Kalona sunt lipsiți de suflete. Știu că tatăl tău e nemuritor, dar tot nu-i bine dacă trupul i-a rămas o simplă carapace.
- Nu, nu e bine.
- Atunci hai să ne unim forțele și să încercăm să-i aducem înapoi pe amândoi, și o să vedem cum ne descurcăm mai departe, la momentul potrivit.
- Cu asta pot fi de acord, spuse el.
- Bine! zise ea și îi strânse cu putere brațul înainte de a-și îndepărta mâna. Ai spus că e rănit. Cum adică?
- Trupul nu-i poate fi ucis, însă dacă spiritul îi este slăbit, își pierde și forța fizică. Așa l-a prins A-ya în capcană. Spiritul i-a fost orbit de sentimentele pentru ea. Asta l-a năucit și l-a slăbit, iar trupul i-a devenit vulnerabil.
- Și tot așa Neferet a putut să-l abandoneze în fața Înaltului Consiliu, spuse Stevie Rae. Zoey i-a rănit spiritul, iar trupul lui este acum vulnerabil.
- Trebuie să fie mai mult de-atât. Dacă nu e prizonier, așa cum l-a ținut A-ya în adâncul pământului, începe să se vindece aproape instantaneu. Cât timp e liber, își poate vindeca spiritul.
- E clar că Neferet l-a prins înainte de a fi vindecat. E atât de afurisită, încât probabil că l-a pus bine de tot la pământ cu negura aia înfricoșătoare pe care o tot poartă după ea, și apoi...
- Asta e!
- Se ridică entuziasmat, dar aripa rănită îl făcu să se strâmbe de durere. își masă brațul și se așeză la loc, ținându-l strâns.

— A continuat să-i atace spiritul. Neferet e Tsi Sgili. Își trage puterea din forțele întunecate ale tărâmului spiritelor.

— A omorât-o pe Shekinah fără s-o atingă, își aminti Stevie Rae.

— Neferet a atins-o pe Marea Preoteasă, dar nu fizic. S-a folosit de ițele morților de care se face vinovată, ale sacrificiilor făcute și ale promisiunilor întunecate pe care are de gând să și le țină. Puterea asta a omorât-o pe Shekinah, și tot de ea s-a folosit împotriva spiritului deja slăbit al tatălui meu.

— Dar ce are de gând cu el?

— Îi ține trupul prizonier și se folosește de spiritul lui.

— Iar asta o face să pară un personaj pozitiv în ochii Înaltului Consiliu. Pun pariu că în fața lor nu spune decât: „Vai, săraca Zoey“ și: „Ce-o fi fost în mintea lui Kalona”.

— Tsi Sgili este foarte puternică. De ce ar juca toată mascarada asta în fața Consiliului?

— Neferet nu vrea ca ei să știe cât de malefică este, pentru că vrea să pună stăpânire pe lumea asta nenorocită. Poate că nu se simte pregătită să stăpânească și Înaltul Consiliu Vampiresc, și lumea muritorilor. Încă. Așa că nu-i poate lăsa pe cei din Consiliu să afle că-i convine de minune ce-a pățit Zoey, deși se bucură în sinea ei.

— Tata nu vrea ca Zoey să moară. Vrea doar să o posede.

Stevie Rae îi aruncă o privire aspră.

— Unele dintre noi suntem de părere că a fi posedate împotriva voinței noastre e ceva chiar mai rău decât moartea.

El pufni cu dispreț.

— Te referi la o Impregnare accidentală?

Stevie Rae îl privi încruntată.

— Nu, nu la asta mă refer.

El pufni iar și își masă mai departe brațul.

Ea vorbi mai departe, încruntată:

— Din ce spui tu, Kalona nu a dorit ca moartea lui Heath să îl descompună sufletul lui Zoey?

— Nu, pentru că asta probabil că-i va aduce moartea.

— Probabil? Stevie Rae se agăță de acel cuvânt. Asta înseamnă că nu-i sută la sută sigur că Z o să moară.

Pentru că vampirii asta susțin.

— Vampirii nu judecă cu mintea unui nemuritor. Nicio moarte nu e sigură, așa cum cred muritorii. Dacă spiritul ei nu se reîntoarce în trup, Zoey o să moară, într-adevăr, însă sufletul ei ar putea să se reîntregească. Da, o să fie greu, și ea o să aibă nevoie de un ghid și de un protector pe Tărâmul de Dincolo, dar...

Se întrerupse, iar Stevie Rae îi citi în priviri uluirea.

— Cee?

— Neferet se folosește de părintele meu ca să fie sigură că spiritul lui Zoey nu se mai întoarce. I-a luat trupul prizonier când a fost rănit și i-a poruncit sufletului să-i execute ordinul pe Tărâmul de Dincolo.

— Bine, dar ai spus că Nyx l-a izgonit pe Kalona de acolo. Cum o să se întoarcă?

Rephaim făcu ochii mari, uluit.

— Doar trupul lui a fost izgonit.

— Iar trupul lui se află încă aici! Spiritul lui s-a întors acolo, îl completă Stevie Rae.

— Da! Neferet l-a obligat să se întoarcă. Îl cunosc bine pe părintele meu. Niciodată nu s-ar furișa înapoi pe tărâmul de dincolo a lui Nyx. E mult prea mândru. Nu s-ar întoarce decât dacă i-ar cere asta însăși zeița.

— Cum poți fi atât de sigur? Poate se duce după Zoey pentru că a înțeles în sfârșit că ea nu va fi niciodată cu el și, ca un psihopat, preferă s-o vadă mai degrabă moartă decât cu altcineva. Gândul ăsta l-ar putea scoate din minți destul cât să-i mai taie din mândrie.

Rephaim clătină din cap.

— Tatăl meu n-ar accepta nici în ruptul capului ca Zoey să nu îl aleagă tot pe el până la urmă. A-ya a făcut-o, iar o parte din ea încă trăiește în sufletul lui Zoey.

Se opri, apoi reluă înainte ca Stevie Rae să apuce să-i pună o altă întrebare.

— Dar știi cum putem afla precis. Dacă Neferet se folosește de el, trupul lui este înlănțuit de întuneric.

— Întuneric? Adică opusul luminii?

— Într-un fel, da. E greu de definit, pentru că tipul ăsta de rău pur se află într-o continuă schimbare, într-o continuă evoluție. Întunericul la care mă refer e receptiv la senzații. Cineva care poate percepe ființele din tărâmul spiritului poate vedea lanțurile cu care Tsi Sgili l-a încătușat pe tata, dacă acestea chiar există.

— Tu poți percepe lumea spiritului?

— Da, spuse el și o privi în ochi fără ezitare. Vrei să mă predau Înaltului Consiliu?

Stevie Rae își mușcă buza de jos. Ar face-o oare? Asta ar însemna să ofere viața lui Rephaim în schimbul vieții lui Zoey și, poate, chiar și în schimbul propriei vieți, pentru că ea ar trebui să-l însoțească, iar vampirii puternici din Înaltul Consiliu n-ar avea cum să nu afle de Impregarea dintre ei. Și-ar da viața pentru Zoey - sigur că ar face-o. Dar ar fi grozav dacă s-ar putea rezolva și altfel. Și-apoi, Zoey precis nu și-ar dori ca ea să moară. Dar, la fel de adevărat e și că Zoey nu și-ar fi dorit nici ca ea să-i fi salvat și apoi să-l fi Impregnat pe Imitatorul de Corbi. La naiba, nimeni nu și-ar fi dorit. Numai zeița știe că nici ea nu și-o dorise. Oricum, nu tot timpul.

— Stevie Rae?

Cu o tresărire puternică se smulse din gândurile ei și văzu că Rephaim o măsoară din priviri.

— Vrei să mă predau Înaltului Consiliu? repetă el solemn.

— Doar ca ultimă soluție, iar dacă mergi tu, vin și eu. La naiba, oricum Consiliul probabil că n-o să creadă o iotă din ce le spui. Dar ziceai că avem nevoie de cineva care se pricepe la lumea spiritelor, adică se pricepe atât de bine, încât poate percepe întunericul și toate chestiile alea legate de spirit, nu?

— Da.

— Păi, dintr-o ceată întreagă de vampiri puternici din Înaltul Consiliu, tre' să fie cineva care să le aibă cu chestiile astea.

El își înclină capul într-o parte.

— Ar fi destul de neobișnuit pentru un vampir să aibă capacitatea de a percepe forțele întunecate pe care le comandă Tsi Sgili. Țasta-i unul dintre motivele pentru care Neferet a reușit să meargă înainte cu toată mascarada asta, atâta timp. Ca să recunoști cu adevărat întunericul ascuns trebuie să ai o îndemânare specială. Este greu să percepi un astfel de rău dacă nu ești familiarizat cu el.

— Mda, păi, vampirii din Înaltului Consiliu se presupune că sunt. Nu se poate ca nimeni dintre ei să nu fie în stare să facă asta, vorbi ea, cu mult mai multă încredere decât simțea că are.

Toată lumea știa că membrii Înaltului Consiliu erau aleși datorită onoarei și integrității lor, ceea ce nu se prea încadra în acea familiarizare cu întunericul. Își dresе glasul.

— În regulă, păi tre' să mă întorc în Casa Noptii și să dau un telefon la Veneția, spuse cu hotărâre.

Apoi, privirea îi alunecă spre brațul lui și spre aripa din spate, care îi atârna în bandaje pătate.

— Te doare destul de tare, nu?

El încuviință scurt din cap.

— Bine, ai terminat de înfulecat?

Aceeași mișcare a capului.

Ea înghiți în sec și își aminti cât de greu fusese pentru amândoi prima oară când îi bandajase aripa ruptă.

— Trebuie să găsesc trusa medicală. Din păcate, e probabil în biroul de pază în care l-am trimis pe paznicul ăla neghiob, ceea ce înseamnă că iar tre' să-i zăpăcesc mintea aia cât o nucă.

— Ai simțit tu că are mintea cât o nucă?

— N-ai văzut că avea pantalonii ridicați până-n gât? Niciun om cu destulă minte și mai tânăr de optzeci de ani nu-și spânzură așa pantalonii ăia de moș. Minte cât o nucă, îți spun eu.

Apoi, surprinzător pentru amândoi, Rephaim izbucni în râs.

Îmi place cum râde. Înainte ca mintea să apuce să-i cenzureze cuvintele, ea zâmbi și spuse:

— Ar trebui să râzi mai des. E plăcut.

Rephaim nu răspunse, însă Stevie Rae nu reuși să deslușească privirea ciudată pe care el i-o aruncă. Nu prea se simțea în largul ei, așa că sări de pe taburetul de bucătărie și spuse:

— Ei, mă duc să iau chestiile alea de prim-ajutor, să-ți aranjez aripa cum oi putea, apoi să aduc ceva de mâncare și să mai aranjez pe aici. Pe urmă, plec să dau niște telefoane super interurbane. Mai rezistă, mă întorc imediat!

— Aș prefera să vin cu tine, spuse el și se ridică cu băgare de seamă, ținându-și brațul strâns lipit de corp.

— Cred că ți-ar fi mai ușor dacă ai rămâne aici.

— Da, dar aș prefera să fii cu tine, zise el încet.

La auzul acelor cuvinte, Stevie Rae simți o tresărire, dar ridică din umeri cu nonșalanță și spuse:

— În regulă, cum vrei. Da' să nu te văicărești dacă te doare când mergi.

— Eu nu mă văicăresc!

În privirea pe care i-o aruncă se citea atâta orgoliu masculin, încât a fost rândul ei să rădă în timp ce ieșeau din bucătărie, unul lângă altul.

Stevie Rae

Pe drum spre casă, Stevie Rae ar fi trebuit să se gândească la Zoey și să-și pună la punct următorul plan de bătaie. Dar asta era o treabă ușoară. Trebuia s-o sune pe Afrodita. Indiferent ce tragedii se întâmplau prin lume, Afrodita își băga năsul ci cam peste tot, mai ales dacă era vorba despre Zoey.

Și cum Stevie Rae stabilise deja următoarea etapă în planul de salvare a lui Z, mintea ei era liberă să se gândească la Rephaim.

Fusese teribil de greu să-i pună la loc aripa aia nenorocită, încă mai simțea toată durerea mocnită în umărul drept și în spate. Chiar și după ce găsisese borcanul cu lidocaină și o turnase pe toată lungimea aripii și a brațului făcut zob, tot mai simțise durerea adâncă și înnebunitoare cauzată de ruptură. Rephaim nu scosese un cuvânt pe parcursul întregului supliciu. Își întorsese fața de la ea și îi spusese chiar înainte să înceapă:

— Vrei să pornești turuitul ăla al tău cât timp mă bandajezi?

— Și, mă rog, ce vrei să spui cu „turuitul ăla al meu“? întrebuse ea.

El îi aruncase o privire peste umăr, și ar fi putut băga mâna-n foc că-n ochi i se citea un zâmbet.

— Vorbești mult. O groază. Așa că dă-i drumul. Ca să pot să mă gândesc la ceva mai enervant decât durerea.

Ea protestase zgomotos, însă vorbele lui o făcuseră să zâmbească. Și chiar turuise tot timpul cât îi dezinfectase, îi bandajase și îi pusese la loc aripa ruptă. De fapt, trăncănise vrute și nevrute, vorbise verzi și uscate, și, în tot acest timp, înfruntase alături de el valuri de durere. Când, în sfârșit, terminase, el o urmase, încet și tăcut, înapoi în conacul abandonat, unde ea încercase să-i aranjeze un culcuș mai confortabil în debara, îndesând înăuntru păturile luate din camera personalului.

— Trebuie să pleci. Nu-ți mai bate capul cu asta.

El îi luase din mână ultima pătură, apoi se prăbușise pur și simplu în debara.

— Uite, îți pun aici punga cu mâncare. Chestiile astea nu se strică. Nu uita să bei multă apă și sucuri. E bine să te hidratezi, spusese ea, îngrijorată deodată că urma să-l lase acolo, atât de slăbit și de obosit.

— Așa o să fac. Du-te!

— Bine. Da. Acu' plec. Dar o să încerc să mă întorc mâine.

El aprobă din cap, cu un aer obosit.

— Bine, am șters-o.

Tocmai dădea să plece, când el spuse:

— Ar trebui să vorbești cu mama ta.

Ea se opri brusc de parcă s-ar fi izbit de un zid.

— Da' ce naibii ți-a venit s-o pomenești pe mama acum?

El o privi și clipi de câteva ori, ca și cum ar fi fost uimit de vorbele ei, apoi îi răspunse:

— Ai vorbit despre ea când îmi bandajai aripa. Nu-ți amintești?

— Nu. Ba da. Cre' că nu prea eram atentă la toate chestiile pe care le-am spus.

Instinctiv începu să-și maseze brațul drept.

— Turuiam și eu și încercam să termin cât mai repede cu bandajatul.

— Eu am fost atent la vorbele tale, nu la durere.

— A!

Stevie Rae nu știuse ce să răspundă.

— Ai spus că ea te crede moartă. Eu zic...

Se întrerupse, și părea la fel de încurcat ca atunci când încerci să descifrezi o limbă necunoscută.

— Eu zic că ar trebui s-o anunți că trăiești. Ar dori să știe, nu crezi?

— Ba da.

Se priviră în trecere până când ea spuse, într-un târziu:

— Pa, și nu uita să mănânci.

Apoi ieși, pur și simplu, din muzeu în fugă.

— De ce naiba m-am panicat așa când a amintit de mama? se întrebă Stevie Rae cu glas tare.

Cunoștea răspunsul, și, nu, nu intenționa să-l rostească cu voce tare. Lui îi păsa de ceea ce-i spusese ea: îi păsa că îi era dor de mama ei. În timp ce parca în fața Casei Noptii și ieșea din mașina lui Zoey, își dădu seama că nu grija lui o speriasse în halul ăla. Ci felul în care se simțea știind că lui îi păsa de ea. Se bucurase, iar Stevie Rae știa că e periculos să te bucuri când unui monstru îi pasă de tine.

— În sfârșit! Era și timpul!

Dallas sări din tufișuri exact în fața ei.

— Dallas! Pe zeiță îți jur că te bat de-ți sună apa-n cap dacă mă mai sperii vreodată în halul ăsta!

— Las-o pe mai încolo! Deocamdată tre' să te duci în sala de consiliu. Lenobia nu-i deloc încântată că ți-ai luat tălpășița.

Stevie Rae oftă și îl urmă pe Dallas în sus pe scări, până în încăperea de vizavi de bibliotecă, pe care școala o folosea drept sală de consiliu. Intră repede, apoi se opri în prag, nehotărâtă. Tensiunea care plutea în aer părea aproape palpabilă. Masa era mare și rotundă, așa că, în mod normal, oamenii ar fi trebuit să stea strânși laolaltă. Nu și acum. Masa părea mai degrabă o cantină de liceu, la care erau așezate separat găști pline de ură.

Pe una dintre laturile curbate stăteau Lenobia, Dragon, Erik și Kramisha. De cealaltă parte se aflau profesorii Penthasilea, Garmy și Vento. După cum părea, se aflau în plin război al privirilor înverșunate, când Dallas își drese glasul, astfel că Lenobia își ridică ochii către ei.

— Stevie Rae! În sfârșit. Înțeleg că ne găsim într-o situație neobișnuită și toți suntem incredibil de tensionați, dar ți-aș recunoscătoare dacă, în momentul în care se convoacă un Consiliu al școlii, ți-ai stăpâni următoarea pornire de a fugi în parc, sau pe unde te-oi fi dus tu. Suplinești funcția de Mare Preoteasă; ar fi cazul să-ți amintești că trebuie să te porți ca atare.

Vocea Lenobiei era atât de aspră, încât, brusc, Stevie Rae se zbârli toată. Deschise gura să se rătăiască la profa de echitație și să-i spună că nu era șefa ei, pentru ca apoi să plece naibii din camera aia ca să dea telefon la Veneția. Numai că își aminti că acum nu mai era doar o simplă novice oarecare și că, dacă ar fi plecat valvârtej dintr-un grup de vampiri care țineau la Zoey - cel puțin unii dintre ei -, acest lucru nu ar fi rezolvat cu nimic situația.

Începe așa cum ai vrea să termini, aproape că auzea în minte vocea mamei ei.

Astfel că, în loc să facă o scenă și să plece, Stevie Rae intră în încăperea și se așeză pe unul dintre scaunele înghesuie între cele două grupuri. Când vorbi, nu lăsă deloc să se vadă că era enervată. Din contră, își dădu silința să imite tonul pe care îl adopta mama ei atunci când era foarte dezamăgită de ea.

— Lenobia, eu am afinitate cu pământul. Asta înseamnă că uneori trebuie să mă îndepărtez de toată lumea și să fiu doar eu singură cu elementul meu. Numai așa pot să gândesc, iar acum cu toții trebuie să gândim. Prin urmare, o să mai dispar uneori, cu sau fără permisiunea cuiva, indiferent dacă ați convocat sau nu vreo întrunire. Nu suplinesc funcția de Mare Preoteasă. Sunt prima și unica Mare Preoteasă cu semilună roșie din lume. E ceva nou, așa că mă gândesc că ar trebui să existe și o nouă fișă a postului, știi, mă gândesc că tre' s-o scriu chiar eu, după ce mă prind cum stă treaba asta cu Marea Preoteasă Roșie.

Se întoarse apoi spre grupul aflat în cealaltă parte a încăperii și adăugă la rezezeală:

— Salutare, domnilor profesori P, Garmy și Vento. De mult nu v-am mai văzut.

Cei trei profesori mormăiră niște formule de salut, iar ea nu observă că se holbau la tatuajele ei roșii de parcă ar fi fost un proiect științific eșuat la târgul 4-H.

— Prin urmare, Dallas mi-a spus că Neferet a abandonat trupul lui Kalona în fața înaltului Consiliu, și se pare că și el are sufletul descompus, spuse Stevie Rae.

— Da, deși unii nu vor să creadă, spuse profesorul P aruncându-i Lenobiei o privire urâtă.

— Kalona nu e Erebus! izbucni Lenobia. Tot așa cum știm că Neferet nu e încarnarea pământescă a lui Nyx! Toată povestea asta e de-a dreptul ridicolă.

— Consiliul a raportat că profetesa Afrodita ar fi anunțat că spiritul nemuritorului înaripat este descompus, exact ca cel al lui Zoey, spuse profa Garmy.

— Stați puțin!

Stevie Rae ridică mâna pentru a opri tirada pe care, în mod clar, Kramisha se pregătea s-o lanseze.

— Ați pus alături cuvintele „Afrodita” și „profetesa”?

— Așa a numit-o Înaltul Consiliu, spuse cu un glas sec Erik. Deși cei mai mulți dintre noi n-ar numi-o așa. Stevie Rae îl privi întrebător.

— Nu zău? Eu așa i-aș spune. Și Zoey la fel. Și tu ai făcut-o. Poate nu cu voce tare, dar i-ai urmărit viziunile, și nu o dată. Pe mine m-a Impregnat, nu că mi-ar fi plăcut, dar pot să-ți confirm că are o legătură cu Nyx și știe fel de fel de chestii. De fapt, o mulțime de chestii. Se uită spre profa Garmy. Afrodita poate să simtă lucruri despre spiritul lui Kalona?

— Cei din Înaltul Consiliu așa cred.

Stevie Rae scoase un lung oftat de ușurare.

— Asta e cea mai bună veste pe care am auzit-o de câțiva timp încoace. Privi ceasul și adună încă șapte ore pentru a obține ora Veneției. Era cam 22:30 în Tulsa, iar asta însemna că acolo încă nu răsărise soarele. Am nevoie de un telefon. Tre' s-o sun pe Afrodita. La naiba! Mi-am lăsat mobilul în cameră.

Dădu să se ridice.

— Stevie Rae, ce ai de gând să faci? o întrebă Dragon, în timp ce toți se holbau la ea.

Ezită, atât cât să arunce o privire înapoi în cameră, spre toți vampirii aceia încordați, cu priviri întunecate.

— Ce-ar fi să vă spun mai bine ce n-am de gând să fac? N-am să stau aici să mă contrazic despre ce fel de ființe sunt Kalona și Neferet, în timp ce Zoey are nevoie de ajutor. N-am de gând s-o abandonez pe Zoey și n-o să vă las să mă momiți într-un război tâmpit între profi. Întâlni privirea șocată a Kramishei. Mă recunoști ca Marea voastră Preoteasă?

— Da, răspunse aceasta fără ezitare.

— Bun. Atunci vino cu mine! Îți pierzi timpul aici. Dallas?

— Ca întotdeauna, sunt de partea ta, puștoaico, spuse el.

Stevie Rae îi privi pe fiecare în parte.

— Tre' să vă puneți la punct cu informațiile. Ia auziți aici vestea cea mare de la singura Mare Preoteasă pe care o mai aveți în școala asta nenorocită: Zoey nu e moartă. Și credeți-mă, eu știu ce înseamnă să fii mort. Am trecut prin asta, e o chestie fumată.

Stevie Rae le întoarse spatele și se cărăbăni de acolo însoțită de novicii ei.

Capitolul 8 Afrodita

Afrodita nu-l lăsa pe Darius s-o scoată din sala de consiliu, așa cum ar fi dorit el. Nu putea s-o abandoneze pe Zoey în mijlocul haosului stârnit de Neferet, cu nimeni care s-o apere de nebună, în afară de un războinic complet răvășit și o gașcă de tocilari mototoli și semiisterici.

— Da, cred că e important să păzim cu atenție trupul lui Erebus cât timp spiritul lui lipsește. Poate că este vorba doar de o stare temporară în care a intrat, în urma atacului lansat de Zoey asupra lui, le spunea Neferet celor din Consiliu.

— Atacul lansat de Zoey asupra lui? Așa ai spus? Cu ochii umflați și obrajii supti, Stark părea gata să explodeze.

— Du-te la Stark și încearcă să-l ajuți să se controleze, îi șopti Afrodita războinicului ei. Când văzu că acesta ezita, adăugă:

— Eu mă simt bine. O să stau aici cuminte să ascult și să iau aminte - ca și cum aș fi la un cocktail-party organizat de mama, și care a luat-o razna.

Darius încuviință din cap. Se duse imediat lângă Stark și îi puse o mână pe umăr. Afrodita luă ca un semn bun faptul că Stark nu schiță niciun gest ca să-l îndepărteze însă, cu toate astea, băiatul cu săgeată arăta ca naiba. Se întrebă ce se întâmplă cu un războinic dacă Preoteasa lui moare, și premoniția groaznică despre ce ar putea urma o făcu să se înfioare.

— Zoey l-a atacat într-adevăr pe Erebus. Trupul lui golit de spirit este o dovadă de netăgăduit, spuse Neferet cu o voce îngâmfată.

— Zoey a încercat să-l împiedice pe nemuritor să-i omoare consortul, interveni Darius înainte ca Stark să apuce să răspundă mânios.

P 縹 despre asta e vorba, nu? Neferet 靖 aruncă lui Darius un z 糶 bet mieros, care o f 繇 u pe Afrodita s doreasc s i scoat ochii. De ce a simTMit nevoia consortul meu s 靖 fac r 縹 lui Heath al lui Zoey? Singura informaTMie real pe care o avem 縹 leg 縹 ur cu asta vine chiar de la Erebus, dinainte ca spiritul s i fie smuls din trup. Ultimele lui cuvinte au fost: îmi protejam zeiTMa! A ㄐ a c cele 縹 t 糶 plate 縹 tre Zoey, Heath ㄐ i Erebus sunt mai complicate dec 糶 ar putea p 縹 ea 縹 ochii unui martor t 糶縹 ㄐ i z 縣縣 it.

— N-a fost vorba despre nici o luptă pentru Nyx! Kalona l-a omorât pe Heath! Era probabil gelos pentru că Zoey îl iubea atât de mult, spuse Stark, care părea gata să sară la gâtul alb al lui Neferet și să o sugrume.

— Iar tu ce părere ai despre dragostea lui Zoey pentru Heath? Legătura cu un războinic este una intimă, nu-i așa? Erai de față când sufletul lui Zoey s-a descompus. Unde este sentimentul tău de vinovăție, războinicule? întrebă Neferet.

Darius îl împiedică pe Stark să se năpustească asupra lui Neferet, în timp ce Duantia se grăbi să ia cuvântul în acea atmosferă tot mai tensionată.

— Neferet, cred că suntem cu toții de acord că există multe necunoscute în legătură cu tragedia care s-a întâmplat astăzi pe insula noastră. Stark, înțelegem și sentimentele de mânie și furie pe care le încerci în urma pierderii Preotesei tale. Pentru un războinic este o lovitură grea să...

Cuvintele înțelepte ale Duantiei au fost brusc întrerupte de Aretha Franklin, care se auzea cântând cât o ținea gura refrenul de la Respect, din gentuța Coach spânzurată de umărul Afroditei.

— Auu, ăăă, scuze! zise Afrodita, apoi desfăcu înnebunită fermoarul genții și începu să cotrobăie după iPhone. Credeam că l-am pus pe silențios. Nu știu cine ar putea fi... Se întrerupse când văzu că cea care o suna era Stevie Rae. Aproape că apăsă tasta de respingere a apelului, dar avu un anumit sentiment, puternic și clar. Trebuia să vorbească cu Stevie Rae. Ăă, încă o dată mii de scuze, da' chiar tre' să răspund.

Afrodita urcă în grabă treptele și ieși din sală, simțindu-se mult prea expusă pe când toți o urmăreau cu priviri atât de înverșunate, de parcă tocmai ar fi pocnit un bebeluș ori ar fi înecat un cățeluș.

— Stevie Rae, șopti ea în grabă, știu că probabil tocmai ai aflat de Zoey și ești înnebunită, da' acum chiar nu-i un moment bun ca să vorbim.

— Poți să simți spirite și alte chestii d-astea de pe Tărâmul de Dincolo? o întrebă Stevie Rae fără altă introducere de genul: „Sal'tare, ce mai faci?”

Ceva în tonul vocii ei o făcu pe Afrodita să se abțină și să nu-i răspundă cu sarcasmul obișnuit.

— Mda, încep să pot face asta. Se pare că am fost conectată la Tărâmul de Dincolo când am început să am viziuni - însă până azi nici nu mi-am dat seama.

— Unde e trupul lui Kalona?

Afrodita se piti după colț. Nu era nimeni acolo, însă vorbi în continuare în șoaptă.

— Jos în sală, în fața Înaltului Consiliu.

— E și Neferet acolo?

— Bineînțeles.

— Zoey?

— Și ea e tot acolo. În fine, trupul ei. Z și-a luat tălpășița. Stark e complet distrus de tot ce s-a întâmplat și, colac peste pupăză, Neferet îl scoate din minți în asemenea hal, încât de-abia mai gândește limpede. Îl mai ține Darius, care nu-l lasă s-o facă bucați. Iar gașca de tocilari e de-a dreptul isterică.

— Tu însă ți-ai păstrat calmul.

Stevie Rae nu o spusese pe un ton interogativ, însă Afrodita răspunse totuși:

— Cineva trebuia s-o facă.

— Bine. În regulă, cred că știm ceva despre Kalona. Dacă nu mă înșel, Neferet e băgată până peste cap în niște chestii malefice, așa încât a luat prizonier trupul lui Kalona, iar spiritul lui trebuie să-i dea ascultare ca să se reîntoarcă.

— Și asta ar trebui să surprindă pe cineva?

— Pun pariu că i-ar surprinde pe vampirii din Înaltul Consiliu. Neferet are un mod de a-i atrage pe oameni de partea ei.

Afrodita pufni disprețuitor.

— Din câte văd eu, majoritatea nici nu-și dă seama cu cine are de-a face.

— Așa mă gândeam și eu. Deci dacă am ataca-o acolo, ne-ar fi chiar mai greu decât când se afla încă aici.

— Cam așa stau lucrurile. Atunci, care e treaba cu Kalona?

— Trebuie să-i verifici trupul folosindu-te de puterile tale de Spidey cu care percepi Tărâmul de Dincolo.

— Ce caraghioasă ești! Nu există niciun Spider Man. E doar un rahat de personaj din benzile desenate, spuse Afrodita.

— Se cheamă romane grafice, nu benzi desenate. Și nu mai fi așa de critic, ce naiba! Acum n-am timp să mă cert cu tine în legătură cu rolul pozitiv pe care-l au romanele grafice asupra imaginației oamenilor, spuse Stevie Rae.

— Te rog frumos! Dacă are fundu' plin de pene și nu se udă, se cheamă rață. Prin urmare, desenele cu bule pline de cuvinte alcătuiesc benzi desenate. Sunt benzi desenate tâmpești pentru netoți antisociali și nespălați. Și cu asta, basta!

— Afrodita! Concentrează-te! Du-te înapoi în sală și verifică trupul lui Kalona cu chestiile alea care te fac să simți spiritele de pe Tărâmul de Dincolo. Caută orice ciudățenie pe care nu o poate detecta altcineva. Ca, de exemplu, nu știu...

— O pânză de păianjen lipicioasă și dezgustătoare de întuneric înfășurată în jurul lui ca niște lanțuri înfricoșătoare? veni exemplul Afroditei.

— Nu-ți bate joc, e o chestie mult prea importantă.

Vocea lui Stevie Rae devenise extrem de serioasă.

— Nu-mi bat joc. Îți spun ce am văzut deja. Trupul lui înțesat de fire întunecate dintr-o materie respingătoare, pe care se pare că nimeni în afară de noi nu le poate percepe.

— Asta-i mâna lui Neferet! răsună vocea lui Stevie Rae, încărcată de emoție. L-a prins în capcană cu ajutorul întunericului - răul cu majusculă. Așa își folosește puterea de Tsi Sgili. Astfel a reușit să-l prindă pe Kalona după ce Zoey i-a rănit sufletul - numai atunci trupul lui a fost atât de slăbit, încât să poată fi vulnerabil.

— De unde știi toate astea?

— Așa l-au făcut prizonier data trecută indienii cherokee, zise Stevie Rae evitând întrebarea și folosindu-se de singura frântură de adevăr pe care o putea divulga cuiva. A-ya i-a tulburat spiritul cu emoții pe care nu era obișnuit să le simtă, iar bătrânele s-au folosit de slăbiciunea lui pentru a-l prinde în capcană.

— Are sens. Prin urmare, acum, Neferet îl ține legat fedeleș și lipsit de suflet. Dar de ce? Doar e iubita și tovarăsa lui de rele. De ce să nu-l vrea alături de ea? Ar fi putut fugi împreună, în loc să fie prinși că l-au omorât pe Heath.

— Mda, numai că există două motive: ea ar fi dat de bănuț că e vinovată, și atunci Înaltul Consiliu ar fi trebuit să ia atitudine împotriva ei, și nici n-ar mai fi fost sută la sută sigură de moartea lui Zoey.

— Da' ce naiba? Consiliul a spus că are o săptămână, dar până atunci Z o să fie moartă.

— Nu-i adevărat. Dacă sufletul i se reîntoarce în trup, Zoey nu moare. Neferet știe asta, așa că...

— A luat prizonier trupul lui Kalona și i-a spus să o urmeze pe Z în lumea de dincolo ca să se asigure că nu se mai întoarce, încheie Afrodita. E al naibii de clar! Da' nu bate. Kalona e complet obsedat de Z. Nu cred că-i dorește moartea.

— Mda, dar dacă singurul mod de a-și recăpăta trupul e să o omoare pe Zoey?

Vocea Afroditei se înăspre.

— Atunci o s-o omoare. Stevie Rae, ce naiba facem?

— Trebuie să găsim o soluție s-o protejăm pe Z și s-o ajutăm să revină în trup și, nu, nu știu cum o să facem asta. Ezită, apoi își încrucișă degetele la spate vrând parcă să anuleze acel neadevăr, semi-minciună, și adăugă: Azi, pământul m-a ajutat să aflu niște chestii destul de ciudate despre Kalona. Se pare că, pe vremuri, a fost războinicul lui Nyx. Prin urmare, era unul dintre băieții buni. Apoi s-a întâmplat ceva pe Tărâmul de Dincolo, și zeița l-a izgonit. Atunci a căzut pe pământ.

— Asta înseamnă că știe Tărâmul de Dincolo mult mai bine decât oricare dintre noi, spuse Afrodita, posomorâtă.

— Mda. Fir-ar să fie! Ne trebuie un războinic pentru Zoey, unul care să-l poată înfrunța pe Kalona și să o aducă pe Z înapoi în trup.

Afrodita tresări când înțelese cuvintele lui Stevie Rae.

— Dar are deja un războinic.

— Stark se află în lumea asta. Nu în cea de Dincolo.

— Războinicul și Preoteasa lui sunt însă uniți printr-o legătură în care e vorba despre spirit, și jurământ, și dedicare. Știu asta! E la fel cu mine și cu Darius.

Pe măsură ce gândea cu voce tare, Afrodita se entuziasma tot mai mult.

— Și n-o să-mi spui că războinicul meu nu m-ar urma și-n iad ca să mă apere. Nu trebuie decât să trimitem sufletul lui Stark pe Tărâmul de Dincolo ca să o poată apăra pe Z, exact așa cum ar face-o aici. Asta îl poate salva și pe el, adăugă în sinea ei.

— Nu știu ce să zic, Afrodita. Bănuiesc că Stark e dat peste cap rău de tot după pierderea lui Zoey.

— Tocmai de-asta. Trebuie să se salveze pe el salvând-o pe ea.

— Dar nu funcționează așa. Mi-am amintit ceva din Manualul novicelui. Era acolo o poveste întregă despre o Mare Preoteasă și războinicul ei care a murit când sufletul ei a fost descompus, iar el a urmat-o pe Tărâmul de Dincolo.

— Mai scutește-mă, caraghioaso! Povestea e în manual pentru că trebuie să-i bage în toți sperieții pe cretinii din clasa a treia, ca tine, și pentru ca tinerele novice în călduri să nu se dea la războinicii sexy, Fii ai lui Erebus. Tâmpenia aia a fost probabil scrisă de vreo cotoroanță de Mare Preoteasă care n-a mai avut parte de sex de vreo sută de ani. La propriu. Stark trebuie să o urmeze pe Zoey în lumea de dincolo, să facă praf spiritul lui Kalona și apoi s-o aducă înapoi.

— Nu poate fi atât de simplu.

— Probabil, da' nu-i nimic. O să ne descurcăm noi.

— Cum?

Afrodita se opri și se gândi la Thanatos și la ochii ei înțelepți și întunecați.

— S-ar putea să cunosc pe cineva care să ne pună măcar pe făgașul cel bun.

— Să nu-i dai de bănuț lui Neferet că i-ai dibuit planul, o avertiză Stevie Rae.

— Fraiero, nu sunt tâmpită, spuse Afrodita. Lasă toate astea în mâinile mele extrem de capabile și de stilate.

Te sun mai târziu să te pun la curent. Pa!

Și închise, înainte ca Stevie Rae să apuce s-o mai bată la cap. Apoi, cu un zâmbet șiret, se întoarse în sala de consiliu.

Capitolul 9 Stark

Cu cât Stark stătea mai mult timp în aceeași încăpere cu Neferet, cu atât furia îl mistuia mai puternic. Țasta era un lucru bun. Când era furios, putea raționa. Nu o putea face însă când se lăsa pradă suferinței. Zeiță! Acea durere insuportabilă de a-și fi pierdut Preoteasa... pe Zoey a lui...

— Prin urmare, ne-am înțeles, spuse Neferet. O să duc la Capri trupul consortului meu. Acolo, o să pot avea grijă de el până...

Când, în sfârșit, Stark înțelese ce spunea afurisita aia, dădu să se năpustească asupra ei. Numai mâna lui Darius, care îi strânse brațul ca într-o menghină, îl împiedică să sară asupra cotoaroaței.

— Nu puteți s-o lăsați să fugă împreună cu el! urlă Stark spre Duantia, conducătoarea Înaltului Consiliu. Kalona l-a omorât pe Heath; am fost martor. Zoey la fel. Din cauza asta a ajuns așa.

Cu un gest, arată spre trupul neînsuflețit al lui Zoey, fără să-l privească. Nu era în stare să se uite la ea.

— Să fug? pufni batjocoritor Neferet. Am acceptat deja să fiu escortată de un grup de războinici Fii ai lui Erebus, și să trimit rapoarte regulate către Consiliu despre starea lui Erebus. La urma urmei, consortul meu nu e un criminal. Nu este ilegal ca un războinic să ucidă un muritor, când se află în slujba zeiței.

Stark nu o băgă în seamă pe Neferet și își concentrează atenția asupra Duantiei.

— N-o lăsa să plece. N-o lăsa să-l ia de aici. El a făcut mai mult decât să omoare un muritor, iar ei doi nu o slujesc pe Nyx.

— Astea-s minciuni răspândite de o adolescentă geloasă, care avea atât de puțin control asupra ei însăși, încât sufletul etern i s-a descompus! izbucni Neferet.

— Javră afurisită! răcni Stark către Neferet, care însă nici nu clipi.

Dimpotrivă, își ridică mâna frumoasă și o îndreaptă spre Stark, cu palma în sus. În timp ce acesta se zbătea să se elibereze de strânsoarea lui Darius, i se păru că vede cum în Jurul degetelor lui Neferet începe să se adune un fum negru.

— Stark, încetează, idiotule!

Afrodita se postase brusc în fața lui. Stark știa că e prietena lui Zoey, dar, dacă nu l-ar fi ținut Darius bine de tot, nu ar fi ezitat s-o doboare ca să ajungă la Neferet.

— Stark! urlă Afrodita. Așa n-o ajuți pe Zoey!

Apoi blonda făcu un gest care îl ului de-a dreptul pe Stark, și, în mod clar, și pe războinicul ei, căci Darius trase iute aer în piept. Îi luă fața în palmele ei netede și îl obligă să o privească drept în ochi, apoi îi șopti cuvintele care îi schimbară viața:

— Știu cum să o ajutăm pe Zoey.

— Vedeți cât este de greu de controlat! Dacă trupul consortului meu rămâne aici, cine știe ce i-ar putea face copilul ăsta indisciplinat, își împoșcă Neferet otrava, în timp ce Stark continua să o privească în ochi pe Afrodita.

— Juri? îi șopti în grabă Stark. Nu umbli iar cu scorneli de-ale tale?

Afrodita își arcui o sprânceană blondă.

— Dacă m-ai cunoaște, ai ști că eu nu „umbli cu scorneli”, însă da. Jur pe proaspăt dobânditul și deosebit de enervantul titlu de profetesă că știu cum s-o ajutăm pe Zoey, numai că trebuie să o ținem la distanță de Neferet. Ai băgat la cap?

Stark dădu scurt din cap și renunță să se mai zbată sub strânsoarea lui Darius. Afrodita își luă mâinile de pe fața lui. Apoi, cu o alură demnă de o adevărată profetesă a lui Nyx, se întoarse pentru a sta față în față cu Neferet și cu Înaltul Consiliu.

— De ce sunteți cu toții gata să credeți că Zoey o să moară?

Prima care i-a răspuns a fost Duantia.

— Sufletul i-a părăsit trupul, și nu pentru a face o călătorie a spiritului pe Tărâmul de Dincolo, sau pentru o comuniune temporară cu zeița. Sufletul lui Zoey s-a descompus.

Apoi luă cuvântul una dintre membrele Consiliului, care până atunci rămăsese tăcută.

— Trebuie să înțelegi ce înseamnă asta, profetesă. Spiritul lui Zoey se află în lumea de dincolo făcut bucăți.

I-au fost luate viețile anterioare, la fel și amintirile și diferite aspecte ale personalității ei. E pe cale să devină o Daoine Sidhe, o entitate nici moartă, nici vie - o făptură captivă pe tărâmul spiritelor, fără a cunoaște mângâierea de a se afla împreună cu propriul său spirit.

— Nu. Pe bune. Vorbește în engleza americană, nu în tâmpenia asta veche și aiuritoare de euro-strămoșească.

Afrodita își propti o mână în șold, iar cu arătătorul de la cealaltă le țintui pe membrele Înaltului Consiliu vampiresc.

— Fără să folosiți referințele alea mistice derutante, explicați-mi de ce naiba renunțați la Zoey.

Stark văzu cum unele membre ale Consiliului tresăriră la auzul vorbelor neobrăzate ale Afrodităi și observă schimbul de priviri îngâmfade, de tipul „v-am spus eu că sunt de necontrolat”, dintre Neferet și câteva dintre ele, însă Thanatos răspunse blând:

— Ce vrea Eter să spună e că straturile de spirit care o fac pe Zoey ceea ce este ea în prezent - viețile, experiențele anterioare, personalitatea - i-au fost luate, iar dacă aceste straturi nu sunt intacte, e imposibil ca ea să-și găsească liniștea pe Tărâmul de Dincolo, sau ca spiritul ei să revină în trup în această lume. Imaginează-ți că e ca și cum ai fi avut un accident groaznic, și straturile de piele, mușchi și oase care îți protejau inima ți-au fost smulse unul câte unul de pe corp, astfel că acel organ vital a rămas complet lipsit de apărare. Ce ți s-ar întâmpla în cazul ăsta?

Afrodita rămase tăcută, iar Stark bănuia că ezită, pentru că nu voia să dea un răspuns evident, însă ea se uită la el, iar când privirile li se întâlniră, citi în ochii ei triumful și nerăbdarea.

— Dacă inima mea nu ar fi apărată, ar înceta să mai bată. Așa că, de ce nu i-am oferit o apărare lui Zoey?

Apărare! Eu sunt apărarea lui Zoey! Stark se simți străbătut de un ușor freamăt de speranță.

— Eu sunt apărarea ei! spuse el iute. Nu-mi pasă dacă pe lumea asta sau pe cealaltă. Arătați-mi doar cum să ajung la ea, și am s-o protejez.

— Într-adevăr. E logic ce zici, Stark, spuse Thanatos. Numai că tu ai darurile unui războinic, ceea ce înseamnă că însușirile tale sunt fizice și nu țin de tărâmul spiritului.

— Apărarea tot apărare rămâne, insistă Stark. Arătați-mi cum să ajung la ea, iar de restul mă ocup eu.

— Zoey trebuie să-și reîntregească spiritul, iar tu nu poți face asta în locul ei, spuse Eter.

— În schimb, pot s-o ajut în timp ce face ea acest lucru. Am s-o apăr, stăruia Stark.

— Niciun războinic în viață nu poate pătrunde pe Tărâmul de Dincolo. Nici măcar ca să-și urmeze Preoteasa, spuse Eter.

— Ai fi pierdut și tu, dacă ai încerca, spuse Duantia.

— N-aveți cum să știți sigur, spuse Stark.

— În toate consemnările noastre din trecut, nicicând nu s-a întâmplat ca un războinic să-și revină în urma încercării de a merge în lumea de dincolo pe urmele spiritului descompus al Preotesei lui. Au pierit cu toții - toți războinicii și toate Marile Preotese, spuse Thanatos.

Stark tresări surprins. La asta nici nu se gândise - nu se gândise că avea să moară și el. Cu o curiozitate detașată, realizează că nu prea îl deranja ideea propriei morți, dacă astfel își putea îndeplini jurământul față de Zoey; însă înainte de a apuca să răspundă, interveni din nou vocea lui Neferet:

— În plus, toți acei războinici și toate acele Mari Preotese erau mult mai în vârstă și mai experimentați decât tine.

— Poate că asta a și fost problema lor, spuse Afrodita cu o voce atât de joasă, încât numai Stark o auzi. Erau prea bătrâni și aveau prea multă experiență.

Stark simți cum îl străbate un nou fior de speranță. Se întoarse spre Duantia.

— Am greșit mai devreme. Neferet ar trebui lăsată să-l ducă pe Kalona unde vrea, dar cer și eu același drept de a o lua pe Zoey cu mine. Se opri și făcu un gest care îi cuprindea pe Afrodita, pe Darius și pe ceilalți puști care stăteau laolaltă, nu departe de ei. Vrem să o luăm pe Zoey cu noi.

— Stark, nu pot fi de acord cu ceva care ți-ar semna și ție sentința la moarte. Vocea Duantiei era plină de compasiune, dar fermă în același timp. Zoey o să moară în cursul săptămânii viitoare. Cel mai bine ar fi să se întâmple aici, în infirmerie, unde i se poate asigura tot confortul în puținul timp care i-a mai rămas. Cel mai bine ar fi să te pregătești pentru acest deznodământ, nu să te sacrifici, într-o încercare zadarnică de a o salva.

— Faci o mare greșeală, spuse Thanatos. Ai înainte o viață lungă și rodnică. Nu-ți tăia singur firul Sorții.

— Zoey va rămâne aici până la sfârșit.

Duantia dădu aprobator din cap.

— Desigur, poți să-i fi alături.

— Ăăă, mă scuzați, nu vreau să par cumva lipsit de respect.

Atenția tuturor se îndreaptă spre grupul de prieteni ai lui Zoey, care până atunci rămăseseră mai degrabă tăcuți, copleșiți de mâhnire și de șoc. Damien avea mâna ridicată ca în clasă, în așteptarea profesorului care să-l numească.

— Tu cine ești, novice? întrebă Duantia.

— Mă numesc Damien și sunt unul dintre prietenii lui Zoey.

— Are și o afinitate față de aer, adăugă Jack, care își trecu mâna peste fața brăzdată de lacrimi.

— A, mi s-a povestit despre tine, spuse Duantia. Dorești să iei cuvântul în fața Consiliului?

— E un novice. Ar trebui doar să asiste, nu și să ia cuvântul în întrunirile Consiliului, izbucni Neferet.

— Nu știam că vorbești în numele Înaltului Consiliu vampiresc, Neferet, interveni Afrodită.

— Nici nu o face, spuse Thanatos, care îi aruncă o privire aspră lui Neferet înainte de a se întoarce spre Damien. Novice, dorești să iei cuvântul în fața Consiliului?

Damien își îndreaptă spatele, înghiți în sec, și spuse:

— Afirmativ.

Buzele lui Thanatos tresăriră, gata să schițeze un zâmbet.

— Atunci poți vorbi. Poți și să lași mâna jos, Damien.

— A, mulțumesc, zise Damien, și mâna lui se făcu imediat nevăzută. Păi, ce doream să spun, cu tot respectul, e că legea vampirilor spune că e dreptul lui Stark, ca războinic legat prin jurământ de Zoey, să hotărască unde și cum ar trebui aceasta protejată. Cel puțin așa-mi amintesc din notițele de semestrul trecut de la cursul de sociologie vampirescă.

— Zoey e pe moarte. Cuvintele Duantiei erau aspre, dar rostite pe un ton blând. Trebuie să înțelegi că, foarte curând, războinicul ei va fi eliberat de jurământul făcut.

— Înțeleg. Însă ea încă nu e moartă, și nu spun decât că războinicul ei are dreptul să o apere așa cum crede el de cuviință, atâta timp cât ea este în viață.

— Trebuie să fiu de acord cu novicele, spuse Thanatos, încuviințând din cap cu respect înspre Damien. În principiu, are mare dreptate. Legea, precum și răspunderea războinicului impusă de jurământ, hotărâsc care e cel mai bun lucru pentru siguranța Marii sale Preotese. Zoey Redbird trăiește; prin urmare, încă se află sub protecția războinicului ei.

— Ce spune restul Consiliului? Sunteți de acord cu Thanatos? întrebă Duantia.

Stark își ținu răsuflarea, pe când celelalte cinci mari preotese fie rostiră niște „da“-uri solemne, fie încuviințară din cap.

— Bravo, novice Damien, spuse Thanatos.

Damien se îmbujoră.

— Mulțumesc, Preoteasă.

Duantia clătină din cap.

— Eu, una, nu sunt chiar așa de încântată ca Thanatos de posibilitatea morții unui tânăr războinic promițător, zise ea, apoi ridică din umeri resemnată. Dar Consiliul a căzut de acord. Deși mă mâhnește, mă înclin în fața voinței Consiliului meu și a legilor noastre. Stark, unde anume ai dori să o duci pe Marea ta Preoteasă în ultimele ei zile?

Înainte ca el să răspundă, vocea rece a lui Neferet interveni:

— Să înțeleg că acest consimțământ al unui mic cvorum presupune că și eu sunt liberă să-l iau pe consortul meu cu mine?

— Am hotărât deja asta, Neferet, îi răspunse Thanatos pe un ton la fel de glacial. În condițiile enunțate, te poți întoarce la Capri împreună cu trupul consortului tău.

— Mulțumesc, spuse repede Neferet. Făcu un gest brusc spre Fii lui Erebus, care aduseseră trupul lui Kalona în sala de consiliu pe targă. Luați-l pe Erebus. Plecăm de aici. Cu o plecăciune abia schițată către Consiliu, Neferet părăsi încăperea cu un aer arogant.

Pe când toată lumea urmărea ieșirea ei, Afrodită îl apucă de braț pe Stark și se grăbi să-i spună:

— Trage de timp. Nu le spune unde vrei s-o duci pe Zoey.

— Acum, că am terminat cu această întrerupere, poți să informezi înaltul Consiliu unde ai dori să îți duci Marea Preoteasă, Stark? spuse Thanatos.

— Deocamdată vreau să o duc în camera noastră din palat. Asta, dacă sunteți de acord. Chiar am nevoie de timp să mă gândesc care ar fi cel mai bun loc pentru Zoey, nu am avut ocazia să o fac până acum.

— Tânăr, dar înțelept, zise Thanatos și îl aprobă cu un zâmbet.

— Mă bucur că, din câte se pare, ai reușit să-ți înfrânezi mânia, războinicule, spuse Duantia. Să gândești și mai departe la fel de limpede și de înțelept.

Stark își încleștă dinții și își plecă respectuos capul, atent să nu întâlnească privirea vreunei membre a Consiliului, de teamă că aceasta i-ar putea citi în ochi furia nereținută.

— Consiliul îți oferă permisiunea să te retragi în palat împreună cu Marea Preoteasă rănită și cu prietenii tăi. Îți vom cere să ne spui mâine dimineață ce ai decis în privința locului în care vrei să o duci. Te rog să nu uiți că poți hotărî să rămâneți și aici. Dacă ne veți cere acest lucru, vă vom oferi adăpost tuturor atâta timp cât va fi nevoie.

— Vă mulțumesc, spuse Stark, apoi făcu o plecăciune protocolară către grupul puternicelor Mari Preotese.

— Ședința înaltului Consiliu s-a încheiat. Ne vom reuni iarăși mâine. Până atunci, să fiți binecuvântați.

Înainte ca Darius să apuce să-l ajute, Stark ajunsese la Zoey, o luă în brațe și, ținându-o strâns la piept, o scoase din sala de consiliu.

Stark

— Spune-mi tot ce știi!

Stark doar ce pusese trupul lui Zoey pe patul din apartamentul care le fusese repartizat, că o și luă la întrebări pe Afrodită.

— Păi, nu mare lucru, dar destul cât să cred că vampirii se înșală, spuse Afrodită, care se cuibări într-un scaun mare de catifea, lângă Darius.

— Vrei să spui că știi de vreo situație în care un războinic chiar și-a adus înapoi Marea Preoteasă de pe Tărâmul de Dincolo? întrebă Damien, în timp ce, la fel ca Jack, își aducea un scaun din camera de zi în dormitor.

— Nu. Nu tocmai.

— Ce vrei să spui, Afrodită?

Stark se foia de colo-colo pe lângă patul lui Zoey.

— Vreau să spun că nu dau nici o ceapă degerată pe vechile povești. Zoey nu e vreo Mare Preoteasă înfumurată, din vremuri apuse.

— Oamenii care nu iau în seamă istoria ajung să o repete, spuse încet Damien.

— N-am spus că nu o iau în seamă, măi fetiță. Am spus că nu-mi pasă de ea. Privirea aspră a Afrodită trecu de la Damien la gemene, care stăteau încă în picioare în ușa dormitorului.

— Voi, alea, două la un creier, de ce stați la pândă?

— Nu stăm la pândă, nesuferito, se auzi aproape în șoaptă. Vocea lui Shaunee de-abia dacă se auzi mai puternic decât o șoaptă.

— Mda, ne arătăm respectul, adăugă Erin cu o șoaptă geamănă.

— Ce dracu' tot spuneți voi acolo? zise Afrodită.

— Nu e respectuos față de, ăăă, trupul lui Zoey să vorbim și să facem fel de fel de alte lucruri când ea... Shaunee se întrerupse și căută din priviri ajutorul surorii ei gemene.

Înainte ca Erin să apuce să-i termine fraza, ca de obicei, Stark spuse:

— Nu. Nu o să ne purtăm cu ea ca și cum ar fi moartă. Nu e aici, atâta tot.

— Atunci asta e mai degrabă o cameră de așteptare decât una de spital, zise Jack și se întinse din scaun să atingă mâna lui Zoey.

— Mda, spuse Stark. Așteptarea unui lucru bun.

— Cum e după ce-ți dai examenul de conducere, îți faci o poză oribilă și aștepti să-ți aducă permisul? întrebă Jack.

— Exact, dar fără mizeria și țărani ai, spuse Afrodită. Așa că, voi alea, două la un creier, luați-vă niște scaune și nu vă mai purtați de parcă Zoey ar fi un cadavru.

Gemenele ezitară, schimbă priviri, ridicară din umeri, apoi își aduseră scaune în dormitor și se alăturară micului cerc.

— Bun, acum, că suntem cu toții de acord, trebuie să ne spui ce ai aflat de la Stevie Rae, zise Darius.

Afrodită îi zâmbi războinicului ei.

— De unde știi că am informațiile astea de la Stevie Rae?

Darius îi atinse blând fața.

— Te știu eu.

Stark își încleștă pumnii și își întoarse privirea de la tabloul legăturii atât de evidente dintre Afrodită și Darius. Îi venea să lovească ceva. Trebuia să lovească ceva. Simțea că o să explodeze dacă nu reușește să se

elibereze de o parte din sentimentele care îl sufocau din interior. Apoi, cuvintele Afroditei își croiră drum prin haosul din mintea lui, așa că își întoarse fața spre ea.

— Mai spune o dată!

— Am spus: Kalona chiar e pe Tărâmul de Dincolo. Neferet l-a trimis acolo ca să se asigure că Zoey nu își reîntregește sufletul și nu revine aici.

— Nu, stai puțin, îmi amintesc că am surprins odată o discuție între Kalona și Rephaim. Era tare înfuriat pentru că Imitatorul de Corbi spusese ceva despre întoarcerea pe Tărâmul de Dincolo. Kalona, sunt sigur, a spus că nu se va întoarce acolo pentru că fusese izgonit de Nyx, spuse Stark.

— I-a izgonit trupul. Iar trupul lui nu se află acolo, preciză Afrodita. Sufletul lui e cel care s-a strecurat înapoi.

— Mărită zeiță! spuse Damien.

— Zoey e într-o încurcătură mai mare decât credeam noi, adăugă cu tristețe Erin.

— Încurcătura era și așa destul de mare, încuviință Shaunee.

— E și mai rău, spuse Afrodita. Neferet se ascunde în spatele întregii povești.

Oftă și întâlnește privirea lui Stark.

— OK, n-o să-ți placă ce o să auzi, dar trebuie să asculți și să te împaci cu ideea. Kalona a fost războinicul lui Nyx.

Obrajii lui Stark păliră.

— Exact asta mi-a spus Zoey înainte de... zise el și își trecu mâna prin păr. N-am crezut-o. M-am enervat, m-am lăsat cuprins de gelozie și de prostie. De-aia n-am fost cu ea când a văzut cum l-a omorât Kalona pe Heath.

— Trebuie să găsești o cale ca să-ți ierți acea greșeală, îi spuse Darius. Altfel, nu o să te poți concentra asupra prezentului.

— Iar ca s-o salvezi pe Zoey ai nevoie de o concentrare dată naibii, adăugă Afrodita.

— Pentru că Stark trebuie să meargă pe Tărâmul de Dincolo, unde să îl înfrunte pe Kalona pentru Zoey.

Vocea lui Jack era șoptită, aproape ca și când ar fi vorbit în biserică.

— Și să găsească o modalitate prin care să o ajute să-și reîntregească sufletul, spuse Damien.

— Atunci asta am să fac.

Stark se bucură că vocea îi păru plină de încredere, deși se simțea de parcă l-ar fi lovit cineva în stomac.

— Tinere războinic, dacă încerci așa ceva fără pregătirea potrivită, nu vei avea nicio șansă de izbândă.

Privirea lui Stark merse pe urma vocii până în pragul ușii, unde se afla Thanatos, înaltă și cu un aer neîndurător, aducând mult prea mult cu personificarea morții.

— Spune-mi atunci cum să mă pregătesc!

Stark ar fi dorit să-și strige frustrarea de pe acoperișul lumii.

— Ca să poată lupta pe Tărâmul de Dincolo, războinicul din tine trebuie să moară, pentru a-i da naștere șamanului.

Stark nu avu nicio ezitare.

— Nu trebuie decât să mă omor? Vrei să spui că atunci sufletul meu poate merge pe Tărâmul de Dincolo ca s-o ajute pe Zoey?

— Nu poate fi o moarte la propriu, războinicule. Gândește-te ce ar însemna pentru sufletul deja rănit al lui Zoey să aibă de îndurat moartea ta, alături de cea a consortului ei.

— Atunci, cu siguranță, nu ar mai putea părăsi Tărâmul de Dincolo, spuse solemn Damien. Chiar dacă ar reuși să-și reîntregească sufletul.

— Exact, iar asta bănuiesc eu că s-a întâmplat cu celelalte Mari Preotese ai căror războinici le-au urmat pe Tărâmul de Dincolo, spuse Thanatos, care intră în cameră și se apropie de patul lui Zoey.

— Prin urmare, ceilalți războinici chiar s-au omorât ca să-și apere Preotesele?

Afrodita se apropie și mai mult de Darius și își împleți degetele cu ale lui.

— Majoritatea, iar cei care nu au murit înainte ca sufletele lor să le părăsească trupurile au murit la scurt timp după aceea. Trebuie să știți că războinicii nu simt ca Marile Preotese. Nu au însușirile necesare pentru a se mișca liber pe tărâmul spiritelor.

— Kalona e acolo, iar el cu siguranță nu e o Mare Preoteasă, apuse Stark.

— Până și aceia dintre noi care nu cred că el ar fi Erebus coborât pe pământ știu că ființa căreia îi spuneți Kalona este un nemuritor ajuns cumva aici de pe Tărâmul de Dincolo. Regulile cărora li se supune un războinic, sau chiar un vampir carw nu e războinic, nu se aplică în cazul lui.

— Totuși, este legat într-un fel, spuse Afrodita, aplecându-se iute în față. Îi văd lanțurile. Îi acoperă întregul

trup.

— Spune-mi ce vezi, profetesă, o îndemnă Thanatos.

Afrodita avu o ezitare.

— Spune-i tot, zise Damien, iar Afrodita îl privi în ochi. Trebuie să avem încredere în cineva, altfel sfârșitul lui Stark și al lui Zoey nu va fi diferit de cel al cuplurilor anterioare de războinici și Mari Preotese.

— Am putea foarte bine să avem încredere în Moarte, spuse Stark. Asta pentru că, într-un fel sau altul, cu ea o să mă confrunt ca să ajung la Zoey.

Privirea Afroditei trecu de la chipul palid al lui Stark la Darius.

— Sunt de acord.

— Și eu, spuse Jack.

— Îhî, încuviință Shaunee.

— Spune-i tot, întări Erin.

— În regulă, se în voi Afrodita, și îi aruncă un zâmbet strâmb lui Thanatos. Atunci, cel mai bine ar fi să încep cu Neferet, și cred că ar trebui să stai jos.

Capitolul 10 Stark

Stark era impresionat de felul în care Thanatos reușea să își stăpânească uimirea pe măsură ce Afrodita, cu ajutorul lui Damien, îi explica totul Marii Preotese, de la intrarea lui Zoey în Casa Noptii, trecând prin descoperirea novicilor cu semiluni roșii, la ascensiunea lui Kalona și la înțelegerea treptată a răutății profunde a lui Neferet, până la conversația avută la telefon cu Stevie Rae.

La sfârșitul relatării, Thanatos se ridică și se apropie să privească trupul lui Zoey. Când, în sfârșit, Marea Preoteasă luă cuvântul, părea că i se adresează mai degrabă lui Zoey decât lor.

— Prin urmare, chiar de la început a existat această luptă între Lumină și Întuneric, doar că, până în prezent, ea s-a desfășurat mai ales în plan fizic.

— Lumină și Întuneric? Pare că folosești cele două cuvinte pe post de titluri, spuse Damien.

— Ești foarte ager, tinere novice, îl laudă Thanatos.

— Tot așa făcea și Stevie Rae. Folosea termenul de Întuneric ca pe un titlu, interveni Afrodita.

— Titluri? Ca și cum ar fi vorba despre doi oameni? întrebă Jack.

— Nu oameni. Asta îngrădește prea mult conceptul. Încearcă să ți-i imaginezi ca pe doi nemuritori care sunt extrem de puternici și pot folosi energia la un nivel așa de ridicat, încât spiritul devine tangibil, explică Thanatos.

— Vrei să spui că Nyx e Lumina, iar Kalona, sau cel puțin ceea ce reprezintă el, e întunericul? întrebă Damien.

— Ar fi mai exact să spunem că Nyx este aliata Luminii. Același lucru se poate spune despre Kalona și Întuneric.

— OK, n-oi fi eu școlărița model, dar sunt inteligentă și chiar am fost atentă la ore. Aproape tot timpul. N-am auzit niciodată despre chestiile astea, spuse Afrodita.

— Nici eu, întări Damien.

— Iar asta chiar spune ceva, căci Damien e cu siguranță școlărița model, spuse Erin.

— Absolut, confirmă Shaunee.

Thanatos oftă și își mută privirea de la Zoey spre ceilalți.

— Da, păi, e vorba despre o credință străveche care nu cred că a fost vreodată îmbrățișată complet de societatea noastră, sau cel puțin nu de Preotesele din societatea noastră.

— De ce? Care-i problema? întrebă Afrodita.

— S-a bazat pe luptă, și violență, și înfruntarea dintre forțele brute ale binelui și răului.

Afrodita pufni cu dispreț.

— Adică e vorba despre treburi bărbătești.

Thanatos ridică din sprânceană.

— Da.

— Stai un pic! Ce-i așa de bărbătesc în credința asta în lupta dintre bine și rău? spuse Stark.

— E vorba de mai mult decât de o simplă credință că binele există și că ar trebui să lupte împotriva răului din lume. Este vorba despre personificarea Luminii și a Întunericului la nivelul lor cel mai elementar, sub

forma unor forțe atât de absorbite de ele însele, încât una nu poate exista fără cealaltă, deși în mod constant încearcă să se distrugă reciproc. Thanatos oftă din nou când observă privirile goale pe care i le aruncau copiii. Una dintre reprezentările timpurii ale Luminii și Întunericului, reluă ea, a fost aceea a Luminii sub forma unui uriaș taur negru, și a Întunericului sub forma unui alb.

— Cum așa? N-ar trebui ca cel alb să fie Lumina, iar cel negru întunericul? întrebă Jack.

— Normal așa te-ai gândi, însă în pergamentele noastre străvechi, apar în acest fel. A fost scris ca fiecare creatură, Lumina și Întunericul, să poarte ceva după care celălalt să tânjească veșnic. Gândiți-vă la cei doi tauri, plini de puterea pe care o stăpânesc, înfruntându-se într-o luptă eternă, fiecare chi- nuindu-se să obțină de la celălalt un lucru pe care nu îl poate avea fără propria-i distrugere. Am văzut odată, în tinerețea mea de Mare Preoteasă, o reprezentare a luptei lor, și niciodată nu am uitat cât de tulburător de crudă și de violentă a fost acea imagine. Coamele taurilor erau încleștate. Corpurile lor puternice erau încordate, ca să ajungă unul la celălalt, cu sângele țâșnind și nările larg deschise. O încleștare înfricoșătoare prin intensitatea ei - tabloul însuși părea că vibrează prin forța emanată.

— Putere masculină, spuse Darius. Am văzut și eu acea reprezentare, pe când mă antrenam să devin războinic. Se afla pe coperta unor vechi reviste scrise de mari războinici din trecut.

— Putere masculină. Înțeleg de ce conducătoarele vampirilor au lăsat să cadă în uitare toată povestea asta cu taurii, spuse Erin.

— Chiar așa, geamăno, aprobă Shaunee. Prea mult se vorbește despre puterea bărbaților, când știm că la vampiri accentul cade pe puterea feminină.

— Numai că sistemul nostru de gândire nu se referă la puterea feminină, care o înăbușă pe cea masculină. Se referă la un echilibru între cele două, spuse Darius.

— Nu, războinicule, adevărul este că sistemul nostru nu ar trebui să se refere la puterea feminină care o înăbușă pe cea masculină; dar, la fel cum se întâmplă cu Lumina și Întunericul, este vorba despre o luptă eternă pentru a găsi un echilibru între cele două, fără ca una să o distrugă pe cealaltă. Gândiți-vă la reprezentările lui Nyx prezente zi de zi în jurul nostru, pline de feminitate și farmec. Comparați-le cu imaginea unei puteri brute, dezlănțuite sub forma a două uriașe creaturi masculine în luptă una cu cealaltă. Nu vedeți cum o lume care ar încerca să le includă pe amândouă s-ar afla în conflict, de aceea una trebuie să fie eliminată pentru ca cealaltă să înflorească?

Afrodita pufni disprețuitoare.

— Asta nu-i prea greu de imaginat. Ce nu-mi pot eu imagina e de ce Consiliul ăla mare și bățos ar vrea să aibă în vreun fel de-a face cu ceva așa de încurcat ca doi tauri uriași și cu credințele pe care le reprezintă.

— Vrea să spună cu excepția ta, interveni Stark, care se încruntă la Afrodita și îi aruncă o privire care părea să spună: „Nu ne ajuți deloc”.

Thanatos zâmbi.

— Nu, Afrodita are dreptate. De-a lungul veacurilor, și mai ales în ultimele patru de când trăiesc eu, Consiliul s-a schimbat. Pe vremuri era o forță vitală, în felul ei extrem de primară, și oarecum barbară ca tip de putere. În epoca modernă a devenit... Marea Preoteasă avu o ezitare, în căutarea cuvântului potrivit.

— Civilizat, completă Afrodita. E supercivilizat.

— Așa este, spuse Thanatos.

Ochii albaștri ai Afroditei se făcură mari.

— Iar a fi prea civilizat nu e neapărat un lucru bun, mai ales când ai de-a face cu doi tauri care se împung unul pe celălalt și distrug tot ce le stă în cale.

— Zoey este foarte aproape de Lumină, zise Damien în șoaptă.

— Destul de aproape încât să fie împunsă de Întuneric, spuse Stark. Mai ales dacă Întunericul a fost trimis ca să se asigure că ca nu va ajunge din nou la Lumină.

În încăperea se așternu tăcerea, în timp ce privirile tuturor se îndreptară spre Zoey, care stătea întinsă, tăcută și palidă, pe un foarte civilizat cearșaf de satin bej.

Pe fondul acelei tăceri avu Stark revelația, iar instinctul războinicului care își păzește Marea Preoteasă îi spuse că găsisese culea potrivită.

— Atunci înseamnă că, pentru a ne da seama cum s-o apărăm pe Zoey, nu trebuie să ignorăm trecutul. Trebuie să-l cercetăm mai adânc decât s-ar gândi să o facă cineva din prezent, spuse Stark, a cărui voce creștea, plină de entuziasm.

— Și înseamnă să acceptăm și să înțelegem puterea brută care este eliberată în lupta dintre Lumină și Întuneric, adăugă Thanatos.

— Da' cum naiba am putea să aflăm ceva despre asta? întrebă Afrodita. Apoi într-un gest de frustrare, își

dădu pe spate părul care-i acoperea fața. Credințele de care avem nevoie au pierit, chiar tu ai spus-o, Thanatos.

— Poate nu peste tot, spuse Darius și își îndreptă spatele, în timp ce privirea lui ageră și inteligentă o întâlnește pe cea a lui Stark. Dacă vrei să găsești credințele străvechi și barbare, trebuie să mergi într-un loc cu un trecut străvechi și barbar. Un loc care este izolat de civilizația actuală.

Răspunsul îl făcu pe Stark să tresară.

— Trebuie să mă duc pe insulă.

— Exact, încuviință Darius.

— Despre ce naiba tot vorbiți? întrebă Afrodita.

— Vorbesc despre locul în care, pe vremuri, războinicii erau antrenați de Sgiach.

— Cine e Sgiach? întrebă Damien.

— Este străvechiul titlu purtat de Ghilotina, spuse Darius.

— Sgiach dovedea atâta cruzime și barbarie pe cât poate avea un războinic, adăugă Stark.

— OK, toate bune și frumoase, dar avem nevoie ca el să trăiască și astăzi, nu să fie doar o legendă de-a războinicilor, căci sunt aproape sigură că, tot așa cum Stark nu poate călători în Tărâmul de Dincolo, nu se poate întoarce nici în trecut, spuse Afrodita.

— Ea, o corectă Darius.

— Ea?

Pe figura Afroditei se veea uimirea.

— Sgiach era o războinică, o femeie-vampir cu puteri uluitoare, spuse Stark.

— Iar acele „legende”, frumoasa mea, mai spun și că întotdeauna va exista o Sgiach, zise Darius și îi zâmbi Afroditei cu indulgență. Trăiește pe Insula Femeilor, în Casa Noptii de acolo.

— Există o Casa Noptii pe Insula Femeilor? întrebă Erin.

— Noi de ce nu știm despre ea? spuse Shaunee. Tu știi ceva despre asta? îl întrebă pe Damien.

El clătină din cap.

— N-am auzit niciodată.

— Pentru că nu sunteți războinici, spuse Darius. Insula Femeilor mai e cunoscută și sub numele de Insula Skye.

— Skye, din Scoția? întrebă Damien.

— Da. Locul unde au fost antrenați primii războinici vampiri, spuse Darius.

— Dar în prezent lucrurile nu mai stau așa, nu? întrebă Damien, în timp ce privea când la Darius, când la Stark. Vreau să spun că pregătirea războinicilor se face în toate Casele Noptii. Dragon Lankford antrenează un grup de războinici veniți de pretutindeni, iar el, în mod clar, nu se află în Scoția.

— Ai dreptate, Damien. În lumea modernă, pregătirea războinicilor se face în Casele Noptii aflate peste tot în lume, spuse Thanatos. Cam pe la începutul secolului al nouăsprezecelea, Înaltul Consiliu a hotărât că așa ar fi mai potrivit.

— Mai potrivit și mai civilizată, pun pariu, spuse Afrodita.

— Și tu ai dreptate, profetă, spuse Thanatos.

— Atunci asta e. O duc pe Zoey la Sgiach, pe Insula Femeilor, spuse Stark.

— Și apoi? întrebă Afrodita.

— Apoi am să renunț la comportamentul civilizată, ca să-mi dau seama cum să lupt pentru a pătrunde pe Tărâmul de Dincolo fără să-mi pierd viața și, odată ajuns acolo, fac orice e necesar ca s-o aduc pe Zoey înapoi la noi.

— Hm, nu pare a fi o idee chiar atât de proastă, spuse Afrodita.

— Asta dacă i se va permite lui Stark să meargă pe insulă, spuse Darius.

— E o Casă a Noptii. De ce să nu i se permită? întrebă Damien.

— E o Casă a Noptii complet diferită, spuse Thanatos. Hotărârea Înaltului Consiliu de a muta pregătirea Fiilor lui Erebus de pe Skye și de a-i împrăștia în Casele Noptii din întreaga lume a fost punctul culminant al multor ani de tensiuni și neînțelegeri dintre Sgiach, aflată la putere, și Înaltul Consiliu.

— Vorbește despre ea ca despre o regină, spuse Jack.

— Într-un fel așa și este - o regină ai cărei supuși erau războinici, preciză Thanatos.

— O regină care domnea asupra Fiilor lui Erebus? Știu precis că membrii Înaltului Consiliu al vampirilor nu ar accepta așa ceva, sau poate numai dacă regina Sgiach ar fi și ea membră a Consiliului, spuse Afrodita.

— Sgiach este o războinică, spuse Thanatos. Iar războinicii nu au voie să facă parte din Înaltul Consiliu.

— Dar Sgiach este femeie. Ar trebui să i se permită să fie votată ca membră a Consiliului, spuse Damien.

— Nu, îl contrazise Darius. Niciun războinic nu poate fi în Consiliu. Așa spune legea vampirilor.

— Probabil că asta a și deranjat-o pe Sgiach, spuse Afrodita. Pe mine, una, m-ar scoate din sărite. Ar trebui să poate face parte din Consiliu.

Thanatos încuviință din cap.

— Sunt de aceeași părere cu tine, profetesă, însă mulți au gândit altfel. Când nu a mai a fost lăsată să se ocupe de pregătirea Fiilor lui Erebus, Sgiach s-a retras pe Insula Skye. Nu a spus nimănui despre intenția ei, dar nici nu era nevoie. Toți i-am simțit mânia. Am simțit și cercul protector pe care l-a aruncat asupra insulei ei. În ochii lui Thanatos se vedeau umbrele amintirilor din trecut. Nimeni nu s-a mai confruntat cu așa ceva de când puternica femeie-vampir Cleopatra a aruncat un cerc protector în jurul prea-iubitului ei oraș Alexandria.

— Nimeni nu pune piciorul pe Insula Femeilor fără permisiunea lui Sgiach, spuse Darius.

— Oricine încearcă își pierde viața, completă Thanatos.

— Păi, cum obțin permisiunea să merg pe insulă? întrebă Stark.

Urmă o tăcere lungă și stânjenitoare, apoi Thanatos spuse:

— Asta e prima ta problemă. De când Sgiach a aruncat acel cerc protector, nimănui din afară nu i-a fost permis să meargă pe insula ei.

— Eu o să obțin permisiunea, spuse cu hotărâre Stark.

— Și cum ai să faci asta, războinicule? întrebă Thanatos.

Stark oftă adânc și spuse:

— Știu sigur ce n-am să fac. N-am să fiu civilizată. Deocamdată, mai multe nu știu.

— Stai un pic, spuse Damien. Thanatos, Darius, amândoi cunoașteți amănunte despre Sgiach și despre religia asta străveche și barbară. De unde le-ați aflat?

Darius ridică din umeri.

— Mie întotdeauna mi-a plăcut să citesc. Așa că m-au atras vechile manuscrise din Casa Noptii, acolo unde am deprins arta crimei. Când aveam timp liber, citeam.

— Periculos și sexy. O combinație excelentă, șopti Afrodita și se ghemui mai aproape de el.

— OK, o să vomităm cu toții ceva mai târziu, spuse Erin.

— Da, deocamdată termină cu întreruperile, adăugă Shaunee.

— Și cunoștințele tale despre tauri și despre Sgiach? o întrebă Damien pe Thanatos, în timp ce le aruncă gemenelor și Afroditei o privire menită să le reducă la tăcere.

— Le-am dobândit citind textele vechi aflate aici, în arhivele palatului. Când am devenit Mare Preoteasă, am petrecut multe ore de studiu individual acolo. A trebuit s-o fac; nu am avut un mentor, adăugă Thanatos.

— Fără vreun mentor? Asta trebuie să fie tare greu, spuse Stark.

— Din câte se pare, lumea noastră are nevoie de o singură Mare Preoteasă, care să aibă o afinitate față de moarte, spuse Thanatos cu o grimasă.

— Ce mai rahat de fișă a postului, Jack, apoi își duse repede mâna la gură și rosti cu voce pițigăiată niște scuze.

Zâmbetul lui Thanatos se lărgi.

— Cuvintele tale nu mă jignesc, copile. O alianță cu moartea nu e o carieră ușoară.

— Dar din acest motiv și pentru că Darius este un războinic pasionat de citit, avem niște cunoștințe care ne pot fi de folos, spuse Damien.

— Ce vrei să spui? întrebă Afrodita.

— Vreau că spun că la un lucru mă pricep și eu: la studiu.

Ochii albaștri ai Afroditei se măriră.

— Prin urmare, trebuie doar să-ți indicăm ce să studiezi.

— Arhivele. Trebuie să capeți acces la arhivele palatului, spuse Thanatos, care deja se îndrepta spre ușă. O să vorbesc cu Duantia.

— Excelent. Mă pregătesc de studiu, spuse Damien.

— Te ajut și eu, zise Jack.

— Gașcă de tocilari, oricât mi-ar dispăcea, se pare că toți tre' să ne pregătim de studiu.

Stark o urmări pe Thanatos cum pleacă. Observă în treacăt că ceilalți puști păreau entuziasmați de faptul că aveau o activitate către care să-și canalizeze energia, apoi își întoarse privirea spre fața palidă a lui Zoey.

Eu, în schimb, mă pregătesc să mă aliez cu moartea.

Părea că toate sunt cu fundu-n sus.

Nu că n-aș fi știut unde mă aflu. Adică, îmi dădeam seama că mă aflu pe Tărâmul de Dincolo, fără să fiu însă moartă, și că eram cu Heath, care era cu siguranță mort.

Mărită zeiță! Așa de ciudat era să mi se pară din ce în ce mai normal să îl consider pe Heath MORT.

Oricum, în afară de asta, lucrurile erau cu fundu-n sus.

În momentul ăsta mă cuibărisem lângă Heath. Stăteam întinși sub un copac, unul lângă altul, doi soți bătrâni, pe o saltea de mușchi formată prin unirea rădăcinilor bătrâne într-un contur oval, oarecum asemănător cu un pat. Ar fi trebuit să mă simt grozav de bine. Mușchiul era moale, nimic de zis, și Heath părea mai viu ca niciodată. Puteam să-l văd, să-l aud, să-l ating - chiar mirosea a Heath. Ar fi trebuit să mă relaxez și să fiu cu el, pur și simplu.

Și atunci, mă întrebam pe când urmăream rotirea unor fluturi albaștri în zbor, de ce sunt atât de neliniștită și „cu boii plecați de-acasă“ cum ar spune buni?

Buni...

Ce dor îmi era de ea. Simțeam absența ei ca pe o durere surdă de măsele. Uneori senzația dispărea, dar știam că e acolo și că urma să revină, probabil mai puternică.

Trebuie să fie tare îngrijorată din pricina mea. Și mâhnită. Îmi era greu să-mi imaginez cât de tristă era buni, așa că gândurile mi-au fugit iute în altă parte.

Nu mai puteam să stau întinsă acolo. M-am îndepărtat de Heath cu grijă, ca să nu-l trezesc.

Apoi am început să mă plimb de colo-colo.

Asta m-a ajutat. Sau cel puțin, pentru scurt timp, așa mi s-a părut. Mă tot foiam dintr-o parte în alta, iar și iar, fără să-l scap din ochi pe Heath. Ce dulce era când dormea.

Tare aș fi vrut și eu să pot să dorm.

Da' nu puteam, totuși. Dacă mă odihneam - dacă închideam ochii, aveam senzația că pierd o bucățică din mine. Cum era posibil? Cum să mă pierd? Asta îmi amintea puțin de perioada în care am avut gâtul roșu și o temperatură așa de mare, încât am visat ceva superciudat, anume că mă tot învârteam în cerc până când am început să mi se desprindă bucăți din corp.

M-am cutremurat. Cum se face că îmi amintisem cu atâta ușurință de asta, în timp ce alte chestii erau așa de vagi?

Mărită zeiță, da' chiar că eram obosită.

Cu gândul aiurea, aproape că m-am împiedicat de una dintre frumoasele pietre albe care se șteau din iarbă și mușchi, și numai faptul că am întins iute mâna și m-am prins de cel mai apropiat copac m-a ajutat să rămân în picioare.

Atunci am văzut-o. Mâna mea. Ceva nu era în ordine. M-am oprit și am început să mă holbez, și jur că pielea mi se vâlurea, ca în filmele alea de groază scârboase, în care o chestie aiurea se târăște pe sub pielea unei fete aproape goale și o face...

— Nu! Am strigat și mi-am frecat înnebunită brațul. Nu! Oprește-te!

— Zo, iubito, ce e?

— Heath, Heath, privește! Mi-am întins brațul în fața lui, ca să poată vedea. E ca într-un film de groază. Privirea lui Heath a trecut de la braț la fața mea.

— Ăăă, Zo, ce anume e ca într-un film de groază?

— Brațul meu! Pielea! Se mișcă, am spus, în timp ce-mi agitam brațul spre el.

Zâmbetul nu reușea să-i ascundă îngrijorarea din priviri. A întins mâna și și-a trecut încet degetele peste brațul meu. Când a ajuns la palmă, și le-a împletit cu ale mele.

— Brațul tău n-are nimic, iubito, a spus.

— Serios, chiar așa crezi?

— Cât se poate de serios. Hei, ce se întâmplă cu tine?

Am dat să-i spun că bănuiam că mă pierd - că bucățele din mine pur și simplu se desprindeau și pluteau care încotro, dar cu coada ochiului, am zărit ceva la marginea crângului. O siluetă întunecată.

— Heath, nu-mi place chestia aia, am spus eu și am arătat cu o mână tremurândă spre umbrelele acelea.

Briza făcea să freacă frunzișul des și verde al copacilor, care deodată nu mai păreau atât de aleși și nici nu mai ofereau un adăpost atât de sigur ca mai devreme, și a adus până la mine mirosul ăla scârbos și greu ca duhoarea unui cadavru de trei zile. L-am simțit pe Heath cum tresare și mi-am dat seama că nu era doar imaginația mea.

Apoi, umbrele s-au mișcat și am fost sigură că aud bătăi de aripi.

— O, nu, am șoptit.

Am simțit cum Heath mă apucă strâns.

— Vino, trebuie să intrăm mai adânc în pădure.

Mă simțeam împietrită și incapabilă să mai gândesc.

— De ce? Cum o să ne apere copacii de ce-o fi acolo?

Heath m-a prins de bărbie și m-a întors cu fața spre el.

— Zo, nu simți? Locul ăsta, desișul ăsta, reprezintă binele, binele pur. Iubito, nu simți aici prezența zeiței tale?

Lacrimile care mi-au umplut ochii l-au zăpăcit.

— Nu, am spus încet, de-abia reușind să articulez cuvintele. Nu simt deloc prezența zeiței mele.

M-a tras spre el și m-a îmbrățișat strâns.

— Stai liniștită, Zo. Eu o simt, așa că o să fie bine, ți promit. Apoi, cu un braț petrecut în jurul meu, m-a condus mai adânc în desișul lui Nyx, iar eu am simțit cum lacrimi calde mi se revărsau pe obraji reci.

Capitolul 11

Stevie Rae

— Skye? Pe bune? Unde vine asta? În Irlanda? Întrebă Stevie Rae.

— Scoția, nu Irlanda, handicapato, spuse Afrodita.

— Da' cam tot aia-i, nu? Și nu-mi mai spune „handicapată"! Nu-i frumos.

— Dacă-ți spun atunci să mă pupi undeva? E mai frumos așa? Ascultă doar și încearcă să nu mai fii așa de afurisi-toantă, țărancı. Trebuie să te duci iar să intri în comuniunea aia a ta ciudată cu pământul, sau ce naiba faci tu acolo, și să vezi dacă poți obține vreo informație despre Lumină și Întuneric - știi tu, cu L și Î mare. Și cască gura să vezi dacă vreun copac sau altceva dă vreun detaliu despre doi tauri.

— Tauri? Adică vite?

— Ești de la țară și nu știi ce-s ăia tauri?

— Ascultă, Afrodita, ăsta e un stereotip bazat pe ignoranță. Dacă-s de la țară nu înseamnă în mod automat că mă pricep la vaci. Ce naiba, nici măcar caii nu-mi plac.

— Pe cuvânt că ești un mutant, spuse Afrodita. Taurul e masculul vacii. Asta o știe până și schizofrenicul ăla de bișon frizat al mamei. Te rog, concentrează-te, e important. Trebuie să te duci să întrebi iarba aia afurisită a ta despre o legendă, o religie sau ceva de genul ăsta, străveche și absolut barbară, prin urmare total neinteresantă, care include înfruntarea dintre doi tauri, unul alb și altul negru, și o luptă tipic bărbătească, violentă și nesfârșită, între bine și rău.

— Ce legătură are asta cu revenirea lui Zoey?

— Cred că i-ar putea cumva deschide o ușă lui Stark spre Tărâmul de Dincolo, fără ca el să moară de-adevăratelea, pentru că, din câte se pare, asta nu prea merge în cazul războinicilor care își protejează Marile Preotese pe lumea cealaltă.

— Și vacile pot face asta? Cum? Vacile nici măcar nu vorbesc.

— Tauri, handicapată cretină ce ești! Urmărește-mă! Nu vorbesc despre animale, ci despre forța brută pe care o emană. Taurii reprezintă acea forță.

— Prin urmare, n-o să vorbească?

— Of, Sfinte! Poate că da, poate că nu - sunt înzestrați cu puteri străvechi supermagice, proasto! Cine știe ce sunt în stare să facă? Pricepe odată chestia asta: ca să ajungă pe Tărâmul de Dincolo, Stark nu poate să se comporte civilizată, modern și superdrăguț. Trebuie să găsească o cale să fie mai mult de atât, pentru a ajunge la Zoey și a o apăra, fără ca vreunul din ei să nu moară, iar religia asta de demult s-ar putea să fie o soluție.

— Cred că are logică. Vreau să spun, dacă mă gândesc la Kalona, nu prea îl asociez cu un tip modern. Stevie Rae se opri și recunoscu în sine ea că, de fapt, se gândea la Rephaim, nu la tatăl lui. Și, în mod cert, dispune de o forță primară.

— Și la fel de sigur e că se află pe Tărâmul de Dincolo fără să fie mort.

— Unde trebuie să ajungă și Stark.

— Așa că du-te și stai de vorbă cu florile despre tauri și alte alea, spuse Afrodita.

— Mă duc să stau de vorbă cu florile.

— Să mă suni când ți-au spus ceva.

— Îhî, bine. O să-mi dau toată silința.

— Hei, ai grijă, adăugă Afrodita.

— Vezi, poți să fii și drăguță, replică Stevie Rae.

— Înainte de a mă peria așa, ia răspunde-mi la o întrebare: Pe cine ai Impregnat după ce s-a desfăcut legătura dintre noi?

Stevie Rae înlemni.

— Pe nimeni!

— Asta înseamnă că a fost cineva total nepotrivit. Cine, vreunul dintre fraierii ăia de novici roșii?

— Afrodita, am spus „pe nimeni”.

— Mda, m-am gândit eu. Vezi tu, unul dintre lucrurile pe care le învăț încetul cu încetul, acum, de când sunt profetesă, ceea ce în general nu reprezintă decât o mare bătaie de cap, e că, dacă nu ascult cu urechile, aflu fel de fel de lucruri.

— Uite ce știu eu: ți-ai pierdut complet mințile.

— Așa că, îți spun din nou. Ai grijă. Primesc de la tine niște vibrații ciudate, care îmi spun că s-ar putea să dai de necaz.

— Cred că n-ai făcut decât să inventezi o poveste, ca să distragi atenția de la nebunia aia din capul tău.

— Și mai cred că ascunzi ceva. Așa că, hai să cădem de acord că nu cădem de acord.

— Mă duc să stau de vorbă cu florile despre vaci. Pa, Afrodita.

— Tauri. Pa, țărancio.

Stevie Rae deschise ușa ca să iasă din dormitor, încă tulburată de comentariile Afroditei, și mai că se izbi de mâna Kramishei, care tocmai voia să ciocănească la ușă. Tresăriră amândouă, apoi Kramisha clătină din cap.

— Să nu mai faci ciudățeni din astea. Mi se pare că nu mai ești normală.

— Kramisha, dacă știam că ești afară, n-aș fi tresărit când am deschis ușa. Și-apoi, niciuna din noi nu e normală - oricum, nu ca înainte.

— Vorbește în numele tău. Eu sunt tot eu. Vreau să spun că nu-i nimic în neregulă cu mine. Tu, pe de altă parte, arăți alandala.

— Aproape că am ars pe acoperiș mai alaltăieri. Cred că asta îmi dă dreptul să arăt ca naiba.

— Nu mă refer la faptul că arăți rău. Kramisha își strâmbă capul într-o parte. Azi purta peruca bob de un galben strălucitor, pe care o asortase cu un fard de pleoape sclipitor, galben fluorescent. De fapt, arăți bine - rozalie, așa cum sunt oamenii albi când sunt cu adevărat sănătoși. Asta mă cam duce cu gându' la rozalii purcelușilor ăloră mici și drăguți.

Kramisha, pe cuv 穗 t c m doare capu'. Ce naiba tot spui acolo?

— Spun că arăți bine, dar nu te simți bine. Aici, și acolo. Kramisha arată spre inima și spre capul lui Stevie Rae.

— Mă frământă multe lucruri, răspunse vag Stevie Rae.

— Mda, știu, cu toată chestia asta cu plecarea lui Zoey, da' totuși tre' să te aduni.

— Mă străduiesc.

— Străduiește-te mai tare. Zoey are nevoie de tine. Știu că nu ești lângă ea, da' am senzația că poți să o ajuți. Așa că tre' să-ți folosești judecata.

Kramisha o privea atât de pătrunzător pe Stevie Rae, încât aceasta simți că nu mai poate sta locului.

— După cum ziceam, mă străduiesc.

— Pui la cale vreo nebunie?

— Nu!

Precis? Pen' c asta-i pentru tine. Kramisha ridic o foaie ro 冫 ie rupt dintr-un carne™el, pe care era scris ceva 冫 stilul ei propriu, amestec 穗 d literele de m 穗 cu cele de tipar. Iar mie mi se pare c e o 冫 treag nebunie.

Stevie Rae înșfacă hârtia din mâna ei.

— Ei poftim, de ce nu mi-ai spus din start că îmi aduci o poezie de-a ta?

— Ajungeam și la asta. Kramisha își încrucișă brațele și se rezemă de tocul ușii, hotărâtă, în mod cert, să aștepte ca Stevie Rae să citească poezia.

— Tu nu mai ai nimic de rezolvat pe undeva?

— Noo. Puștii ceilalți îs la masă. A, mai puțin Dallas. Se muncește cu Dragon la ceva legat de spadă, chiar dacă școala încă n-a început din nou oficial, și io, una, nu văd care-i graba, de ce se agită așa să meargă la ore. Oricum, citește poezia, Mare Preoteasă. Io nu mă mișc de-aci.

Stevie Rae își înăbuși un oftat. În general, poeziile Kramishei erau confuze și abstracte, dar adesea și profetice, iar gândul că una dintre ele îi era adresată îi dădea lui Stevie Rae senzația că ar fi mâncat un cofraj întreg de ouă crude. Fără tragere de inimă, își coborî privirea pe foaie și începu să citească:

Cea Roșie-n Lumină iată apare
vintre încinse pentru ea se dezbină
în apocaliptica-ncelestare.

Întunericul ia atâtea-nfățișări
privește dincolo de forme și culori,
dar și de-ale trăirilor învolburări

Cu el te însoțește; dă-i inima pe dată
deși doar de întunericu-l separi
încrederea va fi cștigată.

Cu sufletul, iar nu cu ochii să privești
căci pentru a dansa cu fiarele
să vezi ce e sub mască tre' să te-nvoiești

Stevie Rae cl 縹 in din cap, 鋼 i ridic ochii spre Kramisha, apoi citi din nou poezia, 絮 cet, rug 穗 du-se ca inima s nu-i mai bat at 穰 de tare, ca s nu-i tr 綸 eze groaza vinovat pe care o n 縱 cuse 絮 ea dr 驟 ovenia aia. Pen' c avea dreptate Kramisha: 絮 mod evident, poezia era despre ea. ㄨ i, desigur, era, 絮 mod la fel de evident, despre ea ㄨ i Rephaim. Stevie Rae presupuse c trebuia s fie recunosc 縹 oare c nenorocita aia de poezie nu spunea nimic despre aripi ㄨ i ochi omene ㄨ ti pe un chip de pas 縵 e. La naiba!

— Acu', vezi de ce-am zis că-i despre tine?

Stevie Rae își luă ochii de la bilețelul cu poezia și surprinse privirea inteligentă a Kramishei.

— La naiba, Kramisha. Sigur că-i despre mine. Spune în primul vers.

— Îhî, vezi, știam io, chiar dacă n-am auzit pe nimeni să-ți zică așa.

— E logic, spuse repede Stevie Rae, în timp ce încerca să-și înăbușe amintirea vocii lui Rephaim când o numea Cea Roșie. Doar sunt singura vampiriță roșie, tre' să fie despre mine.

— Așa ziceam și io, chiar dacă mai e și toată chestia aia de speriat despre fiare și alte alea. A trebuit să caut partea aia cu „vintrele încinse”, că suna tare urât și sexual, dar până la urmă era doar un fel de-a zice că tre' să te pregătești de luptă.

— Mda, păi au cam fost ceva lupte în ultima vreme, spuse Stevie Rae și începu să recitească poezia.

— Pare că te mai așteaptă ceva, și încă ceva nasol de tot, pen' care chiar tre' să fii gata. Apoi își drese vocea cu înțeles și, fără voia ei, Stevie Rae o privi iar în ochi.

— El cine e?

— El?

Kramisha își încrucișă brațele.

— Nu vorbi cu mine de parcă aș fi idioată. El. Tipul ăla căruia poezia mea spune că o să-ți dăruiești inima.

— Nici gând de așa ceva!

— A, păi atunci știi cine e, zise Kramisha bătând din vârful cizmelor cu imprimeu leopard. Cu siguranță nu e Dallas, că nu te-ai agita tu atât dac'-ar fi vorba despre el. Toată lumea știe efl e ceva între voi. Prin urmare, cine e tipu'?

— Habar n-am. Nu mă văd cu nimeni în afară de Dallas. În plus, mă îngrijorează mult mai mult partea aia care vorbește de Întuneric, și măști, și astfel de lucruri, minți Stevie Rae.

— Ha, pufni Kramisha pe nas.

— Uite cum facem, o s-o păstrez și mă mai gândesc la ea, spuse Stevie Rae și își îndesă bilețelul cu poezia în buzunarul jeansilor.

— Pun pariu că vrei să-mi țin gura, spuse Kramisha și bătu iar din picior.

— Mda, pentru că vreau să încerc să...

Scuza pieri sub privirea plină de înțeles a Kramishei. Stevie Rae oftă adânc și se hotărî să spună atât cât putea din adevăr.

— Nu vreau să spui nimic despre poezie, reluă ea, pentru că am o problemă cu un tip, și dacă se află tocmai acum, o să fie nasol pentru mine și Dallas, mai ales că nu știu exact cum stă treaba cu tipu' ăsta.

— Așa mai merge. Problemele astea cu tipii pot fi nasoale rău și, după cum spune mama, nu e bine să-ți speli rufele-n public.

— Mulțam, Kramisha, rămân datoare.

Kramisha ridică mâna.

— Stai așa. N-a zis nimeni c-am încheiat. Poeziile mele-s importante. Aici nu-i vorba numa' de viața ta amoroasă dată peste cap. Cum am zis și mai-nainte, bagă-ți mințile-n cap și ține minte că tre' să te folosești de judecata aia bună. A, și de fiecare dată când am scris cuvântul Întuneric, am simțit ceva aiurea rău de tot.

Stevie Rae o privi lung pe Kramisha, apoi decise.

— Hai cu mine până-n parcare, vrei? Tre' să rezolv ceva în afara campusului, da' vreau să vorbim un pic pe drum.

— Nicio problemă, spuse Kramisha. În plus, ar cam fi timpul să vorbești cu cineva despre ce se întâmplă în capu' ăla al tău. Ai fost cam scrântită în ultimul timp, chiar dinainte ca Zoey să fie făcută bucățele.

— Mda, știi, mormăi Stevie Rae.

Rămaseră amândouă tăcute, cât coborâra scările și traversară internatul aglomerat. Lui Stevie Rae i se părea că gheața care se topea îi dezmoțise și pe novici. De vreo două zile încoace, puștii începuseră să fie mai comunicativi și să se poarte din ce în ce mai normal. Sigur, ea și Kramisha încă mai atrăseră destule priviri, dar acum, majoritatea deveniseră din ostile și temătoare, pline de curiozitate.

— Crezi că ar fi posibil că revenim la școală aici, ca și când ar mai fi casa noastră? Întrebă Kramisha imediat cum ajunseră pe trotuarul de lângă internat.

Stevie Rae îi aruncă o privire mirată.

— Drept să-ți spun, am cam început să cred asta. Ar fi chiar așa de rău să ne întoarcem aici?

Kramisha ridică din umeri.

— Nu prea știi. Tot ce știi e că ziua mi-e bine când dorm sub pământ.

— Mda, aici ar fi o problemă.

— Întunericul ală din poezia mea, care mă face să mă simt rău - nu crezi că-i despre noi, nu?

— Nu! o susținu Stevie Rae și scutură din cap cu convingere. Cu noi nu-i nimic rău. Cu tine, cu mine, cu Dallas și cu ceilalți novici cu semiluni roșii, care au venit aici hotărâți. Nyx ne-a lăsat să alegem, și noi am ales binele, nu răul - Lumina, nu Întunericul. Versurile nu se referă la noi, de asta sunt sigură.

— Atunci se referă la ceilalți, nu?

Deși erau singure, Kramisha își coborî glasul.

Stevie Rae cugetă și își dădu seama că poate Kramisha avea dreptate. Se simțise atât de vinovată din cauza lui Rephaim, încât nici nu se gândise la asta. Fir-ar să fie! Chiar că era cazul să-și bage mințile-n cap.

— Mda, păi cred că ar putea fi despre ei, dar în cazul ăsta situația e chiar periculoasă.

— Mă lași! Toată lumea știe că situația e periculoasă.

— Da, dar tocmai am aflat ceva de la Afrodita, care face ca Întunericul cu Î mare să pară mai al naibii. Iar dacă ei sunt mestecați în așa ceva, atunci au atins un cu totul alt nivel de răutate. Cam ca Neferet.

— Rahat!

— Mda. Așa că poezia ta ar putea vorbi despre o înfruntare cu ei. Dar și despre altceva, și aici voiam, de fapt, să ajung. Afrodita și cu mine am început să aflăm despre niște chestii vechi. Adică vechi rău de tot. Așa de vechi, că până și vampirii au cam uitat de ele.

— Atunci îmi dau seama ce vechi tre' să fie.

— Ei bine, noi - adică eu, Afrodita, Stark și ceilalți puști de pe lângă Zoey - o să încercăm să vedem dacă nu putem să folosim informațiile astea vechi ca să-l ajutăm pe Stark să meargă pe Tărâmul de Dincolo ca să o apere pe Zoey cât timp își reface sufletul.

— Adică să-l trimiteți pe Stark pe lumea cealaltă fără să moară?

— Mda, din câte se pare, că dacă ar apărea acolo mort, n-ar fi așa de bine pentru Zoey.

— O să folosiți aiurelile alea vechi ca să vedeți cum rezolvați problema asta?

Stevie Rae îi zâmbi.

— O să încercăm, iar tu poți să ne ajuți.

— Spune-mi când - aci sunt.

— Bine, uite ce e: de când și-a îndreptat atenția în direcția asta, Afrodita și-a descoperit noi puteri de profetesă, zise Stevie Rae și își însoți cuvintele de un zâmbet strâmb. Chiar dacă asta o face tot atât de fericită ca o pisică în ploaie.

Kramisha izbucni în râs, iar Stevie Rae continuă:

— Oricum, mă gândeam că, deși eu nu am aici un cerc în jurul meu, la fel ca Z, măcar am o profetesă.

Kramisha clipi, cu un aer confuz, dar Stevie Rae continuă să o privească. Într-un final, Kramisha făcu ochii, semn că se prinsese.

— Pe mine?

— Pe tine. Ei, pe tine și poeziile tale. Ai mai scris și înainte și ai ajutat-o pe Z să-și dea seama cum să-l alunge pe Kalona.

— Dar...

— Dar privește lucrurile astfel, o întrerupe Stevie Rae. Afrodita a înțeles. Vrei să spui că e mai deșteaptă ca tine?

Ochii Kramishei se îngustară.

— Io știu o mulțime de chestii deștepte de care bogătașa aia albă habar n-are.

— Păi atunci, pe cai!

— Mă cam bagi cu sperieți când vorbești ca la țară, să știi.

— Știu, spuse Stevie Rae și zâmbi. OK, mă duc să invoc pământul, ca să văd dacă mai pot afla și eu ceva. Hei, găsește-l pe Dallas și pune-l la curent cu tot ce-am discutat. În afară de poezie.

— Ți-am spus deja că io nu te torn.

— Mulțam, Kramisha. Ești o bună poetă laureată.

— Și tu ești OK pentru o fată de la țară.

— Pa, zise Stevie Rae în timp ce-i făcea cu mâna și alerga spre mașina lui Z.

— Poți conta pe mine, Mare Preoteasă!

Cuvintele de despărțire ale Kramishei o cam înduioșară pe Stevie Rae, dar îi și aduseră zâmbetul pe față în timp ce pornea mașina lui Z. Tocmai se pregătea să accelereze, când își dădu seama că a) nu știa încotro pornea și b) întreaga poveste cu „invocarea pământului” ar fi fost mult mai ușoară dacă s-ar fi deranjat să ia cu ea o lumânare verde și poate și un pic de iarbă-dulce, ca să atragă energie pozitivă. Muștrându-se în sinea ei, trecu mașina în punctul mort. Unde naiba se ducea?

Înapoi la Rephaim. Gândul îi veni instantaneu și natural, la fel ca respirația. Stevie Rae întinse mâna spre schimbătorul de viteze, dar se opri. Oare era cea mai inteligentă mișcare să se întoarcă acum la Rephaim? Sigur, pe de o parte obținuse de la el o groază de informații despre Kalona și Întuneric, în schimb, nu prea avea încredere în el. Nu putea să aibă cu adevărat încredere în el. În plus, îi încurca gândurile. Când citise poezia Kramishei, fusese mult prea preocupată să se gândească la el și nu mai ținuse cont și de alte lucruri - de exemplu, de posibilitatea ca poemul să se refere la novicii roșii cei răi, nu doar la chestiile dintre ea și Imitatorul de Corbi.

Și atunci ce naiba să facă?

Îi spusese lui Rephaim că avea să se întoarcă să vadă ce-i cu el, dar dorea să facă acest lucru și din alte motive, nu doar pentru că așa-i promisese. Stevie Rae simțea nevoia să-l vadă. Nevoia? Da, recunosc ea fără tragere de inimă. Simțea nevoia să-l vadă pe Imitator. Mărturisirea o șocă.

— Sunt Impregnată de el. Asta înseamnă că există o legătură între noi, și nu prea am ce face, mormăi ca pentru sine, cu mâinile încleștate pe volanul Broscuței. Va trebui să mă obișnuiesc și să mă împac cu ideea asta.

Și să nu uit că el este fiul tatălui său.

Bine, OK. O să vadă cum îi merge. Și o să-i pună și întrebări despre Lumină și Întuneric, și despre cele două vaci. Se încruntă.

Mă rog, tauri. Dar va trebui să mai facă și ea niște săpături, fără ajutorul lui Rephaim. Neapărat să-și invoce elementul și să vadă ce informații poate obține despre vaci/tauri. Asta însemna să-și folosească judecata sănătoasă. Apoi, Stevie Rae rânji și lovi volanul cu palma.

— Știu cum o să fac! Mă opresc în parcul ăla de pe drumul spre Gilcrease. Fac niște farmece pământului, apoi mă duc să văd cum se simte Rephaim. Floare la ureche!

Desigur, întâi o să se strecoare înapoi în Templul lui Nyx și o să ia o lumânare verde, chibrituri și niște iarbă-dulce. Se simți mai bine acum, că avea un plan, și tocmai se pregătea să scoată Broscuța din punctul mort, când auzi pe asfaltul din parcare zgomotul unor cizme de cowboy, apoi Dallas vorbi cu o nepăsare exagerată:

— Mă îndrept spre mașina lui Zoey. N-am de gând să mă furișez și s-o bag în sperieți pe Stevie Rae.

Stevie Rae coborî geamul și îi zâmbi.

— Salut, Dallas. Kramisha spunea că lucrezi cu Dragon.

— Asta am și făcut. Ia uite-aici - Dragon mi-a dat cuțitul ăsta grozav. Zice că-i un stilet. Mai zice și că s-ar putea să mă pricep să-l mânuiesc.

Stevie Rae privi neîncrezătoare cum Dallas scoase un cuțit ascuțit, cu două tășuri, din teaca pe care o avea prinsă în talie peste piept, și îl ținu cam neîndemânatic, de parcă nu era sigur dacă urma să se taie pe el sau pe

altcineva.

— E foarte ascuțit, spuse Stevie Rae, încercând să aibă un ton pozitiv.

— Da, de-aia încă nu îl folosesc la antrenamente, dar Dragon a spus că pot să-l țin la mine o vreme. Dacă sunt atent.

— A, super! Grozav!

De-ar fi trăit o mie de ani, Stevie Rae era sigură că tot n-ar fi înțeles chestiile astea bărbătești.

A Ța, Ți dup ce mi-am terminat lecȚia despre stilet, m-am Țt Țre nit cu Kramisha chiar c Țd ie Țeam din aren spuse Dallas Țt timp ce Ți pune cuȚitul la loc Țt teac Zicea c te-a lȚt at aici pen' c te preg Țt eai s pleci s faci nu-Ț' ce chestie cu p Țt Țt ul. M-am g Țt dit c poate te prind ca s merg cu tine.

— O, păi, frumos din partea ta, Dallas, dar mă descurc singură. De fapt, m-ai ajutat dacă ai face rost de o lumânare verde și de chibrituri de la Templul lui Nyx și mi le-ai aduce rapid. A, și dacă vezi cumva niște iarba-dulce în templu, să-mi aduci și din aia, te rog. Nu știi pe unde mi-a umblat mintea, dar e mult mai ușor să invoc pământul cu ajutorul unei lumânări de lut, am uitat complet, ca să nu mai vorbesc de iarbă, care atrage energiile pozitive.

Se miră când văzu că Dallas nu o zbughi imediat să aducă lucrurile, cu un „OK“ aruncat la repezeală. În schimb, rămase pe loc și o privi la fix, cu mâinile înfipite în buzunarele de la jeanși și cu un aer cam iritat.

— Ce e? Întrebă ea.

— Îmi pare rău că nu simt războinic! izbucni el. Îmi dau toată silința să învăț ceva de la Dragon, însă o să mai dureze nițel până o să mă pricep cât de cât. Nu m-au interesat niciodată toate chestiile astea legate de lupte, iar acum îmi pare rău! repetă Dallas, din ce în ce mai supărat.

— Dallas, despre ce naiba vorbești?

Băiatul ridică brațele într-un gest de neputință.

— Vorbesc despre faptul că nu sunt destul de bun pentru tine. Știi că ai nevoie de mai mult - ai nevoie de un războinic. La naiba, Stevie Rae, dacă aș fi fost războinicul tău, aș fi putut să-ți fiu alături când te-au atacat puștii ăia și aproape că te-au omorât. Dacă aș fi războinicul tău, nu mi-ai mai da sarcini d-astea aiurite. M-ai ține aproape de tine, să te pot apăra de toate chestiile cu care ai de-a face acum.

— Pot să-mi port și singură de grijă, iar procurarea unei lumânări de lut și a celorlalte lucruri nu e o sarcină aiurită.

Mda, bine, dar meriȚmi mai mult dec Țt un tip care habar n'are cum s Ți apere femeia.

Sprâncenele lui Stevie Rae se ridicară și îi întâlniră cărlionții blonzi de pe frunte.

— Tocmai m-ai numit cumva femeia ta?

— Păi, mda, zise el, după care se foi și adăugă: În sensul bun al cuvântului.

— Dallas, nu aveai cum să împiedici ceea ce s-a întâmplat pe acoperiș, spuse ea cu sinceritate. Știi cum sunt puștii ăia.

— Trebuia să fiu cu tine; trebuia să fiu războinicul tău.

— Nu am nevoie de un războinic! strigă ea, exasperată de încăpățânarea lui și necăjită să-l vadă așa de supărat.

— Cu siguranță nu mai ai nevoie de mine.

Se întoarse cu spatele la Broscuță și își îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor.

Stevie Rae îi privi umerii aplecați și se simți groaznic. Era vina ei. Îl rănise pentru că îl respinsese, pe el și pe toți ceilalți, pentru a păstra secretul cu privire la Rephaim. Cu un aer spășit, de copil prins c-a făcut ditamai pozna, ieși din mașină și îl atinse ușor pe umăr. El nici nu se uită la ea.

— Măi, nu-i adevărat. Am nevoie de tine.

— Da, sigur, de aia m-ai tot dat la o parte.

— Nu, am fost doar ocupată. Îmi pare rău dacă am părut nesuferită, spuse ea.

Dallas se întoarse cu fața la ea.

— N-ai părut nesuferită, ci doar indiferentă.

— Nu sunt indiferentă! se grăbi ea să-l asigure și îi sări în brațe, strângân-du-l tot atât de puternic pe cât o strângea și el.

— Lasă-mă să vin cu tine, îi șopti Dallas la ureche.

Stevie Rae făcu un pas înapoi, ca să îl privească mai bine, iar acel „nu, nu se poate” pe care îl pregătise drept răspuns i se topi pe buze. Părea să-i citească prin ochi direct în inimă, și se vedea limpede că avea să i-o frângă. De ce naiba îl rănea pe puștii ăsta din cauza lui Rephaim? Îl salvase pe Imitatorul de Corbi. Și nu-i părea rău. Regreta însă că asta îi afecta pe cei din jurul ei. Atunci, asta e. N-am de gând să-i rănesc pe oamenii la care țin cel mai mult.

— OK, sigur, poți veni cu mine, îi spuse ea lui Dallas.

Ochii lui se luminară imediat.

— Vorbești serios?

— Sigur că vorbesc serios. Am totuși nevoie de lumânarea de lut. Bine, și de iarba-dulce. Și tot nu e o sarcină aiurită.

— La naiba, îți aduc un sac întreg de lumânări și toată iarba pe care o vrei! îi răspunse Dallas râzând, apoi o sărută și o rupse la fugă, strigând cât îl ținea gura că se întoarce imediat.

Încet, Stevie Rae intră în Broscuță. Apucă strâns volanul și privi fix înainte, în timp ce recita cu voce tare, ca pe o incantație, lista cu lucruri de făcut.

— Invoci pământul cu Dallas. Afli tot ce poți despre vaci. Îl aduci înapoi la școală pe Dallas. Găsești o scuză. O scuză bună ca să pleci iar, singură de data asta. Mergi la Gilcrease și vezi ce-i cu Rephaim. Afli dacă mai știe și alte lucruri care le-ar putea fi de folos lui Stark și Z. Te întorci aici. Nu îți rănești prietenii, dându-i de-o parte. Verifici ce fac novicii cu semiluni roșii. Îi pui la curent pe Lenobia și pe ceilalți cu privire la starea lui Z. O suni pe Afrodita. Găsești o soluție în legătură cu novicii ăia răi de la gară. Și, mai ales, faci eforturi să nu te arunci de pe acoperișul celui mai înalt zgârie-nori... Când simți că-i gata să se înece într-un puț mare și infect de îngrijorare, Stevie Rae își sprijini capul de volan.

Cum naiba s-a descurcat Z cu toate tâmpeniile și cu tot stresul ăsta?

Nu s-a descurcat, îi veni imediat în minte, au făcut-o praf.

Capitolul 12

Stevie Rae

— Uau, se pare că una din tornadele alea gigantice a trecut prin Tulsa, spuse Dallas, făcând ochii mari, în timp ce Stevie Rae manevra cu grijă Broscuța pe lângă o altă grămadă de crengi rupte. Intrarea în parc era blocată de un păr care fusese spintecat în două jumătăți aproape perfecte. Neavând încotro, Stevie Rae opri în dreptul copacului.

— Măcar se reaprind o parte din becuri, zise ea și arătă spre felinarele din parc, care luminau peisajul dezolant al pomilor distruși de grindină și al tufișurilor de azalee strivite.

— Nu și la oamenii ăia. Dallas făcu un gest cu bărbia spre căsuțele frumoase din apropierea parcului. Ici și colo, câte o lumină strălucea victorios la fereastră, semn că unii oameni fuseseră precauți și cumpăraseră generatoare cu propan înainte de sosirea furtunii. Dar cea mai mare parte a zonei rămânea întunecată, rece și tăcută.

— Nasol pentru ei, însă mie îmi face viața mult mai ușoară în noaptea asta, spuse Stevie Rae și ieși din mașină. Dallas o însoți, aducând cu el o lumânare verde ritualică, un mănunchi de iarbă-dulce uscată și o cutie de chibrituri lungi. Toată lumea stă în casă, la adăpost, așa că n-o să fie nimeni atent la ce fac eu.

— Puștoaico, aici ai mare dreptate, aprobă Dallas și își trecu brațul pe după umerii lui Stevie Rae, cu un gest familiar.

— A, știi că îmi place când spui că am dreptate.

Ea îl apucă de mijloc și își îndesă mâna în buzunarul de la spate al jeansilor lui, așa cum făcea de obicei. Dallas o strânse de umeri și o sărută pe creștet.

— Atunci o să-ți spun mai des, o asigură el.

Stevie Rae ridică ochii spre el și zâmbi.

— Încerci să mă perii ca să obții ceva?

— Habar n-am, ține?

— Poate.

— Bine.

Izbucniră amândoi în râs. Stevie Rae îl lovi cu șoldul.

— Hai să mergem la stejarul ăla mare. Pare un loc bun.

— Cum spui tu, puștoaico.

Înaintau încet spre mijlocul parcului, ocolind crengile rupte și făcând slalom printre grămezile de noroi rece și umed rămas de pe urma furtunii, și încercau să nu alunece pe ochiurile de gheață care se formaseră din nou, odată cu lăsarea nopții. Făcuse bine că îl lăsase pe Dallas să o însoțească. Poate parte din confuzia ei în legătură cu Rephaim era și rezultatul faptului că se izolase oarecum de prietenii ei și acorda prea multă atenției Impregnării ciudate dintre ei. Ce naiba, și Impregnarea dintre ea și Afrodita păru-se absolut bizară la început.

Poate că avea nevoie doar de timp - și spațiu - pentru a se obișnui cu noutatea ei.

— Hei, ia privește! Dallas îi atrase din nou atenția asupra lui. Arăta spre pământul din jurul bătrânului stejar. Copacul pare să fi făcut un cerc, special pentru tine.

— Ce grozav! spuse ea.

Așa și era! Copacul cel solid trecuse cu bine de furtună. Singurele pagube erau câteva vârfuri de ramuri. Căzuseră pe iarbă, alcătuiind un cerc, perfect în jurul lui.

Dallas rămase la marginea cercului și părea că nu se hotărăște să intre.

— Eu o să rămân afară, bine? Ca și cum cercul ăsta chiar ar fi fost creat pentru tine, și eu n-am să-l încalc.

Stevie Rae îl privi. Dallas era un băiat bun. Întotdeauna îi spunea astfel de lucruri drăguțe și îi arăta că o înțelege mai bine decât majoritatea oamenilor.

— Mulțumesc. E foarte frumos din partea ta, Dallas.

Se ridică pe vârfuri și îl sărută ușor.

Brațele lui se strânsă în jurul ei și o traseră mai aproape.

— Orice pentru Marea mea Preoteasă.

Îi simți răsuflarea caldă și dulce și, dintr-un impuls, Stevie Rae îl sărută iar. Tare îi plăceau furtivitățile pe care le simțea în tot corpul. Îi plăcea și că atingerea lui îi alunga gândul de la Rephaim. Aproape că i se tăia răsuflarea, când el îi dădu drumul, cu părere de rău.

Își drese glasul și râse scurt.

— Ai grijă, puștoaico. A trecut mult timp de când n-am mai fost singuri.

Oarecum amețită și pusă pe chicotit, ea îi zâmbi.

— Prea mult.

Zâmbetul lui era sexy și adorabil.

— Va trebui să rezolvăm cât de curând și povestea sta, dar deocamdată ar fi mai bine să treci la treabă.

— Mda, spuse ea. Muncă, muncă și iar muncă...

Cu zâmbetul pe buze, ea luă mănunchiul de iarbă-dulce, lumânarea cea verde și chibriturile pe care i le adusese Dallas.

— Hei, spuse Dallas, în timp ce îi dădea obiectele. Mi-am adus aminte de o chestie legată de iarba-dulce. Nu trebuie să mai folosești și altceva înainte de a o arde? Am fost destul de bun la cursul de vrăji și ritualuri, și jur că mai era ceva de făcut înainte de a aprinde mănunchiul și de a-l roti prin aer.

Stevie Rae se încruntă și căzu pe gânduri.

— Habar n-am. Zoey mi-a zis despre asta, pentru că e o chestie de-a indienilor americani. Mi-amintesc perfect când a spus că atrage energii pozitive.

— OK, păi, bănuiesc că știe Zo ce știe, spuse Dallas.

Stevie Rae ridică din umeri și adăugă:

— Îhî, și-apoi e vorba doar de o iarbă care miroase frumos. Ce poate fi rău în asta?

— Da, chiar așa. Și-apoi, tu ești Fiica Pământului. Trebuie să fii în stare să îți sub control niște ierburi care ard.

— Da, răspunse ea. OK, bun, să începem.

Șopti către elementul ei un simplu „Mulțumesc, pământule”, apoi îi întoarse spatele lui Dallas, pași peste marcaj și intră în cercul de pământ. Stevie Rae înaintă încrezătoare spre punctul cel mai nordic din interiorul cercului, aflat chiar în dreptul bătrânului copac. Acolo se opri și închise ochii. Stevie Rae învățase de timpuriu că cel mai bun mod de a intra în contact cu elementul ei era prin intermediul simțurilor. Așa că inspiră adânc, își eliberă mintea de tot haosul gândurilor pe care le purta de obicei după ea și se concentrează asupra unui singur lucru: simțul auzului.

Ascultă pământul. Stevie Rae auzi vântul care foșnea printre frunzele iernatice, păsările de noapte care își cântau una altea, șoaptele și suspinele din parc, ce se linișteau, în așteptarea unei nopți lungi și reci.

Când auzul ei se îmbibă de zgomotele pământului, Stevie Rae trase încă o dată aer în piept și își canaliză atenția asupra mirosului. Inspiră miremele pământului și simți umezeala grea a ierbii captive sub stratul de gheață, mirosul pătrunzător de scorțișoară al frunzelor arămii și incomparabila aromă de mușchi a vechiului stejar.

Cu mirosul îmbătat de aromele pământului, Stevie Rae inspiră din nou adânc și își imaginează gustul bogat și înțepător al căpățanii de usturoi și savoarea roșiilor de vară. Se gândi la magia simplă a pământului, la felul cum sub el descoperi mănunchiuri verzi de iarbă, morcovi groși și crocanți, care au fost hrăniți în pământ.

Cu gustul saturat de dărnicia pământului, se gândi la atingerea ierbii mătăsoase de vară pe picioare - la păpădiile care îi gădilau bărbia când le atingea ea pentru a vedea dacă își lasă dâra galbenă a unei iubiri secrete

- și la felul în care, după o ploaie de primăvară, pământul se ridică să îi umple toate simțurile.

Apoi, Stevie Rae trase aer în piept și mai adânc și își lăsă spiritul să simtă din plin starea minunată, uluitoare și magică pe care i-o dădea puterea elementului ei. Pământul îi era mamă, sfătuitoare, soră și prietenă. Pământul o sprijinea, și chiar atunci când totul pe lume părea întors pe dos, știa că elementul ei avea să-i ofere întotdeauna liniște și protecție.

Stevie Rae zâmbi și deschise ochii. Se întoarse spre stânga.

— Aerule, te rog să intri în cercul meu. Deși nu avea o lumânare galbenă sau vreun alt obiect care să reprezinte aerul, Stevie Rae știa că era important să îl menționezi și să îl saluți pe fiecare dintre cele patru elemente. Iar dacă era cu adevărat norocoasă, acestea poate chiar apăreau și îi întăreau cercul. Se întoarse spre sud și continuă: Focule, te rog să intri în cercul meu. Se răsuci în sensul acelor de ceasornic și spuse: Apă, te-aș ruga să intri în cercul meu. Apoi Stevie Rae devie de la etapele obișnuite și făcu câțiva pași în spate, până în mijlocul zonei cu iarbă, și spuse: Spirite, nu aceasta este ordinea firească, dar te-aș ruga să te alături și tu cercului meu.

În timp ce înainta spre nord, Stevie Rae a fost aproape sigură că zărește o dâră argintie de lumină care se încolăcea în jurul ei. Îi aruncă un zâmbet peste umăr lui Dallas.

— Hei, cred că funcționează.

— Sigur că funcționează, puștoaico. Te ajută influența aia a ta magică de Mare Preoteasă.

Suna tare bine că Dallas o tot numea Mare Preoteasă, iar Stevie Rae încă mai zâmbea când se întoarse iar spre nord. Cu un sentiment de mândrie și de putere, aprinse în sfârșit lumânarea verde și spuse:

— Pământule, știu că fac lucrurile cam de-a-ndoaselea, dar trebuia să las la sfârșit ce e cel mai important. Așa că, acum, te rog să vii așa cum faci de obicei, pentru că tu și cu mine avem o legătură care-i chiar mai veche decât licuricii care umplu parcul Haikey Creek în nopțile de vară. Vino la mine, pământule, te rog, vino la mine.

Pământul sări în jurul ei ca un cățeluș vesel. Cu câteva clipe înainte, noaptea fusese rece și umedă, încărcată de furtuna devastatoare de gheață, dar acum, când prezența elementului ei domina cercul complet închis, Stevie Rae simțea căldura și umezeala primitoare specifice nopților de vară din Oklahoma.

— Mulțumesc! spuse ea bucuroasă. Nici nu știi cât contează pentru mine că pot să mă bazez întotdeauna pe ajutorul tău.

De sub picioarele ei radia căldură, iar gheața care ținuse prizonieră iarba din interiorul cercului crăpă și se sparse în bucăți; firele se eliberară temporar din temnița lor hibernală. OK. Își concentrează mai departe întreaga atenție asupra elementului ei, și îi vorbește pământului ca și cum s-ar fi aflat în persoană în fața ei.

— Tre' să te-ntreb ceva important. Da' mai întâi o să aprind asta, pentru că bănuiesc că o să-ți placă mult de tot.

— Stevie Rae ținu mănunchiul uscat de iarbă-dulce deasupra flăcării, apoi, când acesta luă foc, așeză lumânarea jos, la picioarele ei. Suflă ușor pentru ca iarba să înceapă să fumege. Stevie Rae se răsuci și, aruncându-i un zâmbet lui Dallas, merse prin interiorul cercului, fluturând mănunchiul aprins, până când întreaga zonă se umplu de fumul cenușiu și de mirosul verii în preerie.

Când ajunse din nou în punctul din care plecase, Stevie Rae se întoarse iar spre mieznoapte, direcția cea mai strâns legată de elementul ei, și începu să vorbească.

— Prietena mea, Zoey Redbird, a spus că iarba-dulce atrage energii pozitive, iar eu astă-seară chiar că am nevoie de așa ceva, mai ales că cer ajutor pentru Zoey. Știu că o ții minte - are o afinitate față de tine, la fel ca față de toate celelalte elemente. E specială, și nu zic asta doar pentru că e cea mai bună prietenă a mea. Z e specială pentru că... Stevie Rae se opri, apoi își găsi cuvintele:... Z e specială pentru că păstrează în ea câte puțin din toate. Cred că, într-un fel, ne reprezintă pe noi toți. Așa că avem nevoie ca ea să se întoarcă. În plus, acolo unde e acum suferă, și cred că are nevoie de ajutor ca să-și găsească drumul de ieșire. Așa că războinicul ei, un tip pe nume Stark, o să meargă după ea. El chiar că are nevoie de ajutorul tău. Te rog să-mi arăți calea prin care Stark poate s-o ajute pe Zoey. Te rog.

Stevie Rae mai învârti o dată în jurul ei mănunchiul încă fumegând, apoi așteptă.

Fumul era dulce și gros. Noaptea devenise neobișnuit de caldă datorită prezenței elementului ei.

Dar nimic altceva nu se întâmplă.

Sigur, simțea că pământul era acolo, pretutindeni în jurul ei, gata să o ajute.

Dar nu se întâmpla nimic.

Absolut nimic.

Cum nu știa ce altceva să mai facă, Stevie Rae agită din nou prin aer mănunchiul de iarbă și mai încercă odată.

— Poate nu am fost destul de clară. Se gândi o clipă și se căzni să-și amintească tot ce-i spusese Afrodită, apoi adăugă: Cu puterea pământului și prin energia acestei ierbi sacre, invoc în cercul meu taurul alb din vremurile apuse, pentru că trebuie să știu cum poate Stark să ajungă la Zoey, ca să o apere, până când va reuși să se întoarcă în lumea asta.

Iarba, care până atunci fumegase ușor, deveni incandescentă. Cu un țipăt, Stevie Rae o scăpă din mână. Ca un șarpe ce scuipa întuneric, un fum dens și negru se ridică încolăcit din mănunchiul care sfârâia.

— Stevie Rae? Ce se întâmplă?

Îl auzi pe Dallas, dar când privi în spate, nu-l mai văzu. Fumul era mult prea gros. Stevie Rae se întoarse și se strădui să-l distingă prin întuneric, dar nu reușea să vadă absolut nimic. Se uită spre locul în care trebuia să se afle lumânarea de lut încă aprinsă, dar și aceasta fusese învăluită de fum.

— Nu știu ce se întâmplă, strigă ea, confuză. Brusce, mănunchiul de iarbă-dulce a luat-o razna...

Pământul de sub picioarele ei, partea tangibilă a elementului cu care Stevie Rae simțea că are o legătură atât de puternică, începu deodată să se cutremure.

— Stevie Rae, trebuie să ieși de-acolo chiar acum. Nu-mi place deloc fumul ăsta.

— Simți și tu? strigă ea către Dallas. Și acolo se cutremură pământul?

— Nu, dar nu te văd și simt că ceva nu-i în ordine.

Înainte ca Stevie Rae să-l vadă, îi simți prezența. Îi provocă un sentiment foarte familiar și, într-o secundă, înțelese de ce. Îi amintea de momentul în care își dăduse seama că era pe moarte. Momentul în care începuse să tușească, o apucase de mână pe Zoey și spusese: Mi-e frică, Z. Amintirea acelei spaime o paraliză, așa că atunci când vârful primului corn căpătă contur și luci în fața ei, alb, ascuțit și înfiorător, Stevie Rae nu putu fi în stare decât să se holbeze și să clatine din cap la nesfârșit.

— Stevie Rae! Mă auzi?

Vocea lui Dallas părea să vină de la kilometri distanță.

Apăru și al doilea corn și, odată cu el, începu să se distingă capul taurului, alb și masiv, cu ochi atât de negri, încât străluceau aidoma unui lac fără fund în miez de noapte.

Ajută-mă! Încercă să spună Stevie Rae, dar teama o amuți.

— Gata. Intru să te scot de-acolo, chiar dacă știu că nu vrei să rup cercul și...

Stevie Rae simți unda provocată de Dallas când ajunse la marginea cercului. La fel și taurul. Creatura își întoarse capul masiv și fornăi, iar fumul negricios se umplu de un aer fetid. Noaptea fremătă și ea.

— Rahat! Stevie Rae, nu pot să intru în cerc. Închide-l și ieși de acolo!

— N-nu p-p-ot, se bălbâi ea, într-o șoaptă întreruptă.

Acum, că se vedea în întregime, taurul părea o imagine de coșmar care prinsese viață. Ochii lui o paralizau. Pielea lui albă lucea pe fondul întunericului dominant, dar nu era frumoasă. Strălucirea ei era lipicioasă, iar suprafața ei lucioasă era rece și lipsită de viață. Una din uriașele copite despicate ale animalului se ridică, apoi căzu, despiciând pământul cu atâta furie, încât Stevie Rae simți adânc în suflet ecoul durerii răniilor provocate. Trase aer în piept îngrozită. În jurul fiarei, iarba era pârjolită și înnegrită. În locurile în care călcase în picioare pământul - pământul lui Stevie Rae -, solul era sfârtecat și sângera.

— Nu!

Bariera terorii se fisură atât cât să-i elibereze cuvintele.

— Oprește-te! Ne faci rău!

Ochii întunecați ai fiarei o sfredeliră. Vocea care-i răsună în minte era joasă, puternică și plină de o răutate de neimaginat.

— Ai avut puterea să mă invoc, femeie-vampir, iar asta m-a amuzat într-atât, încât am ales să-ți răspund la întrebare. Războinicul trebuie să-și cerceteze sângele pentru a găsi puntea către Insula Femeilor, apoi trebuie să se înfrângă pe sine însuși pentru a intra în arenă. Numai recunoscându-l pe unul în fața celui alt va putea să ajungă la Preoteasa lui. După ce ajunge la ea, nu lui, ci ei îi aparține alegerea de a se reîntoarce.

Stevie Rae își înăbuși frica și spuse iute:

— Dar n-are nicio logică.

— Incapacitatea ta de a înțelege nu mă interesează. M-ai chemat. Am răspuns chemării tale. Acum o să-mi cer prețul de sânge. Într-adevăr, au trecut eoni de când m-am înfruptat ultima oară cu sânge de vampir - mai ales al unuia atât de plin de Lumină inocentă.

Înainte ca Stevie Rae să apuce măcar să se gândească la un răspuns, fiara începu să-i dea ocol. Fuioare de întuneric se furișară din fumul care o înconjură și prinseră să șerpuiască spre ea. Când o atinseră, îi părău lame înghețate care-i tăiau, îi sfârtecau și îi rupeau carnea.

Fără să mai judece, reuși să strige un singur cuvânt:

Capitolul 13 Rephaim

Rephaim simți numaidecât momentul în care Întunericul se materializă. Stătuse pe balconul de pe acoperiș și mâncase un măr, cu privirea îndreptată spre cerul senin al nopții, încercând să ignore prezența enervantă a duhului uman care căpătase o fascinație nefericită față de el.

— Hai, spune-mi! Chiar e amuzant să zbori? îl întrebuse tânăra nălucă probabil pentru a suta oară, calculase Rephaim. Pare a fi amuzant. Eu n-am apucat, dar pun pariu că e mult mai amuzant să zbori cu propriile tale aripi decât cu avionul.

Rephaim oftase. Copila vorbea mai mult ca Stevie Rae, și asta chiar era impresionant. Enervant, dar impresionant, încerca să se decidă dacă ar trebui s-o ignore în continuare, în speranța că, până la urmă, o să plece, sau să găsească un plan alternativ, căci partea cu ignoratul nu părea să dea roade. Se gândise poate să o întrebe pe Stevie Rae ce să facă, iar asta îl dusese cu gândul la Cea Roșie. Deși, ca s-o spunem pe-a dreptă, gândurile lui nu erau niciodată prea departe de ea.

— E periculos să zbori? Cu aripile tale, vreau să spun? Bănuiesc că da, din moment ce te-ai rănit, și pun pariu că asta ți se trage din faptul că ai zburat de colo-colo...

Copila tot sporovăia așa, când, deodată, textura lumii se modifică. În acel prim moment șocant, el simți ceva cunoscut și crezu, doar pentru o clipă, că se întorsese tatăl lui.

— Liniște! tună el. Se ridică și se întoarce, iar ochii lui de un roșu-scăpărător priviră mânioși spre zona întunecată dimprejur, în speranța că o să zărească aripile negre ca pana corbului ale tatălui său.

Copila-duh scoase un strigăt ascuțit de stupeoare, se îndepărtă de el și dispăru.

Rephaim nici nu se mai gândi la ea. Știu aproape imediat că nu pe părintele său îl simțise. Desigur, Kalona era puternic și se aliase de mult timp cu Întunericul, dar acest nemuritor tulbura lumea într-un mod complet diferit; mult mai intens. Rephaim simți asta din freamătul lucrurilor întunecate și ascunse ale pământului, năluci pe care lumea modernă a luminii create de om și a magiei electronice le uitase demult. Rephaim însă le ținea minte, iar în umbrele cele mai adânci ale nopții zări valuri și unde a căror reacție îl ului.

Ce anume putea să aibă așa o putere, încât să trezească la viață spiritele ascunse?

Apoi îl ajunse frica lui Stevie Rae. Teroarea ei brută, la care se adăuga agitația spiritelor, împreună cu acel prim moment de familiaritate, îi furnizară lui Rephaim răspunsul.

— Pe toți zeii, Întunericul însuși a pătruns pe acest tărâm! Rephaim se mișcă, înainte de a lua hotărârea conștientă de a o face. Țâșni pe ușile de la intrarea conacului devastat, pe care le deschise cu o lovitură a brațului sănătos, de parcă ar fi fost din carton, și se opri brusc pe terasa din față.

Habar n-avea unde să se ducă.

Un nou val de teroare puse stăpânire pe el. Rephaim simțise odată cu Stevie Rae această teroare și știu că aceasta era paralizată de frică. Îi trecu prin minte un gând groaznic: Oare Stevie Rae invocase Întunericul? Cum să facă asta? De ce?

Răspunsul la cea mai importantă întrebare din cele trei veni la fel de rapid precum o formulase. Stevie Rae ar face aproape orice dacă asta ar aduce-o pe Zoey înapoi.

Inima lui Rephaim bătea cu putere, iar sângele i se răspândea în trup iute și tumultuos. Unde era? În Casa Noptii?

Nu, precis nu acolo. Dacă era hotărâtă să invoce Întunericul, nu avea cum s-o facă într-o școală închinată Luminii.

— De ce nu ai venit la mine? își strigă el neputința în noapte, eu cunosc Întunericul, tu nu!

Însă chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, își dădu seama că se înșela. Stevie Rae fusese atinsă de Întuneric când murise. Pe atunci el n-o cunoștea, dar îl știa pe Stark și văzuse cu ochii lui Întunericul care învăluisse moartea și învierea unei novice.

— Totuși, ea a ales Lumina, adăugă el, iar de data asta vorbea încet. Iar Lumina întotdeauna subestimează puterea Întunericului.

Faptul că eu trăiesc este un bun exemplu.

Stevie Rae avea mare nevoie de el în acea seară. Și asta era o realitate.

— Stevie Rae, unde ești? murmură Rephaim.

Nu primi drept răspuns decât tresăririle neliniștite ale nălucilor.

Oare putea convinge o nălucă să-l ducă la Întuneric? Nu - respinse imediat ideea. Nălucile merg spre Întuneric doar dacă sunt chemate de el. Altfel, preferă să se hrănească cu rămășițele puterilor îndepărtate. Iar el nu-și putea permite să aștepte, în speranța că Întunericul avea să le cheme. Trebuia să găsească...

— REPHAIM!

Țipătul lui Stevie Rae răsună în jurul lui cu un ecou sinistru. Vocea ei era plină de spaimă și disperare. Sunetul ei îi străpunse inima. Știa că ochii îi deveniseră incandescenti. Simțea nevoia să rupă, să sfâșie și să distrugă. Valul de furie roșie care începea să-l îneca era o scuză îmbietoare. Dacă s-ar lăsa cu totul în voia furiei, ar deveni mai mult fiară decât om, iar această teamă neobișnuită și stânjenitoare pe care începea să o simtă pentru ea ar fi fost înecată de instinct și violență necugetată, pe care și le putea potoli prin atacuri asupra oamenilor lipsiți de apărare, aflați în casele întunecate din apropierea muzeului mort. Un timp ar fi sătul. Un timp nu ar mai simți nimic.

De ce să nu se lase pradă furiei care-i măcinase adesea de-a lungul vieții? Ar fi mai ușor - era ceva familiar, era ceva sigur.

Dacă mă las pradă furiei, acesta va fi sfârșitul legăturii pe care o am cu ea. Gândul îi trimise unde de șoc în întreg trupul. Undele se preschimbară în puncte strălucitoare de lumină, care arseră vâlul stacojiu ce-i tulbura vederea.

— Nu! strigă el, lăsându-și umanitatea din glas să alunge fiara dinlăuntrul său. Dacă o las pradă Întunericului, moare. Rephaim inspiră adânc și rar. Trebuia să se liniștească. Trebuia să gândească. Ceața roșie continua să se împrăștie, iar mintea i se puse din nou în mișcare. Trebuie să mă folosesc de legătura noastră de sânge!

Rephaim se strădui să fie calm și să inspire noaptea. Știa că asta trebuia să facă. Mai trase o dată adânc aer în piept, apoi începu:

— Invoc puterea spiritului nemuritorilor străvechi, căreia prin naștere am dreptul să-i poruncesc.

Rephaim se pregăti să întâmpine sfârșeala pe care avea s-o provoace această chemare asupra trupului său nevindecat, dar, pe când își lua puterea din umbrele nopții, constată cu surprindere că se simte cuprins de un val de energie. Noaptea care-l înconjura părea mai intensă și încărcată de străvechile puteri primare. Îi provocă un presentiment neplăcut, dar se folosi totuși de ea și își canaliză puterea prin corp, pregătit să-i insuflă nemurirea pe care o avea în sânge, acel sânge pe care acum îl împărțea cu Stevie Rae. Numai că, în timp ce aceasta îi pătrundea în corp, îl copleși cu o asemenea înverșunare și forță, încât Rephaim căzu în genunchi.

Avu un prim indiciu despre miracolul care se producea în momentul în care își dădu seama că își întinsese automat ambele brațe înainte pentru a se susține - și ambele răspunseseră comenzii, chiar și cel care fusese rupt și era fixat de piept cu o atelă.

Rephaim rămase îngenuncheat, tremurând și cu ambele mâini întinse înainte. Pe când își îndoi brațele, respirația i se accelerează.

— Mai mult! Vino la mine! șuieră el.

Energia întunecată se revărsă din nou asupra lui, ca un curent viu de violență rece, pe care se strădui să o cuprindă. Rephaim știa că această prezență era diferită de tot ce îi permiseseră până atunci să simtă puterile invocate ale sângelui tatălui lui, deși el nu era un tânăr lipsit de experiență. De o bună bucată de vreme, făcuse astfel de schimburi cu umbrele și cu entitățile care populau noaptea. Lăsând-o să pătrundă adânc în interiorul lui, Imitatorul de Corbi inhală energia, ca pe aerul unei nopți hibernale, apoi își deschise larg brațele și, în aceeași clipă, își desfăcu aripile.

Ambele aripi îl ascultară.

— Da!

La strigătul lui plin de bucurie, umbrele fremătară exaltate.

Era iarăși teafăr! Aripa îi era complet vindecată!

Rephaim sări în picioare. Cu aripile sale negre întinse la maxim, se asemăna cu o măreață sculptură a unei tinere zeități, trezită brusc la viață. În timp ce corpul îi vibra plin de putere, Imitatorul de Corbi își continuă invocația. În jurul lui, aerul ajunsese de un roșu-incandescent, ca și când ar fi fost o ceață fosforescentă de sânge. Încărcat de Întunericul pe care-l luase cu împrumut, glasul lui Rephaim răsună în noapte:

— Prin puterea nemuritoare a lui Kalona, părintele meu, care mi-a sădit în sânge și în spirit moștenirea sa, îi poruncesc acestei forțe pe care o stăpânesc în numele lui să mă conducă la Cea Roșie - cea care mi-a gustat sângele, de care m-am Impregnat și cu care sunt legat printr-o datorie de viață. Du-mă la Stevie Rae! Așa îți poruncesc!

Ceața pluti preț de o clipă, apoi se mișcă, și o potecă subțire și strălucitoare începu să se desfășoare prin aer în fața lui, ca o panglică de mătase stacojie. Iute și sigur pe sine, Rephaim se avântă spre cer și urmă chemarea

O găsi nu departe de muzeu, într-un parc învăluit în fum și moarte. Când coborî în tăcere pe pământ, Rephaim se întrebă cum de oamenii din casele învecinate n-aveau nici cea mai vagă idee despre forțele care se dezlănțuiseră chiar dincolo de siguranța înșelătoare a căminelor lor.

Vârtejul de fum negru era concentrat mai ales în inima parcului. Rephaim reuși să distingă ramurile din vârful unui stejar solid, sub care domnea haosul. Încetini pasul când se apropie de el, deși aripile îi erau încă întinse, așa că simțeau aerul și îi dădeau posibilitatea să înainteze fără zgomot chiar și pe pământ.

Novicele nu-l observă. Rephaim înțelese însă că probabil nu ar fi băgat de seamă nici sosirea unei întregi armate. Întreaga lui atenție era consacrată încercării de a face să pătrundă un cuțit lung și cu un aspect înfricoșător prin ceea ce părea a fi un cerc de întuneric solidificat într-un adevărat zid - sau cel puțin așa i se părea novicei.

Rephaim nu era un novice. Avea o mult mai bună percepție asupra Întunericului.

Îl ocoli pe băiat, apoi, nevăzut, se postă în partea cea mai nordică a cercului. Nu știa sigur dacă instinctul sau Stevie Rae îl atrăsese într-acolo și recunoscuse, doar pentru o fracțiune de secundă, că cei doi factori erau pe punctul de a se contopi într-unul singur. Se opri, după care, cu o singură mișcare lipsită de entuziasm, își închise aripile. Apoi ridică mâna și i se adresă blând negurii roșietice căreia încă îi putea porunci:

— Învăluiește-mă. Lasă-mă să trec dincolo de barieră. Rephaim își strânse pumnul în dreptul energiei vibrante care se adunase lângă el, apoi, cu o mișcare scurtă a degetelor, își aruncă ceața în jurul corpului.

Se așteptase la durere. Deși anumite elemente ale puterii nemuritoare îl ascultau, această ascultare avea întotdeauna un preț. Adesea, prețul era plătit în durere. De această dată, durerea îi arse trupul proaspăt vindecat ca o lavă, dar el o primi cu bucurie, căci asta însemna că cerința îi fusese ascultată.

Nu avea cum să fie pregătit pentru ce urma să găsească în interiorul cercului. Rephaim își adună puterile, apoi, protejat de forța moștenită a sângelui tatălui său, făcu un pas înainte. Zidul de întunecime se deschise în fața lui.

În interiorul cercului, Rephaim se trezi învăluit de mirosul sângelui lui Stevie Rae și de duhoarea copleșitoare a morții și a descompunerii.

— Te rog, oprește-te! Nu mai pot îndura! Omoară-mă dacă asta vrei, dar nu mă mai atinge iar!

N-o vedea, dar, după voce, Stevie Rae părea complet biruită. Rephaim acționează rapid. Luă o mână de ceață roșie, care îi înconjura corpul:

— Du-te la ea, dă-i putere, porunci el în șoaptă.

O auzi pe Stevie Rae cum trage aer în piept și fu aproape sigur că îl strigă. Întunericul se trase de-o parte și de alta pentru a-i dezveli o priveliște pe care Rephaim nu avea s-o uite niciodată, chiar de i-ar fi fost dat să trăiască la fel de mult ca tatăl său.

Stevie Rae stătea în mijlocul cercului. În jurul picioarelor ei erau încolăcite tentacule întunecate și lipicioase. În locurile în care o atinseseră, pielea îi era spintecată. Jeanșii ruși îi atârnavă fâșii. Din carnea sfărtecată curgea sânge. Chiar în fața lui, un alt tentacul se strecură din negura care îi înconjura și o plesni peste mijloc, așezându-i un bici care trasă imediat o dâră stacojie. Ea gemu de durere, iar capul îi căzu într-o parte. Rephaim văzu că avea o privire goală.

În acel moment apărură fiara. În clipa în care o văzu, Rephaim nu avu nicio îndoială că privea materializarea Întunericului. Taurul scoase un fâșăit groaznic, asurzitor. Scuipele de sânge amestecat cu mucus și fum și sfârteca solul cu copitele. Creatura ieși din mijlocul norului de fum gros și negru și se îndreptă încet spre Stevie Rae. Ca razele lunii strălucind în interiorul unei cripte, taurul alb, înălțându-se deasupra fetei, părea însăși întruchiparea morții. Fiara era atât de masivă, încât trebui să-și aplece capul uriaș ca să-i poată linge sângele de pe pieptul rănit.

Țipătul lui Stevie Rae fu urmat de strigătul lui Rephaim:

— Nu!

Mărețul taur se opri. Întoarse capul spre Imitatorul de Corbi; Îl țintui pe Rephaim cu privirea lui adâncă.

— Noaptea asta devine din ce în ce mai interesantă.

Vocea fiarei îi bubui în minte. Rephaim își înăbuși frica, atunci când taurul făcu doi pași spre el, adulmecând aerul și cutremurând pământul.

— Simt că porți mirosul Întunericului.

— Așa este. Rephaim vorbi, încercând să acopere sunetul înspăimântător al bătăilor inimii sale. Am trăit

mult timp alături de Întuneric.

— E ciudat atunci că nu te cunosc. Taurul adulmecă din nou aerul din jurul lui. Deși l-am cunoscut pe tatăl tău.

— Cu ajutorul puterii tatălui meu am dat la o parte cortina întunecată și am ajuns în fața ta.

Nu-l slăbi din ochi pe taur, însă observă că Stevie Rae se afla la doar câțiva pași de el, unde sângera neputincioasă.

— Chiar așa? Cred că mă minți, păsăroiule.

Deși vocea care-i răsuna în minte nu se schimbase, Rephaim simți furia taurului.

Rephaim își păstră calmul și, cu un deget îndoit pe care-l coborî pe piept, își desprinse o fâșie de ceață roșie de pe corp. Ridică apoi mâna ca și cum i-ar fi adus o ofrandă taurului.

— Asta m-a ajutat să străpung cortina întunecată a cercului, iar sângele nemuritor al părintelui meu îmi dă dreptul să poruncesc acestei forțe.

— Este adevărat că prin vine-ți curge sânge de nemuritor. Dar puterea pe care o porți în tine și care a poruncit cortinei să se dea la o parte este împrumutată de la mine.

Rephaim simți un fior de spaimă pe șira spinării. Lăsă capul în jos, în semn de respect și supunere.

— În cazul ăsta, îți mulțumesc, deși nu puterea ta am invocat-o. Am invocat-o doar pe cea a părintelui meu, pentru că doar acesteia am dreptul să-i poruncesc.

— Aud adevărul din cuvintele tale, fiu al lui Kalona, dar de ce să-i poruncești puterii nemuritorilor să te aducă aici și să te lase să pătrunzi în cerc? Tu, ori tatăl tău, ce treabă aveți cu Întunericul în noaptea asta?

Trupul lui Rephaim se calmă, însă mintea i se puse în mișcare. Până în acel moment, își trăsesese întotdeauna puterea din moștenirea de sânge a nemuririi și din viclenia corbului, care se uniseră pentru a-i da naștere. În noaptea asta însă, în fața Întunericului, încărcat de o forță care nu-i aparținea, Rephaim își dădu brusc seama că, deși ajunsese la Stevie Rae cu ajutorul puterii acestei creaturi, nu va putea să o salveze folosindu-se de Întuneric, indiferent dacă acesta venea de la taur sau de la tatăl lui; și nici instinctele corbului nu puteau dovedi fiara cu care se confrunta. Forțele aliate cu el nu puteau să înfrângă acest taur, care era întruchiparea Întunericului.

Astfel că Rephaim se agăță de singurul lucru pe care-l mai avea - rămășițele de omenie moștenite din trupul mort al mamei sale. Îi răspunse taurului ca o ființă umană, cu o sinceritate atât de vie, încât se gândi că poate avea să-i străpungă inima.

— Sunt aici pentru că ea se află aici, iar ea îmi aparține.

Ochii lui Rephaim îl priveau în continuare pe taur, dar schiță din cap un semn către Stevie Rae.

— Simt că porți mirosul ei. Taurul mai făcu un pas spre Rephaim, și pământul se cutremură sub el. Poate că îți aparține, dar a avut îndrăzneala de a mă invoca. Această femeie-vampir mi-a cerut ajutorul, iar eu i l-am dat. După cum știi, trebuie să plătească pentru asta. Pleacă acum păsăroiule, și am să-ți cruț viața.

— Du-te, Rephaim! Vocea lui Stevie Rae era slabă, dar când Rephaim se uită la ea, văzu că privirea îi era limpede și neclintită. Nu e ca pe acoperiș. Acum nu mă mai poți salva. Pleacă!

Rephaim trebuia să plece. Știa că asta avea de făcut. Doar cu câteva zile mai devreme, nici nu și-ar fi putut imagina o lume în care să fie nevoie să înfrunte Întunericul, în încercarea de a salva un vampir - sau pe oricine altcineva în afară de el însuși ori de părintele său. Cu toate astea, când privi în ochii blânzi și albaștri ai lui Stevie Rae, zări o cu totul altă lume - o lume în care această ciudată femeie-vampir cu semilună roșie reprezenta inima, sufletul și adevărul.

— Te rog. Nu-l lăsa să-ți facă și ție rău, spuse ea.

Acele cuvinte altruiste, rostite din inimă și încărcate de adevăr, îl făcură pe Rephaim să se hotărăscă.

— Am spus că ea îmi aparține. Simți că port mirosul ei; știi că așa e. Deci pot plăti eu datoria în locul ei, spuse Rephaim.

— Nu! strigă Stevie Rae.

— Gândește-te bine înainte de a face o astfel de ofertă, fiu al lui Kalona. Nu am s-o ucid îmi e datoare cu sângele, nu cu viața ei. Până la urmă, după ce m-am săturat să o gust, o să ți-o înapoiez.

Cuvintele taurului îl dezgustau pe Rephaim. Întocmai ca o lipitoare buhavă, Întunericul avea să se hrănească din Stevie Rae. Avea să-i lingă carnea despicată și să simtă gustul sărat și coclit al sângelui ei - al sângelui lor, unit pe veci prin Impregnarea dintre ei.

— Primește în schimb sângele meu. Plătesc eu datoria ei, spuse Rephaim.

— Ești fiul tatălui tău. La fel ca el, ai ales să aperi o ființă care niciodată nu va putea să îți dea ceea ce cauți mai presus de orice. Fie. Accept ca tu să-mi plătești datoria femeii-vampir. Eliberează-o! porunci taurul.

Tentaculele ascuțite ale Întunericului se retraseră din jurul trupului lui Stevie Rae și, ca și cum doar acestea

o mai ținuseră în picioare, fata se prăbuși pe iarba îmbibată de sânge.

Înainte de a apuca să se miște ca s-o ajute, un tentacul negru se ridică precum o cobră din fumul și umbrele care îl învăluiau pe taur. Cu o mișcare ușoară, desprinsă din altă lume, se năpusti și se încolăci în jurul gleznei lui Rephaim.

Imitatorul de Corbi nu scoase niciun strigăt, deși ar fi vrut s-o facă. În schimb, învingându-și durerea năucitoare, îi strigă lui Stevie Rae:

— Întoarce-te în Casa Noptii!

Văzu cum Stevie Rae încercă să se ridice, dar alunecă pe propriul ei sânge și rămase la pământ, plângând încet. Privirile li se întâlniră, iar Rephaim se avântă spre ea, cu aripile desfăcute, hotărât să se elibereze de fuiorul lipicios și să o scoată măcar din cerc.

Apăru un alt tendon care se încolăci în jurul bicepsului umflat al brațului recent vindecat al lui Rephaim și îi pătrunse în mușchi mai mult de doi centimetri. Încă unul ieși din întunericul din spatele lui, iar Rephaim nu-și putu reține un țipăt de durere când acesta i se încolăci în jurul aripilor, în locul în care se uneau cu spatele, ca să-l taie, să-l sfâșie și să-l ținuiască la pământ.

— Rephaim! suspină Stevie Rae.

Pe taur nu-l vedea, dar simțea cum se cutremură pământul pe măsură ce creatura se apropia. Își întoarse capul și, prin valul de durere, o văzu pe Stevie Rae cum încerca să se târască spre el. Voia să-i spună să se oprească - s-o alunge cumva. Apoi, în timp ce simți arsura pricinuită de limba taurului care îi lingea rana de la gleznă, Rephaim își dădu seama că, de fapt, Stevie Rae nu asta încerca să facă. Stătea în patru labe, ca un crab, și apăsa pământul cu putere. Brațele îi tremurau, iar corpul îi sângera încă, însă fața își recăpătase culoarea. Își trage putere din pământ, se dumiri Rephaim extrem de ușurat. Asta o s-o ajute să iasă din cerc și să fie în siguranță.

— Uitasem ce dulce e sângele de nemuritor. Răsuflarea fetidă a taurului ajunsese până la Rephaim. Sângele femeii-vampir nu avea decât o vagă aromă. Cred că o să tot beau din tine, fiu al lui Kalona. Într-adevăr, ai împrumutat putere de la Întuneric în noaptea asta, așa că ai de plătit o datorie mai mare decât a ei.

Rephaim nu voia să privească fiara. Ținut prizonier de fuioarele care-i tăiau carnea, corpul lui era ridicat și răsucit, astfel că obrazul îi era presat pe pământ. Își ținu privirea îndreptată spre Stevie Rae, în timp ce taurul veni deasupra lui și începu să bea din rana de sub aripile însângerate.

Își simți corpul străbătut de o durere cum nu mai cunoscuse niciodată. Nu voia să țipe. Nu voia să se chircească de durere, însă nu se putea abține. Numai privirea lui Stevie Rae îl ajută să rămână conștient, pe când întunericul se înfrupta din el, torturându-l la nesfârșit.

Când Stevie Rae se ridică în picioare și își înalță brațele, Rephaim crezu că are vedenii, pentru că părea puternică, plină de forță și nespus de mânioasă. În mână ținea strâns ceva - un mănunchi de iarbă care fumegea.

— Am făcut-o mai înainte. O s-o fac din nou.

Vocea lui Stevie Rae răsună parcă de undeva din depărtare, dar părea și ea la fel de puternică. Rephaim se miră că taurul nu o aude și nu o oprește, însă gemetele de plăcere ale creaturii și durerea sfâșietoare care i se răspândeau din spate în tot corpul îi dădură răspunsul. Pentru taur, Stevie Rae nu reprezenta un pericol, iar el era prea ocupat să se înfrupte din sângele îmbătător al nemuririi. Lasă-l să mă devoreze în continuare; las-o să scape, înalță Rephaim o rugă tăcută către oricare dintre zeii care i-ar fi dat ascultare.

— Cercul meu nu e rupt, vorbi Stevie Rae clar și răspicat. Rephaim și acest taur dezgustător au venit la porunca mea. Așa că poruncesc din nou, prin puterea pământului, și îl invoc pe celălalt taur. Cel care îl înfruntă pe acesta, și voi plăti tot ce mi se cere, numai să dispară creatura asta de pe Imitatorul meu de Corbi!

Rephaim simți cum bestia lui se opri din înfulecat în momentul în care un fulger de lumină străbătu perdeaua de fum întunecat din fața lui Stevie Rae. Văzu cum ea face ochii mari, apoi, incredibil, dar adevărat, zâmbește și izbucnește în râs.

— Da! spuse ea veselă. Voi plăti prețul! La naiba! Ești așa de negru și de frumos!

Taurul alb, aflat încă deasupra lui, scoase un muget. Din întunericul care-l înconjură pe Rephaim, tendoanele începură să șerpuiască spre Stevie Rae. Rephaim dădu s-o prevină, însă Stevie Rae păși direct în raza de lumină. Se auzi un sunet ca de trăsnet, urmat de încă un fulger orbitor. Din mijlocul exploziei de lumină ieși un taur enorm, tot atât de negru pe cât era de alb primul. Numai că întunecimea acestei creaturi nu avea nimic din umbrele negre ca tăciunile care se retrăgeau din calea ei. Pielea acestui taur era neagră ca noaptea plină de strălucirea stelelor de diamant - adâncă, misterioasă și splendidă.

Preț de o clipă, privirea taurului negru o întâlni pe cea a lui Rephaim, iar Imitatorul de Corbi tresări. Nu mai văzuse niciodată în viața lui atâta bunătate; nici măcar nu știuse că astfel de bunătate poate exista.

— Nu o lăsa să aleagă greșit! Noua voce din mintea lui era la fel de adâncă precum prima, însă plină de o

nespusă compasiune. Pentru că, indiferent dacă ești vrednic sau nu, ea a plătit prețul.

Taurul cel negru lăsă capul în jos și îl atacă pe cel alb, doborându-l de pe trupul lui Rephaim. Când cei doi se ciocniră, se auzi o izbitură asurzitoare, urmată de o tăcere atât de adâncă, încât păru la fel de copleșitoare.

Tentaculele dispărură aidoma picăturilor de rouă în soarele verii. Stevie Rae era în genunchi, cu mâna întinsă spre el, când se evaporă fumul și novicele se repezi în cerc, cu cuțitul ridicat și pregătit.

— Dă-te mai în spate, Stevie Rae! Îl omor pe nenorocit!

Stevie Rae atinse pământul și mormăi:

— Pământule, pune-i piedică. Bine de tot.

Peste umărul lui Stevie Rae, Rephaim văzu cum pământul se ridică, exact în fața picioarelor băiatului, și cum acesta se prăbușește cu putere drept în nas.

— Poți să zbori? șopti ea.

— Cred că da, murmură el.

— Atunci întoarce-te la Gilcrease, spuse ea repede. O să vin și cu mai târziu.

Rephaim ezita. Nu voia s-o părăsească așa de curând după încercarea prin care trecuseră împreună. Chiar se simțea bine, sau Întunericul storsese deja prea mult din ea?

— Sunt bine, pe cuvânt, îi spuse Stevie Rae pe un ton blând, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Du-te!

Rephaim se ridică. Îi aruncă o ultimă privire lui Stevie Rae, apoi și desfăcu aripile și și forță trupul vătămat să-l poarte spre cer.

Capitolul 14 Stevie Rae

Dallas tocmai cotea spre școală, împreună cu Stevie Rae, mai ducând-o în brațe, mai târând-o, și se certa cu ea încercând s-o convingă să meargă la infirmerie, și nu direct în cameră. Chiar atunci îi zăriră Kramisha și Lenobia, care se îndreptau spre Templul lui Nyx.

— Iisuse, da' tăbăcită mai ești! strigă Kramisha și se opri brusc, năucită.

— Dallas, du-o la infirmerie! spuse Lenobia.

Spre deosebire de Kramisha, profa de echitație nu înlemni când o văzu pe Stevie Rae plină de sânge; dimpotrivă, se repezi de cealaltă parte și îl ajută pe Dallas să o susțină, în timp ce îi ghida automat spre ușa infirmeriei.

— Nu, uitați care-i treaba. Duceți-mă în camera mea. Am nevoie de un telefon, nu de doctor. Și nu-mi găsec mobilul ală blestemat.

— Nu-l găsești pentru că arătarea aia de pasăre ți-a smuls aproape toate hainele de pe tine, cu piele cu tot. Probabil că telefonul tău a rămas în parc, strivit în pământul care încă e îmbibat cu sângele tău. O să mergi la afurisita aia de infirmerie.

— Am eu telefon. Poți să-l folosești pe-al meu, spuse Kramisha, care îi ajunsese din urmă.

— Poți folosi telefonul Kramishei, însă Dallas are dreptate. Nici măcar nu ești în stare să te ții pe picioare. Mergi la infirmerie, spuse cu glas ferm Lenobia.

— Bine. Nu contează. Dați-mi un scaun sau ceva, ca să pot să sun. Ai numărul Afroditei, nu? o întrebă pe Kramisha.

— Îhî. Da' nu cred că asta înseamnă că suntem și prietene, bombăni Kramisha.

În timp ce se îndreptau spre infirmerie, Lenobia arunca priviri aspre către trupul vătămat al lui Stevie Rae.

— Ești făcută praf. Din nou, spuse ea.

Apoi păru că, în sfârșit, profa de echitație înregistrează cuvintele lui Dallas, și făcu ochii mari de uimire.

— Ai spus că o pasăre a făcut asta?

— O arătare de pasăre, spuse Dallas, în același moment în care Stevie Rae strigă:

— Nu! Dallas, acum nu am nici timp, nici putere să mă cert cu tine pe tema asta!

— Vrei să spui că nu ai văzut ce i s-a întâmplat? întrebă Lenobia.

— Nu. Era prea întuneric și fum. N-am putut nici s-o văd, nici să intru în cerc să o ajut. Când s-a limpezit totul, ea era ușa cum o vedeți, iar o arătare de pasăre stătea ghemuită deasupra ei.

— Dallas, încetează să mai vorbești despre mine de parcă nu-s aici! Iar el nu era ghemuit deasupra mea. Zăcea la pământ lângă mine.

Lenobia începu să vorbească, dar tocmai atunci ajunseră la infirmerie. Sapphire, sora înaltă și blondă care, în lipsa unei tătăduitoare, fusese numită șefa spitalului, îi întâmpină cu obișnuita ei expresie acră, înlocuită însă numaidecât de spaimă.

— Puneți-o acolo! porunci scurt și indică spre o cameră de spital care tocmai se eliberase.

O întinseră pe Stevie Rae pe pat, iar Sapphire începu să scoată fel de fel de lucruri dintr-un dulap de metal. Printre ele se afla o punguță cu sânge, pe care i-o aruncă Lenobiei.

— Dă-i imediat să bea asta!

Nimeni nu scoase o vorbă în cele câteva secunde care îi trebuiră Lenobiei ca să rupă punga cu sânge și s-o ajute pe Stevie Rae s-o ducă la gură, cu mâinile tremurânde, și să bea cu nesaț.

— O să mai am nevoie de așa ceva, spuse Stevie Rae. Și, cum spuneam, de un afurisit de mobil. Imediat.

— Trebuie să văd ce anume te-a rănit în halul ăsta și te-a făcut să pierzi mult prea mult sânge, pe care trebuie să îl pui la loc imediat, apoi să-mi dau seama de ce sângele care încă îți mai picură din corp nu miroase așa cum ar trebui, spuse Sapphire.

— Imitator de Corbi! Așa se cheamă arătarea aia! exclamă Dallas.

— Te-a atacat un Imitator de Corbi? întrebă Lenobia.

— Nu. Exact asta încercam să-i bag lui Dallas în capul ăla sec. Întunericul ne-a atacat pe mine și pe Imitator.

— După cum spuneam, vorbești prostii. L-am văzut pe păsăroiul ăla. Ți-am văzut sângele. Astea mai mult ca sigur că sunt tăieturi făcute de ciocul ăla ascuțit al lui. Altceva nu am văzut! strigă Dallas.

— Nu ai văzut nimic pentru că Întunericul ascundea tot ce era în interiorul cercului, inclusiv pe mine și pe Imitatorul de Corbi, cât timp ne-a atacat pe amândoi! își urlă Stevie Rae frustrarea.

— De ce mi se pare că îi tot iei apărarea arătării ăleia? spuse Dallas și ridică brațele, într-un gest de exasperare.

— Știi ce, Dallas, să mă pupi undeva! Nu iau apărarea nimănui în afară de mine. Tu nici măcar n-ai fost în stare să intri în cerc să mă aperi. A trebuit să o fac singură!

Urmă o tăcere îndelungată, timp în care Dallas o privi fix, iar în ochii lui se citea clar că îl rănise. Apoi Sapphire vorbi, cu vocea ei aspră și nesuferită de infirmieră:

— Dallas, trebuie să pleci. O să-i tai hainele astea zdrențuite ca să i le scot, și nu se cade să fii de față.

— Dar eu...

— Ai adus-o acasă pe Marea ta Preoteasă. Te-ai descurcat bine, îi spuse Lenobia și îi atinse brațul cu blândețe. Acum, lasă-ne să o îngrijim.

— Dallas, ăăă, de ce nu te duci să mănânci ceva? Eu sunt bine, spuse Stevie Rae, care deja regreta că își vărsase pe el nervii pe care îi avea din pricina fricii și a vinovăției.

— Mda, bine. Plec.

— Hei, Lenobia are dreptate, strigă în urma lui Stevie Rae, în timp ce el ieșea din cameră. Te-ai descurcat bine, mulțumesc că m-ai adus acasă.

El îi mai aruncă o privire peste umăr înainte de a ieși, iar ea se gândi că nu mai văzuse niciodată atâta tristețe în ochii lui.

— Orice pentru tine, puștoaico.

De-abia se închisese ușa, că Lenobia și izbucni:

— Explică-mi ce-i cu Imitatorul de Corbi.

— Da, credeam că-s dispăruți, spuse Kramisha.

— Voi două puteți rămâne. Margareta s-a dus după materiale la Spitalul St. John, așa că am nevoie de o mână de ajutor, însă va trebui să purtați discuția în timp ce mă ajutați, le spuse Sapphire, în timp ce-i dădea Lenobiei o altă pungă cu sânge. Deschide-i-o! Kramisha, treci aici, spală-te pe mâini, apoi dă-mi din ghemotoacele alea umezite în spirt!

Kramisha îi aruncă lui Sapphire o privire scandalizată, dar se duse totuși la chiuvetă. Lenobia rupse punga și i-o dădu lui Stevie Rae, care bău încet, ca să câștige timp.

Cu un pârâit de material rupt, care răsună parcă prea tare în încăperea, Sapphire tăie ce mai rămăsese din pantalonii lui Stevie Rae și din tricoul cu inscripția Don't hate the 918.

Stevie Rae simți ochii tuturor ațintiți asupra corpului ei aproape complet dezgolit. Regretă că nu alesese un sutien mai acătării, se foi nervoasă și spuse:

— Fir-ar să fie, ce-mi mai plăceau jeansii ăștia Cowgirl U. Ce mă enervează când mă gândesc că acum trebuie să mă duc iar la Drysdals, la intersecția dintre 31 Street cu Memorial, ca să-mi iau altă pereche. E un trafic infernal în partea aia a orașului.

— Poate că ar trebui să-ți mai lărgesci viziunea în privința hainelor. Little Black Dress de pe Cherry Street e mai aproape, și au niște jeansi drăguți care nu-s model anii nouăzeci, spuse Kramisha.

Trei perechi de ochi se îndreptară spre ea.

— Ce-i? ripostă Kramisha. Știe toată lumea că Stevie Rae trebuie să-și schimbe stilul.

— Mersi, Kramisha. Asta mă face să mă simt mult mai bine, acu' după ce aproape era s-o mierlesc.

Stevie Rae dădu ochii peste cap, pe când Kramisha își înăbușea un zâmbet. Adevărul era însă că, totuși, Kramisha chiar o făcuse să se simtă mai bine, să se simtă normală. Apoi Stevie Rae realizează că într-adevăr se simțea mai bine. Sângele băut o încălzise și nu se mai simțea chiar atât de slăbită cum fusese în urmă cu câteva minute. De fapt, chiar simțea un fel de freamăt interior, ca și cum sângele ar fi fost pompat cu putere și i se răspândea prin tot corpul. E sângele lui Rephaim - partea care e amestecată cu a mea se hrănește din sângele omenesc și-mi dă putere.

— Stevie Rae, pari să fii trează și vioaie, spuse Lenobia.

Stevie Rae se smulse din meditațiile ei și văzu că profa de echitație o cerceta cu luare-aminte.

— Mda, mă simt mai bine și am nevoie de un telefon. Kramisha, dă-mi...

— Mai întâi o să-ți dezinfectez rănile și te asigur că, atâta timp cât mă ocup de asta, n-o să poți să vorbești la telefon, spuse Sapphire pe un ton în care Stevie Rae simți mult prea multă satisfacție și aroganță.

— Atunci, așteaptă și ocupă-te de mine după ce vorbesc cu Afrodita, spuse Stevie Rae. Kramisha, ia scotocește prin geanta aia a ta uriașă și dă-mi odată telefonul ăla.

— Nu pot să aștept, izbucni Sapphire. Ești rănită grav. Ai leziuni de la glezne până în talie. Trebuie curățate. Multe au nevoie de cusături. Trebuie să mai bei sânge. De fapt, ar fi și mai bine dacă am aduce unul dintre voluntari, să te hrănești direct cu sângele lui - ar ajuta în procesul de vindecare.

— Oameni? Voluntari?

Stevie Rae simți un nod în gât. Se întâmplau astfel de lucruri în Casa Noptii?

— Nu face pe naiva, replică Sapphire.

— Nu beau de la un străin! spuse Stevie Rae cu mai multă vehemență decât își propusese, ceea ce le făcu pe Lenobia și Kramisha să ridice din sprâncene. Vreau să spun că pungile cu sânge îmi sunt de ajuns. E prea ciudat să mă gândesc că beau de la cineva necunoscut, mai ales așa curând după, știți voi...

Se întrerupse. Cele trei femei aveau, probabil, să creadă că se referă la Impregnarea desfăcută dintre ea și Afrodita.

Numai că nu la Afrodita se gândea ea; ar fi fost chiar caraghios.

Stevie Rae se gândea că singurul de la care dorea și avea nevoie să bea era Rephaim.

— Sângele tău are alt miros, spuse Lenobia.

Gândurile lui Stevie Rae se spulberară pe dată și, imediat, privirea i se îndreptă spre profa de echitație.

— Altul? Cum adică?

— E ceva ciudat cu el, spuse Sapphire pe când începu să-i curețe tăieturile adânci cu ghemotoacele înmuiate în alcool, pe care i le dădea Kramisha.

Stevie Rae trase aer în piept când simți arsura.

— Sunt vampir cu semilună roșie, rosti ea printre dinții încleștați de durere. Sângele meu e diferit de al vostru.

— Nu, nu, să știi că ea are dreptate. Sângele tău miroase ciudat, spuse Kramisha, care își întoarse privirea de la rănile lui Stevie Rae și începu să adulmece aerul.

Stevie Rae gândi rapid și răspunse:

— Asta pentru că el a băut de la mine.

— Cine? Imitatorul? spuse Lenobia.

— Nu! negă Stevie Rae, apoi se grăbi să adauge: Cum am tot încercat să-i spun și lui Dallas, el nu mi-a făcut nimic. A fost, la rândul lui, o victimă.

— Stevie Rae, ce ți s-a ntâmplat? o întrebă Lenobia.

Stevie Rae inspiră adânc și începu să spună o poveste, în mare parte adevărată.

— M-am dus în parc ca să încerc să obțin de la pământ informații care s-o ajute pe Zoey, așa cum m-a rugat Afrodita. Există niște credințe străvechi de-ale vampirilor, legate de războinici și care nu mai sunt la modă, iar ea crede că îl pot ajuta pe Stark să ajungă la Zoey, pe Tărâmul de Dincolo.

— Dar Stark nu poate pătrunde pe Tărâmul de Dincolo fără să moară, spuse Lenobia.

— Mda, asta spune toată lumea, dar, de curând, Afrodita și cu mine am aflat despre chestiile astea străvechi care îl pot ajuta să ajungă acolo viu. Religia, sau cum vrei să-i spui, era reprezentată de vaci, mai bine zis de tauri. Unul alb și altul negru. Când își aminti, pe Stevie Rae o cuprinse un fior. Afrodita, aiurită cum e, a uitat

să-mi spună că afurisitul ăla de taur alb e rău și că taurul negru e bun, așa că, din greșeală, am invocat taurul cel rău.

Fața Lenobiei devenise atât de palidă, încât părea aproape transparentă.

— O, Mărită zeiță! Ai invocat Întunericul?

— Știi despre chestiile astea? o întrebă Stevie Rae.

Cu o mișcare ce părea involuntară, Lenobia ridică o mână și și-o duse la ceafă.

— Știi câte ceva despre Întuneric, iar ca profesoară de echitație știi ceva mai multe despre fiare.

Sapphire șterse tăietura care șerpua în jurul taliei lui Stevie Rae, făcând-o să tresară.

— Au, fir-ar să fie, doare! strigă ea, apoi închise ochii o clipă și încercă să gândească, în ciuda durerii.

Când îi deschise iar, văzu că Lenobia o privea atent, cu o expresie pe care n-o deslușea, însă, înainte de a găsi întrebarea potrivită, profa de echitație o rosti pe a ei:

— Ce căuta Imitatorul de Corbi acolo? Ai spus că nu te-a atacat pe tine, însă, cu siguranță, nu avea niciun motiv să atace Întunericul.

— Doar sunt de-aceeași parte, completă Kramisha, în timp ce dădea din cap gânditoare.

— Eu nu știu de ce parte e, dar taurul cel rău l-a atacat pe Imitatorul de Corbi, zise Stevie Rae, inspirând adânc, apoi continuă: De fapt, apariția Imitatorului m-a salvat. Pur și simplu a căzut din cer și i-a distras atenția taurului, destul timp cât să-mi trag eu putere din pământ și să-l invoc pe taurul cel bun. Stevie Rae nu-și putu reține un zâmbet când pomeni de animalul acela uluitor. Niciodată nu am mai văzut nimic asemănător. Era atât de frumos, și de bun, și atât de înțelept. L-a atacat pe taurul alb, apoi au dispărut amândoi. După care Dallas a putut intra în cerc, la mine, iar Imitatorul de Corbi și-a luat zborul.

— Dar spui că, înainte de apariția Imitatorului, taurul alb ți-a băut sângele? întrebă Lenobia.

Stevie Rae trebui să-și reprime un alt fior de repulsie.

Da. Spunea că trebuie să mi plătesc datoria pentru că 縶 i r縱 punsesse la 繫 trebure. B緘 uiesc că de-aia miroase ciudat și geala mea, pentru că 繫 c se mai simte mirosul lui ㄐ i, crede-mă puTMea de-a dreptul. De-asta vreau să dau ㄐ i telefonul 緘 a. Taurul chiar mi-a r縱 pus la 繫 trebure ㄐ i tre' s vorbesc cu Afrodita.

— Nu văd de ce n-ai lăsa-o să sune. Oricum n-are nevoie de copii. Rănille încep deja să se vindece, spuse Kramisha și arătă spre primele tăieturi pe care i le făcuse Întunericul pe glezne.

Stevie Rae privi în jos, însă știa deja ce urma să vadă. Simțea deja - sângele lui Rephaim își răspândea căldura și puterea în tot corpul ei și, astfel, carnea sfărtecată începea să se închidă și să se vindece.

— E ceva absolut neobișnuit. Și se întâmplă cu o viteză mult mai mare decât vindecarea arsurilor pe care le-ai avut, spuse Sapphire.

Stevie Rae căută să se uite fix în ochii infirmierei.

— Sunt o Mare Preoteasă, vampir cu semilună roșie. Fiind prima, putem spune că impun un nou standard de pregătire pentru toate celelalte. Trebuie să ne vindecăm rapid, zise Stevie Rae și trase de marginea cearșafului, ca să se acopere, apoi întinse mâna spre Kramisha.

— Am nevoie de telefonul tău în momentul ăsta.

Fără să mai comenteze ceva, Kramisha merse spre locul în care își lăsase geanta, scoase mobilul și i-l dădu lui Stevie Rae.

— Afrodita e la litera S, de la scârbe.

Stevie Rae apăsă cu putere tastele și formă numărul. După trei apeluri, Afrodita răspunse.

— Da, e al naibii de devreme să mă suni, și nu, nu mă interesează ce altă aiureală de poezie ai mai scris, Kramisha.

— Eu sunt.

Tonul sarcastic al Afroditei dispăru ca prin minime.

— Ce s-a întâmplat?

— Știai că taurul alb e rău și cel negru e bun?

— Îhî. Despre asta nu ți-am pomenit?

— Nu, și chiar a fost nasol, pentru că l-am invocat în cerc pe taurul alb.

— Aoleu! Înseamnă că n-a ieșit prea bine. Ce s-a întâmplat?

— N-a ieșit prea bine? Afrodita, ești la ani-lumină de adevăr. A fost rău. Rău de tot. Stevie Rae voia să le spună Lenobiei, lui Sapphire și chiar și Kramishei să plece ca să poată vorbi în voie cu Afrodita, să facă o criză de nervi și să urle la ea cât avea chef; însă știa că ele trebuiau să audă ce avea de spus. Din păcate, lucrurile rele nu dispar când le ignori. Afrodita, e vorba de o întruchipare a răului cum n-am mai văzut niciodată. Pe lângă asta, Neferet e doar un țânc pus pe șotii. Nu dădu atenție pufniturii indignate a lui Sapphire și povesti mai departe: Și are o putere de neimaginat. Nu am putut să mă lupt cu el. Nu cred că poate cineva, în afară de

celălalt taur.

— Și atunci cum ai scăpat de el? Întrebă Afrodita, oprindu-se o secundă, după care adăugă: Ai scăpat de el, așa-i? Sau ești sub vraja lui și te folosește ca pe o marionetă a răului, care vorbește cu accent țărănesc?

— Vorbești tâmpenii, Afrodita.

— Totuși, spune ceva care să demonstreze că ești chiar tu.

— Data trecută când am vorbit m-ai făcut handicapată. Și nu o dată. Ai mai spus și că sunt o afurisi-toantă, iar cuvântul ăsta compus nici nu există. Îți repet și-acum că nu-i frumos.

— Bine. Tu ești. Ia zi, cum ai scăpat de taur?

— Am reușit să invoc taurul cel bun, care chiar e foarte bun, după cum celălalt e extrem de rău. L-a înfruntat, apoi au dispărut amândoi.

— Și-atunci n-ai aflat nimic?

— Ba da. Stevie Rae miți ochii și se concentrează, căci voia să fie sigură că-și amintește cuvânt cu cuvânt ce-i spusese taurul alb. Am întrebat cum poate ajunge Stark la Zoey, ca să o apere până când ea își reîntregește sufletul și se poate întoarce aici. Taurul a spus așa: Războinicul trebuie să-și cerceteze sângele pentru a găsi puntea către Insula Femeilor, apoi trebuie să se înfrângă pe sine însuși pentru a intra în arenă. Numai recunoscându-l pe unul în fața celuilalt va putea să ajungă la Preoteasa lui. După ce ajunge la ea, nu lui, ci ei îi aparține alegerea de a se întoarce.

— A spus Insula Femeilor? Ești sigură?

— Da, știu sigur. Exact așa a spus.

— Bine. OK. Ăă, stai puțin, notez totul ca să nu uit nimic.

Stevie Rae auzi cum Afrodita mângălea grăbită pe o bucată de hârtie. Când termină, vocea îi era din nou plină de entuziasm.

— Asta înseamnă că suntem pe calea cea bună! Da' cum naiba o să găsească Stark o punte dacă își cercetează sângele? Și ce înseamnă chestia aia despre cum trebuie să se înfrângă pe sine însuși?

Stevie Rae oftă. Începuse să simtă între tâmpile pulsațiile unei dureri de cap acute.

— Habar n-am, dar am fost la un pas de moarte ca să fac rost de răspunsul ăsta, așa că tre' să fie vorba de ceva important.

— Atunci, Stark ar face bine să-și dea seama. Afrodita ezită înainte de a adăuga: Dacă taurul negru e așa de nemaipomenit de bun, de ce nu-i mai invoci o dată și...

— Nu! Stevie Rae rosti cuvântul cu atâta forță, încât le făcu pe celelalte femei din încăperea să tresară. N-o să mai fac niciodată asta. Și ar trebui să nu mai lași pe nimeni să invoce taurii ăia. Prețul e prea mare.

— Cum adică, prețul e prea mare? Întrebă Afrodita.

— Vreau să spun că sunt prea puternici. Buni sau răi, nu pot fi ținuți sub control. Afrodita, există anumite lucruri pe care e mai bine să le lași în pace, iar ei se înscriu în categoria asta. În plus, nu sunt chiar așa de sigură că poate fi chemat unul fără să apară și celălalt și, crede-mă, chiar n-ai vrea să-l întâlnești vreodată pe taurul alb.

— OK, OK, calmează-te. M-am prins cum stă treaba, și pot să-ți spun că mă ia cu fiori numai când vorbesc despre ei. Cred că ai dreptate. Stai liniștită. N-o să facă nimeni nimic altceva decât să încerce să-l ajute pe Stark să găsească o punte de sânge spre Insula Skye.

— Afrodita, nu cred că-i vorba de o punte de sânge. Nici măcar nu sună cum trebuie. Stevie Rae își frecă tâmpile și constată cu surprindere că îi tremura mâna.

— Ajunge, șopti Lenobia. Ești puternică, dar nu nemuritoare.

Stevie Rae îi aruncă o privire tăioasă, însă nu desluși în ochii cenușii ai profei de echitație nimic altceva în afară de îngrijorare.

— Hei, ăăă, tre' să închid acum. Nu prea mi-e bine.

— Of, ce naiba. Doar nu ești iar gata să crăpi, nu? E chiar neplăcut când faci chestii d-astea.

— Nu, nu sunt gata să crăp. Am trecut de faza aia. Și tu nici măcar nu faci vreun efort să fii drăguță. Deloc. Te sun mai încolo. Spune-le celorlalți că-i salut.

— Îhî, o să-ți transmit mesajul de iubire. Salutare, țaranco!

— Pa.

Stevie Rae închise, îi înapoie telefonul Kramishei și se prăbuși pe pernă.

— Ăăă, vă supărați dacă trag un pui de somn?

— Mai bea încă una. Sapphire îi dădu lui Stevie Rae o altă pungă cu sânge. Dup-aia culcă-te. Voi două trebuie să plecați ca să o lăsați să se odihnească. Infirmiera vampir aruncă la gunoi ghemotoacele de vată pline de sânge, își scoase cu un pocnet mânușile de latex, apoi se îndreptă spre ușă și se opri în prag, unde începu să

bată din picior și să se uite urât la Lenobia și Kramisha.

— Mă întorc să văd ce faci, după ce te mai odihnești, spuse Lenobia.

— Grozav, zise Stevie Rae și îi zâmbi.

Lenobia îi strânse mâna înainte de a pleca. Iar când Kramisha se aplecă spre ea, Stevie Rae, uluită și stânjenită, crezu preț de o clipă că puștoaica avea să o îmbrățișeze sau, chiar mai rău, să o sărute. În loc de asta, Kramisha o privi în ochi și îi șopti la ureche:

Cu sufletul, iar nu cu ochii să privești
căci pentru a dansa cu fiarele
să vezi ce e sub mască tre' să te-nvoiești.

Brusc, Stevie Rae înlemni.

— Cred că ar fi trebuit să te ascult mai cu atenție. Poate că atunci aș fi știut să nu invoc vaca aia rea, îi șopti Stevie Rae, la rândul ei.

Privirea Kramishei era aspră și plină de înțelese.

— Poate încă ar trebui s-o faci. Ceva îmi spune că ăsta n-a fost ultimul dans cu fiarele. Apoi se ridică și îi zise pe un ton normal: încercă să dormi puțin. O să ai nevoie de o minte limpede mâine.

Când se închise ușa și rămase singură, Stevie Rae răsufală adânc, ușurată. Încet, bău ultima punguță de sânge, apoi își trase pătura de spital până la gât și se ghemui pe-o parte, după care, cu un oftat, începu să-și răsucească pe deget o buclă blondă. Era sfârșită. Se pare că toată puterea din sângele lui Rephaim o sleise în timp ce o vindecase.

Rephaim...

Stevie Rae n-avea să uite niciodată cum arăta când înfruntase Întunericul pentru ea. Fusese atât de puternic, și de curajos, și de bun. Nu conta că Dallas, Lenobia și toată lumea aia afurisită credeau că el e de partea Întunericului. Nu conta că tatăl lui era un războinic căzut al lui Nyx, care, cu veacuri în urmă, alesese răul. Nimic din toate astea nu avea importanță. Ea văzuse adevărul. El se sacrificase de bunăvoie pentru ea. Poate că nu alesese Lumina, dar cu siguranță respinsese Întunericul.

Făcuse bine că îl ajutase în acea zi în fața mănăstirii, la fel și astăzi, când invocase taurul negru și îl salvase - indiferent care fusese prețul plătit de ea.

Rephaim merita să fie salvat.

Nu-i așa?

Mai mult ca sigur. După cele întâmplate astăzi, mai mult ca sigur.

Pleoapele începură să îi clipească, grele de somn, deși nu dorea să se mai gândească ori să viseze - nu dorea să-și mai amintească de Întunericul înspăimântător și de durerea aceea de neimaginat.

Ochii i se închiseră totuși, și se simți copleșită de amintirea întunericului și de ceea ce-i făcuse. Pe când se zbătea împotriva oboselii nesfârșite, din mijlocul aceluia cerc al groazei, Stevie Rae auzi iar vocea lui: Sunt aici pentru că ea se află aici, iar ea îmi aparține. Acea declarație simplă îi alungă teama și lăasă amintirea Întunericului să se predea în fața Luminii salvatoare.

Înainte de a cădea într-un somn adânc, fără vise, Stevie Rae se gândi la frumosul taur negru și la plata pe care o obținuse de la ea, și din nou cuvintele lui Rephaim îi răsunară în minte: Sunt aici pentru că ea se află aici, iar ea îmi aparține.

Ultimul ei gând se în dreptă tot spre Rephaim, în trebându-se dacă acesta va ști vreodată că, în mod ironic, cuvintele lui deveniseră deodată atât de adevărate pentru ei...

Capitolul 15

Stark

Timp de o secundă, după ce se trezi, Stark nu-și aminti nimic. Știa numai că Zoey era acolo lângă el, în pat. Zâmbi somnoros și se întoarse, întinzând brațul ca să o tragă mai aproape.

La atingerea corpului ei imobil, rece și lipsit de viață, se trezi complet, iar realitatea îi spulberă cel din urmă vis.

— În sfârșit. Știi, o-ți fi voi, vampirii cu semiluni roșii, puternici, și mai știu eu cum, pe timpul nopții, dar e înfiorător cum dormiți ziua de parcă ați fi morți. Păi, cred că stereotipici e cuvântul care vă descrie cel mai bine.

Stark se ridică în capul oaselor și o privi încruntat pe Afrodita, așezată pe unul dintre scaunele de catifea crem, cu picioarele ei lungi încrucișate grațios, sorbind dintr-o ceașcă aburindă de ceai.

— Afrodita, ce cauți aici?

În loc să-i răspundă, ea își îndreptă privirea spre Zoey.

— Nu s-a mișcat deloc de atunci, nu?

Stark se dădu jos din pat și o înveli la loc, cu blândețe, pe Zoey. Îi mângâie obrazul cu vârful degetelor și îi sărută singurul Semn rămas pe corp, tatuajul banal de pe frunte, ce reprezenta semiluna de novice. Nu-i nicio problemă dacă te întorci ca novice obișnuită. Numai să te întorci, gândi el pe când buzele îi atinseră Semnul. Apoi se ridică și o privi pe Afrodita.

— Nu, nu s-a mișcat. Nici n-are cum. Nu e aici. Avem șapte zile să găsim un mod de a o aduce înapoi.

— Șase, îl corectă Afrodita.

Stark înghiți în sec.

— Mda, ai dreptate. Au rămas numai șase.

— OK. Hai, atunci. E clar că nu avem timp de pierdut.

Afrodita se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Unde?

Stark o urmă, privind-o în continuare pe Zoey peste umăr.

— Auzi, trebuie să ieși din starea asta. Chiar tu ai spus-o: Zoey nu-i aici. Nu te mai holba la ea ca un cățeluș pierdut.

— O iubesc! Ai idee ce înseamnă asta?

Afrodita se opri și se întoarse spre el.

— Dragostea nu are nicio legătură. Ești războinicul ei. Asta cântărește mai mult decât „O iubesc pe Zoey“, spuse ea cu sarcasm în timp ce desenă în aer ghilimele. Am și eu războinicul meu, așa că știu despre ce vorbesc, și uite cum stau lucrurile: dacă sufletul meu s-ar descompune și aș fi prizonieră pe Tărâmul de Dincolo, n-aș vrea ca Darius să stea și să se smiorcăie, complet distrus. Aș vrea să se pună naibii pe treabă și să găsească un mod prin care să-și facă datoria, ceea ce presupune să rămână în viață și să mă apere până mă dumiresc cum să mă întorc acasă! Vii odată sau nu?

Își dădu părul pe spate, se răsuci pe călcâie și porni țâfnoasă pe coridor.

Stark nu mai zise nimic și o urmă. Merseră un timp în tăcere, iar Afrodita îl conduse pe niște scări în jos, apoi de-a lungul unor coridoare din ce în ce mai înguste, după care coborâră alte scări.

— Unde mergem? întrebă din nou Stark.

— Păi, e ca un fel de temniță. Cu iz de mucegai și cu un miros ciudat de transpirație, decorul instituțional e demn fie de o închisoare, fie de un spital de psihiatrie, și îl face pe Damien să creadă că a ajuns pe lumea cealaltă, în raiul tocilarilor. Să văd dacă te prinzi.

— Ne întoarcem la liceul oamenilor?

— Ești pe-aproape, spuse ea, în timp ce fața i se luminează de un zâmbet abia schițat. Mergem într-o bibliotecă veche, plină de o turmă de molâi care tocesc de zor.

Stark scoase un oftat prelung și sonor încercând să se abțină să nu izbucnească în râs. Câteodată aproape că-i plăcea de Afrodita - chit că n-ar fi recunoscut-o niciodată.

Stark

Afrodita avusese dreptate - subsolul clădirii chiar îi amintea de sala de lectură a unei școli de stat, cu excepția ferestrelor deschise și a obloanelor mici, ieftine și ca vai de ele, lucru cu adevărat ciudat, căci restul insulei San Clemente era putred de bogat. Cu toate astea, la subsol erau doar câteva mese din lemn ros, bănci tari, pereți de piatră albi și goi și o grămadă de rafturi pline cu mii de cărți de toate mărimile, formele.

Prietenii lui Zoey erau adunați în jurul unei mese mari ticsite de cărți, cutii de suc, pungi mototolite de chipsuri, și un tub uriaș plin de baghete roșii de lemn-dulce. Lui Stark i se păru că arătau obosiți, chiar surescitați după atâta zahăr și cofeină. Când el și Afrodita se apropiară, Jack tocmai le arăta celorlalți o ilustrație dintr-un volum mare, legat în piele.

— Ia uitați-vă aici - e copia unei picturi făcute de o Mare Preoteasă din Grecia, pe nume Calliope. Mai scrie că a ea fost prima poetă laureat după Sappho. Nu-i așa că arată exact ca Cher?

— Mamă, incredibil! Chiar zici că-i Cher în tinerețe, spuse Erin.

— Îhî, înainte să înceapă să poarte perucile alea albe. Ce naiba i-o fi venit? spuse Shaunee.

Damien le aruncă gemenelor una din acele priviri pline de înțeles.

— Nu-i nimic în neregulă cu Cher. Absolut nimic.

— Da, da, spuse Shaunee.

— Am atins un punct nevralgic pentru gay, recunosc Erin.

— Am avut o păpușă Barbie Cher. Îmi plăcea la nebunie păpușa aia, spuse Jack.

— Vorbiți despre păpuși Bărbie, molâilor? Pe bune? Parcă trebuia s-o salvați pe Zoey, nu asta era ideea? spuse Afrodita, în timp ce clătină din cap dezgustată și strâmbă din nas la vederea baghetelor de lemn-dulce.

— Asta am făcut toată ziua. Luăm și noi o scurtă pauză. Thanatos și Darius s-au dus să mai aducă de mâncare, spuse Damien. Am mai făcut unele progrese, dar aștept să se întoarcă și ei ca să vă dau raportul.

I-a făcut cu mâna lui Stark, iar restul grupului îi urmă exemplul.

— Da, Afrodita, nu mai fi așa de critică. O să vezi, am muncit din greu.

— Vorbiți despre păpuși, spuse Afrodita.

— Păpuși Bărbie, o corectă Jack. Și asta doar pentru o clipă. În plus, păpușile Bărbie sunt chiar ca lumea și ocupă un loc important în cultura americană. Dădu din cap ca să-și întărească ideea și strânse la piept portretul lui „Cher“. Mai ales cele care sunt copii ale vedetelor.

— Păpușile Bărbie care reprezintă vedete ar fi importante doar dacă ar avea și niște brizbrizuri interesante, pe care să le poți cumpăra odată cu ele, spuse Afrodita.

— Briz-ce? întrebă Shaunee.

— Parcă ai prune-n gură, spuse Erin, și gemenele se puseră pe chicotit.

— Ascultați la mine, două la un creier. Brizbrizuri interesante înseamnă tot felul de lucruri ca lumea, de exemplu accesorii neobișnuite, spuse Afrodita în timp ce apuca delicat un cartof prăjit.

— OK, dacă nu știi nimic despre păpușile Barbie, chiar că mama ta chiar nu te putea suferi, spuse Erin.

— Nu că nu i-am da dreptate, adăugă Shaunee.

Pen' c oricine a avut o B 縒 bie 冫 tie c poTMi s le cumperi tot felul de lucruri, complet Erin.

— Îhî, lucruri ca lumea, le aprobă Jack.

— Poate pentru voi, spuse Afrodita cu un zâmbet superior.

— Și, mă rog, ce înțelegi tu prin „ca lumea”? întrebă Jack, iar Shaunee și Erin scoaseră un murmur de dezaprobare.

— Păi, dacă tot ai adus vorba - mi s-ar părea ca lumea dacă s-ar face o păpușă Barbie Barbara Streisand pentru care să cumperi separat nasul și unghiile. Iar unghiile false să se găsească în fel de fel de culori.

Amuțiră cu toții de uimire, apoi Jack, uluit, șopti:

— Asta chiar ar fi ca lumea.

Afrodita le aruncă o privire arogantă.

— Și ce-ați zice de o Barbie Britney Spears cheală, cu accesorii ca, de exemplu, o umbrelă, un costum XXL, peruci ciudate și, desigur, chiloți la alegere.

— Ptiu, spuse Jack, apoi chicoti. Mda, și o păpușă Paris Hilton cu creier la alegere.

Afrodita ridică din sprânceană.

— Nu te prosti. Există lucruri pe care nici măcar Paris Hilton nu și le poate cumpăra.

Stark îi privea, complet uluit, iar când izbucniră cu toții în râs, simți că-și iese din minți.

— Ce naiba e cu voi? țipă el. Sunteți puși pe glume? Vă arde de jucării, când Zoey mai are doar câteva zile de trăit!

Pe fundalul acela de tăcere și stupoare, vocea lui Thanatos răsună cu o intensitate anormală:

— Nicidecum, războinicule. Nu le arde de jucării. Le arde de viață și de traiul printre cei vii.

Thanatos se depărtă de prag, de unde ea și Darius îi urmăriseră până atunci pe puști în liniște. Darius o urmă și puse în mijlocul mesei o tavă plină cu sendvișuri și fructe. Apoi se așeză lângă Afrodita pe banca de lemn.

— Crede-mă, eu știu destule despre moarte, tocmai de-aia îți spun că de viață trebuie să-ți ardă, dacă vrei să mai respiri pe lumea asta.

Damien își dresă vocea ca să-i atragă atenția lui Stark. Când îi întâlni privirea, novicele îi spuse calm:

— Da, asta e unul dintre lucrurile pe care le-am aflat din documentarea pe care am făcut-o.

— Da, în timp ce tu dormeai, murmură Shaunee.

— Iar noi nu, adăugă Erin.

— Prin urmare, din cercetările noastre, interveni Damien înainte ca Stark să apuce să le dea un răspuns gemenelor, am aflat că atunci când o Mare Preoteasă suferă un șoc atât de puternic, încât sufletul îi este descompus, războinicul ei nu reușește să-i supraviețuiască.

Fără să se mai sinchisească nici de păpușile Barbie, nici de gemenele certărețe, Stark îl privi pe Damien cu nedumerire și încercă să înțeleagă ce-i spunea.

— Adică toți războinicii au murit?

— Da, cam așa ceva, încuviință Damien.

— Unii s-au sinucis ca să-și poată urma Marile Preotese pe Tărâmul de Dincolo și să le apere acolo mai departe, continuă Thanatos cu explicațiile.

— Numai că n-a funcționat, pentru că niciuna dintre Marile Preotese nu s-a întors, nu-i așa? spuse Stark.

— Exact. Ce știm de la Preotesele care, prin afinitatea lor cu spiritul, au călătorit pe Tărâmul de Dincolo, este că acele Mari Preotese pierdute nu au putut îndura moartea războinicilor lor. Unele dintre ele au reușit să-și vindece sufletele, dar au ales să rămână pe lumea cealaltă alături de războinicii lor.

— Unele s-au vindecat, spuse încet Stark. Și restul?

Prietenii lui Zoey se foiră, încurcați, însă vocea lui Thanatos rămase egală.

— Așa cum ai aflat ieri, dacă un suflet rămâne descompus, persoana în cauză devine o Caoinic Shi, o ființă care nu-și va afla nicicând odihna.

— Ca un zombi, numai că nu mănâncă oameni, spuse Jack încet, dar se cutremură la auzul propriilor vorbe.

— Așa ceva nu i se poate întâmpla lui Zoey, spuse Stark.

Jurase să o apere, iar dacă era nevoie, avea să-și țină jurământul pe Tărâmul de Dincolo, pentru a se asigura că ea nu se va transforma într-unul dintre acei zombi înfiorători.

— Chiar dacă, până la urmă, rezultatul a fost același, nu toți războinicii s-au sinucis ca să-și urmeze Marile Preotese, reluă Damien.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu ceilalți, îl îndemnă Stark.

Îi era imposibil să stea așezat, așa că se tot plimba de acolo până colo prin fața mesei.

— Păi, deja era limpede că niciun războinic sau Mare Preoteasă nu se mai putea întoarce dacă războinicul se omora, ușa că am găsit atestări despre războinici care au procedat în diverse alte feluri, pentru a încerca să ajungă pe Tărâmul de Dincolo, spuse Damien.

— Unele de-a dreptul nebunești - un războinic s-a înfometat până a ajuns să delireze, apoi, într-un fel, și-a părăsit corpul, spuse Jack.

— A murit, adăugă Shaunee.

— Mda, o poveste groaznică. Înainte de a crăpa, a țipat în neștire și avea tot soiul de halucinații despre Marea Preoteasă și chinurile prin care trecea, spuse Erin.

— Vorbiți. De. Pomană, îi apostrofă Afrodită.

— Unii războinici au luat droguri ca să intre într-un fel de transă, și chiar au reușit să-și facă spiritul să părăsească lumea asta, continuă Damien, în timp ce gemenele dădeau ochii peste cap la Afrodită. Numai că nu a putut să intre pe Tărâmul de Dincolo. Știm asta pentru că s-au întors în trupul lor și au apucat să le spună celor care erau de față că nu reușiseră.

Damien se opri și se uită la Thanatos, care continuă povestea.

— Apoi războinicii au murit. Toți.

— Au murit pentru că nu au reușit să-și apere Marile Preotese, spuse Stark, cu o voce inexpresivă.

— Nu, au murit pentru că au întors spatele vieții, îl corectă Darius.

— Tu n-ai fi făcut-o? se întrebă Stark. Dacă Afrodită ar muri pentru că nu ai putut s-o aperi, nu ai alege și tu moartea în locul unei vieți fără ea?

Afrodită nu-i lăsă lui Darius timp să răspundă.

— Eu aș fi superofticată dacă ar muri el! Asta încercam să-ți spun adineauri. Nu poți să tot privești în urmă - nici la Zoey, nici la trecut, nici măcar la jurământul tău. Trebuie să mergi înainte și să găsești o nouă modalitate de a trăi, o nouă modalitate de a o apăra.

— Spune-mi atunci ceva, orice informație pe care ai găsit-o în cărțile alea afurisite care poate să mă ajute, nu doar să-mi arate cum au eșuat ceilalți războinici.

— O să-ți spun ceva ce n-am citit în vreo carte. Azi-noapte, din greșeală, Stevie Rae a invocat taurul alb.

— Întunericul! O novice a chemat Întunericul în lumea asta? Thanatos arăta de parcă Afrodită tocmai făcuse să explodeze o bombă în mijlocul încăperii.

— Nu e novice. E vampir cu semilună roșie ca Stark, însă da, asta a făcut. În Tulsa. A fost un accident.

Fără să ia în seamă privirea uluită a lui Thanatos, Afrodită scoase din buzunar o bucată de hârtie și începu să citească:

— Taurul a spus așa: Războinicul trebuie să-și cerceteze sângele pentru a găsi puntea către Insula Femeilor, apoi trebuie să se înfrângă pe sine însuși pentru a intra în arenă. Numai recunoscându-l pe unul în fața celui alt

va putea să ajungă la Preoteasa lui. După ce ajunge la ea, nu lui, ci ei îi aparține alegerea de a se reîntoarce. Afrodita ridică privirea. Are cineva vreo idee despre ce-ar putea însemna asta? Flutură hârtia, iar Damien o luă și reîncepu să citească, în timp ce Jack arunca și el o privire peste umărul lui.

— Ce preț a cerut întunericul pentru această informație? întrebă Thanatos, care se albise cu totul la față. Și cum se face că ea a supraviețuit fără să-și piardă mințile ori sufletul?

— Exact asta mă întreb și eu, mai ales după ce Stevie Rae mi-a spus cât de rău a fost taurul alb. A spus că nu crede că l-ar fi putut înfrânge altceva în afară de taurul negru, și așa a și scăpat de el.

— A invocat și taurul negru? se miră Thanatos. E aproape de necrezut.

— Stevie Rae are o afinitate uluitoare față de pământ, spuse Jack.

— Îhî, a spus că așa l-a adus pe taurul bun în Tulsa. Și-a luat putere din pământ ca să-l cheme, spuse Afrodita.

— Și zici că ai încredere în Stevie Rae?

Afrodita avu o ezitare.

— De cele mai multe ori.

Stark se aștepta ca măcar unul dintre puști să sară să o corecteze pe Afrodita, însă toți rămaseră tăcuți, până când Damien spuse:

— De ce ne întrebi dacă avem încredere în Stevie Rae?

— Pentru că printre cele câteva lucruri pe care le știi despre vechile credințe conform cărora Lumina și Întunericul au ca simbol cei doi tauri, unul spune că ei cer întotdeauna un preț pentru favorurile acordate. Întotdeauna. Întunericul i-a făcut un favor lui Stevie Rae când i-a dat răspunsul.

— Însă Stevie Rae a chemat taurul cel bun, care l-a snopit pe cel rău. Astfel, n-a mai trebuit să-i plătească, spuse Jack.

— Atunci înseamnă că îi era datoare taurului negru, spuse Thanatos.

Afrodita făcu ochii mici.

— La asta se referea când a spus că nu îi va mai invoca niciodată pe niciunul dintre tauri, pentru că prețul este prea mare.

— Cred că ar trebui să afli ce plată i-a dat prietena ta taurului negru, spuse Thanatos.

— Și de ce nu a vrut să-mi spună nimic despre asta, adăugă Afrodita.

Ochii lui Thanatos păreau bătrâni și triști când adăugă:

— Țineți minte, există consecințe pentru orice lucru, fie el bun sau rău.

— Am putea să nu mai privim în urmă la ce i s-a întâmplat lui Stevie Rae? spuse Stark. Trebuie să merg înainte. Spre Skye și puntea de sânge. Așa că, haideți odată!

— Mai ușor, voinicule, îi spuse Afrodita. Calmează-te o clipă. Nu poți să apari așa, din senin, pe Insula Femeilor și să te învârti pe-acolo în căutarea unei punți de sânge. Vraja protectoare a lui Sgiach o să te facă praf - cu alte cuvinte, o să te omoare pe loc.

— Nu cred că Stark trebuie să ia sensul literal, spuse Damien, care analiza iar biletul Afroditei. Spune să-ți cercetezi sângele ca să descoperi puntea, nu să te uiți după o punte însângerată.

— Iac, o metaforă. Unul dintre motivele pentru care urâsc poezia, zise Afrodita.

— Eu mă pricep la metafore, spuse Jack. Dă-mi să văd. Damien îi dădu hârtia. Jack își mușca buza în timp ce recitea versurile. Hmm, dacă ai fi Impregnat cu cineva, așa spune că înseamnă că trebuie să vorbim cu persoana aia, poate știe ceva.

— Nu sunt Impregnat cu nimeni, spuse Stark și începu iar să meargă de colo-colo.

— Atunci poate înseamnă că trebuie să vedem cine ești - un amănunt despre tine poate fi cheia care să te ducă pe insula lui Sgiach, spuse Damien.

— Numai că nu știi nimic! Asta-i problema!

— OK, OK, atunci ce-ar fi să ne uităm la notițele noastre despre Sgiach, să vedem dacă n-o fi acolo ceva care să-ți sune familiar, spuse Jack, cu gesturi de consolare către Stark.

— Da, stai liniștit, spuse Shaunee.

— Așază-te și mănâncă un sendviș. Erin arată spre capătul băncii unde se afla sendvișul pe care începuse să-l ronțăie.

— Mănâncă, spuse Thanatos, care luă un sendviș și se așeză lângă Stark. Concentrează-te asupra vieții.

Stark își înăbuși un mormăit, apoi luă un sendviș și se așeză.

— Scoate schema aia pe care am făcut-o, spuse Jack, aplecat peste umărul lui Damien, care răsfoia prin notițele pe care le adunase. Unele informații sunt destul de confuze, dar elementele vizuale ajută întotdeauna.

— E o idee bună. Uite-o.

Damien rupse o filă din blocnotesul galben pe care aproape că-l umpluse cu notițe. În partea de sus desenase o umbrelă mare, deschisă. Pe o parte a umbrelei scrisese LUMINĂ, iar pe cealaltă, ÎNTUNERIC.

— Umbrela Luminii și a Întunericului e o imagine bună, spuse Thanatos. Arată că cele două forțe sunt atotcuprinzătoare.

— A fost ideea mea, se laudă Jack, iar obrazii i se înroșiră ușor.

Damien îi zâmbi.

— Bravo. Apoi arată coloana de sub Lumină. Sub forța Luminii am trecut: binele, taurul negru, Nyx, Zoey și pe noi. Făcu o pauză, iar toți ceilalții încuviințară din cap. Iar sub Întuneric am trecut: răul, taurul alb. Neferet/Tsi Sgili, Kalona și Imitatorul de Corbi.

— Văd că pe Sgiach ai pus-o la mijloc, spuse Thanatos.

— Mda, alături de rondelele de ceapă, de prăjiturile cu frișcă și de numele meu, spuse Afrodita. Ce naiba înseamnă asta?

— Păi, cred că nu ne-am lămurit dacă Sgiach e o forță a Luminii sau a Întunericului, spuse Damien.

— Eu am adăugat rondelele de ceapă și prăjiturelele Ding Dong, spuse Jack. Când văzu că-l privesc toți cu gurile căscate, explică: Rondelele de ceapă sunt prăjite în ulei și îngrașă, dar ceapa e o legumă. Prin urmare, nu sunt bune? Poate? A, iar prăjiturile Ding Dong sunt de ciocolată, dar au frișcă la mijloc. Nu face parte din produsele lactate sănătoase?

— Cred că ai probleme cu capul, spuse Afrodita.

— Noi am adăugat numele tău, spuse Erin.

— Îhî, fiindcă pentru noi ești ca Rachel din Glee, adăugă Shaunee. Superenervantă, da' tre' să fie în film pen' că uneori are idei bune și, într-un fel, rezolvă lucrurile.

— Da' tot credem că-i o scorpie. Ca tine, completă Erin, cu un zâmbet dulceag trimis către Afrodita.

— În fine, zise Damien și tăie rondelele de ceapă, prăjiturile Ding Dong și numele Afroditei, așeză schema în mijlocul mesei, apoi își consultă iarăși caietul de notițe galben. Uite niște informații pe care le-am găsit despre Sgiach, spuse Damien, în timp ce trecea în revistă notițele. E considerată regina războinicilor. O mulțime de războinici se pregăteau altădată pe insula ei, așa că mereu se află pe acolo câte un grup de Fii ai lui Erebus, însă războinicii care rămâneau cu ea, cei care erau în serviciul ei...

— Stai puțin, vrei să zici că Sgiach avea mai mulți războinici legați prin jurământ? îl întrerupse Stark.

Damien încuviință.

— Se pare că avea un clan întreg. Numai că nu își spuneau Fiii lui Erebus. Titlul lor era...

Damien se opri și începu să răsfoiască paginile. Am găsit. Se numeau Paznicii Asului.

— De ce ai Asului? întrebă Stark.

— E o metaforă, spuse Afrodita, dând ochii peste cap. Încă una. Așa îi spuneau lui Sgiach. Un simbol pentru regina lor.

— Cred că toată chestia asta cu clanurile scoțiene e tare de tot, spuse Jack.

— Normal, replică Afrodita. Pun pariu că ai și vise umede cu băieții în fustă.

— Kilt, nu fustă, spuse Stark. Sau plaid. Iar dacă te referi la cele foarte vechi, le poți spune FeilidhMhor.

Afrodita îl privi întrebătoare, ridicând din sprânceana ei blondă.

— Iar tu știi toate astea pentru că îți place să le porți?

El ridică din umeri.

— Eu nu, însă bunicul le purta.

— Ești scoțian? Lui Damien nu-i venea să creadă. Și nu spui nimic?

Stark ridică iar din umeri.

— Ce legătură are familia mea umană cu toate astea? Nu am vorbit cu ei de aproape patru ani.

— Are o mare legătură.

Damien ridică vocea, entuziasmat, în timp ce își răsfoia din nou paginile cu notițe.

— Of, ce naiba! Familia înseamnă sângele tău, idiotule, spuse Afrodita. Care e numele de familie al bunicului tău?

Stark o privi încruntat.

— MacUallis, răspunseră Stark și Damien într-un glas.

— De unde știi? întrebă Stark.

— Membrii Clanului MacUallis erau Paznicii Asului. Damien zâmbi victorios și ridică să vadă toți pagina din carnet pe care scria: CLANUL MACUALLIS = PAZNICII ASULUI.

— Se pare că am găsit puntea de s 穗 ge, spuse Jack, 裂 timp ce 精 紮 brățișa pe Damien.

Capitolul 16

Zoey

Heath se tot foia în somn și mormăia că tare ar vrea să chiulească de la antrenamentul de fotbal ca să mai doarmă un pic. L-am privit și mi-am ținut respirația când am trecut pe lângă el.

Doar n-o să-l trezesc ca să-i spun că e mort pentru totdeauna și că n-o să mai joace fotbal în veci?

La naiba, sigur că nu.

Am încercat să fac cât mai puțin zgomot, dar nu puteam să stau liniștită. De data asta nici măcar nu m-am mai prefăcut că stau întinsă lângă el. N-aveam cum. Nu mă puteam controla. Trebuia să mă mișc.

Eram tot în mijlocul desigurului în care intrasem mai înainte. Când mai înainte? Nu-mi aminteam exact, însă copacii scunzi și noduroși, și toate stâncile alea vechi arătau ca lumea. La fel și mușchiul. Mai ales mușchiul. Era pretutindeni - des, moale și plăcut la atingere.

M-am trezit deodată în picioarele goale și nu voiam decât să-mi afund degetele în covorul verde și viu de mușchi.

Viu?

Am oftat.

Nu. Îmi dădeam seama că probabil nimic din ce se afla aici nu era cu adevărat viu, dar tot uitam lucrul ăsta. Copacii alcătuiau o boltă de frunze și ramuri, așa că soarele pătrundea doar atât cât să încălzească, fără să fie înăbușitor, însă un nor care a trecut pe deasupra m-a făcut să privesc în sus și să mă înfior.

Întuneric...

Am clipit surprinsă când mi-am adus aminte. De asta ne înfundaserăm Heath și cu mine, în desișul ăsta. Ne urmărise, însă nu intrase după noi.

M-am înfiorat iar.

Habar n-aveam ce fusese chestia aia. Nu percepușem decât un întuneric adânc, un iz slab de cadavru în putrefacție, niște coarne și niște aripi. Și nici n-am mai așteptat să zărim mai mult. Ni se tăiașe răsuflarea de frică, așa că o rupseserăm la fugă și o ținuserăm tot așa... de-aia Heath dormea dus acum. Din nou. Așa cum și ar fi trebuit și eu să fac.

Dar degeaba încercam, nu reușeam să mă odihnesc. În schimb, tot mergeam de colo-colo.

Mă enerva că memoria îmi juca feste. Mai rău de-atât, ai tendința să crezi că cineva care suferă de amnezie nu-și mai amintește nimic, or nu era deloc așa. Știam că îmi lipsesc o grămadă de amintiri - unele dintre ele recente, ca de exemplu, faptul că de-abia acum îmi revenise în minte chestia aia înfricoșătoare care ne-a urmărit pe Heath și pe mine până în desiș. Însă, unele erau lucruri de demult.

Nu-mi aminteam cum arată mama.

Nu-mi aminteam ce culoare au ochii mei.

Nu-mi aminteam de ce nu mai am încredere în Stevie Rae.

Ce-mi aminteam era și mai supărător. Îmi aminteam cu precizie ultimele clipe de viață ale lui Stevie Rae. Îmi aminteam că tata a plecat când aveam doi ani și că nu s-a mai întors. Îmi aminteam că avusesem încredere în Kalona și că mă înșelasem atât de mult în legătură cu el.

Mi s-a făcut rău de la stomac, și mânătă, parcă, de starea asta de rău, mă tot învârteam în cerc în interiorul desișului.

Cum de-l lăsasem pe Kalona să mă ducă de nas în halul ăsta? Ce proastă fusesem.

Iar prețul plătit fusese viața lui Heath.

Am încercat să-mi alung sentimentul de vinovăție care mă copleșea. Gândul era prea crud, prea groaznic.

Privirea mi-a fost atrasă de o umbră. Am tresărit, m-am întors repede și m-am trezit față în față cu ea. O mai întâlnisem

În vise și într-o viziune comună.

— Bună, A-ya, am spus încet.

— Zoey, mi-a răspuns, plecându-și capul în semn de salut.

Vocea ei era foarte asemănătoare cu a mea, doar că vorbele ei trădau o undă de tristețe.

— M-am încrezut în Kalona din pricina ta, i-am spus.

— Ți-a fost milă de el din pricina mea, m-a corectat. Când m-ai pierdut pe mine, ți-a dispărut și compasiunea.

— Nu e adevărat, am spus. Încă mai simt compasiune. Țin la Heath.

— Chiar așa să fie? De-aia îl ții aici, lângă tine, în loc să-i dai voie să meargă mai departe?

— Heath nu vrea să plece, i-am răspuns imediat, apoi am tăcut, surprinsă de furia din glasul meu.

A-ya dădu din cap, iar părul ei lung și negru îi flutura în jurul taliei.

— Nu te-ai gândit nicio clipă la dorințele lui Heath. Sau ale oricui altcuiva în afară de tine. Și nici nu o vei mai face cu adevărat, până nu mă vei chema înapoi la tine.

— Nu te vreau înapoi. Din cauza ta s-au întâmplat toate astea.

— Nu, Zoey. S-au întâmplat ca urmare a alegerilor făcute de mai mulți oameni. Nu e vorba numai despre tine aici.

A-ya dădu din cap cu tristețe și dispăru.

— Călătorie sprâncenată, am mormăit, după care am început iarăși să umblu de colo până colo, și mai agitată ca înainte.

Când am zărit cu coada ochiului freamătul unei alte umbre, m-am răsucit pe călcâie, pregătită să o alung pe A-ya odată pentru totdeauna, dar, în schimb, am rămas cu gura căscată. Cea pe care o vedeam în fața mea eram eu. De fapt, eu la vârsta de nouă de ani, așa cum mă mai văzusem, împreună cu celelalte umbre, înainte de a fi alungate de chestia aia care ne urmărise pe mine și pe Heath.

— Salut, am spus.

— Avem merișoare! spuse eul meu copil, holbându-se la pieptul meu. Ce mă bucur că avem merișoare! în sfârșit.

— Mda, așa mă gândeam și eu. În sfârșit.

— Da' păcat că nu-s mai mari. Puștoaica s-a tot holbat la sânii mei, până când am simțit nevoia să-mi încrucșez brațele peste piept, un gest ridicol, pentru că ea eram eu - ceea ce, de fapt, era ciudat. Ei, putea fi și mai rău. Puteam să ajungem ca Becky Apple, hi-hi-hi!

Avea atâta bucurie în voce, încât drept răspuns i-am zâmbit, dar numai pentru o clipă. Ca și cum mi-ar fi venit prea greu să împărtășesc bucuria aceea pe care părea că o radiază.

— Becky Renee Apple - îți vine să crezi că mama ei i-a dat numele ăsta, iar mai târziu a purtat puloverele alea cu monograma BRA? a spus eul meu copil, apoi a început să chicotească.

Am încercat în zadar să-mi păstrez zâmbetul pe buze când am spus:

— Mda, biata fată era condamnată încă din prima zi răcoroasă a anului.

Am oftat și mi-am trecut mâna peste frunte, în timp ce mă întrebam de ce mă simt atât de tristă.

— Din cauză că nu mai sunt cu tine, a spus eul meu copil. Eu sunt bucuria ta. Fără mine, n-ai să mai poți fi nicicând cu adevărat fericită.

Am privit-o fix și am știut că îmi spunea adevărul, la fel ca A-ya.

Heath murmură iar în somn, făcându-mă să-mi îndrept privirea spre el. Părea așa de puternic, de normal și de tânăr, însă nu avea să mai calce niciodată pe un teren de fotbal. Nu avea să se mai avânte cu camionul în niciun viraj brusc și să chiuie cât îl ținea gura. Nu avea să fie soț. Nu avea să fie tată. M-am uitat din nou la eul meu copil.

— Nu cred că mai merit să fiu fericită.

— Îmi pare rău de tine, Zoey, a spus, apoi a dispărut.

Mă simțeam amețită și zăpăcită, așa că am început iar să mă plimb dintr-o parte într-alta.

Pe următoarea versiune a mea nu am mai zărit-o cu coada ochiului, ci mi-a sărit direct în cale și mi-a blocat drumul. Nu semăna cu mine. Era foarte înaltă. Avea părul lung, de un arămiu-strălucitor, care îi stătea vâlvoi. Numai după ce i-am întâlnit privirea am văzut asemănarea - aveam aceiași ochi. Era o altă parte din mine; o cunoșteam.

— Tu cine ești? am întrebat-o eu istovită. Ce parte din mine îmi va lipsi dacă nu te recuperez?

— Poți să-mi spui Brighid. Fără mine, nu ai putere.

Am oftat.

— Acum sunt prea obosită ca să mai am putere. Ce-ai zice să mai stăm de vorbă după ce trag un pui de somn?

— Tu chiar nu te prinzi? zise Brighid și clătină din cap cu dispreț. Fără noi, n-ai să dormi, n-ai să te îndrăvenești, n-ai să te odihnești. Fără noi, ai să fii din ce în ce mai incompletă, până ai să te pierzi de tot.

Încercam să fiu atentă la vorbele ei, în ciuda durerii care îmi pulsa în tâmples.

— Da, dar împreună cu Heath.

— Da, posibil.

— Iar dacă vă adun pe toate la loc, va trebui să-i părăsesc pe Heath.

— Da, posibil.

— Nu pot face asta. Nu pot să mă întorc într-o lume în care el nu e, am spus.

— Atunci ești cu adevărat descompusă.

Fără vreun alt cuvânt, Brighid se făcu nevăzută.

M-au lăsat picioarele și am căzut în fund pe mușchi. Mi-am dat seama că plângeam abia în momentul în care lacrimile au început să mi se prelingă pe jeanși. Nu știu cât am stat așa, copleșită de durere, confuzie și oboseală însă, până la urmă, prin ceața din mintea mea s-a strecurat un sunet: aripi ce foșneau în vânt, planau, coborau în picaj, căutau.

— Vino, Zo, trebuie să intrăm și mai adânc în desiș.

M-am uitat în sus și am văzut că Heath stătea ghemuit lângă mine.

— E vina mea, am spus.

— Nu, nu e, și, oricum, ce importanță mai are a cui e vina? S-a întâmplat, iubito. Nu mai avem ce face.

— Nu pot să te părăsesc, Heath, am zis, printre suspine.

Mi-a dat la o parte părul de pe față și mi-a mai întins un șervețel.

— Știi că nu poți.

Bătaia unor aripi enorme a răsunat și mai puternic în jurul nostru; apoi, în spatele nostru, s-au legănat trei tufișuri.

— Zo, vorbim mai încolo despre asta, OK? Acum trebuie s-o luăm din loc.

M-a apucat de coate, m-a ridicat în picioare și m-a condus mai adânc în desiș, unde umbrele deveneau tot mai întunecate, iar copacii păreau și mai bătrâni.

L-am lăsat să mă miște din loc. Era mai bine să mă mișc. Nu era bine. Nu mă simțeam bine. Dar era mai bine că nu stăteam nemișcată.

— El e, nu-i așa? am spus cu indiferență.

— Care el? a întrebat Heath, în timp ce mă ajuta să sar peste o piatră colțuroasă, cenușie.

— Kalona.

Cuvântul a părut să confere o nouă densitate aerului din jurul nostru.

— A venit după mine.

Heath mi-a aruncat o privire severă și a strigat:

— Nu, n-am să-l las să te ia!

Stevie Rae

— Nu, n-am să-l las să te ia! strigă Dragon.

Ca toți ceilalți din sala de consiliu, Stevie Rae se holbă la proful de scrimă, care părea gata să facă un atac cerebral.

— Ăăă, pe cine? întreabă Stevie Rae.

— Pe Imitatorul de Corbi care mi-a ucis soția! De-aia nu poți să pleci de-aici singură, până când nu dăm de creatura aia și nu o distrugem.

Stevie Rae încercă să nu ia în seamă golul simțit la auzul cuvintelor lui Dragon și groaznicele muștrări de conștiință ce le avu când îl privi, îi văzu mâhnirea și își aminti că, deși Rephaim îi salvase ei viața, chiar de două ori, asta nu schimba cu nimic faptul că o omorâse pe Anastasia Lankford.

S-a schimbat Acum e altfel, gândi ea, și își dori să poată spune asta cu voce tare, fără să-i șocheze pe toți.

Numai că nu-i putea povesti lui Dragon despre Rephaim. Nu putea povesti nimănui despre Imitatorul de Corbi, așa că începu, încă o dată, să împletească adevărul cu minciuni, într-un amestec îngrozitor de confuzie și înșelătorie.

— Dragon, nu știu ce Imitator se afla în parc. Adică nu mi-a spus cum îl cheamă.

— Cred că era cel mare, Ref-nu-mai-știu-cum, spuse Dallas, deși Stevie Rae îi aruncase o privire plină de înțeleș.

— Rephaim, spuse Dragon, cu o voce sinistră.

— Da, așa. Era uriaș, exact așa cum l-ați descris voi, și avea ochi de om. În plus, avea așa, un aer ciudat. Cu siguranță se credea cel mai tare.

Stevie Rae își controlează impulsul de a întinde mâna ca să-i astupe gura lui Dallas - și poate și nasul. Dacă l-ar sufoca, precis ar tăcea odată din gură.

Of, Dallas, n-are importanță™ Nu ㄟ tim cine a fost Imitatorul 縲 a de Corbi. ㄟ i, Dragon, 縲™Meleg de ce i faci griji, dar e vorba doar de un drum p 稊' la m 緘縱 tirea benedictin pentru ca bunica Redbird s afle despre Zoey de la mine. Nu fug 縲 s 縲 b 縲 icie de capu' meu.

— Însă Dragon are dreptate, spuse Lenobia.

Erik și profa Penthasilea o aprobă, dovadă că, deocamdată, lășaseră deoparte neînțelegerile cu privire la Neferet și Kalona.

— Imitatorul ăsta a apărut acolo unde te aflai și tu, în timp ce intrai în comuniune cu pământul.

— A spune că intra în comuniune cu pământul e o exprimare prea simplistă, se grăbi să adauge Dragon când Lenobia făcu o pauză. După cum a explicat Stevie Rae, ea se afla în legătură cu puterile strămoșești ale binelui și răului. Apariția acelei creaturi în timpul manifestării răului nu poate fi o simplă coincidență.

— Dar Imitatorul nu m-a atacat. M-a...

Dragon ridică mâna ca s-o reducă la tăcere.

— Fără îndoială că a fost atras de Întuneric, care apoi s-a dezlănțuit împotriva propriului său supus, așa cum o face adesea. Nu ai cum să știi sigur că acea creatură nu îți vrea răul.

— După cum nu putem ști sigur nici că există un singur Imitator de Corbi în Tulsa, spuse Lenobia.

Stevie Rae se simți cuprinsă de panică. Dacă erau cu toții atât de îngroziți de posibilitatea ca un grup de Imitatori de Corbi să stea la pândă prin Tulsa, oare asta o va împiedica să plece să-l vadă pe Rephaim?

— Mă duc la mănăstire să o văd pe bunica Redbird, spuse Stevie Rae cu hotărâre. Și nu cred că există un cârd întreg de Imitatori din ăștia afurisiți pe aici. Probabil că un păsăroi dintr-ăsta a rămas în urmă și a ajuns în parc pentru că a fost atras de Întuneric. Știu al naibii de bine că n-o să mai invoc niciodată Întunericul, așa că nu văd niciun motiv să mai am vreodată de-a face cu păsăroiul ăla.

— Să nu subestimezi pericolul pe care îl reprezintă creatura aia, spuse Dragon, cu o voce tristă și sumbră.

— N-am s-o fac. Dar nici nu-i voi permite să mă țină prizonieră în campus. Cred că niciunul din noi nu ar trebui să-i permită asta, adăugă ea repede. Adică, da, trebuie să fim precauți, dar nu să lăsăm teama și răul să ne conducă viața.

— Aici Stevie Rae are dreptate, spuse Lenobia. De fapt, cred că școala trebuie să revină la programul normal și să-i reprimească la ore pe vampirii cu semiluni roșii.

Kramisha, care până atunci stătuse tăcută în dreapta lui Stevie Rae, pufni ușor cu dispreț. Îl auzi pe Dallas, care stătea chiar lângă ea, cum oftează adânc. Își înăbuși un zâmbet și spuse:

— Cred că e o idee foarte bună.

— Nu cred că trebuie să pomenim prea multe despre starea lui Zoey, interveni Erik. Cel puțin nu înainte să se întâmplă, ăăă... ceva definitiv.

— Nu o să moară, spuse Stevie Rae.

— Nici nu vreau să moară! se grăbi să zică Erik, vădit supărat la gândul că s-ar putea întâmpla așa ceva. Însă, acum că s-au întâmplat atâtea, inclusiv apariția Imitatorului, ultimul lucru de care avem nevoie sunt discuțiile astea de tot felul.

— Eu nu cred că trebuie să ascundem așa ceva, spuse Stevie Rae.

— Haideți să ajungem la un compromis, le propuse Lenobia. Să răspundem la întrebările referitoare la Zoey, atunci când e cazul, și să subliniem adevărul - și anume că ne străduim să o aducem înapoi de pe Tărâmul de Dincolo.

— Și să lansăm o avertizare generală în toată școala ca novicii să fie atenți și cu băgare de seamă, și să raporteze orice lucru neobișnuit pe care îl văd sau îl aud, adăugă Dragon.

— Pare rezonabil, spuse Penthasilea.

— Bine, și eu cred că e o idee bună, spuse Stevie Rae. Se opri o clipă, apoi adăugă: ăăă, oare trebuie să mă întorc la orele pe care le-am urmat înainte?

— Mda, și eu mă întrebam același lucru, spuse Kramisha.

— Și eu, spuse Dallas.

Novicii trebuie să mearg la ore și să se reia de unde au ȳ trerupt, spuse Lenobia cu bl 穗 deTMe, apoi z 裕 bi c 纒 re Kramisha și Dallas, de parcă acea întrerupere ar fi fost urmarea unei vacanTMe neprogramate, și nu a c 穰 orva morTMi nedorite, ceea ce totu și f 穰 ea, ȳ tr-un fel, ca totul să par ciudat de normal. Apoi se ȳ toarse spre Stevie Rae. Vampirii 綑 i aleg singuri direcTMia ȳ care 綑 i dezvolt cariera și domeniile pe care ar dori să le studieze - nu ȳ clasele de novici, ci 綑 preum cu alTMi vampiri, speciali și ti ȳ domeniu. ȳ tii exact ce ai dori să studiezi?

Deși toți ochii erau ațintiți asupra ei, Stevie Rae nu avu nicio ezitare când răspunse:

Nyx. Vreau să studiez ca să ajung Mare Preoteasă. Vreau asta pentru că o merit, nu doar pentru că sunt singura femeie-vampir cu semiluna roșie din ȳ treg universul.

— Numai că nu avem nicio Mare Preoteasă sub îndrumarea căreia să poți studia. De când a fost alungată Neferet, spuse Penthasilea, și îi aruncă Lenobiei o privire pătrunzătoare.

— Păi, atunci înseamnă că o să studiez singură până când vom avea din nou o Mare Preoteasă. O privi în ochi pe Penthasilea și adăugă: Vă pot spune sigur că Marea Preoteasă nu va fi Neferet. Stevie Rae se ridică. Bine, cum spuneam, plec la mănăstire. Când mă întorc, mă duc să-i văd pe restul novicilor cu semiluni roșii și să-i pun la curent cu faptul că mâine se reiau orele.

Toți începuseră deja să iasă din încăpere, când Dragon o trase de-o parte.

— Vreau să-mi promiți să o să fii cu băgare de seamă, spuse el. Ai puterea de a te refacere în chip aproape miraculos, dar nu ești nemuritoare, Stevie Rae. Nu uita asta.

— Îți promit că o să fiu atentă.

— Mă duc cu ea, spuse Kramisha. O să fiu cu ochii țintă la cer, să nu vină vreun păsăroi din ăla nesuferit. Și-apoi, am un țipăt ucigător. De-o veni vreunul, o să am eu grijă să se afle-n toată lumea.

Dragon o aprobă, deși nu părea prea convins, iar Stevie Rae răsuflă ușurată când Lenobia îl chemă și începură să discute despre promovarea cursului lui de arte marțiale ca materie obligatorie pentru toți novicii. Se strecură afară din încăpere și tocmai încerca să găsească un plan ca să scape de Kramisha, care începuse să se țină de ea ca scaiul, când Dallas le ajunse din urmă.

— Pot să vorbesc puțin cu tine, înainte de plecare?

— Mă găsești în Broscuța lui Zoey, spuse Kramisha. Și nu, nu poți să scapi de mine oricât m-ai bate la cap. Stevie Rae o urmări cum mărșăluia de-a lungul coridorului, apoi, fără tragere de inimă, se întoarse spre Dallas.

— Putem intra acolo? spuse el, și arată spre sala de lectură, acum pustie.

— Sigur, da' io tre' s-o cam tai.

Fără un cuvânt, Dallas îi deschise ușa și intrară amândoi în camera întunecată și răcoroasă care mirosea a cărți și a lac de mobilă, cu aromă de lămâie.

— Tu și cu mine putem să ne despărțim, spuse Dallas dintr-o suflare.

— Poftim? Cum adică „putem să ne despărțim”?

Dallas își încrucișă brațele la piept și păru extrem de stânjenit.

— Adică, înainte ne întâlneam. Erai prietena mea. Nu mai vrei să fii, am priceput mesajul. Ai avut dreptate. N-am putut face nimic ca să te apăr de arătarea aia de pasăre. Vreau doar să știi că nu o să devin mojić din cauza chestiei ăsteia dintre noi. Sunt aici oricând ai nevoie de mine, puștoaico, și o să fii întotdeauna Marea mea Preoteasă.

— Nu vreau să ne despărțim! spuse ea repede.

— Nu vrei?

— Nu, zise ea, și chiar așa era. În clipa aceea, nu îl vedea decât pe Dallas, iar sufletul și bunătatea lui erau atât de evidente, încât Stevie Rae simți că pierderea lui ar fi fost la fel de dureroasă ca un pumn în stomac.

— Dallas, îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme. Eram furioasă și rănită, dar nu asta cred cu adevărat. Nici eu n-am putut să ies din nenorocitul ăla de cerc, și doar eu îl creasem. Nimeni n-ar fi putut să vină înăuntru lângă mine, nici tu, nici altcineva, nici măcar un războinic.

Dallas o privi drept în ochi.

— Imitatorul ăla a intrat.

— Păi, tu singur ai spus, el e de partea Întunericului, spuse ea, deși menționarea lui Rephaim avu efectul unui pahar cu apă rece aruncat în față.

— Există multe lucruri de partea Întunericului, spuse Dallas. Și multe dintre ele par să-ți iasă ție în cale. Așa că ai grijă, puștoaico, ne-am înțeles? Întinse mâna și-i îndepărtă de pe obraz o buclă săltăreață. N-aș putea suporta să ți se întâmple ceva. Îi puse mâna pe umăr.

Cu degetul mare îi trasă ușor linia gâtului.

— O să fiu atentă, spuse ea încet.

— Chiar nu vrei să ne despărțim?

Ea clătină din cap.

M bucur, pen' c nici eu nu vreau.

Dallas se aplecă și o strânse în brațe. Buzele li se uniră într-un sărut cam ezitant. Ea își impuse să se relaxeze și se topi în brațele lui. Dallas săruta bine - întotdeauna fusese așa. Lui Stevie Rae îi plăcea că era mai înalt decât ea, dar nu exagerat de înalt. Și buzele lui aveau un gust bun. Știa că ei îi place să fie mângâiată pe spate, așa că, după ce o luă în brațe, mâinile i se strecurară pe sub cămașa ei, însă nu ca să-i frământe sânii, cum ar fi făcut-o majoritatea băieților. Dallas începu să-i contureze cercuri blânde și calde în partea de jos a spatelui, în timp ce o trăgea tot mai aproape și își întetea sărutul.

Stevie Rae îi răspundea la sărut. Îi plăcea să fie cu el... să nu se mai gândească la nimic... să uite măcar

pentru o clipă de Rephaim și de toate... mai ales de datoria pe care o plătitese de bună voie și care o făcuse...

Stevie Rae se îndepărtă de Dallas. Amândoi rămăseseră aproape fără suflare.

— Ăăă, trebuie să plec. Ai uitat? zise Stevie Rae și îi zâmbi, străduindu-se ca vorbele să nu îi sune la fel de ciudat așa cum se simțea.

— Cam da... spuse Dallas și îi zâmbi dulce, apoi îi îndepărtă din nou de pe ochi bucla aia încăpățânată. Dar știu că tre' să pleci. Vino. Te duc pân' la Broscuță.

Simțind că e în același timp trădătoare, mincinoasă și prizonieră, Stevie Rae îl lăsă s-o ia de mână și s-o ducă până la mașina lui Zoey, exact ca și când ar fi fost, într-adevăr, din nou iubiți.

Capitolul 17 Stevie Rae

— Băiatu' ăla-i nebun după tine, spuse Kramisha, în timp ce Stevie Rae ieșea din parcarea școlii, lăsându-l în urmă pe Dallas, care arăta jalnic. Te-ai gândit ce-o să faci în legătură cu celălalt?

Stevie Rae frână în mijlocul aleii care ducea spre Utica Street.

— Sunt mult prea stresată ca să mă mai ocup de probleme legate de băieți. Așa că, dacă vrei să faci conversație pe tema asta, mai bine rămâi aici.

— Dacă nu-ți rezolvi problemele astea, o să fii și mai stresată.

— Salutare, Kramisha.

— Bine, dacă faci pe nebuna, nu mai spun nimic. Deocamdată. Oricum, avem chestii mult mai importante de care trebuie să te ocupi.

Stevie Rae porni motorul Broscuței și ieși din campus, deși tare și-ar fi dorit s-o mai bată Kramisha la cap în legătură cu băieții, ca să aibă motiv s-o lase și pe ea acolo.

— Ții minte când mi-ai spus să mă gândesc mai bine la poeziile mele și să încerc să găesc ceva care să o ajute pe Zoey?

— Sigur că da.

— Ei bine, așa am făcut. Și am găsit ceva.

Cotrobăi prin geanta ei uriașă până când scoase un carnețel făcut ferfeniță, cu pagini purpurii, culoarea ei preferată.

— Cred că toată lumea, inclusiv eu, înainte de a mă gândi mai bine, a uitat de asta.

Deschise carnețelul și flutură spre Stevie Rae o pagină acoperită cu scrisul ei.

— Kramisha, știi bine că nu pot să citesc în timp ce conduc. Spune-mi ce anume ți-ai amintit.

— Poezia pe care am scris-o în noaptea dinaintea plecării lui Zoey și a celorlalți puști la Veneția. Aia care pare a fi de la Kalona pentru Zoey. Uite, ți-o citesc:

Sabie cu două tăișuri

Unul distruge

Celălalt eliberează

Îți sunt nod gordian

Mă vei elibera sau mă vei distruge?

Urmează calea adevărului și

Mă vei găsi în apă

Mă vei căli prin foc

Nicând nu voi mai fi prizonier al pământului

Aerul ți va șopti

Ce spiritul știe deja:

Chiar și nimic

Orice e posibil

E de ajuns să crezi

Și amândoi vom fi liberi.

— Mărită zeiță! Uitasem complet de asta! OK, OK, mai citește-o odată, dar mai rar.

Stevie Rae ascultă cu atenție în timp ce Kramisha recita poezia.

— Trebuie să fie de la Kalona, nu? Partea aia despre cum a fost prizonier al pământului arată clar că e de la

el.

— Iar eu sunt convinsă că e de la el pentru ea.

— Pesemne, deși sună cam înfricoșător, cu începutul ăla despre sabia cu două tăișuri. La sfârșit însă pare să fie de bine.

Spune Și am 穗 doi vom fi liberi cit Kramisha.

— Eu înțeleg de-aici că Z o să fie eliberată de pe Tărâmul de Dincolo.

— Ca și Kalona, de altfel, adăugă Kramisha.

— O să vedem cum o rezolvăm la momentul potrivit. Cel mai important e s-o eliberăm pe Z. Da' ia stai nițel! Cred că o parte deja s-a adevărit! Cum era versul ăla cu apa?

— Zice așa: „Mă vei găsi în apă“.

— Așa a și fost. San Clemente, o insulă, deci e înconjurată de ape.

— Mai spune și că Zoey trebuie „să urmeze calea adevărului”. Ce crezi c-o însemna asta?

— Nu sunt sigură sută la sută, dar s-ar putea să am vagă o idee. Ultima dată când am vorbit cu Z, i-am spus să-și urmeze inima, indiferent dacă tuturor celorlalți li s-ar fi părut că face o mare prostie, să aleagă calea spre care o călăuzea instinctul. Stevie Rae tăcu și începu să clipească des, străduindu-se să-și înfrâneze dorința bruscă de a țipa. M-am simțit totuși foarte vinovată că am spus asta, având în vedere ce s-a întâmplat apoi.

— Da' poate aveai totuși dreptate. Poate ce i se-ntâmplă lu' Z chiar tre' să se-ntâmplesse, pen' că eu mă gândesc că să-ți urmezi inima și să nu renunți la ce crezi că-i bine, chiar dacă toți ceilalți spun că greșești al naibii, e un mare adevăr.

Stevie Rae se simți cuprinsă de entuziasm.

— Iar dacă o s-o țină tot așa, dacă n-o să renunțe la adevărul pe care-l poartă-n suflet, sfârșitul poeziei chiar se va adevăra, iar ea va fi eliberată.

— Eu așa simt că trebuie să se întâmple, Stevie Rae. Jur că așa simt, până în măduva oaselor.

— Și eu, spuse Stevie Rae, cu un zâmbet către Kramisha.

— OK, dar Z trebuie să afle asta. Poezia e un fel de hartă ce conduce spre final. Primul pas, găsirea lui în mijlocul apei, deja a fost făcut. În continuare trebuie să...

— Să îl călească prin foc, o întrerupse Stevie Rae, după ce își aminti versul. Pe urmă, nu spune ceva despre pământ și aer?

— Da, și despre spirit. Toate cele cinci elemente.

— Toate cele față de care Z are o afinitate, ultimul fiind spiritul, cu care legătura ei este cea mai puternică.

— Și care stăpânește tărâmul pe care se află ea acum, spuse Kramisha. OK, uite, nu zic asta doar pen' că am scris o poezie tare de tot, da' bagă bine la cap: Zoey tre' să afle chestiile astea. De ele depinde dac-o să se întoarcă aici, ori o să-i facă felul ce s-o petrece în partea aia.

— Da, te cred.

— Atunci cum o să procedezi?

— Eu? Nicicum. Nu pot. Eu am o afinitate față de pământ. Spiritul meu n-are cum să meargă pe Tărâmul de Dincolo, zise Stevie Rae și se înfioră. Numai la gândul ăsta și o apuca tremuriciul. Stark însă o să se ducă acolo. Trebuie - așa a spus vaca aia dezgustătoare.

— Taurul, spuse Kramisha.

— Mă rog, ce-o fi.

— Vrei să-l sun pe Stark și să-i citesc poezia? Ai numărul lui?

— Nu, zise Stevie Rae, după ce stătu să se gândească o clipă. Afrodita spune că, deocamdată, Stark nu prea mai gândește limpede. E posibil să nici nu bage în seamă poezia, cu gândul că are altele mai importante de rezolvat.

— Păi, ar face o greșeală.

— Mda, așa zic și eu. Prin urmare, trebuie să-i ducem poezia Afroditei. O fi ea nesuferită, da' măcar o să înțeleagă cât de importante sunt versurile astea.

— Și tocmai pen' că e așa nesuferită, Stark n-are cum să n-o bage în seamă, măcar pe ea, dacă nu și poezia.

— Exact. Trimite-i-o imediat într-un mesaj și spune-i că am zis să-l pună pe Stark să o învețe pe dinafară pentru Zoey. Și să nu uite că nu e o simplă poezie, ci conține o profeție.

— Știi, mă cam îndoiesc de bunul ei simț, dat fiind că nu-i plac poeziile.

— Fato, îți răcești gura de pomană, spuse Stevie Rae.

— Mda, păi, cam atât aveam de spus.

În timp ce Stevie Rae intra 犁 parcarea proaspăt arată a mănăstirii benedictine, Kramisha și luă telefonul și 犁 cepu să scrie mesajul.

Stevie Rae

Stevie Rae își dădu imediat seama că bunica Redbird se mai înzdrăvenise. Îi dispăruseră de pe față vânătăile alea groaznice și, în loc să fie tot în pat, acum stătea într-un balansoar lângă șemineul din holul principal al abației, atât de absorbită de cartea pe care o citea, încât, la început, nici nu o observă pe Stevie Rae.

Diavolul cu ochi albaștri?

Deși venise să-i dea niște vești îngrozitoare bunicii lui Z, Stevie Rae nu-și putu reține un zâmbet atunci când dădu cu ochii de titlu.

— Bunico, pare a fi un roman de dragoste.

Bunica Redbird își duse imediat mâna la gât.

— Stevie Rae! Copilă, ce m-ai speriat! Da, chiar e un roman de dragoste, și încă unul excelent. Hardy Cates este un erou magnific.

— Magnific?

Bunica își arcui sprâncenele ei argintii, aruncându-i o privire lui Stevie Rae.

— Sunt bătrână, copilă, dar n-am murit încă. Mai știu să apreciez un bărbat magnific. Făcu semn spre scaunele de lemn capitonate, aflate în apropiere. Ia-ți un scaun, dragă, și hai să stăm de vorbă. Bănuiesc că ai vești de la Zoey, tocmai de la Veneția. Când te gândești - Veneția, Italia! Ce mi-ar plăcea să merg în vizită... Vocea i se curmă în momentul în care o privi mai cu atenție pe Stevie Rae. Știam eu. Știam că s-a întâmplat ceva, însă de la accident, mintea mea e destul de tulburată. Sylvia Redbird rămase tăcută. Apoi, cu o voce răgușită de teamă, o îndemnă: Hai, spune-mi repede.

Cu un oftat trist, Stevie Rae se așeză pe scaunul pe care îl trăsese lângă balansoar și o apucă pe bunică de mână.

— Nu e moartă, dar nici bine nu-i merge.

— Tot. Vreau să aflu tot. Nu te opri și nu uita nimic.

Bunica Redbird se agăță de mâna lui Stevie Rae ca de un colac de salvare, în timp ce prietena cea mai bună a lui Zoey îi povesti totul - de la moartea lui Heath până la tauri, ajungând, în cele din urmă, la momentul prezent și la poezia profetică a Kramishei, omițând un singur lucru: pe Rephaim. Când termină, bunica avea fața la fel de palidă ca după accident, atunci când ajunsese în comă, mai mult moartă decât vie.

— Descompus. Sufletul nepoatei mele e descompus, rosti ca încet, ca și cum cuvintele ar fi fost încărcate de propria lor mâhnire.

— Stark se duce la ea, bunico, zise Stevie Rae și o privi pe bătrână drept în ochi. Apoi o s-o apere, ca ea să-și poată reîntregi sufletul.

— Cedru, spuse bunica, dând din cap de parcă ar fi răspuns la o întrebare, iar Stevie Rae trebui să-i dea dreptate.

— Cedru? Întrebă Stevie Rae, sperând ca veștile despre Zoey să nu-i fi luat bunicii mințile. La propriu.

— Ace de cedru. Spune-i lui Stark că cel care o să-i vegheze trupul cât timp se află în transă trebuie să le ardă tot timpul.

— Nu știu despre ce vorbești, bunico.

— Acele de cedru sunt leacuri puternice. Alungă asginele, considerate a fi cele mai malefice spirite. Cedrul este folosit doar în situații extrem de grave.

— Mda, păi asta e o situație extrem de gravă, spuse Stevie Rae, ușurată când văzu că obrajii bunicii începeau să-și recapete culoarea.

— Spune-i lui Stark să inspire profund fumul și să fie convins că îl ia cu el pe Tărâmul de Dincolo - să creadă că va merge acolo pe urma spiritului său. Mintea poate fi un puternic aliat al sufletelor noastre. Dacă Stark va crede că fumul de cedru îi poate însoți spiritul, lucrul acesta chiar s-ar putea întâmpla, iar astfel va căpăta un sprijin în plus în călătoria sa.

— O să-i spun.

Bunica o strânse și mai tare de mână.

— Uneori, lucrurile care par mărunte sau neînsemnate ne pot ajuta, chiar în clipele cele mai grele. Să nu treci nimic cu vederea și nu-l lăsa nici pe Stark s-o facă.

— Nu, bunico. Niciunul dintre noi n-are s-o facă. O să am grijă.

— Sylvia, tocmai am vorbit cu Kramisha afară, strigă sora Mary Angela, în timp ce năvălea în încăpere. Se opri când văzu că Stevie Rae o ținea de mână pe bătrână. O, Sfântă Fecioară! Prin urmare, e adevărat.

Călugărița lăsă capul în jos, cu siguranță pentru a-și înăbuși lacrimile, dar, când ridică bărbia, Stevie Rae băgă de seamă că avea ochii uscați, iar fața îi trăda o hotărâre de nestrămutat. Ei bine, vom merge înainte ținând cont de aceste fapte. Apoi se întoarse brusc și dădu să iasă din încăpere.

— Soră, unde te duci? o întrebă bunica Redbird.

— Să convoc întreaga mănăstire la capelă. Ca să ne rugăm. Ca să ne înălțăm împreună rugile.

— Către Sfânta Maria? întrebă Stevie Rae, care nu putu să-și alunge din voce tonul sceptic.

Călugărița încuviință din cap și spuse cu vocea ei înțeleaptă și fermă:

— Da, Stevie Rae, către Maria - către Fecioara pe care o considerăm a fi mama spirituală a noastră, a tuturor. Poate că este o zeităte diferită de Nyx a voastră; poate că nu. Dar chiar contează acum? Spune-mi, Mare Preoteasă a novicilor cu semiluni roșii, chiar consideri că e o greșală să ceri ajutor în numele dragostei, indiferent ce înfățișare capătă acest ajutor?

Preț de o clipă, Stevie Rae zări chipul lui Rephaim, cu ochii aceia atât de umani, pe când înfruntase Întunericul și preluase datoria pe care o avusese ea, și simți deodată cum i se uscă gura.

— îmi pare rău, soră. Am greșit. Cere-i ajutor Fecioarei, căci uneori dragostea vine de unde te aștepți mai puțin.

Sora Mary Angela o privi pe Stevie Rae drept în ochi un timp destul de îndelungat, apoi spuse:

— Poți să ni te alături, copilă.

Stevie Rae îi zâmbi.

— Mulțumesc, dar am și eu de făcut propria-mi rugăciune.

Stevie Rae

— La naiba, nu, n-am de gând să mint pentru tine, spuse Kramisha.

— Da' nu-ți cer să minți, spuse Stevie Rae.

— Ba da. Vrei să zic că ai venit cu sora Mary Angela să verifici tunelu'. Toată lumea știe că l-ai blocat chiar tu data trecută când ai dat p'aci.

— Nu știe toată lumea, spuse Stevie Rae.

— Ba da, știe. Și-apoi, toate călugărițele sunt la rugăciune pentru Zoey și nu mi se pare-n regulă să te folosești în minciunile tale de o călugăriță care se roagă.

— Bine. O să mă duc să verific tunelul. Acum ești mulțumită?

Lui Stevie Rae nu-i venea să creadă că pentru Kramisha era așa mare scofală să spună o minciună nevinovată ca s-o ajute să nu mai piardă timp, timp petrecut departe de Rephaim, când doar Mărita zeiță știa cât de tare îl rănise vaca aia dezgustătoare. Își aminti durerea pe care o simțise când Întunericul se înfruptase din ea și știa că, pentru Rephaim, fusese de două ori mai rău. De data asta, ca să-l facă să se simtă mai bine, trebuia să se străduiască ceva mai mult decât să-i panseze și să-i dea de mâncare. Cât de rău fusese oare rănit? Vedea și acum în fața ochilor creatura aia care se ridica amenințătoare deasupra lui, cu limba înroșită de sânge, în timp ce...

Cu un tresărit, Stevie Rae își dădu seama că lângă ea se afla Kramisha, care o privea fără să scoată o vorbă.

Stevie Rae se adună și folosi ca pretext primul lucru care-i veni în minte:

— Uite ce e, nu vreau să suport rahaturile tuturor celor din Casa Noptii, dacă o să afle că am rămas mai mult de două secunde singură. Asta-i tot.

— Minți de bubuie.

— Sunt Marea ta Preoteasă!

— Atunci poartă-te ca atare, îi spuse Kramisha. Spune-mi ce pui la cale.

— Mă duc să-l văd pe tipul ăla și nu vreau să știe nimeni, izbucni Stevie Rae.

Kramisha lăsă capul într-o parte și o privi cu luare-aminte.

— Ei, așa mai zic și eu. Nu e vreun novice sau vreun vampir, nu?

— Nu, spuse Stevie Rae, absolut sinceră. E cineva pe care nu l-ar plăcea nimeni.

— Nu se poartă urât cu tine, nu? Pen' că asta-i nasol, și știu câteva femei care au intrat într-o relație dintr-asta și nici că mai pot să iasă.

— Kramisha, pot să fac pământul să se cutremure. Niciun tip n-o să mă pocnească pe mine vreodată.

— Atunci înseamnă că-i om și că-i însurat.

— Îți jur că nu-i însurat, se eschivă Stevie Rae.

— Pfiu, pufni Kramisha cu dispreț. E vreun dobitoc?

— Nu cred.
— Dragoste-i boală grea.
— Îhî, spuse Stevie Rae. Da' nu spun c-aș fi îndrăgostită de el, se grăbi ea să adauge. Spun doar că...
— Te dă peste cap, și nu de asta ai nevoie acum. Kramisha își țuguie buzele, cu-n un aer meditativ.
— OK, uite cum facem: o rog pe o călugăriță să mă ducă înapoi la Casa Noptii și, când toată lumea începe să se agite că ai rămas singură aici, le spun că a trebuit să vizitezi o ființă umană, așa că, teoretic, nu ești singură - și nici io nu mint, de fapt.

Stevie Rae cugetă o clipă.

— Chiar tre' să le spui că-i vorba despre o ființă umană?
— Le spun că-i vorba despre o ființă umană și să nu-și bage nasul unde nu le fierbe oala. Nu le zic că-i un tip decât dacă întrebă cineva în mod special.
— De acord.
— Știi însă că, mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să spui adevărul despre el. Iar dacă nu-i însurat, chiar nu-i nicio problemă. Ești Mare Preoteasă. Poți să ai un partener muritor și un consort vampir în același timp.

Era rândul lui Stevie Rae să pufnească cu dispreț.

— Și chiar crezi că lui Dallas o să-i convină?
— O să-i convină, dacă vrea să fie cu o Mare Preoteasă. Toți vampirii știu asta.
— Ei, Dallas nu-i încă vampir, așa că s-ar putea să-i cer prea mult. Și, ce-i drept, știu că l-aș răni, și chiar nu vreau s-o fac.

Kramisha încuviință.

— Îmi dau seama, da' cred că te agiți prea mult. Dallas va trebui să se obișnuiască. Tu trebe doar să-ți dai seama dacă ființa asta umană merită efortul.

— Știu, Kramisha. Asta încerc să fac. Așa că, salutare. Ne vedem în curând în Casa Noptii.

Stevie Rae o pomi iute spre Broscuță.

— Hei! strigă după ea Kramisha. Nu-i negru, nu?

Lui Stevie Rae îi venira în minte aripile de culoare noptii ale lui Rephaim. Se opri și îi aruncă o privire peste umăr Kramishei.

— Ce importanță are culoarea lui?

— Are, dacă ți-e rușine cu el, îi replică ea.

— Kramisha, vorbești tâmpenii. Nu, nu e negru. Și nu, nu mi-ar fi rușine. Sfinte! Hai, pa. Din nou.

— Voiam să fiu sigură.

— Voiai să te-auzi vorbind, mormăi Stevie Rae în timp ce se întorcea în parcare.

— Nu sunt surdă, să știi, spuse Kramisha.

— Bine! țipă Stevie Rae, apoi intră în Broscuța lui Zoey și se îndreptă spre Muzeul Gilcrease, în timp ce zicea cu voce tare: Nu, Kramisha, nu e negru. E o pasăre ucigașă care săvârșește răul în numele tatălui său, și nu doar albi și negri ar fi ofițați pe mine pen' că sunt cu el - ci toată lumea!

Apoi Stevie Rae făcu ceva ce o surprinse până și pe ea: Izbucni în râs.

Capitolul 18

Rephaim

Când Rephaim deschise ochii, o zări pe Stevie Rae așezată pe vine în fața culcușului său din debara, privindu-l atât de concentrată, încât între sprâncene i se formase o cută adâncă, ceea ce făcea ca tatuajul ei cu semilună roșie să capete niște încrețituri ciudate. Buclele blonde i se revărsau pe obraji, iar asta îi dădea un aer atât de copilăresc, încât Imitatorul de Corbi își aminti cu uimire cât de tânără era de fapt. Și, oricât de mari ar fi fost puterile pe care i le conferea elementul ei, această tinerețe o făcea să fie extrem de vulnerabilă. La gândul vulnerabilității ei, inima îi fu străpunsă de teamă.

— Salutare. Ești treaz? spuse ea.

— De ce te holbezi așa la mine? întrebă el pe un ton voit morocănos, iritat că simpla prezență a fetei îl făcea să se îngrijoreze din pricina siguranței ei.

— Încerc să-mi dau seama cât de aproape ai fost de moarte de data asta.

— Tatăl meu e nemuritor. Nu pot fi ucis chiar așa de ușor.

Se căzni să se ridice în șezând fără să se strâmbe de durere.

— Mda, știi povestea cu tatăl tău și cu sângele nemuritor, dar Întunericul s-a hrănit din tine. Destul de mult. Asta sigur e de rău. În plus, ca s-o spun pe-a dreptă, nici n-arăți prea bine.

— Tu da, spuse el, deși Întunericul s-a hrănit și din tine.

— Eu nu sunt așa de grav rănită, pentru că ai apărut tu ca Batman și ai salvat situația, înainte ca afurisitul ăla de taur dezgustător să mă nenorocească de tot. Apoi am fost injectată în braț cu Lumină, ceea ce, apropo, a fost tare de tot. Iar sângele ăla nemuritor al tău acționează de parcă l-aș avea în mine pe iepurașul Duracell.

— Nu mă compara cu un liliac, zise el, în lipsa unui răspuns mai bun, pentru că asta era singurul lucru, din tot ce-i spusese ea, pe care îl înțelesese oarecum.

— Nu te-am comparat cu un liliac, am spus că ai fost ca Batman. E un supererou.

— Nu sunt niciun erou.

— Ei, pentru mine ai fost un erou. A doua oară.

Rephaim nu știe ce să răspundă la așa ceva. Își dădu seama doar că atunci când Stevie Rae îl numise eroul ei, acest lucru îl făcuse să tresară, iar durerile și grija pentru ea deveniseră mai ușor de suportat.

— Așa că hai. Să vedem cum pot să te răsplătesc. Din nou.

Se ridică și îi întinse mâna.

— Nu cred că pot să mănânc în momentul ăsta. Niște apă ar fi bună, totuși. Cea pe care am adus-o împreună mai înainte s-a terminat.

— Nu la bucătărie te duc. În orice caz, nu acum. Te scot afară. La copaci. OK, bine, mai exact la copacul ăla uriaș de lângă foișorul cel vechi, chiar în curtea din față.

— De ce?

— Ți-am spus deja. Tu m-ai ajutat pe mine. Cred că pot să te ajut și eu, dar trebuie să fiu mai aproape de pământ. Aici sunt prea sus. Și m-am gândit bine, știu că pomii ascund o mare forță. Într-un fel, am mai folosit-o. De fapt, e posibil ca asta să fi fost în mare parte motivul pentru care am reușit să invoc chestia aia.

Se cutremură când își aminti cum invocase Întunericul, iar Rephaim înțelese pe deplin. Dacă nu ar fi simțit dureri în tot corpul, s-ar fi cutremurat și el.

Dar simțea dureri. Și chiar mai mult de-atât. Sângele îi era prea fierbinte. Cu fiecare bătaie a inimii, o suferință arzătoare îi străbătea trupul, iar în locul în care aripile i se uneau cu șira spinării, unde taurul Întunericului se înfruptase din el, îl torturase, o durere insuportabilă îi ardea spatele.

Iar ea își imagina că un copac avea să rezolve lucrarea Întunericului?

— Cred că o să rămân aici. Odihna o să mă ajute. Și apa la fel. Dacă vrei să faci ceva pentru mine, adu-mi apă, așa cum te-am rugat.

— Nici gând.

Stevie Rae se aplecă și, cu acea forță cu care îl surprindea mereu, îl apucă de ambele brațe și îl ridică în picioare. Continuă să-l susțină, în timp ce camera se învârtea cu el, și, preț de o clipă, îngrozit, Rephaim avu senzația că o să leșine ca o domnișoară de pension.

Din fericire, clipa aceea trecu, și reuși să deschidă ochii fără teama că o să se facă de râs. Privi în jos spre Stevie Rae. Încă îl mai ținea de mâini. Nu se retrage dezgustată. Din prima zi a fost așa.

— De ce mă atingi fără niciun fel de teamă? se trezi că o întreabă.

Ea slobozi un hohot scurt de râs.

— Rephaim, cred că acum n-ai fi în stare să omori nici măcar o muscă. Și-apoi, m-ai salvat deja de două ori și suntem Impregnați. E clar că n-am de ce să mă sperii de tine.

— Poate că ar fi trebuit mai degrabă să întreb de ce mă atingi fără nicio repulsie?

Din nou, cuvintele îi scăpară aproape pe negândite. Aproape.

Ea se încruntă, ca și mai devreme, iar el hotărî că îi place s-o vadă căzută pe gânduri.

Până la urmă, ridică din umeri și spuse:

— Nu cred că e posibil ca un vampir să simtă repulsie față de cineva cu care este Impregnat. Vreau să spun că am fost Impregnată cu Afrodita înainte de a bea din sângele tău, și fuseseră momente în care mă scârbise rău de tot - pur și simplu nu se purta frumos. Deloc. De fapt, nici acum nu se poartă prea frumos. Dar după ce ne-am Impregnat, parcă m-am obișnuit cu ea. Fără nimic sexual, pur și simplu nu am mai fost scârbită, atâta tot.

Apoi Stevie Rae făcu ochii mari când băgă de seamă ce spusese, iar cuvântul „sexual” păru să capete o prezență palpabilă în încăpere.

Dădu drumul mâinilor lui de parcă ar fi ars-o.

— Poți să cobori singur scările?

Vocea îi suna stranie și aspră.

— Da. O să te urmez. Dacă tu ești convinsă că un copac mă poate ajuta...

— Păi, o să ne lămurim imediat dacă ce cred eu are vreo valoare.

Stevie Rae îi întoarse spatele și se îndreptă spre scări.

— A, spuse ea, fără să-l privească, îți mulțumesc că m-ai salvat. Din nou. De data asta nu erai obligat s-o faci.

Glasul îi păru șovăielnic, ca și cum și-ar fi ales cu grijă cuvintele.

— Taurul acela mi-a spus că nu m-ar fi omorât.

— Sunt lucruri mai rele ca moartea, spuse Rephaim. Ceea ce ia Întunericul de la un aliat al Luminii îi poate schimba acestuia sufletul.

— Cu tine cum rămâne? Ție ce ți-a luat Întunericul? întrebă ea, tot fără să-l privească, pe când ajunseră la parterul vechiului conac, unde încetini pasul pentru ca el s-o poată urma cu mai multă ușurință.

— Nu a luat nimic de la mine. Doar m-a rănit, apoi s-a hrănit din acea durere amestecată cu sângele meu.

Ajunseră la ușa de la intrare, iar Stevie Rae se opri și își ridică privirea spre el.

— Pentru că Întunericul se hrănește cu durere, iar Lumina, cu dragoste.

Cuvintele ei declanșară, parcă, un semnal de alarmă. O privi mai atent. Da, se gândi el, îmi ascunde ceva.

— Care a fost prețul cerut de Lumină pentru că m-a salvat?

Stevie Rae nu putu să-l mai privească în ochi, iar asta îi stârni Imitatorului de Corbi un sentiment ciudat, de panică.

Se gândi că probabil nu o să-i răspundă deloc, însă, până la urmă, ea zise, cu o voce aproape furioasă:

— Tu vrei să-mi vorbești mie despre tot ce ți-a cerut taurul când se înfrupta din tine, cocoțat deasupra ta, torturându-te practic?

— Nu, răspunse Rephaim fără ezitare. Dar celălalt taur...

— Nu, spuse și Stevie Rae. Nici eu nu vreau să vorbesc despre asta. Așa că hai s-o lăsăm baltă și să mergem mai departe. Și să sperăm că putem face ceva și cu durerea asta pe care Întunericul a sădit-o în tine.

Rephaim pășea alături de ea pe pajiștea înghețată din fața clădirii, care oferea o imagine sfâșietoare, o reflectare tristă și fragmentară a unui trecutului opulent. Pe când o însoțea, cu mișcări lente, pentru a încerca să compenseze durerea care îl făcea să se simtă atât de slăbit, Rephaim se gândea la plata pe care ar fi putut să i-o ceară Lumina lui Stevie Rae. În mod evident, fusese ceva apăsător, ceva despre care Stevie Rae nu dorea să vorbească.

Se tot uita la ea cu coada ochiului. Părea sănătoasă și complet refăcută după confruntarea cu Întunericul. De fapt, lăsa impresia că este puternică, înzdrăvenită și absolut normală.

Numai că, după cum bine știa, aparențele puteau fi înșelătoare.

Ceva nu era în regulă - sau în orice caz exista ceva ce o stânjenea în legătură cu datoria plătită Luminii.

Rephaim era așa de preocupat să o cerceteze pe furiș, încât aproape că se ciocni de copacul lângă care se oprise Stevie Rae.

Fata îl privi și clătină din cap.

— Nu mă prostești tu pe mine! Te simți prea rău ca să te poți ascunde, așa că nu te mai holba așa! Mă simt bine. Sfinte, ești mai rău ca mama.

— Ai vorbit cu ea?

Stevie Rae se încruntă și mai tare.

— N-aș zice c-am avut prea mult timp liber în ultimele zile. Prin urmare, nu, n-am vorbit cu mama.

— Ar trebui s-o faci.

— Nu am de gând să discut despre ea acum.

— Cum vrei.

— Și nu e cazul să-mi vorbești pe tonul ăsta.

— Ce ton?

— Stai jos și taci din gură, zise ea în loc de răspuns, și lasă-mă să mă gân-desc cum pot să te ajut.

Ca și cum i-ar fi arătat ce să facă, Stevie Rae se așeză picior peste picior, cu spatele sprijinit de bătrânul cedru care cernea în jurul lor gheață și ace parfumate. Cum el tot nu se mișcă, ea scoase o exclamație de nerăbdare și îi arătă locul din fața ei:

— Stai jos, îi porunci.

Rephaim se așeză.

— Și-acum ce urmează? întrebă el.

— Păi, lasă-mă o clipă. Nu prea știu cum să procedez.

O urmări cum își răsucesc pe deget o buclă blondă și mătăsoasă, și cum își încrețește ușor fruntea, apoi îi

sugeră:

— N-ar fi mai bine să te gândești cum de l-ai făcut să se împiedice pe novicele ăla nesuferit, în momentul în care credea că mă poate înfrunța?

— Dallas nu e nesuferit, și-apoi credea că vrei să mă ataci.

— Bine că n-am făcut-o.

— De ce, mă rog?

În ciuda durerii care-l copleșea, era amuzat de tonul ei. Ea știa foarte bine că acel novice pîrpiriu nu reprezenta o amenințare pentru el, chiar așa slăbit cum era. Dacă Rephaim ori altcineva ar fi atacat-o, tinerelul ăla neputincios n-ar fi reușit să-i împiedice. Cu toate astea, băiatul era însemnat cu semiluna roșie, adică era unul dintre supușii ei, iar ea trebuia să-i rămână loială până la capăt. Prin urmare, plecându-și ușor capul, Rephaim admise:

— Pentru că ar fi fost o problemă dacă ar fi trebuit să mă apăr.

Stevie Rae schiță un zâmbet vag.

— Dallas chiar credea că mă apără de tine.

— Nu ai nevoie de el, spuse Rephaim fără să-și cântărească vorbele.

Stevie Rae îl privi în ochi stăruitor. Rephaim și-ar fi dorit să-i poată desluși mai ușor expresia. I se păru că zărește în ochii ei mirare și, poate, o ușoară urmă de speranță, dar și de teamă - asta se vedea limpede. Teamă de el? Nu, dovedise deja că nu-i era frică de el. Atunci teama era ceva interior, nu față de el, ci față de ceva provocat de el. Neștiind ce altceva să spună, adăugă:

— După cum ziceai, eu nu pot să omor nici măcar o muscă. Cu siguranță nu eram o amenințare pentru tine.

Stevie Rae clipi de câteva ori, ca pentru a-și limpezi gândurile care i se îmbulzeau în minte, apoi ridică din umeri și spuse:

— Mda, ce să zic, mi-a fost al naibii de greu să-i conving pe toți cei din Casa Noptii că doar printr-o bizară coincidență ai picat din cer exact în același moment în care s-a manifestat Întunericul, și că nu pe mine mă atacai. Iar acum ei știu că mai există un Imitator de Corbi în Tulsa, și am avut mari bătaii de cap când am vrut să părăsesc singură școala.

— Ar trebui să plec.

Cuvintele astea îl făcură să simtă un mare gol în suflet.

— Și unde să te duci?

— Spre est, spuse el fără nicio ezitare.

— Spre est? Adică tocmai până la Veneția? Rephaim, tatăl tău nu se află în trupul lui. N-ai cum să-l ajuți dacă mergi acum acolo. Cred că-i ești mai de folos dacă stai aici și mă ajuți pe mine să o aduc înapoi pe Zoey.

— Nu vrei să plec?

Stevie Rae privi în jos, de parcă ar fi cercetat cu luare-aminte pământul pe care călca.

— Pentru un vampir e greu să se afle la prea mare distanță de persoana cu care e Impregnată.

— Eu nu sunt o persoană.

— Nu, dar asta nu ne-a împiedicat să ne Impregnăm, deci mă gândesc că regula se aplică și în cazul nostru.

— Atunci o să rămân până când o să-mi spui să plec.

Ea închise ochii, ca și cum vorbele lui ar fi rănit-o, iar el se abținu cu greu să nu întindă mâna ca s-o consoleze, s-o atingă.

S-o ating? Vreau s-o ating?

Își încrucișă brațele pe piept, într-un gest de negare a acelui gând șocant.

— Pământul, spuse el, cu o voce care răsună prea tare în tăcerea care se așternuse între ei.

Își ridică spre el privirea întrebătoare.

— L-ai mai invocat și altădată. Atunci când i-ai pus piedică novicei roșu. L-ai rugat să se deschidă ca să scapi de lumina soarelui de pe acoperiș. La mănăstire, i-ai cerut să astupe tunelul în urma mea. Acum nu poți să-l invoci, pur și simplu, și să-l rogi ceva?

Ochii ei albaștri și blânzi se făcură mari.

— Ai dreptate! De ce mă complic atât? Am mai făcut-o de nenumărate ori, din alte motive. Nu văd de ce n-aș reuși încă o dată, zise ea și întinse mâinile cu palmele în sus. Apucă-mă de mâini.

Și cât de ușor i-a fost să întindă brațele și să-și apese palmele peste ale ei. Privi spre mâinile lor unite și își dădu seama deodată că, în afară de Stevie Rae, nu mai atinsese niciodată vreo altă ființă umană decât pentru a-i face rău. Iar acum, iată că o atingea din nou, cu blândețe și calm.

Pielea ei era plăcută la atingere. Era caldă. Și moale. Apoi o ascultă, iar vorbele ei îl mișcă adânc și ajunseră într-un loc îndepărtat, neatins de nimic altceva.

— Pământule, îți cer o mare favoare. Rephaim, aici de față, este o ființă specială pentru mine. E suferind și nu reușește să se întrezeze. Pământule, ți-am mai împrumutat forța, ca să mă salvez și ca să-i salvez pe cei la care țin. De data asta, te rog să-mi dai din forța ta pentru a-l vindeca pe Rephaim. Așa se cade să fac.

Tăcu și se uită la el. Privirile li se întâlniră, pe când ea repeta cuvintele pe care el i le spusese Întunericului, când crezuse că ea nu-l aude.

— Vezi tu, din cauza mea a fost rănit. Vindecă-l. Te rog.

Sub ei, pământul se cutremură. Rephaim se gândi că, într-un fel ciudat, semăna cu freamătul pielii unui animal. Chiar atunci, Steve Rae icni și începu să aibă spasme. Rephaim vru să se îndepărteze, pentru a opri ceea ce i se întâmpla, însă ea îl ținu strâns de mâini și-i spuse:

— Nu! Să nu-mi dai drumul. Nu-i nimic.

Din palmele ei, căldura radia într-ale lui. Preț de o clipă, își aminti de ultima dată când invocase ceea ce credea a fi puterea nemuritoare a sângelui părintelui său, iar Întunericul răspunsese în locul ei și îi pulsase în trup, vindecându-i brațul și aripa rănite. Rephaim înțelese că era o mare diferență între a fi atins de Întuneric și a fi atins de pământ. Dacă înainte, forța fusese brută și devoratoare, acum ceea ce îi invadase trupul părea o adiere văratice ce-i umfla aripile. Prezența în trupul lui era la fel de poruncitoare ca cea a Întunericului, numai că forța aceasta era stărnită de compasiune - invazia ei era vie, sănătoasă și înfloritoare, nu rece, violentă și devastatoare. Pentru sângele lui înfierbântat, era ca un balsam care îi calma durerea ce-i pulsa în tot trupul. Când căldura pământului ajunsese la spate, în acel loc deschis, nevindecat, din care izvorau aripile lui mărețe, alinarea veni atât de brusc, încât Rephaim închise ochii și oftă adânc, ușurat, în clipa în care durerea aceea insuportabilă dispăru ca prin farmec.

În timpul vindecării, aerul din jurul lui Rephaim se umplu de aroma amețitoare și mângâietoare a acelor de cedru și de dulceața ierbii văratice.

— Gândește-te că trimiți energia înapoi în pământ.

Tonul lui Stevie Rae era blând, dar insistent.

Deschise ochii și vru să dea drumul mâinilor ei, însă, din nou, ea îl ținu strâns și îi spuse:

— Nu. Închide ochii. Rămâi așa cum ești, dar imaginează-ți că forța pământului e ca o lumină verde, strălucitoare, care vine din pământ, încă prin trupul meu și prin mâinile mele și ajunge la tine. Când simți că și-a îndeplinit menirea, imaginează-ți cum curge din trupul tău înapoi în pământ.

— De ce? De ce să o las să-mi părăsească trupul? întrebă Rephaim, ținând însă în continuare ochii închiși.

Când Stevie Rae îi răspunse, îi simți zâmbetul în voce:

— Pentru că nu-i a ta, prostule. Nu poți s-o stăpânești. Ea aparține pământului. Poți numai să o împrumuți, apoi să o expediezi înapoi cu un „mulțumesc frumos”.

Rephaim a fost cât pe ce să-i spună că asta e o prostie, că atunci când ți-au fost date anumite puteri, nu renunți la ele. Le păstrezi, le folosești și le devii stăpân. A fost cât pe ce să-i spună asta, însă nu a reușit. Cum se alimenta cu energia pământului, cuvintele acelea nu păreau potrivite.

În schimb, făcu ceea ce i se părea potrivit. Își imaginează energia care îl străbătea ca pe o rază strălucitoare de lumină verde, care se prelinse de-a lungul șirei spinării se întoarse în pământul din care venise. Iar când căldura intensă a pământului i se scurse din trup, rosti foarte încet un cuvânt:

— Mulțumesc.

Apoi simți că își revine. Așezat sub un uriaș cedru, pe pământul umed și rece, cu mâinile lui Stevie Rae într-ale lui.

Rephaim deschise ochii.

— E mai bine acum? întrebă ea.

— Da. Mult mai bine.

Rephaim deschise palmele și, de data asta, își retrase și ea mâinile.

— Pe cuvânt? Pentru că eu am simțit pământul și m-am gândit că, prin mine îl direcționez spre tine, iar tu ai părut să-l simți, la rândul tău. Își îndreptă spatele, își înălță privirea și îl măsură pe Rephaim.

— Arăți mai bine. Nu ți se mai citește durerea în ochi.

El se ridică în picioare, dornic să-i demonstreze, și își deschise brațele, apoi își desfăcu aripile uriașe ca și cum și-ar fi încordat un mușchi.

— Vezi! Și nu simt nicio durere.

Ea era așezată pe pământ și îl studia cu atenție. Privirea ei era atât de stranie, încât el simți nevoia să-și lase brațele în jos și să-și strângă aripile pe spate.

— Ce e? o întrebă. Ce s-a întâmplat?

— Am... am uitat că ai zburat spre parc. Și de acolo înapoi.

Scoase un sunet care ar fi semănat cu un râset, dacă n-ar fi sunat atât de găuit.

— Ce prostie, nu? Cum de-am uitat așa ceva?

— Bănuiesc că te-ai obișnuit să mă vezi rănit, spuse el, în timp ce încerca să înțeleagă de ce, brusc, ea părea că se îndepărtează de el.

— Cum de ți s-a vindecat aripa?

— Cu ajutorul pământului, spuse el.

— Nu, nu acum. Când am venit aici, nu era ruptă. Durerea pe care o simțeai nu avea nicio legătură cu ea.

— A, nu. M-am vindecat de aseară. Durerea era provocată de rămășițele Întunericului și de răul pe care i l-a pricinuit trupului meu.

— Atunci, cum ți-ai vindecat aripa și brațul aseară?

Rephaim nu voia să-i răspundă. În timp ce Stevie Rae se uita la el cu o privire muștrătoare, el simți dorința de a o minți - de-ai spune că era vorba despre un miracol produs de nemurirea din sângele lui. Numai că nu putea s-o mintă. Nu voia s-o mintă.

— Am invocat puterile pe care le stăpânesc prin sângele părintelui meu. A trebuit s-o fac. Am auzit când mi-ai strigat numele.

Rephaim își dădu seama din privirea ei că înțelesese.

— Dar taurul a spus că ai căpătat puterea lui, nu pe cea a tatălui tău.

Rephaim încuviință.

— Mi-am dat seama că e vorba despre altceva. N-am știut de ce. Nici nu mi-am dat seama că Întunericul însuși mi-a împrumutat din puterea lui.

— Prin urmare, Întunericul te-a vindecat.

— Da, apoi pământul mi-a vindecat rănilor pricinuite de Întuneric.

— OK, perfect.

Se ridică brusc și își scutură jeansii.

— Acum te simți mai bine, iar eu trebuie să plec. După cum spuneam, cei din Casa Noptii sunt de-a dreptul îngroziți de prezența unui Imitator de Corbi în oraș, așa că mi-e greu să plec de acolo.

Trecu iute pe lângă el, iar el întinse mâna ca s-o apuce de încheietură.

Stevie Rae se feri de el.

Imediat, Rephaim lăsă să-i cadă mâna pe lângă corp și făcu un pas înapoi.

Se uită unul la celălalt.

— Tre' să plec, repetă ea.

— O să mai vii?

— Trebuie! Am promis! se răsti ea, iar Rephaim avu senzația că fusese palmuit.

— Te eliberez de promisiune! îi strigă și el drept răspuns, supărat că această femeiușcă îl tulbura în asemenea măsură.

— Nu ție ți-am promis, așa că nu mă poți elibera, spuse Stevie Rae, iar ochii ei avură o strălucire ciudată.

Apoi trecu pe lângă Rephaim, cu capul în pământ, pentru ca el să nu-i poată vedea fața.

— Să nu te întorci doar pentru că așa trebuie. Întoarce-te numai dacă vrei, strigă după ea.

Stevie Rae nu se opri și nici nu se întoarse să-l privească. Plecă pur și simplu.

Rephaim rămase acolo o bună bucată de vreme. Când, în sfârșit, zgomotul mașinii se pierdu în depărtare, se mișcă și el. Cu un strigăt de frustrare, Imitatorul de Corbi o luă la fugă, apoi se înalță spre cerul nopții, lovind vântul rece cu aripile lui uriașe și urcând tot mai sus, și mai sus, pentru a găsi curenții calzi meniți să-l ridice, să-l susțină și să-l poarte oriunde și pretutindeni.

Depart! Du-mă departe de locul ăsta!

Imitatorul o coti spre est, în direcția opusă celei în care plecase mașina lui Stevie Rae - departe de Tulsa și de haosul care pusese stăpânire pe el de când intrase ea în viața lui. Apoi, se strădui să-și alunge din minte orice alt gând în afară de bucuria familiară a cerului, și continuă să zboare.

Capitolul 19

Stark

— Mda, te ascult, Afrodita. Vrei să învăț pe dinafară poezia aia.

Stark vorbea cu ea în casca din elicopter, și tare și-ar fi dorit să știe cum se închide. N-avea niciun chef să o asculte cum debita prostii; nu avea chef să stea de vorbă nici cu Afrodita, nici cu nimeni altcineva. Mintea lui

era complet absorbită de revizuirea strategiei prin care avea să ajungă pe insulă împreună cu Zoey. Stark privi pe geamul elicopterului, în încercarea de a desluși, prin întuneric și ceață, insula Skye unde, după spusele Duantiei și a majorității membrilor înaltului Consiliu, avea să moară, fără îndoială, în următoarele cinci zile.

— Nu poezia aia, idiotule. Profeția aia. N-aș cere nimănui să memoreze o poezie. Metafore, comparații, aluzii, simboluri... ptu... ptu... îhh. Mi se zbârlește părul când mă gândesc la toate tâmpeniile alea. Nu că profeția ar fi mai strălucită, dar, din păcate, e importantă. Iar Stevie Rae are dreptate în legătură cu asta. Chiar pare a fi o hartă poetică extrem de confuză, spuse Afrodită.

— Sunt de acord cu Afrodită și cu Stevie Rae, zise Darius. Poeziile profetice ale Kramishei au mai îndrumat-o pe Zoey și altădată. S-ar putea ca și cea de-acum să facă același lucru.

Stark își luă privirea de la fereastră.

— Știu.

Se uită apoi de la Darius la Afrodită, după care la trupul aparent lipsit de viață al lui Zoey, prins în chingi pe o targă îngustă aflată între ei.

— Deja l-a găsit pe Kalona pe apă. Trebuie să-l purifice prin foc. Aerul trebuie să-i șoptească ceva ce spiritul deja cunoaște, iar dacă va continua să urmeze calea adevărului, se va elibera. Deja am memorat chestia aia afurisită. Nu-mi pasă dacă-i o poezie ori o profeție. Dacă există vreo șansă să o ajute, o să i-o duc lui Zoey.

Prin căști ajunse la toți trei vocea pilotului.

— Aterizez. Nu uitați, tot ce pot să fac e să vă las să ieșiți. Restul vă privește. Dar să știți că, dacă puneți piciorul pe insulă fără permisiunea lui Sgiach, veți muri.

— Am priceput chestia asta, mi-ați repetat-o de o sută de ori, fir-ar să fiți, mormăi Stark, fără să-i pese că femeia pilot îl privi încruntată peste umăr.

Apoi elicopterul ateriză, și Darius îl ajută să-i desfacă lui Zoey chingile. Stark sări apoi pe pământ. Darius și Afrodită i-o dădură cu grijă pe Zoey, iar el o luă în brațe, încercând să o apere de vântul rece și umed, întetît de elicele uriașe ale elicopterului. Darius și Afrodită veniră lângă el și se îndepărtară cu toții în grabă de aparatul de zbor, deși femeia care-i pilota nu exagerase. Abia dacă puseseră piciorul pe pământ de un minut, și elicopterul și decolă.

— Papă-lapte, spuse Stark.

— Își urmează instinctul, îl lămurii Darius, care privi înjur de parcă s-ar fi așteptat ca din ceață să apară vreo stafie.

— Mie-mi zici? Locul ăsta îți dă fiori, spuse Afrodită și se trase mai aproape de Darius, care o luă de mână, cu un aer posesiv.

Stark îi privi încruntat.

— Toate bune? Să nu-mi spuneți că v-ați molipsit de la vampirii ăia pesimiști.

Darius îl măsură cu privirea, apoi se uită la Afrodită înainte de a răspunde:

— Tu chiar nu simți chestia asta, nu?

— Simt frigul și umezeala. Mă simt ofțicat pentru că Zoey are probleme și nu am putut să o ajut, și mă simt enervat că mai e în jur de o oră până în zori și singurul adăpost pe care îl am la dispoziție e o colibă despre care vampirii au spus că se află la treizeci de minute de mers în direcția din care am venit. „Chestia” despre care vorbiți voi se referă la vreunul din lucrurile astea?

— Nu, răspunse Afrodită în locul lui Darius, deși războinicul clătina și el din cap. „Chestia” despre care vorbește Darius e o dorință puternică de a o lua la fugă. Și nu glumesc. Chiar acum.

— Vreau s-o iau pe Afrodită de aici. Să o duc cât mai departe de insula asta și să nu mă mai întorc niciodată, spuse Darius. Asta îmi dictează toate instinctele mele.

— Tu chiar nu simți asta? îl întrebă Afrodită pe Stark. Nu vrei s-o duci pe Zoey de aici?

— Nu.

— Cred că e un semn bun, spuse Darius. Îl ocolește avertizarea care, într-un fel, e inerentă acestui loc.

— Sau Stark e prea tăntălău ca să priceapă avertizarea, spuse Afrodită.

— În nota asta optimistă, să-i dăm drumul odată. Nu am timp de pierdut cu senzații ciudate, spuse Stark, apoi, cu Zoey în brațe, se îndreptă spre podul lung și îngust care se întindea între un afloriment al țărmlui scoțian și insulă. Era luminat de torțe, care abia se deslușeau prin amestecul acela de întuneric și ceață. Veniți? Sau o luați la fugă țipând ca niște domnișoare de pension?

— Venim cu tine, spuse Darius, care din câțiva pași uriași, îl ajunse din urmă.

— Mda, iar eu spuneam că îmi vine s-o rup la fugă. N-am zis nimic de țipat. Eu nu-s una din alea care se pun pe țipat, îi răspunse Afrodită.

Păreau amândoi destul de siguri pe ei, dar Stark nici nu ajunsese la jumătatea podului, când o auzi pe

Afrodita cum îi șoptea ceva lui Darius. Îi privi. Cu toată lumina slabă a torțelor, văzu cât de palizi deveniseră războinicul și profetesă lui. Stark se opri.

— Nu trebuie neapărat să mă însoțiți. Toți, până și Thanatos, au spus că, sub nicio formă, Sgiach n-o să vă lase să puneți piciorul pe insulă. Și chiar dacă se înșală și ați reuși, până la urmă, și dacă ați veni, nu prea aveți cum să mă ajutați. Eu singur trebuie să-mi dau seama cum să ajung la Zoey.

— Nu putem fi alături de tine cât timp te afli pe Tărâmul de Dincolo, spuse Darius.

— Așa că o să rămânem de pază, și n-ai cum să ne împiedici. Zoey o să fie tare ofticată pe mine când o să se întoarcă aici, spuse Afrodita arătând spre trupul lui Zoey, și o să afle că Darius și cu mine te-am lăsat să faci totul de unul singur. Știi și tu că are genul de mentalitate „toți pentru unul, unul pentru toți“. Vampirizele nu ar aduce trupa de molâi aici, și nu pot să zic că le învinuiesc, așa că Darius și cu mine o să preluăm ștafeta. Din nou. După cum spuneai, nu mai irosi timpul pe care și așa nu îl ai. Flutură mâna spre negura din fața lor. Mergi mai departe, eu nu o să iau în seamă valurile întunecate și învolburate care se sparg sub noi și faptul că sunt al naibii de sigură că podul ăsta o să se rupă cât de curând și o să ne arunce în apa asta nenorocită, unde monștrii marini o să ne tragă sub valurile alea negricioase și înspăimântătoare și o să ne sugă creierii.

— Chiar asta e senzația pe care ți-o dă locul ăsta? întrebă Stark, și încercă, fără succes, să-și ascundă zâmbetul.

— Da, netotule, exact așa.

Stark îl privi pe Darius, care încuviință și el din cap, pentru că, în loc să vorbească, alesese în mod evident să-și înțelezeze fălcile și să arunce priviri bănuitoare în jos, spre „valurile alea negricioase și înspăimântătoare”.

— Ha! Stark nu se mai osteni să-și ascundă zâmbetul. Eu nu văd decât apă și un pod. Mare păcat că vă bagă în sperieți așa de tare.

— Mișcă-te, spuse Afrodita. Asta înainte să uit că o ții în brațe pe Zoey și să te arunc de pe pod, ca s-o iau dup-aia la sănătoasa înapoi de unde am venit, împreună cu Darius. Cu sau fără țipete.

Rânjetul lui Stark dispăru după numai câțiva pași. N-avea nevoie de vreo formulă magică de tipul „dispari” ca să se trezească la realitate. A fost de-ajuns să simtă greutatea corpului mort al lui Zoey în brațele sale. N-ar trebui să mă iau de Afrodita. Trebuie să mă concentrez. Să mă gândesc la ce să le spun și, te rog, te implor Nyx, fă să am dreptate. Ajută-mă să spun ceea ce trebuie, ca să ajung pe insulă. Serios și hotărât, Stark îi conduse peste pod, apoi se opriră cu toții în fața unei arcade impunătoare, dintr-o piatră albă nespuse de frumoasă. Lumina torțelor scotea la iveală fire de argint în ceea ce Stark socoti a fi un tip de marmură rară, dând arcadei o scânteiere ademenitoare.

— Of, fir-ar, abia dacă pot să o privesc, spuse Afrodita, întorcându-și capul și ferindu-și privirea. Tocmai eu mă dau în vânt după chestiile strălucitoare.

— Face parte tot din vrajă, spuse Darius cu o voce aspră și încordată. E menită să îți provoace dezgust.

— Dezgust? zise Afrodita, apoi aruncă o privire spre arcadă, se înfioră și întoarse capul. Repulsie e un cuvânt mai potrivit.

— Asupra ta n-are niciun efect. Nu-i așa? îl întrebă Darius pe Stark.

Stark ridică din umeri.

— E impresionantă și în mod clar e scumpă, dar nu mă face să mă simt ciudat. Se apropie de marmură și examinează arcada. Păi, și unde e soneria sau ceva de genul ăsta? Cum chemăm pe cineva? E vreun telefon, sau strigăm, sau cum facem?

— Ha Gaelic akiv?

Vocea aceea masculină, fără trup, părea să vină chiar dinspre arcadă, de parcă aceasta ar fi fost o boltă vie. Stark scrută întunericul, uluit.

— Atunci vom folosi limba engleză, continuă vocea. Prezența voastră nedorită aici este de-ajuns pentru ca eu să-mi fac apariția.

— Trebuie să o văd pe Sgiach. E o chestiune de viață și de moarte, spuse Stark.

— Pe Sgiach nu o interesează zgâmbonii ăștia, chiar de-ar fi o chestiune de viață și moarte.

De data asta, vocea, mai limpede, părea a veni mai de aproape și avea un accent scoțian deosebit de pronunțat.

— Ce naiba-i ăla zgâmboi? șopti Afrodita.

— Ssst, o atenționă Stark, apoi spuse către vocea fără chip: Zoey nu e un copil. E o Mare Preoteasă și are nevoie de ajutor.

Din umbră își făcu apariția un bărbat. Purta un kilt în nuanțele pământului, dar diferit de cele pe care le văzuseră în drumul lor grăbit prin Highlands. Era făcut dintr-o bucată mai mare de material și nu arăta curat și

îngrijit. Vampirul ăsta nu purta o jachetă din tweed și o cămașă încrețită. Pieptul musculos și brațele îi erau goale, căci nu avea decât o vestă din piele cu ținte și apărători pentru antebrațe. La brâu îi strălucea mânerul unui pumnal. În afară de o fâșie de păr scurt care cobora din mijlocul capului, avea țeasta rasă. Într-una din urechi îi luceau două inele de aur. Lumina torței i se reflecta în brățara răsucită de aur, însemn de căpetenie, pe care o purta la una din încheieturi. În contrast cu trupul puternic, fața îi era brăzdată de riduri. Barba tăiată scurt era complet albă. Tatuajele de pe față reprezentau grifoni, ale căror gheare ajungeau până pe pomeți. Prima impresie generală pe care i-a dat-o lui Stark a fost cea a unui războinic în stare să treacă prin foc și să iasă nu numai neatins, ci și victorios.

— Fetița aia mărunță e o novice, nu o Mare Preoteasă, spuse el.

— Zoey se deosebește de celelalte novice, se grăbi să răspundă Stark, de teamă ca nu cumva individul acela care părea desprins din vremuri de mult apuse să nu se facă nevăzut într-o clipă. Până acum două zile, a purtat semnele de vampir, precum și alte semne care-i acopereau aproape tot corpul. Are afinități față de toate cele cinci elemente.

Ochii albaștri ai vampirului continuau să-l cântărească pe Stark, fără să arunce vreo privire spre Zoey, Darius sau Afrodita.

— Cu toate astea, azi nu văd decât o novice fără cunoștință.

— Acum două zile, sufletul ei a fost descompus în lupta cu un nemuritor căzut. În aceeași clipă, i-au dispărut și semnele.

— Atunci, are să se sfârșească.

Vampirul ridică mâna într-un gest de concediere și dădu să le întoarcă spatele.

— Nu! strigă Stark și făcu un pas înainte.

— Stad anis! porunci războinicul și, cu o viteză ireală, vampirul se răsuci și sări înainte, astfel că ajunse exact sub arcadă și îi blocă lui Stark înaintarea. Omule, ești prost, sau nebun de legat? Nu-ți e îngăduit să intri pe Eilean nan Sgiach, numită Insula Femeilor. De purcezi, viața ta ai s-o lași aici, făr' îndoială.

Aflat la doar câțiva centimetri de puternicul vampir, Stark nu se dădu în lături și îl privi drept în ochi.

— Nu sunt nici prost, nici nebun. Sunt războinicul lui Zoey, iar dacă eu cred că o pot apăra cel mai bine aducând-o pe insulă, atunci am dreptul să-mi duc Marea Preoteasă la Sgiach.

— Ai fost îndrumat greșit, războinicule, spuse vampirul cu o voce calmă, dar fermă. Sgiach și insula ei sunt o altă lume decât Înaltul tău Consiliu și legile lui. Eu nu mi-s Fiu al lui Erebus și mo banri, regina mea, nu-i în Italia. Războinic al unei Mari Preotese au ba, rănită au ba, nu ai drept să vii aci. Nu ai niciun drept aci.

Brusc, Stark se întoarse către Darius.

— Ține-o pe Zoey.

Îi dădu trupul neînsuflețit al Marii Preotease celui alt războinic, apoi se întoarse iar spre vampir. Stark ridică mâna, cu palma în sus, și, sub ochii vampirului care îl urmărea cu vădită curiozitate, își făcu o tăietură pe piept, cu unghia degetului mare.

— Nu cer să intru ca Fiu al lui Erebus; am părăsit Înaltul Consiliu. Regulile lor nu fac nici cât o ceapă degerată pentru mine. De fapt, fir-ar să fie, nici nu cer voie să intru! Prin dreptul moștenit de sângele meu, cer să o văd pe Sgiach. Am ceva să îi spun.

Vampirul continuă să-l privească pe Stark drept în ochi, însă nările i se dilată în timp ce adulmeca aerul.

— Cum te numești?

— Acum mi se spune Stark, dar cred că numele care te interesează e cel pe care îl purtam înainte de a fi însemnat - MacUallis.

— Rămâi aci, MacUallis.

Vampirul se făcu nevăzut în noapte.

Stark își șterse pe jeansi brațul care sângera și o luă înapoi pe Zoey de la Darius.

— N-am s-o las să moară, zise el, apoi inspiră adânc, închise ochii și se pregăti să treacă pe sub arcadă și să-l urmeze pe vampir, cu speranța că sângele strămoșilor săi muritori avea să-l protejeze.

Darius îl apucă de braț și îl împiedică să treacă pragul.

— Cred că vampirul a vrut să spună să aștepți aici, pentru că se întoarce.

Stark se opri și își mută privirea de la Darius la Afrodita, care își dădu ochii peste cap și spuse:

— Știi, va trebui să înveți, până la urmă, să ai răbdare și să te prinzi de unele chestii. Măiculiță, da' ai nițică răbdare. Războinicul ăla barbar ți-a spus să aștepți aici, nu să pleci. Asta pare să însemne că se întoarce.

Stark mârâi ceva și se îndepărtă puțin de jumătatea arcadei, deși se rezemă de latura ei exterioară și o echilibra pe Zoey, astfel încât să stea mai confortabil.

— Bine, o să aștept. Dar nu prea mult. Ori mă lasă să intru pe insula asta afurisită, ori nu. Oricum ar fi,

vreau să se termine odată.

— Ființa umană are dreptate.

Vocea femeii ieși din întunericul care înconjură insula.

— Trebuie să înveți ce-nseamnă răbdarea, tinere războinic.

Stark se îndreptă și se întoarse din nou cu fața spre insulă.

— Am numai două zile ca s-o salvez. Altfel, o să moară. Chiar acum nu prea am timp să învăț ce-nseamnă răbdarea.

Hohotul de râs al femeii îi zbârli lui Stark părul fin de pe brațe.

— Impetuos, arogant și impertinent, spuse ea. Îmi amintește de tine acum câteva veacuri, Seoras.

— Așa o fi, dar eu nicidecum n-am fost așa de june, se auzi glasul vampirului războinic.

Stark tocmai încerca să se abțină să nu le strige celor doi să i se arate din întuneric, când ei părăuă a prinde formă din ceață exact în fața lui, de cealaltă parte a arcadei, pe insulă. Vampirul cu figură primitivă era iar acolo, dar Stark abia dacă-i mai aruncă vreo privire. Toată atenția lui fu subjugată de femeie.

Era înaltă, cu umeri lați și un corp robust uimitor, dar totuși feminin. Avea riduri în colțul ochilor mari și frumoși, de un auriu amestecat cu verde, întocmai ca piatra de chihlimbar mare cât pumnul, care îi atârna la mijlocul colierului răsucit de la gât. În afară de o șuviță de păr roșcat, restul părului lung până la brâu era complet alb, deși ea nu părea bătrână. Nu părea însă nici tânără. Pe când o cerceta cu luare-aminte, Stark își dădu seama că îi amintea de Kalona, căruia nu-i puteai da o vârstă. Semnele ei erau uimitoare - săbii cu mânere și lame cu sculpturi complicate îi încadrau chipul cu trăsături puternice și senzuale. Stark își dădu seama că nimeni nu scosese nicio vorbă cât timp se holbase el, așa că își drese glasul, o strânse la piept pe Zoey și se înclină respectuos.

— Bucuros de întâlnire, Sgiach.

— De ce să-ți dau voie să vii pe insula mea? spuse ea, fără vreo altă introducere.

Stark trase adânc aer în piept și ridică bărbia, pentru a privi fix în ochii lui Sgiach, așa cum procedase înainte și față de războinicul ei.

— E dreptul meu din naștere. Sunt un MacUallis. Asta înseamnă că fac parte din clanul tău.

— Nu al ei, băiete. Al meu, îi spuse vampirul, schițând un zâmbet mai degrabă amenințător decât plăcut.

Luat pe nepregătite, Stark își îndreptă atenția spre războinic.

— Al tău? Fac parte din clanul tău? întrebă el prosteste.

— Țin minte că tu erai mai deștept în tinerețe, îi spuse Sgiach războinicului ei.

— Așa-i, zise vampirul și pufni cu dispreț. June au ba, aveam mai multă minte.

— Sunt destul de deștept încât să știu că descendența mea muritoare încă mă leagă de voi doi și de insula asta, răspunse Stark.

— Abia de-i fi ieșit din scutece, fecioraș, îi răspunse sarcastic războinicul. Te-oi pricepe mai degrabă la joacă de școler, iar aci pe insulă nici că vei găsi așa ceva.

În loc să-l enerveze, vorbele vampirului aprinseră parcă un beculeț în mintea lui Stark, căruia i se părea că are din nou în fața ochilor notițele lui Damien.

— Tocmai de-aia am dreptul să vin pe insulă, spuse Stark. Nu știu mai nimic despre ce trebuie să fac, ca războinic, pentru a o salva pe Zoey, dar vă pot spune că ea e mai mult decât o Mare Preoteasă. Înainte ca sufletul să i se descompună, era pe punctul de a se transforma în ceva ce vampirii n-au mai văzut niciodată. Gândurile continuau să i se îngrămădească în minte, și, în timp ce vorbea, băgă de seamă mirarea care se așternu pe fața lui Sgiach. Lucrurile se potrivoră bine, și instinctul îi spunea că se află pe drumul cel bun. Zoey era pe cale să devină Regină a Elementelor. Sunt războinicul ei - paznicul ei -, iar ea este Asul meu. Sunt aici ca să învăț cum să-mi apăr Asul. Nu despre asta e vorba? Nu pregătiți războinicii ca să-și apere Așii?

— Ei au încetat să mai vină la mine, spuse Sgiach.

Stark crezu că doar își imaginează tristețea din vocea ei, dar când războinicul ei se trase puțin mai aproape de regina lui, ca și când ar fi fost atât de atent la nevoile ei, încât trebuia să alunge chiar și cea mai ușoară undă de neplăcere, Stark primi confirmarea că afluase răspunsul și își adresă în gând mulțumiri zeiței lui, Nyx.

— Nu, nu am încetat să venim. Eu sunt aici, îi spuse Stark străvechii regine. Sunt războinic. Prin vene-mi curge sânge de MacUallis. Îți cer ajutorul ca să-mi pot apăra Asul. Te rog, Sgiach, lasă-mă să vin pe insulă. Învăță-mă cum să salvez viața reginei mele.

Sgiach ezită doar cât să schimbe o privire cu războinicul ei, apoi ridică mâna și spuse:

— Failte gu ant Eilean nan Sgiath... Bine ai venit pe insula lui Sgiach. Poți să intri.

— Maiestate! Vocea lui Darius îl întrerupse. Războinicul îngenunchease în fața arcadei, iar Afrodita rămăsese în picioare, la câțiva pași în spatele lui.

— Ai permisiunea să vorbești, războinicule, spuse Sgiach.

— Prin venele mele nu curge sângele danului, dar apăr și eu un As. De aceea, te rog și eu să îmi îngădui să vin pe insulă. Deși sunt de mult timp războinic, cred că aici am să găsesc multe lucruri pe care nu le știu și pe care le-aș învăța cu plăcere cât timp aș sta alături de fratele meu războinic, în misiunea lui de a o salva pe Zoey.

— Dar ea e o muritoare, nicidecum o Mare Preoteasă. Cum de-i ești jurat? întrebă războinicul vampir.

— Iertare, nu ți-am reținut numele. E Shawnus, cumva? zise Afrodita și păși lângă Darius, punându-și mâna pe umărul lui.

— Ei drace, e Seoras, oi fi și tu tare de ureche? silabisi războinicul.

Stark fu surprins să vadă cum buzele lui schițară un zâmbet vag când auzi tonul certăreț al Afroditei.

— OK, Seoras, zise ea imitându-i accentul cu o exactitate stranie. Nu sunt muritoare. Am fost o novice care avea viziuni. Apoi n-am mai fost novice. Și atunci, Nyx a hotărât să mă lase să-mi păstrez viziunile, pe care încă nu le prea înțeleg. Așa că acum sunt profetesa zeiței. Sper că, dincolo de tot stresul și durerile de ochi pe care mi le provoacă statutul asta de profetesa, asta înseamnă și că o să îmbătrânesc frumos, la fel ca regina ta. Afrodita se opri și înclină din cap către Sgiach, a cărei sprânceană se arcui, dar nu o trăsni pe loc, după cum se gândea Stark că ar merita. În fine, Darius îmi este războinic jurat. Dacă am înțeles bine aluzia, și așa sper să fie, căci nu prea le am cu metaforele, sunt și eu în felul meu un As. Așa că Darius își găsește locul în clanul vostru, cu sau fără legătura de sânge.

Lui Stark i se păru că îl aude pe Seoras bombănind: „Obraznică afurisită” chiar în timp ce Sgiach murmură: „Interesant”.

— Failte gu ant Eilean nan Sgiath, profetesa, cu-al tău războinic, spuse Sgiach.

Fără alte comentarii, Stark, ducând-o în brațe pe Zoey, urmat de Darius și de Afrodita, trecură pe sub arcada de marmură și pășiră pe Insula Femeilor.

Capitolul 20

Stark

Seoras îi conduse la un Range Rover negru care, fiind parcat după colț, nu se vedea din dreptul arcadei. Stark se opri în dreptul mașinii. Probabil că pe față i se citea mirarea, căci războinicul izbucni în râs și spuse:

— Te așteptai la o căruță ș-un ponei?

— Eu, una, sigur la asta mă așteptam, spuse Afrodita și se urcă în spate, lângă Darius. Măcar de data asta, tare mă bucur că m-am înșelat.

Seoras îi deschise portiera din față, iar Stark intră, ținând-o atent pe Zoey în brațe. Războinicul pusese deja mașina în mișcare, până să-și dea seama Stark că Sgiach nu mai era cu ei.

— Auzi, dar regina ta unde e? întrebă el.

— Sgiach n-are nevoie de mașină ca să-și străbată insula.

Pe când Stark se străduia să formuleze cumva următoarea întrebare, se auzi vocea Afroditei.

— Asta ce naiba mai înseamnă?

— Înseamnă că afinitatea lui Sgiach nu-i numa' cu elementele. Sgiach are o afinitate față de întreaga insulă. Stăpânește tot ce-i aci.

— Sfinte Sisoe! Vrei să spui că se poate teleporta, ca într-o versiune mai puțin idioată a serialului Star Trek? Nu că ar putea exista și ceva mai idiot decât Star Trek, zise Afrodita.

Stark începu să se gândească la o modalitate prin care ar putea să o strângă de gât fără ca Darius să-i sară în cap.

Numai că bătrânul războinic rămânea impasibil. Se mulțumea să ridice din umeri și să spună:

— E și asta o explicație la fel de bună ca oricare alta.

— Știi de Star Trek? se trezi Stark întrebând.

Încă o dată, războinicul ridică din umeri.

— Avem antenă satelit.

— Și internet? întrebă Afrodita, plină de speranță.

— Și internetograf, încuviință Seoras, cu o mină serioasă.

— Prin urmare, nu vă izolați de lumea din afară, spuse Stark.

Seoras îi aruncă o privire.

— Nu și când asta o ajută pe regină.

— Nu mă mir deloc. E regină. Îi place să facă cumpărături, de aici treaba cu internetul, spuse Afrodita.

— E regină. Îi place să cunoască mersul lumii, spuse războinicul pe un ton care oprea orice alte întrebări.

Călătoriră un timp în tăcere, până când Stark începu să fie îngrijorat de lumina care se zărea pe cer, în partea estică. Tocmai se pregătea să-i spună lui Seoras ce urma să pățească dacă la răsărit nu se afla undeva, înăuntru, la adăpost, când războinicul le arătă ceva în față, pe partea stângă a drumului îngust, și le spuse:

— Craobh - Dumbrava Sacră. Castelul se află de cealaltă parte, pe țarm.

Fermecat, Stark privi spre stânga la trunchiurile nefericite ale unor copaci, în aparență fusiforme, dar care susțineau o mare de verdeață. Reușea să zărească doar frânturi din ceea ce se afla în dumbravă - straturi de mușchi, petice de umbră și fragmente din acea marmură din care era construită arcada, și care păreau a fi pete de lumină strălucitoare. În fața tuturor, ca un far care atrage călătorii, se afla o siluetă care semăna cu doi copaci împlețiți într-unul singur. De crengile acestei formațiuni ciudate erau legate fâșii de pânză viu colorate, contrastând, dar întregind deopotrivă, în mod straniu, ramurile bătrâne și contorsionate.

Cu cât se uita mai mult la acea bizară imagine, cu atât Stark se simțea mai ciudat.

— N-am mai văzut niciodată așa un copac, și de ce sunt toate cârpele alea legate de el? întrebă el.

Seoras frână și opri în mijlocul drumului.

— Sunt un păducel și un scoruș, care cresc împreună ca să formeze un copac de agățat.

Când văzu că nu primește și altă explicație, Stark îi aruncă o privire muștrătoare și spuse:

— Un copac de agățat?

— Flăcăiaș, îți cam lipsește oleacă de educație, din păcate. Păducelu-i copacul dorințelor. Fiecare nod, la fiecare fâșie de pânză, e o dorință. Uneori îi vorba de dorința părinților pentru binele vreunui zgâmboi. Alteori, despre tovarăși care-și amintesc de cei trecuți în neființă. Da' cel mai adesea sunt despre dorințe ale iubiților, care-și leagă viețile alături și își doresc fericire unul altuia. Îs copaci crescuți de Bunii Oameni, rădăcini hrănite prin trecerea dorințelor lor de bine din lumea lor spre a noastră.

— Bunii Oameni?

Stark părea deja exasperat.

— Elfi - zâne, cum le spuneți voi. N-ai habar de unde vine vorba aia „să te legi cu cineva”?

— Ce romantic, spuse Afrodita, de data fără urmă de ironie.

— Așa-i, femeie, dacă-i romantic, atunci să știi că e musai să fie scoțian, spuse războinicul pe când demara și se îndepărta încet de copacul încărcat de dorințe.

Cu gândul la o dorință pe care să o lege împreună cu Zoey, Stark nu băgă de seamă castelul, până când Seoras nu opri din nou. Atunci ridică privirea, iar explozia de lumină reflectată de stânci și de apă îl orbi. Castelul se afla la câteva sute de metri de drumul principal, la capătul unei alei care, de fapt, nu era decât o cale pietruită, peste un câmp mlăștinos. Torțe, la fel ca cele care mărgineau podul de pe continent, luminau aleea, numai că aici erau de trei ori mai numeroase și arătau calea spre castel și precum zidurile uriașului edificiu.

Iar între torțe se aflau pari, groși cât brațul unui om. În vârful fiecăruia trona câte un cap - scalpat, cu gura strâmbată într-o grimasă, cu ochii scoși. Macabrele cranii părură la început că se mișcă, dar mai apoi Stark își dădu seama că nu era vorba decât despre părul lung și lipicios al fiecăruia scalp zbârcit, care plutea fantomatic în bătaia brizei reci.

— Ce scârbos, șopti Afrodita de pe bancheta din spate.

— Ghilotina, spuse Darius, cu voce joasă, încărcată de teamă și respect deopotrivă.

— Așa-i Sgiach, fu tot ce spuse Seoras, dar buzele îi schițară un zâmbet ce reflecta mândria din glasul lui.

Stark nu spuse nimic. În schimb, privirea îi era atrasă de la intrarea înspăimântătoare tot mai sus. Fortăreața lui Sgiach ora cocoțată tocmai pe marginea unei stânci care dădea spre ocean. Deși nu vedea decât partea castelului aflată pe pământ, lui Stark nu-i era greu să-și imagineze latura povârnită care se arăta lumii exterioare - o lume care niciodată nu avea să capete acces pe domeniul ei, chiar dacă vraja protectoare a reginei nu i-ar fi ținut suficient la distanță pe intruși. Castelul era construit din piatră cenușie, care alterna cu marmura albă, strălucitoare, aflată peste tot pe insulă. În fața ușilor duble, din lemn gros, se afla o arcadă impunătoare, deschisă spre intrarea îngustă, ca o punte, a castelului.

Când coborî din Range Rover, Stark auzi un sunet care-l făcu să ridice privirea și mai sus. Luminat de un cerc de torțe, un steag flutura pe turnul cel mai înalt al castelului. Se unduia în bătaia brizei tăioase și reci, dar Stark văzu limpede silueta clară a unui taur negru vânjos, pe al cărui corp muscular era desenată imaginea unei zeițe, ori poate a unei regine.

Apoi ușile castelului se deschiseră, și războinicii, bărbați și femei deopotrivă, ieșiră, traversară puntea și alergară cu toții spre ei. Instinctiv, Stark făcu un pas înapoi, în timp ce Darius veni lângă el și își luă poziția de

apărare.

— Nu căutați necazul acolo unde nu-i e locul, spuse Seoras făcând cu mâna lui bătătorită un gest împăciuitoare. Vor numa' s-o salute cum se cuvine pe regina voastră.

Războinicii, îmbrăcați cu toții la fel ca Seoras, indiferent că erau bărbați ori femei, înaintau iute spre Stark, dar nu în mod amenințător. Veneau în coloană, doi câte doi, și purtau între ei o targă de piele.

— Flăcăiaș, așa-i tradiția și așa-i respectul arătat unuia dintre noi când e doborât. E de datoria clanului să îl aducă, sau să o aducă înapoi, acasă la Tir Na Nog, tărâmul tinereții veșnice, spuse Seoras. Nici când n-om lăsa în urmă pe vreunul dintre ai noștri.

Stark ezită. Îl privi drept în ochi pe războinic și spuse:

— Nu cred că pot să-i dau drumul.

— Bine, spuse cu blândețe Seoras și dădu din cap înțelegător. N-o fi nevoie. Poți să iei poziția de căpetenie. Clanul o să facă restul.

Cum Stark rămânea pe loc, neclintit, Seoras înaintă spre el și întinse brațele. N-avea să-i dea drumul lui Zoey; nu credea că e în stare să îndure așa ceva. Apoi Stark zări scânteierea torsadei aurii de căpetenie, la încheietura lui Seoras. Torsada a fost cea care a stârnit ceva înlăuntrul lui. Cu o tresărire de uimire, Stark își dădu seama că avea încredere în Seoras, iar când o trecu pe Zoey în brațele lui, știu că nu o abandona, ci o împărțea cu cineva.

Seoras se întoarse și o așeză cu grijă pe Zoey pe targă. Războinicii, câte șase de fiecare parte, își plecară capetele în semn de respect. Apoi căpetenia lor, o femeie înaltă, cu păr negru, așezată în partea din față a tării, i se adresă lui Stark:

— Războinicule, locul meu îți aparține.

Cu gesturi instinctive, Stark se îndreptă spre targă, iar când femeia se dădu la o parte, el apucă mânerul uzat. Seoras o porni înaintea lor. Îl urmau toți deodată, Stark și ceilalți războinici, și o duseră pe Zoey, asemenea unei regine căzute, în castelul lui Sgiach.

Stark

Interiorul castelului le oferi o surpriză de proporții, mai ales după ce văzuseră „decorațiile” înfiorătoare din exterior. În cel mai bun caz, Stark se aștepta să fie un castel de războinici - masculin și spartan în înfățișare, cam undeva între o temniță și un vestiar. Se înșela amarnic.

Înăuntru, castelul era uluitor. Podeaua era din marmură șlefuită, albă cu irizații argintii. Pereții de piatră erau acoperiți cu tapiserii viu colorate care înfățișau diverse scene, de la peisaje pitorești de pe insulă, la scene de bătălie, pe cât de sângerase, pe atât de frumoase. Trecură prin holul de intrare, străbătură un culoar lung și ajunseră la o imensă scară de piatră, dublă, unde Seoras opri cu un gest coloana.

— Nu poți să fii Paznic al Asului dacă nu poți să iei o hotărâre. Așa că, ce alegi, flăcăiaș? Voiești să-și duci regina sus și să ai un răgaz de odihnă și pregătire, au voiești să-ncepi numaidecât căutarea?

Stark nu ezită.

— N-am timp de odihnă, iar începutul pregătirii a fost atunci când Zoey mi-a acceptat jurământul de războinic. Hotărârea mea e să încep chiar acum căutarea.

Seoras încuviință ușor din cap.

— Prea bine, atunci vom porcece spre încăperea Fianna Foi.

Războinicul se întoarse cu spatele la scări și merse mai departe pe culoar. Stark și ceilalți îl urmau îndeaproape, ducând-o cu ei pe Zoey.

Spre exasperarea lui Stark, Afrodita iuți pasul și, când ajunse aproape lângă el, întrebă:

— Seoras, la ce anume te referi când vorbești despre căutarea pe care trebuie s-o faci Stark?

Seoras îi răspunse fără să se obosească să-i arunce măcar vreo privire peste umăr:

— Nu mă bâlbâi, femeie, am numit însărcinarea lui căutare, și asta e.

Afrodita pufni cu dispreț.

— Taci din gură, îi șopti Stark.

Ca de obicei, Afrodita nu-l luă în seamă.

— Mda, cuvântul l-am prins. Da' nu prea știu exact ce vrea să spună.

Seoras ajunse în dreptul unor uși duble, boltite. Lui Stark i se păru că ar fi fost nevoie de o întreagă armată ca să le deschidă, dar războinicul nu făcu altceva decât să rostească, cu o voce joasă și blândă:

— Asul meu, paznicul tău cere permisiunea să intre.

Cu un sunet ca o șoaptă de îndrăgostit, ușile se deschiseră singure, iar Seoras îi conduse în cea mai uluitoare încăpere pe care o văzuse vreodată Stark.

Sgiach era așezată pe un tron de marmură albă, aflat pe un podium cu trei trepte, în mijlocul uriașei încăperi. Era un tron incredibil, sculptat de sus până jos cu modele complicate ce păreau să spună o poveste sau să înfățișeze o scenă. Însă vitraliul din spatele lui Sgiach și a podiumului ei lăsa deja să se vadă lumina zorilor, iar Stark înlemni brusc în dreptul razelor invadatoare, astfel că întreaga coloană se opri, și privirile curioase ale tuturor războinicilor se ațintiră asupra lui. Își mijeia ochii în fața luminii și încerca să gândească în ciuda cetei care-i învăluia mintea în ceasurile dimineții, moment în care Afrodită păși înainte, făcu o plecăciune rapidă către Sgiach, apoi îi spuse lui Seoras:

— Stark e vampir cu semilună roșie. E diferit de voi. Ia foc dacă stă în lumină.

— Acoperiți ferestrele, porunci Seoras.

Războinicii îi îndeplîniră imediat porunca, desfășurând niște draperii de mătase roșie, pe care Stark nu le observase mai devreme.

Ochii lui Stark se obișnuiră imediat cu întunericul care învăluia încăperea, așa că, înainte ca mai mulți războinici să aprindă torțele de pe pereți și candelabrele, văzu limpede cum Seoras urcă treptele podiumului și se postează la locul lui în stânga tronului reginei sale. Rămase acolo cu o încredere care era aproape palpabilă. Stark știa că nimic pe lumea asta, și poate nici din cealaltă, nu avea cum să treacă de Seoras pentru a-i face rău reginei lui și, preț de o clipă, se simți cuprins de o invidie cumplită. Asta vreau! O vreau înapoi pe Zoey, ca să fiu sigur că nimic nu o să-i facă rău din nou! Sgiach ridică mâna și mângâie scurt, dar complice, antebrațul războinicului ei. Regina nu-și ridică privirea spre Seoras, însă Stark îl privi. Acesta o privea cu o expresie pe care Stark o pricepu numaidecât. Nu-i doar un paznic. Este paznicul suprem. Și o iubește.

— Aproiați-vă. Depuneți-o pe tânăra regină în fața mea.

Sgiach își însoți vorbele cu un gest al mâinii.

Coloana avansă și așeză cu grijă targa pe care era întinsă Zoey la picioarele reginei, pe podeaua de marmură.

— Nu suporti lumina soarelui. Ce altceva te mai deosebește de ceilalți? spuse Sgiach, pe când se aprindea și ultima torță, iar încăperea se înveșmânta în strălucirea gălbuie și caldă a flăcărilor.

Războinicii dispărură în colțurile mai întunecate ale camerei. Stark rămase în fața reginei și a paznicului ei și îi răspunse repede, fără ocolișuri și formule introductive inutile.

— De obicei, dorm în timpul zilei. Nu sunt chiar în apele mele cât timp soarele e pe cer. Poftesc mai mult la sânge decât vampirii obișnuți. Nu pot intra neinvitat într-o casă particulară. S-ar putea să mai fie și alte diferențe, dar cum nu sunt vampir cu semilună roșie de prea mult timp, deocamdată doar pe astea le-am descoperit.

— E adevărat că ai murit și apoi ai reînviat? întrebă regina.

— Da.

Stark rostise iute cuvântul, în speranța că ea nu-i va mai pune și alte întrebări legate de acel subiect.

— Curios... murmură Sgiach.

— Sufletul reginei tale a fost descompus în timpul zilei? De-asta s-a-ntâmplat că n-ai reușit să o aperi? întrebă Seoras.

Stark simți că întrebarea războinicului îi străpunsese inima, dar îl privi drept în ochi și mărturisi adevărul.

— Nu. Nu era ziuă. Nu din cauza asta am eșuat. Am eșuat pentru că am făcut o greșală.

— Sunt sigură că membrele Înaltului Consiliu, precum și vampirii din Casa Noptii, de care aparții, ți-au explicat că un suflet descompus reprezintă o condamnare la moarte pentru o Mare Preoteasă și, adesea, și pentru războinicul ei. De ce crezi că venirea ta aici ar schimba cu ceva acest fapt cert? întrebă Sgiach.

— Pentru că, așa cum am spus deja, Zoey nu e doar o Mare Preoteasă. E diferită. E mai mult de-atât. Iar eu nu vreau să fiu doar războinic, ci și paznicul ei.

— Atunci ai fi gata să mori pentru ea.

Războinicul nu pusese o întrebare, dar Stark încuviință totuși din cap.

— Da, aș muri pentru ea.

— Știe însă că dacă ar face asta, n-ar avea cum să o ajuti pe Zoey să se reîntoarcă în trupul ei, spuse Afrodită, care veni lângă el, împreună cu Darius. Căci au și încercat alți războinici și niciunul nu a reușit.

— Vrea să se folosească de tauri și de vechea cale a războinicului ca să găsească intrarea spre Tărâmul de Dincolo și, în același timp, să rămână în viață, spuse Darius.

Seoras râse, deloc amuzat însă.

— Doar nu crezi c-oi putea pătrunde pe Tărâmul de Dincolo alergând după mituri și zvonuri.

— Deasupra castelului vostru flutură steagul taurului negru spuse Stark.

— Te referi la țara, la vechi simboluri de mult uitate, la fel ca insula mea, răspuse Sgiach.

— Noi ne-am amintit de insula ta, îi răspuse Stark.

— Iar taurii nu sunt chiar uitați în Tulsa, adăugă Afrodita Și-au făcut amândoi apariția acolo azi-noapte.

În încăperea se așternu tăcerea, iar pe fața lui Sgiach se citea consternarea. Expresia amenințătoare a războinicului ei arăta că acesta e pregătit pentru orice.

— Povestește-ne, spuse Seoras.

Repede și cu surprinzător de puțin sarcasm, Afrodita le spuse cum Thanatos le vorbise despre tauri, cum de aici Stevie Rae invocase ajutorul taurului greșit, timp în care Damien și ceilalți puști se documentaseră, și așa ajunseseră să descopere legătura de sânge a lui Stark cu paznicii și cu insula lui Sgiach.

— Spune-mi exact ce a prezis taurul alb, spuse Sgiach.

— Războinicul trebuie să-și cerceteze sângele pentru a găsi puntea către Insula Femeilor, apoi trebuie să se înfrângă pe sine însuși pentru a intra în arenă. Numai recunoscându-l pe unul în fața celuilalt va putea să ajungă la Preoteasa lui. După ce ajunge la ea, nu lui, ci ei îi aparține alegerea de a se reîntoarce, recită Stark.

Sgiach își ridică privirea spre războinicul ei.

— Taurul i-a arătat calea spre Tărâmul de Dincolo.

— Așa-i, da' numa' calea, încuviință Seoras. Restul de el depinde.

— Explicați-mi! izbucni Stark, nemaiputând să-și stăpânească frustrarea. Ce naiba trebuie să fac pentru a intra odată pe Tărâmul de Dincolo?

— Un războinic nu poate ajunge viu pe lumea cealaltă spuse Sgiach. Numai Marile Preotese au această abilitate și, de fapt, nu multe dintre ele pot să capete acces spre acel tărâm.

— Știi asta, rosti Stark printre dinți. Dar, după cum ai spus, taurii mă lasă să intru.

— Nu, îl corectă Seoras. Ți-au permis să afli calea spre Tărâmul de Dincolo, nu intrarea. Nu-i chip să intri vreodată ca războinic.

— Dar sunt războinic! Atunci cum intru? Ce înseamnă pasajul ăla despre înfrângerea de sine?

— Aici intervine vechea religie. Cu mult timp în urmă, vampirii masculi o puteau sluji pe zeiță sau pe zei și altfel decât ca războinici, spuse Sgiach.

— Unii dintre noi eram șamani, zise Seoras.

— Bun, prin urmare, trebuie să fiu și șaman? întrebă Stark, complet derutat.

— Nu cunosc decât un războinic care a devenit și șaman.

Pentru a da înțeles cuvintelor ei, Sgiach atinse brațul lui Seoras.

— Ești și una, și alta, spuse Afrodita, entuziasmată. Spune-i atunci lui Stark cum se face! Cum poate deveni șaman, fiind în același timp războinic.

Bătrânul războinic ridică din sprâncene și schiță un zâmbet sardonice în colțul gurii.

— Aaa, e chiar simplu. Războinicul din tine trebuie să moară ca să se nască șamanul.

— Grozav. Oricum ar fi, trebuie să mor, spuse Stark.

— Pesemne că așa-i, aprobă Seoras.

În mintea lui, Stark aproape că o auzi pe Zoey exclamând: Ah, fir-ar să fie!

Capitolul 21

Stevie Rae

Stevie Rae știa că o să aibă parte de scandal la întoarcerea la școală, dar nu-și imagina că însăși Lenobia avea să o aștepte în parcare.

— Ascultă, aveam nevoie să fiu puțin singură. După cum vezi, sunt bine și...

— La buletinul de seară au dat o știre despre o spargere în apartamentele Tribune Lofts. Patru persoane au fost ucise. Le-au fost spintecate gâttelejurile și trupurile le-au fost parțial golite de sânge. Singurul motiv pentru care poliția nu ne-a acuzat e declarația mai multor martori care jură că au văzut un grup de adolescenți muritori. Cu ochi roșii.

Stevie Rae înghiți gustul respingător de fier pe care-l simțea pe gât.

— Țăstia-s novicii cu semiluni roșii pe care i-am lăsat la gară. S-au jucat cu mințile acelor martori, dar niciunul dintre ei nu e încă Transformat, așa că nu au capacitatea de a-și șterge toate urmele.

— N-au putut să șteargă din mintea muritorilor ochii ăia arzători, spuse Lenobia, cu o încuviințare din cap.

Stevie Rae ieșise din mașină și se îndrepta acum spre școală.

— Dragon nu s-a dus după ei, nu?

— Nu. L-am ținut ocupat cu grupe mici de novici. Deja a început să îi învețe mișcări de autoapărare, în eventualitatea în care va mai fi vreun atac al Imitatorului de Corbi.

— Lenobia, sunt convinsă că cel din parc a fost o întâmplare. Și pun pariu că acum e deja la kilometri distanță de Tulsa.

Lenobia respinse ideea cu un gest al mâinii.

— Un Imitator de Corbi e deja de ajuns, dar fie că-i singur, ori cu un cârd întreg, Dragon o să-l găsească și o să-l distrugă. Însă, dacă nu cumva îi ațâță Neferet și Kalona, nu cred că trebuie să ne facem griji că o să atace școala. Sunt mult mai îngrijorată din cauza derbedeilor de novici cu semiluni roșii.

— Și eu, zise Stevie Rae, care de-abia aștepta să schimbe subiectul. La știri au spus că oamenii au fost doar parțial goliți de sânge?

Lenobia încuviință.

— Da, iar gădejurile le-au fost sfârtecate - nu tăiate sau mușcate și apoi golite de sânge, așa cum am proceda noi ca să ne hrănim.

— Ei nu se hrănesc. Se joacă. Le place să terorizeze oamenii. Le provoacă o plăcere imensă.

— Asta reprezintă într-adevăr o abatere extrem de gravă de la regulile lui Nyx, spuse Lenobia repede, cu o voce încărcată de mânie. Cei din care ne hrănim trebuie să simtă aceeași plăcere ca noi. De aceea ne-a oferit zeița capacitatea de a experimenta împreună cu ființele umane o senzație așa de puternică. Noi nu-i brutalizăm și nu-i torturăm. Îi respectăm - îi facem soții noștri. Înalțul Consiliu a dispus chiar să fie alungați vampirii care își folosesc necorespunzător puterea pe care o au asupra ființelor umane.

— Nu le-ai spus celor din Înalțul Consiliu despre novicii roșii, nu?

— N-aș face așa ceva fără să mă consult cu tine mai întâi. Ești Marea lor Preoteasă. Însă trebuie să înțelegi că acțiunile lor au făcut ca ei să nu mai poată fi ignorați de noi, ceilalți.

— Știu, dar tot vreau să mă ocup eu de ei.

— De data asta, nu singură, spuse Lenobia.

— Aici ai dreptate. Ce au făcut azi îmi arată cât de periculoși sunt.

— Să-l chem pe Dragon?

— Nu. Mă duc singură, și am de gând să le dau un ultimatum - ori își bagă mințile-n cap, ori își iau picioarele la spinare -, dar dacă iau cu mine străini, nu am nicio șansă să-i fac să abandoneze Întunericul și să mă urmeze.

Apoi, Stevie Rae realizează ce spusese și se opri brusc, de parcă s-ar fi dat cu capul de un stâlp.

— Mărită zeiță, asta e! N-aveam cum să-mi dau seama înainte de a da ochii cu taurii, dar acum înțeleg. Lenobia, ceea ce pune stăpânire pe noi după ce murim, apoi înviem și suntem plini de răutate, de poftă de sânge, și toate celelalte, ține de Întuneric. Asta înseamnă că nu-i ceva nou. Trebuie să fie tot atât de vechi precum credința despre războinici și tauri. În ce mi s-a întâmplat mie și celorlalți copii e mâna lui Neferet. Privi drept în ochii profei de echitație și citi în ei teama pe care o simțea și ea. Are legătură cu Întunericul. Acum nu mai încap nicio îndoială.

— Mă tem că de mult nu mai încap nicio îndoială în privința asta, spuse Lenobia.

— Dar cum naiba a aflat Neferet de Întuneric? Veacuri de-a rândul vampirii au venerat-o pe Nyx.

— Dacă o zeităte nu mai este venerată nu înseamnă că ea a încetat să mai existe. Forțele binelui și ale răului sunt angrenate într-un dans atemporal, indiferent de capriciile muritorilor sau de moda vremii.

— Dar Nyx este zeița absolută.

— Nyx este zeița noastră. Doar nu crezi că, într-o lume complexă ca cea în care trăim, există doar o singură zeităte.

Stevie Rae oftă.

— Dacă pui problema în felul ăsta, trebuie să-ți dau dreptate, da' tare mi-aș dori să nu existe decât o variantă de alegere pentru rău.

— În cazul ăsta, ar fi o singură variantă și pentru bine. Nu uita, trebuie întotdeauna să existe un echilibru.

Câtva timp merseră în tăcere, apoi Lenobia spuse:

— O să-i iei cu tine pe novicii cu semiluni roșii, ca să-i înfrunți pe derbedeii ăia?

— Îhî.

— Când?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Ți-au rămas trei ore și un pic până la apus, spuse Lenobia.

— Ei, o să le pun o întrebare simplă, la care pot răspunde cu da sau nu. N-o să ia prea mult timp.

— Și dacă zic nu?

— Dacă zic nu, o să am grijă să nu mai poată folosi tunelurile de la gară pe post de ascunzătoare, și să fie despărțiți. Luându-i pe fiecare în parte, nu cred că sunt toți răi. Stevie Rae ezită, apoi adăugă: Nu vreau să-i omor. Simt că, dacă aș face-o, aș lăsa răul să câștige. Și nu vreau să mai fiu niciodată atinsă de Întuneric.

Îi veni în minte o imagine a lui Rephaim, cu aripile larg desfăcute, pe deplin refăcut și puternic.

Lenobia încuviință.

— Înțeleg. Nu sunt de acord cu tine, Stevie Rae, dar înțeleg. Cu toate astea, planul tău e bun. Dacă îi scoți din ascunzătoare și îi obligi să se împrăștie, cei rămași vor fi preocupați să supraviețuiască și nu vor mai avea timp să se „joace” cu muritorii.

— OK, atunci să ne despărțim și să anunțăm că am nevoie ca toți novicii cu semiluni roșii să se strângă în parcare la Hummer. Eu mă duc spre dormitoare.

— Iar eu mă duc la vestiar și la cantină. De fapt, în timp ce veneam să te întâlnesc, am văzut-o pe Kramisha, care mergea spre cantină. O să mă duc la ea mai întâi. Ea știe întotdeauna unde sunt toți ceilalți.

Stevie Rae încuviință din cap, iar Lenobia se îndepărtă, și o lăsă singură, în drum spre dormitoare. Singură și cu timp de gândire. Trebuia să se hotărăscă ce dracu' avea să-i spună proastei de Nicole și grupului ei de novici asasini. Numai că nu și-l putea scoate din minte pe Rephaim.

Să-l părăsească fusese unul dintre cele mai dificile lucruri din viața ei.

Atunci, de ce o făcuse?

— Pentru că s-a vindecat, spuse ea cu voce tare, apoi închise gura și privi în jur cu un aer vinovat. Din fericire, nu se afla nimeni prin preajmă. Cu toate astea, se abținu să mai spună și altceva, pe când în minte se tot îngrămădeau fel de fel de gânduri.

OK, Rephaim era teafăr acum. Și ce? Chiar își imaginase că el avea să rămână pentru totdeauna neputincios?

Nu! Nu vreau să fie neputincios! Gândul îi răsări imediat în minte, plin de adevăr. Dar nu se punea problema doar că el era refăcut. Mai era și faptul că Întunericul îl vindecase - îl făcuse să pară...

Stevie Rae își întrerupse gândurile, pentru că nu voia să-și ducă ideea mai departe. Nu voia să recunoască, nici măcar în sinea ei, cum i se arătase Rephaim, când stătuse în fața ei, în lumina lunii, puternic și teafăr.

Își răsucea nervoasă pe deget o buclă blondă. Oricum, erau Impregnați. Asta presupunea ca ea să-l vadă într-un anumit fel.

Numai că Afrodita nu avusese asupra ei același efect pe care începea să-li aibă Rephaim.

— Logic, doar nu sunt lesbiană! mormăi ea, apoi închise iar gura, căci vorbele îi scăpaseră fără să vrea.

Lui Stevie Rae îi plăcuse cum arăta Rephaim. Era puternic și frumos și, pentru o clipă, ea zărise frumusețea dinlăuntru, iar Rephaim nu mai păruse un monstru. Fusese uluitor, și fusese al ei.

Se opri brusc. Și toate astea numai din cauza afurisitului de taur negru! Cum altfel? Înainte de a-și face apariția, o întrebase pe Stevie Rae: Pot alunga Întunericul, dar dacă o fac, vei avea de plătit o datorie Luminii, iar această datorie va presupune ca tu să fii pe veci legată de natura omenească existentă în interiorul acelei creaturi pe care m-ai chemat să o salvez. Ea răspunsese fără să ezite: Da! Voi plăti acest preț. Așa că afurisitul de taur o străfulgerase cu o chestie aiurită de-a Luminii, care provocase o schimbare în adâncul ei.

Dar oare așa să fi fost? Stevie Rae își tot răsucea bucla, în timp ce se gândea. Nu - lucrurile se schimbaseră între ea și Rephaim încă dinainte de apariția taurului negru. Asta se întâmplase când Rephaim înfruntase Întunericul pentru ea și luase asupra lui durerea pe care o datora taurului alb.

Rephaim spusese că ea îi aparține.

Astăzi, Stevie Rae și dăduse seama că avusese dreptate, iar asta o speria mai rău dec 穰 絜 tunericul 絜 suși.

Stevie Rae

— OK, suntem toți?

Dădură cu toții din cap, iar Dallas spuse de lângă ea:

— Îhî, toată lumea-i aici.

— Ticăloșii ăia de copii i-au omorât pe oamenii din Tribune Lofts, nu-i așa? întrebă Kramisha.

— Mda, răspunse Stevie Rae. Așa cred.

— Asta-i nasol, spuse Kramisha. Nasol de tot.

— Nu poți să-i lași așa să omoare oameni, spuse Dallas. Nici măcar nu erau boschetari.

Stevie Rae oftă lung.

— Dallas, de câte ori să-ți spun că nu contează despre cine e vorba - nu se face să omori pe nimeni.

— Scuze. Știu că ai dreptate, dar uneori vremurile de dinainte îmi revin în minte și mai uit chestia asta.

Vremurile de dinainte... cuvintele păreau să capete ecou în jurul lor. Stevie Rae știa exact la ce se referea Dallas: Înainte ca natura ei omenească să fie salvată prin sacrificiul Afroдитеi, iar ei să aibă posibilitatea de a alege între bine și rău. Își amintea și ea de acele vremuri, dar, pe măsură ce se îndepărta de trecutul întunecat, lui Stevie Rae îi era din ce în ce mai ușor să și-l scoată din minte. În timp ce îl analiza pe Dallas, se întreba dacă era altfel pentru el - pentru ceilalți copii care încă nu fuseseră Transformați, pentru că Dallas făcea încă destul de des mici greșeli, ca cea de adineauri.

— Stevie Rae, toate bune? întrebă Dallas, vădit stânjenit de privirea ei.

— Mda, toate bune. Mă gândeam doar. OK, uitați care-i treaba: eu mă duc înapoi la tunelurile de sub gară, tunelurile noastre, și le mai dau puștilor ăloră o șansă să se dea pe brazdă. Dacă acceptă, rămân și reîncep școala luni, odată cu noi. Dacă nu, vor trebui să se descurce singuri, într-un loc al lor, căci noi o să ne recâștigăm tunelurile, iar ei n-o să mai aibă ce căuta acolo.

Kramisha rânji.

— O să locuim iar în tuneluri!

ホ h spuse Stevie Rae, iar c 穂 d auzi uralele コ i strig 縹 ele de în sf 穩コ it! care r 縱 unau 絜 jurul ei, コ tiu c luase o hot 縹穩 e bun ホ nc nu am vorbit cu Lenobia despre asta, da' nu cred s fie vreo problem dac noi o s tot facem drumuri 絜 tre gar コ i Casa Nop™ii. Trebuie s fim sub p 縹穂 t コ i, cu toate c 縹 i place コ coala asta, nu prea mai seam 縹 a c 縹 in pentru noi. Tunelurile 絜 s da.

— Eu sunt de partea ta, puștoaico, spuse Dallas. Da' tre' să lămurim chiar acu' un lucru. Nu te mai duci la puștii ăia de una singură. Vin cu tine.

— Și eu, spuse Kramisha. Nu-mi pasă ce poveste le-ai îndrugat altora, io știu că a fost mâna puștilor ăloră afurisiți, când aproape te-ai prăjit pe acoperiș.

— Mda, am discutat cu toții despre asta, interveni musculosul de Johnny B. Nu o mai lăsăm pe Marea noastră Preoteasă să se mai descurce singură cu porcăria asta.

— Oricâtă putere ai avea să le tragi la toți o chelfăneală cu ajutorul pământului, spuse Dallas.

— Nu mă duc singură. De-aia v-am și chemat pe toți aici. O să ne recâștigăm împreună tunelurile, iar dacă-i vorba de tras vreo chelfăneală cuiva, o s-o facem tot împreună, spuse Stevie Rae. Așa că, Johnny B, tu o să conduci Hummerul. Îi aruncă cheile, iar băiatul solid rânji și le prinse din zbor. Ia-i cu tine pe Ant, Shanoncompton, Montoya, Elliott, Sophie, Geraty și Venus. Eu îi iau pe Dallas și Kramisha în Broscuța lui Z. Veniți după mine - mergem în parcare subterană a gării.

— Sună bine, da' cum o să fim siguri că dăm de puștii ăia roșii? Știi bine că tunelurile alea sunt un adevărat furnicar, spuse puștii pipiriu poreclit Ant, făcându-i pe toți să chicotească.

— Asta mă întrebam și io, vorbi Kramisha. Am o idee, dacă pot să zic.

— Păi tocmai de-aia v-am adunat pe toți, pen' că am nevoie de ajutorul vostru, spuse Stevie Rae.

— Îhî, păi uite ce idee am: puștii ăia au încercat deja o dată să te omoare, așa-i?

Stevie Rae se gândi că n-are cum să se ascundă de novici, așa că dădu din cap aprobator.

— Da, așa e.

— Deci m-am gândit că dac'au încercat și n-au reușit prima oară, ar vrea să mai încerce o dată, nu?

— Probabil.

— Ce-ar face dac-ar ști că ești iar în tuneluri?

— Ar veni după mine, spuse Stevie Rae.

— Atunci folosește pământul ca să-i anunți că ești iar acolo. Poți s-o faci, nu?

Stevie Rae clipi, surprinsă.

— Până acum nu m-am gândit la asta, da' pun pariu că pot.

— Ești un geniu, Kramisha! exclamă Dallas.

— Absolut! spuse Stevie Rae. Atunci, ia stați așa, lăsați-mă să încerc ceva.

Din parcare se îndreptă repede spre cea mai apropiată latură a școlii. Se aflau acolo doi stejari bătrâni, o bancă din fier forjat și o fântână arteziană înconjurată de un rond de pansele galbene și roșii, acum înghețate. Sub ochii novicilor ei, îngenunche pe pământ, în fața stejarului cel mai mare. Lăsă capul în jos și se concentră.

— Vino la mine, pământule, șopti ea.

În jurul genunchilor ei, pământul se încălzi imediat, iar ea simți mireasma florilor de câmp și a ierbii înalte și unduitoare, își apăsă palmele pe pământul pe care îl iubea atât de mult și se lăsă în voia comuniunii desăvârșite cu elementul ei. Când se simți încălzită și cuprinsă de forța naturii, spuse:

— Da! Te cunosc; simt că sunt în interiorul tău și că tu ești în interiorul meu. Îți cer ajutorul. Te rog să iei o fărâmă din magia asta, din forța impresionantă a uniunii noastre și s-o duci în tunelul principal de sub gară. Fă să pară că așa fi acolo, astfel încât toți cei care s-ar odihni în interiorul tău să o știe.

Stevie Rae închise ochii și își imaginează cum un flux strălucitor de energie verde iese din corpul ei, străbate pământul și se revarsă în tunel, exact lângă vechea ei cameră din gară. Apoi spuse:

— Îți mulțumesc, pământule. Îți mulțumesc că ești elementul meu. Acum te poți retrage.

Când reveni printre novici, o priveau toți cu ochii cât cepele.

— Ce e? întrebă ea.

— A fost uluitor, spuse Dallas, cu glasul plin de înfiorare.

— Îhî, erai toată verde și strălucitoare, zise și Kramisha. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

— A fost tare de tot, spuse Johnny B, iar toți ceilalți puști aprobau și îi zâmbeau.

Stevie Rae le zâmbi și se simți ca o Mare Preoteasă, în adevăratul sens al cuvântului.

— Sunt aproape sigură că a mers, spuse ea.

— Crezi? întrebă Dallas.

— Da, încuviință ea, apoi schimbară o privire care o făcu să simtă fluturași în stomac. Trebuie să-și alunge gândurile alea și să se concentreze, apoi spuse: Ăăă, bine, hai să rezolvăm chestia asta.

Puștii se împărțiră în cele două mașini, iar Dallas o luă pe Stevie Rae pe după umeri. Îl lăsă să o tragă aproape de el.

— Sunt mândru de tine, puștoaico.

— Mersi, îi răspunse ea, apoi îl apucă de mijloc și își îndesă mâna în buzunarul lui de la spate.

— Mă bucur că de data asta ne iei și pe noi cu tine.

— E cel mai bine așa, spuse ea. Și-apoi, împreună suntem mai puternici decât separat.

Când ajunseră lângă Buburuză, el se opri și o luă în brațe. Se aplecă și șopti, cu buzele aproape lipite de ale ei:

— Așa e, puștoaico. Împreună suntem mai puternici. Apoi o sărută cu un elan posesiv care o luă prin surprindere pe Stevie Rae. Înainte de a-și da seama ce face, ea îi răspunse la sărut - și își dădu seama că îi place felul în care o face să se simtă corpul lui puternic, familiar și absolut normal.

— Ce-ar fi să vă luați o cameră? le strigă Kramisha, în timp ce se așeza pe bancheta din spate a Broscuței.

Stevie Rae chicoti, ușor amețită, mai ales când îi trecu prin minte: Trezește-te - pe celălalt nici măcar nu poți să-l săruți.

Fără tragere de inimă, Dallas îi dădu drumul, ca să meargă de cealaltă parte a mașinii, unde se afla scaunul șoferului, îi aruncă o privire pe deasupra capotei și spuse încet:

— Sună bine ideea cu camera.

Stevie Rae simți că îi iau foc obrazii și chicoti din nou. Intră în mașină, împreună cu Dallas. Din spate, Kramisha mormăi:

— Dallas, am auzit când ai spus că-ți convine ideea cu camera. Tot ce am de zis e că mai bine nu v-ați mai gândi la prostii, ci la nemernicii ăia de copii care sfășie gâturile oamenilor.

— Eu am vorbit de o cameră, nu de prostii, zise Dallas, și rânji la Kramisha.

— Iar eu pot face mai multe lucruri în același timp, adăugă Stevie Rae și chicoti iar.

— Mă rog. Hai să mergem. Am un sentiment ciudat în legătură cu toată chestia asta, spuse Kramisha.

Stevie Rae deveni deodată serioasă și îi aruncă o privire Kramishei în oglinda retrovizoare, în timp ce ieșea din parcare.

— Un sentiment ciudat? Ai mai scris vreo altă poezie, în afară de cele pe care mi le-ai arătat deja?

— Nu. Și nu vorbesc de puștii ăia afurisiți.

Stevie Rae se încrunță spre imaginea din oglindă a Kramishei.

— Da' despre ce altceva să vorbești? întrebă Dallas.

Kramisha o privi lung pe Stevie Rae, înainte de a da un răspuns.

— Despre nimic. Încep să devin paranoică, asta-i tot. Și nu ajută deloc când voi doi stați lipiți unul de altul ca ventuzele, în loc să fiți atenți la ce avem de făcut.

— Sunt atentă la ce avem de făcut, spuse Stevie Rae, apoi își luă ochii de la Kramisha și se concentră asupra drumului.

— Da, nu uita, iubita mea e Mare Preoteasă, iar ele chiar că se pot ocupa de mai multe chestii în același timp.

— Ha! pufni cu dispreț Kramisha.

Drumul până la gară a fost scurt și tăcut. Prezența Kramishei pe bancheta din spate era apăsătoare pentru

Stevie Rae. Știe despre Rephaim. Gândul își făcu loc în mintea ei, dar îl alungă numaidecât. Kramisha nu știa despre Rephaim. Știa doar că mai era vorba de un alt tip. Nimeni nu știe despre Rephaim.

În afară de novicii cu semiluni roșii.

Panica o făcu să simtă un nod în stomac. Dar dacă Nicole sau alt puști avea să le spună novicilor ei despre Rephaim? Stevie Rae își imaginează scena. Nicole avea să fie plină de ură și cruzime. Iar puștii ei, complet șocați și înspăimântați... Nu le-ar veni să creadă că ea...

Avu deodată o revelație care aproape că o făcu să scoată o exclamație de uimire. Stevie Rae găsisse răspunsul la problema ei. Novicii ei nu ar crede că a fost Impregnată de un Imitator de Corbi. Niciodată. Pur și simplu, o să nege totul. Nu există nicio dovadă. Bun, poate că sângele ei avea un miros ciudat, dar deja explicase de ce. Întunericul se hrănise din ea - asta sigur că o făcea să aibă un miros ciudat. Kramisha crezuse explicația asta, la fel și Lenobia. O vor crede și ceilalți puști. Va fi vorba de cuvântul ei, cel al unei Mari Preotese, împotriva unui grup de copii care o luaseră pe căi greșite și care încercaseră să o omoare.

Dar dacă vreunii dintre ei hotărâu în seara asta să aleagă binele și să rămână aici, împreună cu ceilalți?

Atunci vor trebui să-și țină gura, altfel nu rămân, a fost gândul sumbru care i-a trecut prin minte lui Stevie Rae pe când oprea în parcare de la gară și își chema novicii lângă ea.

— OK, intrăm. Nu cumva să-i subestimați, spuse Stevie Rae.

Fără vreun cuvânt, Dallas veni în dreapta ei, iar Johnny B în stânga. Ceilalți copii îi urmară îndeaproape când dădură la o parte așa-zisul grătar de siguranță, care cedă imediat și le lăsă drum deschis către subsolul gării abandonate din Hilsa.

Arăta cam la fel ca înainte, când locuiseră acolo. Era poate ceva mai murdar, dar, în general, rămăsese tot un loc rece și lipsit de lumină. Merseră spre intrarea din spate, de unde tunelurile se desfăceau sub ei spre adâncimi și mai întunecate.

— Vezi? o întrebă Dallas.

— Sigur că da, însă o să aprind torțele de pe perete imediat cum găsesc un chibrit, ca să puteți vedea și voi.

— Am eu o brichetă, zise Kramisha, și se apucă să scoțoească prin geanta ei uriașă.

— Kramisha, nu-mi spune că fumezi, zise Stevie Rae când luă bricheta.

— Nu, nu fumez. E o prostie. Da' cred că tre' să fii pregătit pentru orice. Iar o brichetă poa' să fie de folos uneori - ca în clipa asta.

Stevie Rae începu să coboare pe scara de metal, însă Dallas o apucă de braț și o opri.

— Nu, cobor eu primul. Nu pe mine vor să mă omoare.

— Eh, n-ai de unde știi, replică Stevie Rae, dar îl lăsă să coboare pe scară înaintea ei, urmată imediat de Johnny B. Stați puțin! Îi lăsă să aștepte în dreptul scării și se duse, sigură pe ea, spre prima dintre lămpile vechi cu kerosen pe care le atârname, împreună cu ceilalți, de șine vechi prinse în cuie pe pereții curbați ai tunelului. Aprinse lampa și se întoarse către novici afișând un zâmbet larg: Așa. Acum e mai bine, nu?

— Bravo, puștoaico, zise Dallas și îi zâmbi larg. Apoi ezită și întoarse capul într-o parte. Ai auzit?

Stevie Rae se uită la Johnny B, care clătină din cap în timp ce o ajuta pe Kramisha să coboare scara.

— Ce să aud, Dallas? întrebă Stevie Rae.

Dallas apăsă cu palma în zidul de beton al tunelului.

— Asta! exclamă el, părând de-a dreptul vrăjtit.

— Dallas, n-are nicio logică ce zici, îi spuse Kramisha.

Băiatul le aruncă o privire peste umăr și zise:

— Nu sunt sigur, dar cred că aud bâzâitul cablurilor electrice.

— Ciudat, spuse Kramisha.

— Păi, tu întotdeauna ai fost tare la chestii electrice și treburi d-astea de-ale bărbaților, spuse Stevie Rae.

— Mda, da' n-a fost niciodată ca acum. Pe bune, aud energia electrică trecând prin cablurile pe care le-am conectat aici, dedesubt.

— Poate că ai un fel de afinitate, și poate până acu' nu ți-ai dat seama, pentru că tot timpul ai fost aici, dedesubt, și părea ceva normal, spuse Stevie Rae.

— Da' energia electrică nu vine de la zeiță. Cum să aibă așa o afinitate? spuse Kramisha în timp ce îl privea cu suspiciune pe Dallas.

— De ce n-ar putea fi de la Nyx? întrebă Stevie Rae. La drept vorbind, am văzut ciudățeni mai mari decât afinitatea unui novice față de energia electrică. Aăă, de exemplu, faptul că un taur alb întruchipează întunericul.

— Aici ai dreptate, aprobă Kramisha.

— Prin urmare, chiar așa putea avea o afinitate?

Dallas părea uluit.

— Cum să nu, băiete, îi spuse Stevie Rae.

— Dacă e așa, atunci vezi să te folosești de ea, spuse Johnny B, pe când le ajuta să coboare pe Shannoncompton și pe Venus.

— Să mă folosesc de ea? Cum adică? întrebă Dallas.

— Păi, din bâzâitul pe care-l auzi, poți să spui dacă nesuferiții ăia de novici cu semiluni roșii au folosit recent energia electrică aici? întrebă Kramisha.

— Să văd.

Dallas se întoarse spre perete, își lipi mâinile pe beton și închise ochii. Peste câteva clipe îi deschise iar, trase aer în piept surprins, apoi privirea i se îndreptă spre Stevie Rae.

— Da, novicii au folosit energia electrică. De fapt, o fac chiar acum. Sunt în bucătărie.

— Atunci într-acolo ne îndreptăm, spuse Stevie Rae.

Capitolul 22

Stevie Rae

— Ei, asta chiar că mă scoate din sărite.

Stevie Rae dădu cu piciorul în altă sticlă de Dr. Pepper, la un litru, care zăcea pe jos în tunel.

— Sunt afurisiți și neglijenți, îi dădu dreptate Kramisha.

— Doamne! Dacă mă fac să mă murdăresc, o să mă înfurii rău de tot, spuse Venus.

— Tu să te murdărești? Fato, ai văzut ce au făcut în camera mea? mârâi Kramisha.

— Cred c-ar trebui să ne concentrăm, spuse Dallas.

Își trecu mâna de-a lungul peretelui de beton. Cu cât se apropiau mai mult de bucătărie, cu atât devenea mai neliniștit.

— Dallas are dreptate, spuse Stevie Rae. Mai întâi, tre' să-i dăm afară de-aici, apoi o să ne ocupăm și de reamenajări.

— Afrodita încă mai are un card de fidelitate la Pier One și Pottery Bam, îi spuse Kramisha lui Venus.

Venus păru extrem de ușurată.

— Ei, asta o să rezolve harababura de-aici.

— Venus, o să ai nevoie de mult mai mult decât de un card de fidelitate ca să scapi de harababura în care te-ai băgat. Vocea batjocoritoare se auzi de undeva din întunecimea tunelului din fața lor. Uitați-vă la voi - sunteți cu toții îmblânziți și plictisitori. Și chiar când mă gândeam că aveți ceva potențial...

Venus se opri, la fel ca Stevie Rae și restul novicilor ei.

— Pe mine mă faci îmblânzită și plictisitoare? Hohotul de râs al lui Venus răsună la fel de batjocoritor ca vocea lui Nicole. Să înțeleg că, după tine, să fii cool înseamnă să sfârteci gâtleurile oamenilor. Mai lasă-mă! Nu poate fi nimic plăcut în asta.

— Hei, nu zice nu până n-ai încercat, spuse Nicole și dădu la o parte pătura care acoperea intrarea în bucătărie.

Lumina lămpilor din interior îi defineau silueta în cadrul ușii. Părea mai suplă și mai puternică decât și-o amintea Stevie Rae. Puțin mai în spate stăteau Starr și Kurtis, iar în urma lor se aflau cel puțin doisprezece novici cu semiluni roșii, care le aruncau priviri malițioase.

Stevie Rae făcu un pas în față. Ochii răi și stacojii ai lui Nicole se îndreptară de la Venus la ea.

— A, te-ai întors să ne mai jucăm puțin? întrebă Nicole.

— Nu mă joc cu tine, Nicole. Iar tu ai terminat cu „joaca” asta cu oamenii din jur, schițând în aer ghilimele.

— Nu ne spui tu ce să facem! Izbucni Nicole.

În spatele ei, Starr și Kurtis își dezveliră dinții și scoaseră niște sunete care semănau mai degrabă cu niște mârâituri decât cu râsete. Novicii din bucătărie se foiau neliniștiți.

De-abia atunci îl zări Stevie Rae. Atârna aproape de tavan, deasupra novicilor răzvrățiți, ca o mare de negură unduitoare ce părea să se adune și să capete forma unei stafii plăsmuite numai din întuneric.

Întunericul...

Stevie Rae înghiți în sec, ca să-și alunge gustul amar al fricii, și se strădui s-o fixeze pe Nicole cu privirea. Știa ce are de făcut. Trebuia să termine acum cu toată povestea asta, înainte ca Întunericul să pună și mai mult stăpânire pe ei.

În loc să-i răspundă lui Nicole, Stevie Rae trase adânc aer în piept și spuse:

— Pământule, vino la mine!

Când simți că pământul de sub picioarele ei și pereții curbați ai tunelului încep să se încălzească, își îndreptă din nou atenția asupra lui Nicole.

— Ca de obicei, ai înțeles pe dos, Nicole. Nu o să vă spun ce să faceți, zise Stevie Rae cu o voce calmă și înțeleaptă.

Din privirea uluită a lui Nicole înțelese că probabil începea că capete aura verzuie care o înconjurase și în Casa Noptii, și ridică mâna ca să atragă și mai mult energia aceea vibrantă și atât de puternică a elementului ei.

— O să vă las să alegeți, iar pe urmă veți suporta consecințele alegerii voastre. Așa cum trebuie s-o facem cu toții.

— Ce ziceți de alegerea de a vă cărăbăni fundurile fricoase de-aici înapoi, în Casa Noptii, laolaltă cu toți ceilalți mototoli care își spun vampiri, zise Nicole.

— Știi bine că eu nu sunt fricos, spuse Dallas, care veni mai aproape de Stevie Rae.

— Nici eu, mormăi Johnny B, din spatele lui Dallas.

— Nicole, niciodată nu te-am plăcut foarte mult. Întotdeauna mi s-a părut că suferi de prostie cronică. Acum sunt sigură că diagnosticul era corect, spuse Kramisha, care se apropie și ea și se așează de cealaltă parte a lui Stevie Rae. Nu-mi place nici felul în care îi vorbești Marii noastre Preotese.

— Kramisha, nu mai pot eu de ce-ți place ție sau nu. Iar ea nu-i Marea mea Preoteasă! strigă Nicole, împroșcând salivă.

— Ce scârbos, spuse Venus. Cred că ar trebui să te mai gândești la toata chestia asta cu novicii răi. Te urâțește, în mai toate privințele.

— Puterea nu e niciodată un lucru urât, iar eu am putere, spuse Nicole.

Fără să se mai uite în sus, Stevie Rae știe că Întunericul care se prelingea din tavanul bucătăriei devenea tot mai dens.

— OK, ajunge! E clar că nu știți să vă purtați frumos, așa că n-am de ales. Uite ce opțiuni aveți - și fiecare dintre voi va trebui să aleagă pentru sine. Stevie Rae privi în spatele lui Nicole, unde întâlni fiecare pereche de ochi roșii, în speranța arzătoare că va putea să convingă măcar un novice. Puteți alege Lumina. Dacă o faceți, asta înseamnă că alegeți binele și calea zeiței și puteți rămâne aici împreună cu noi. O să ne reluăm cursurile în Casa Noptii, dar o să locuim aici, în tunelurile noastre, unde suntem înconjurați de pământ și ne simțim în largul nostru. Sau puteți să rămâneți în continuare de partea Întunericului. Stevie Rae observă tresărirea ușoară a lui Nicole, când îi rosti numele. Mda, știu totul despre povestea asta cu Întunericul. Și pot să vă spun că faceți o greșală fatală dacă vă încurcați cu el, în orice fel. Dar dacă asta este alegerea voastră, atunci va trebui să plecați de aici, singuri, și să nu vă mai întoarceți.

— Nu ne poți obliga! strigă Kurtis, din spatele lui Nicole.

— Ba pot, spuse Stevie Rae, apoi ridică brațele și își încleștă pumnii, care deveniră fosforescenți. Și n-am să fiu singură. Lenobia le va spune celor din Înaltul Consiliu despre voi. Veți primi interdicția oficială pentru toate Casele Noptii din lume.

— Hei, Nicole, după cum spunea și Venus mai devreme, nu prea pari în apele tale. Cum te simți? întrebă brusc Kramisha, apoi ridică glasul și li se adresa puștilor din spatele lui Nicole: Câți dintre voi tușesc și se simt ca naiba? De mult n-a mai trecut vreun vampir pe aici, nu-i așa?

— Sfinte, cum de-am uitat chestia asta? îi spuse Stevie Rae Kramishei, apoi își îndreptă atenția spre puștii din bucătărie și le vorbi, fără să o bage în seamă pe Nicole: Prin urmare, câți dintre voi vor să moară? Din nou.

— Se pare că și novici roșii sunt tot niște simpli novici, până la urmă, spuse Dallas.

— Mda, puteți muri dacă vă aflați în preajma vampirilor, spuse Johnny B.

— E sigur însă că o să muriți dacă nu sunteți în preajma lor, completă Kramisha, pe un ton ușor arogant. Da' precis că știți toate astea, din moment ce ați murit deja o dată. Mai vreți o tură?

— Așa că tre' să vă hotărâți cu toții, spuse Stevie Rae, cu pumnii fosforescenți încă ridicați.

— În orice caz, nu te alegem pe tine drept Mare Preoteasă! scuipe Nicole printre dinți. Niciunul din voi n-ar face asta dacă ar ști adevărul despre ea. Cu un zâmbet perfid, spuse cuvintele de care Stevie Rae se temea cel mai mult. Nu v-a zis, pun pariu, că a salvat un Imitator de Corbi, nu-i așa?

— Minci, spuse Stevie Rae, privind-o drept în ochi pe Nicole.

— De unde știi că e un Imitator de Corbi în Tulsa? întrebă Dallas.

Nicole pufni cu dispreț.

— A fost aici. Era învăluit în mirosul dragei voastre Marii Preotese, pentru că ea i-a salvat viața. Cu ajutorul lui am prins-o pe acoperiș. A urcat acolo ca să-l salveze din nou.

— Astea-s numai tâmpenii! strigă Dallas și își apăsă palmele pe peretele de ciment.

Stevie Rae simți cum o străbate un val de electricitate statică.

— Ei, da' știu că i-ai dus bine de nas, spuse Nicole pe un ton batjocoritor.

— Gata. M-am săturat de voi, spuse Stevie Rae. E timpul să luați o hotărâre. Acum. Lumină sau Întuneric, ce alegeți?

— Am ales deja.

Mâna lui Nicole alunecă sub cămașa ei lălâie, de unde scoase la iveală un pistol cu țeavă scurtă, pe care îl îndreptă exact spre capul lui Stevie Rae.

Marea Preoteasă trăi o clipă de groază, apoi auzi zgomotul mai multor pistoale armate, iar privirea ei uluită se îndreptă de la arma lui Nicole către cele două, pe care Kurtis și Starr le ațintiseră spre Dallas și Kramisha.

Asta chiar că o înfurie pe Stevie Rae și, de aici înainte, totul se derulă cu repeziciune.

— Pământule, protejează-i! strigă Stevie Rae.

Își desfăcu larg brațele și își descleștă pumnii, imaginându-și cum forța pământului îi înconjoară, ca o crisalidă. Aerul din jurul ei se înveșmântă într-o lumină pală, verde ca mușchiul de pământ. Iar când apăru bariera, Stevie Rae văzu cum Întunericul cel uleios care atârna din tavan fremătă, apoi dispăru complet.

— Ah, nu. Pe naiba, strigă Dallas. Să nu îndrepti spre mine chestia aia! Închise ochii și se concentrează, apoi apăsă pereții tunelului cu ambele mâini. Se auzi o pâraitură. Kurtis urlă și scăpă pistolul din mână. În aceeași clipă, Nicole țipă - un sunet sălbatic, primitiv, care semăna mai degrabă cu mugetul unui animal înfuriat decât cu vocea unei novice - apoi apăsă pe trăgaci.

Împușcăturile erau asurzitoare. Sunetul reverberă iar și iar, până când Stevie Rae pierdu șirul împușcăturilor în avalanșa de sunete, fum și senzații.

Stevie Rae nu auzi țipetele novicilor răzvrățiți când gloanțele ricoșară în bariera de pământ și intrară în corpurile lor, însă văzu cum se prăbuși Starr și cum o pată roșie îi înflori la tâmplă. Alți doi copii cu ochi roșii căzură secerăți.

Se dezlănțui infernul. Novicii teferi din bucătărie se împingeau, se înghionteau și se cățarau unii peste ceilalți, luptându-se să ajung la pasajul strâmt care ducea spre clădirea principală a gării, aflată deasupra.

Nicole nu se mișcase. Încă mai ținea pistolul golit și acționa trăgaciul cu o privire sălbatică, atunci când Stevie Rae strigă:

— Nu! Ai făcut destule!

Mănată de un instinct aflat în alianță perfectă cu pământul, Stevie Rae bătu din palmele ei strălucitoare. Cu un sunet sfâșietor, o groapă se căscă în capătul îndepărtat al bucătăriei, acolo unde până atunci fusese peretele curbat al tunelului.

— Plecați și să nu vă mai întoarceți niciodată!

Ca o zeiță răzbunătoare, Stevie Rae aruncă pământ spre Nicole, Kurtis și ceilalți care rămăseseră cu ei, și trimise un val de energie, care străbătu bucătăria. Fură cu toții ridicăți și azvârliți în tunelul nou creat. În timp ce Nicole îi arunca blesteme, Stevie Rae îi făcu liniștită cu mâna. Cu o voce amplificată de elementul ei, spuse:

— Du-i de aici și închide tunelul în urma lor. Dacă nu pleacă, îngroapă-i de vii.

Ultima imagine pe care a mai surprins-o Stevie Rae a fost cea a lui Nicole țipând la Kurtis spunându-i să-și miște mai repede fundul.

Apoi tunelul se închise și se așternu tăcerea.

— Veniți, spuse Stevie Rae.

Fără să stea să se gândească peste ce avea să dea, intră în bucătărie și dădu imediat cu ochii de trupurile însângerate lăsate de Nicole în urma ei. Erau cinci. Trei, printre care și Starr, fuseseră atinși de împușcăturile deviate ale lui Nicole. Ceilalți doi fuseseră călcați în picioare.

— Toți sunt morți.

Stevie Rae se gândi ce ciudat era că avea vocea așa de calmă.

— Johnny B, Elliott, Montoya și cu mine o să scăpăm de ei, spuse Dallas, zăbovind o clipă să o strângă ușor de umăr.

— Trebuie să vin și eu, îi spuse Stevie Rae. O să deschid pământul și o să-i îngrop, însă nu aici. Nu vreau să rămână aici, unde o să locuim noi.

— OK, cum crezi tu că-i mai bine, spuse el și îi mângâie ușor fața.

— Uite. Înfășurați-i în saciiăștia de dormit.

Kramisha își făcu loc printre dărâmăturile și cadavrele din bucătărie, se îndreptă spre debara și își umplu brațele cu saci de dormit.

— Mulțam, Kramisha, îi spuse Stevie Rae, apoi luă pe rând sacii din mâinile ei și le desfăcu fermoarele. Atenția îi fu atrasă de un zgomot care venea dinspre intrare, unde se aflau Venus, Sophie și Shannoncompton,

toate albe ca varul. Sophie scâncea ușor, dar din ochi nu i se prelingea nicio lacrimă. Duceți-vă la Hummer, le spuse Stevie Rae. Așteptați-ne acolo. Ne-ntoarcem la școală. N-o să rămânem aici în noaptea asta. Bine?

Cele trei fete dădură din cap, apoi se luară de mână și dispărură în tunel.

— Cre' c-o să le trebuiască ceva consiliere, îi spuse Kramisha.

Stevie Rae îi aruncă o privire pe deasupra unui sac de dormit.

— Ție nu?

— Nu. Pe vremuri am lucrat ca voluntar la Urgență, la St. John. Am văzut tot felul de nebunii acolo.

Dorindu-și să fi avut și ea parte de o asemenea experiență, Stevie Rae strânse din buze și încercă să nu se mai gândească la nimic atunci când îi puneau în saci pe cei cinci copii morți. Apoi, o luă pe urma băieților care icneau din pricina greutății cărate, spre ieșirea din clădirea principală a gării. În tăcere, o lăsară să-i conducă printr-o zonă întunecată și pustie de lângă șinele de tren. Stevie Rae îngenunche și își lipi palmele de pământ.

— Te rog, deschide-te și lasă-i pe acești copii să se întoarcă la tine.

Pământul fremătă, ca pielea unui animal, apoi se desfăcu și formă o crăpătură adâncă și îngustă.

— Dați-le drumul înăuntru, le spuse ea băieților, care îi urmară ordinul, serioși și tăcuți. Când dispăru și ultimul corp, Stevie Rae spuse: Nyx, știi că acești copii au făcut o alegere greșită, dar nu cred că a fost vina lor. Sunt novicii mei, iar ca Mare Preoteasă, te rog să fii blândă cu ei și să le dai voie să-și găsească liniștea pe care n-au aflat-o aici. Acoperă-i, te rog, șopti ea, fluturând brațul. La fel ca novicii de lângă Stevie Rae, pământul îi ascultă porunca.

Când se ridică, lui Stevie Rae i se păru că are o sută de ani. Dallas încercă să o atingă iar, dar ea spuse în timp ce pornea înapoi spre gară:

— Dallas, vrei să arunci o privire prin jur împreună cu Johnny B, să te asiguri că toți copiii ăia care au ieșit din gară au înțeles că nu mai au ce căuta aici? Eu o să fiu în bucătărie. Ne vedem acolo, OK?

— Las' pe noi, puștoaico, spuse Dallas și se îndepărtă în goană, împreună cu Johnny B.

— Voi, restul, vă puteți duce la Hummer, spuse ea.

Fără să rostească o vorbă, copiii o luară în jos pe scările care duceau la parcare subterană.

Stevie Rae străbătu încet gara și coborî spre bucătăria plină de sânge. Kramisha se afla încă acolo. Dăduse peste o cutie plină cu pungă de gunoi uriașe, în care îndesa acum resturi, bombănind. Stevie Rae nu spuse nimic. Luă un alt sac și i se alătură. După ce strânseseră în sac aproape toate resturile, Stevie Rae spuse:

— Bine, poți pleca acum. O să fac niște trucuri de-ale pământului ca să scap de tot sângele ăsta.

Kramisha se uită la podeaua plină de sânge închegat.

— Nici măcar nu s-a absorbit.

— Mda, știu. Rezolv eu.

Kramisha o privi drept în ochi.

— Ascultă, știi că ești Mare Preoteasă, da' trebuie să bagi la cap că nu poți rezolva chiar totul.

— Eu cred că o bună Mare Preoteasă vrea să rezolve totul.

— Eu cred că o bună Mare Preoteasă nu trebuie să fie prea aspră cu ea însăși din cauza unor lucruri pe care nu le poate controla.

— Ai fi o Mare Preoteasă bună, Kramisha.

Kramisha pufni cu dispreț.

— Am deja o slujbă. Nu-ncerca să-mi dai de lucru. De-abia mă descurc și cu poeziile astea.

Stevie Rae zâmbi, deși, în mod ciudat, își simțea fața întepenită.

— Știi bine că numai Nyx poate hotărî așa ceva.

— Mda, păi, io și cu Nyx o să trebuiască să avem o discuție serioasă. Ne vedem afară. Încă bombănind, Kramisha o porni de-a lungul tunelului și o lăsă singură pe Stevie Rae.

— Pământule, te rog, vino din nou la mine, spuse ea, cu spatele la intrarea în bucătărie. Când simți căldura cum se adună dedesubt și în jurul ei, Stevie Rae întinse mâinile, cu palmele îndreptate spre podeaua însângerată.

— Ca toate cele vii, și sângele se întoarce până la urmă la tine. Te rog, usucă sângele acestor copii, care nu ar fi trebuit să moară.

Asemenea unui uriaș burete de pământ, podeaua bucătăriei deveni poroasă și, chiar sub ochii lui Stevie Rae, absorbi pata stacojie. Când totul dispăru, Stevie Rae simți că îi tremură genunchii și se lăsă să cadă pe podeaua proaspăt curățată, începu să plângă.

Așa o găsi Dallas. Cu capul plecat, cu fața în mâini, își plângea vina, tristețea și durerea din suflet. Nu-l auzi când intră în bucătărie. Îi simți doar brațele care o cuprinseseră, după ce se așezase lângă ea și începuse să-i mângâie părul și să o strângă, legănând-o ca pe un copil mic.

Curând hohotele i se transformară în sughituri, apoi și acestea încetară, până la urmă. Stevie Rae își șterse fața cu mâneca și își puse capul pe umărul lui.

— Ceilalți așteaptă afară. Tre' să plecăm, spuse ea, deși îi era greu să se miște.

— Nu, mai putem sta. I-am trimis pe toți înapoi cu Hummerul. Le-am spus că venim și noi în Broscuța lui Z.

— Și pe Kramisha?

— Și pe ea. Deși s-a plâns că trebuie să stea în poala lui Johnny B.

Stevie Rae constată cu surprindere că-i vine să râdă.

— Pun pariu că el nu s-a plâns.

— Nooo. Cred că se plac.

— Crezi?

Se lăsă pe spate ca să-l poată privi în ochi.

El îi zâmbi.

— Îhî. Încep să mă prind când două persoane se plac.

— A, daaa? Cine, de exemplu?

— Tu și cu mine, puștoaico.

Dallas se aplecă și o sărută.

Începu ușor, însă Stevie Rae nu se mulțumi cu atât. N-ar fi putut să explice exact ce i se întâmplase, însă se simțea cuprinsă de un fel de vâlvâtaie care ardea necontrolat. Poate că era din cauza faptului că se apropiase prea mult de moarte și trebuia să fie atinsă și iubită ca să simtă că trăiește. Sau poate că toată frustrarea care mocnea înăuntrul ei, de când Rephaim îi vorbise prima oară, izbucnise acum - iar Dallas era cel care avea să fie mistuit de văpaia acelei explozii. Oricare ar fi fost motivul, Stevie Rae era încinsă rău, și avea nevoie ca Dallas să stingă acel foc.

Trase de cămașa lui și șopti aproape atingându-i buzele:

— Dă-o jos.

Cu un geamăt, el o trase peste cap. În timpul ăsta, Stevie Rae își scoase și ea tricoul și începu să-și dea jos cizmele și să-și desfacă cureaua. Îi simți privirea ațintită asupra ei și se uită în ochii lui nedumeriți.

— Vreau s-o facem, Dallas, spuse ea repede. Acum.

— Ești sigură?

— Absolut, încuviință ea.

— Bine, atunci, spuse el, și o trase aproape de el.

Când corpurile lor goale se atinseră, Stevie Rae crezu că o să explodeze. De asta avea nevoie. Pielea ei era hipersensibilă, și fiecare punct pe care îl atingea Dallas o ardea, însă într-un chip plăcut, căci Stevie Rae simțea nevoia să fie atinsă. Voia să fie atinsă, iubită și posedată iar și iar, pentru a-și șterge totul din minte: Nicole, novicii morți, teama pentru Zoey și Rephaim. Întotdeauna, înaintea de orice altceva, se afla Rephaim.

Atingerea arzătoare a lui Dallas îl alungă din mintea ei. Stevie Rae știa că era încă Impregnată cu Rephaim - asta nu avea cum s-o uite -, dar în acel moment, în fața căldurii lunecoase a pielii transpirate a lui Dallas, pe care o simțea lipită de a ei, moale, umană și atât de reală, Rephaim părea a fi foarte departe. Ca și cum ar fi lăsat-o în urmă... ca și cum ar fi renunțat la ea...

— Poți să mă muști dacă vrei.

Simți foarte aproape de ureche răsuflarea caldă a lui Dallas.

— Pe bune. E în ordine. Vreau s-o faci.

Era deasupra ei, și își mută greutatea în așa fel încât buzele ei să-i atingă curbura gâtului. Ea îi sărută pielea, îl atinse cu limba ca să-l guste, îi simți pulsul și ritmul acela al lui străvechi. Apoi, în locul limbii, începu să-l atingă cu unghia, îl mângâie ușor în căutarea punctului perfect în care să pătrundă pentru a bea din el. Dallas gemu, în așteptarea momentului care urma. Ea putea deopotrivă să-i ofere și să ia de la el plăcere. Așa se întâmpla între parteneri - așa trebuia să fie. Rapid, ușor și foarte, foarte plăcut.

Dacă beau din el, Impregnarea mea cu Rephaim va fi desfăcută. Gândul o făcu să ezite. Stevie Rae se opri, cu vârful ascuțit al unghiei apăsând pe gâtul lui Dallas. Nu, o Mare Preoteasă poate avea un partener și un consort, își spuse.

Numai că asta era o minciună - cel puțin așa o simțea Stevie Rae. În adâncul inimii ei, știa că Impregnarea ei cu Rephaim era ceva unic. Nu urma regulile care îi leagă de obicei pe vampiri de consortii lor. Era ceva puternic - extrem de puternic. Poate tocmai din cauza acestei legături neobișnuit de puternice, ea nu putea să se lege de un alt tip.

Dacă beau din Dallas, Impregnarea mea cu Rephaim va fi desfăcută.

În sinea ei, gândul se transformă într-o realitate crudă.

Cum rămânea atunci cu datoria pe care acceptase să o plătească? Mai putea fi legată de natura omenească a lui Rephaim dacă nu mai era Impregnată de el?

Iată o întrebare care nu avea să capete răspuns, când, tocmai în acel moment, din spatele lor, ca și când ar fi fost chemat de gândurile ei, Rephaim strigă:

— Stevie Rae, nu ne face asta!

Capitolul 23

Rephaim

Rephaim îi simți supărarea și se întrebă dacă era îndreptată spre el sau nu. Își concentrează gândurile asupra lui Stevie Rae, pentru a întări legătura de sânge dintre ei. Și mai multă furie copleșea legământul lor, iar forța mâniei ei îl surprinse, deși simțea că ea încerca să se controleze.

Nu. Furia ei nu era îndreptată spre el. Altcineva o stârnea - altcineva era ținta atacului ei.

Îi era milă de sărmanul neghiob. De-ar fi fost o ființă inferioară, ar fi râs disprețuitor și i-ar fi dorit numai bine nefericitului.

Era timpul să și-o scoată din minte pe Stevie Rae.

Rephaim continuă să zboare spre est, încercând noaptea cu aripile lui puternice și savurându-și libertatea.

Acum nu avea nevoie de ea. Era teafăr. Era puternic. Era el însuși din nou.

Rephaim nu avea nevoie de Cea Roșie. Ea era doar corabia care îl salvase din furtună. Adevărul e că reacția ei când îl văzuse iarăși teafăr demonstra că legătura dintre ei trebuia ruptă.

Rephaim încetini, căci se simți deodată împovărat de gânduri. Ateriză pe un povârniș lin acoperit de bătrâni stejari de baltă. De pe o movilă mică, privi înapoi înspre direcția din care venise, dus pe gânduri...

De ce m-a respins?

Oare o speriasse? Nu părea posibil. Îl văzuse teafăr când intrase în cerc. Fusesse pe deplin refăcut când înfruntase Întunericul.

Înfruntase Întunericul pentru ea!

Distrat, Rephaim întinse mâna și își masă spatele, exact sub aripi. Pielea era moale la atingere. Nu mai rămăsese nicio rană. Stevie Rae îl vindecase complet de urgia Întunericului.

Apoi îl respinsese ca și cum brusc l-ar fi perceput ca pe un monstru, nu ca pe un om.

Dar nici nu sunt om! Gândurile îi tulburau mintea. Știa ce sunt! De ce să mă respingă după toate prin câte am trecut?

Purtarea ei îl consternase. Îl chemase atunci când se temuse pentru viața ei - când fusese înnebunită de spaimă, Stevie Rae îl chemase.

Răspunsese la chemarea ei și alergase la ea, o salvase.

Am spus că îmi aparține.

Iar după aceea, plângând, fugise de el. Da, îi văzuse lacrimile, dar nu reușea să-și dea seama ce făcuse ca să le provoace.

Cu un strigăt de neputință, își ridică brațele, ca pentru a se elibera de amintirea ei, iar lumina lunii îi licări în palme. Rephaim rămase nemișcat. Își privi brațele desfăcute de parcă atunci le-ar fi văzut pentru prima dată. Avea brațe de om. Ea îl ținuse de mână. Iar el o strânsese la piept, deși doar pentru o clipă, când o scăpase din ghearele morții. Pielea lui nu era diferită de a ei. Era poate doar puțin mai închisă la culoare. Iar brațele lui erau puternice... bine făcute...

Pe toți zeii, ce era cu el? Ce conta cum arătau brațele lui? Ea nu avea să fie niciodată cu adevărat a lui. Asta era mai presus de orice închipuire - mai presus de cele mai îndrăznețe visuri ale lui.

Nechemate, îi răsunară în minte cuvintele Întunericului: Ești fiul tatălui tău. La fel ca el, ai ales să aperi o ființă care niciodată nu va putea să îți dea ceea ce cauți mai presus de orice.

— Părintele meu a apărât-o pe Nyx, rosti Rephaim în noapte. Ea l-a respins. Iar acum eu, la rândul meu, am apărât pe cineva care mă respinge.

Rephaim se înalță spre cer. Aripile îl purtau tot mai sus. Voia să atingă astrul nopții, Luna - cea semilună simbol al zeiței care îi frânsese inima părintelui său și atrăsese astfel înșiruirea de întâmplări din care luase ființă. Poate că, dacă ar ajunge la lună, zeița i-ar da o explicație pe care s-o înțeleagă și i-ar mai alina sufletul, pentru că Întunericul avea dreptate. Stevie Rae nu-mi poate oferi ceea ce caut mai presus de orice.

Ceea ce caut eu mai presus de orice este dragostea...

Rephaim nu putea să rostească acel cuvânt cu voce tare, dar până și gândul îi provocă o senzație de arsură. El fusese conceput din violență, dintr-un amestec de dorință, teamă și ură. Mai ales ură, mereu ură.

Aripile lui loviră cerul și îl purtară tot mai sus.

Pentru el, dragostea era un lucru imposibil. N-ar trebui nici măcar să și-o dorească - nici măcar să se gândească la ea.

Numai că se gândea. De când Stevie Rae intrase în viața lui, Rephaim începuse să se gândească la dragoste.

Fusese bună cu el, iar până atunci el nu știuse ce înseamnă bunătatea.

Fusese blândă cu el, îi bandajase rănila și îl îngrijise. Până în noaptea în care ea îl adăpostise de Întunericul rece și sângeros, nimeni altcineva nu mai avusese grijă de el. Compasiune... îl învățase ce înseamnă compasiunea.

Și nu răsese niciodată, înainte de a o cunoaște pe ea.

Privi în sus la lună, lovind aerul cu aripile, și se gândi la vorbăria nesfârșită și ochii îi străluceau surzător, chiar atunci când el habar nu avea ce făcuse ca să o amuze, și trebui să-și înăbușe un hohot de râs neașteptat.

Stevie Rae îl făcea să râdă.

Nu păruse să-i pese că el era puternicul fiu al unui nemuritor cu puteri indestructibile. Stevie Rae îl jucase pe degete ca pe oricine altcineva din viața ei - o persoană normală, un muritor, capabil să iubească, să râdă, să aibă sentimente adevărate.

El chiar avea sentimente adevărate! Pentru că Stevie Rae îl făcuse să simtă.

Oare asta să fi fost de la începutul planul ei? Când îl eliberase de la mănăstire, spusese că el are de făcut o alegere. Oare la asta se referise - la faptul că ar putea alege o viață în care să existe râsul și compasiunea, poate chiar și dragostea?

Atunci cum rămânea cu tatăl lui? Dacă Rephaim alegea o viață nouă, iar Kalona se întorcea de pe Tărâmul de Dincolo?

Dar de asta poate că trebuia să se preocupe la momentul potrivit. Dacă avea să fie cazul.

Înainte de a-și da seama ce face, Rephaim încetini. Nu putea atinge luna; era un lucru la fel de imposibil ca dragostea cuiva pentru o creatură ca el. Apoi, Rephaim își dădu seama că nu mai zbură spre est. Se învărtise în cerc, iar acum se îndrepta în direcția din care venise. Rephaim se întorcea la Tulsa.

Încercă să nu se gândească la nimic în timp ce zbură. Voia doar să simtă noaptea sub aripi - să-și lase trupul mângâiat de aerul răcoros și blând.

Numai că Stevie Rae se strecură din nou în mintea lui.

Tristețea ei ajunsese până la el. Rephaim își dădea seama că ea plângea. Îi simțea suspinele de parcă ar fi fost ale lui.

Zbură mai repede. Ce o făcuse să plângă? Să fi fost tot din cauza lui?

Fără ezitare, Rephaim trecu în zbor pe lângă Gilcrease. Ea nu era acolo. Simțea că e în altă parte, mai la sud.

Pe când aripile lui loveau aerul nopții, tristețea lui Stevie Rae se transformă într-un alt sentiment, care la început îl tulbură pe Rephaim, dar când își dădu seama despre ce era vorba, făcu să-i fiarbă sângele în vene.

Dorință! Stevie Rae era în brațele altcuiva!

Rephaim uită că era o creatură aflată între două lumi, nici om, nici fiară. Uită că se născuse din viol și că fusese condamnat să nu cunoască altceva decât Întunericul, violența și poruncile părintelui său răzbunător. Rephaim nu mai gândea deloc. Simțea doar. Dacă Stevie Rae se dăruia altuia, avea să o piardă pentru totdeauna.

Iar dacă o pierdea pentru totdeauna, lumea lui avea să devină iar locul întunecat, singuratic și lipsit de veselie în care trăise înainte de a o cunoaște pe ea.

Rephaim nu putea îndura așa ceva.

Nu se folosi de sângele tatălui său ca să-l conducă la Stevie Rae. Rephaim făcu exact invers. Din adâncurile lui, invocă imaginea unei frumoase fete cherokee care nu meritase să moară într-o mare de sânge și de durere.

Și, păstrând în minte imaginea fetei care visase că-i fusese mamă, zbură călăuzit de instinct, urmându-și inima.

Iar inima îl duse direct la gară.

Vederea aceluia loc îl scârbi. Nu numai pentru că își aminti de acoperiș și de cât de aproape fusese de moarte Stevie Rae. Ura acel loc pentru că simțea că ea se afla acolo - înăuntru - sub pământ, și știa că era în brațele altcuiva.

Rephaim smulse grilajul de la intrare. Fără nicio ezitare, traversă subsolul. Urmă legătura pe care o avea cu ea și străbătu tunelurile cunoscute. Avea răsuflarea întretăiată. Sângele îi clocotea în vene, hrănindu-i furia și disperarea.

Când, în sfârșit, o găsi, băiatul era deasupra ei, gemând lipit de trupul ei, complet desprins de lumea din jur. Ce tâmpit! Rephaim ar fi trebuit să-l arunce cât colo. Asta voia să facă. Imitatorul din el voia să îl izbească de perete iarăși și iarăși, până când ar fi fost rănit și plin de sânge, și n-ar mai fi reprezentat o amenințare.

— Omul din el voia să plângă.

Cuprins de sentimente pe care nici nu le înțelegea, nici nu le putea stăpâni, se trezi ținut în loc, privind cu groază și ură, dorință și disperare. Sub ochii lui, Stevie Rae se pregătea să bea din sângele băiatului, iar Rephaim își dădu imediat seama de două lucruri: primul, că asta le-ar fi destrămat Impregnarea. Al doilea, că nu dorea ca Impregnarea să fie destrămată.

— Fără să stea pe gânduri, strigă:

— Stevie Rae, nu ne face asta!

Reacția băiatului a fost mai rapidă decât cea a lui Stevie Rae. Sări în picioare și împinse trupul ei gol în spatele lui.

— Cară-te naibii de-aici, ciudatule! țipă el și se postă între Rephaim și Stevie Rae.

În fața imaginii băiatului care o proteja, o apăra pe Stevie Rae de el, Rephaim se simți curpins de un val de furie posesivă.

— Dispari, băiete! Nu e nevoie de tine aici!

Rephaim se încovoie, luând o poziție defensivă, și începu să se apropie de el.

— Ce nai...?

Stevie Rae scutură din cap ca și cum ar fi încercat să-și limpezească mintea, în timp ce lua de pe jos cămașa lui Dallas și o trăgea repede pe ea ca să-și acopere goliciunea.

— Rămâi în spatele meu, Stevie Rae. Nu-l las să ajungă la tine.

Rephaim îl pândi pe băiat și îl urmări pe când se retrăgea, împingând-o pe Stevie Rae. Văzu cum face ochii mari, după ce privirea ei îl ocolise pe băiat și, în cele din urmă, îl zărise.

— Nu! strigă ea. Nu, n-ai ce căuta aici!

Cuvintele ei i se înfipseră ca un pumnal în inimă.

— Dar sunt aici!

Furia lui atinsese apogeul. Băiatul continua să se retragă, cu Stevie Rae în spatele lui. Rephaim merse după el și intră în bucătărie. În acel moment, un freamăt ușor îi atrase atenția, și privi în sus.

Întunericul se adunase într-un dezgustător vârtej negru, ce atârna de tavan.

Rephaim își îndreptă din nou atenția asupra lui Stevie Rae și a novicelui. N-o să se gândească la Întuneric acum. Nici măcar n-o să ia în calcul posibilitatea ca taurul alb să se fi întors ca să-și recupereze ce mai rămăsese din datorie.

— Nu te apropia! strigă băiatul și începu să dea din mâini pentru a-l alunga pe Rephaim, ca și când ar fi fost o pasăre obraznică, ce intrase nepoftită în casa cuiva.

— Dă-te la o parte! Mă împiedici să ajung la ce îmi aparține!

Rephaim detesta acel blestemat sâsâit al vocii, dar nu și-l putea controla. Afurisitul ăla de băiat îi puna răbdarea la încercare.

— Rephaim, pleacă. Eu sunt bine. Dallas nu îmi face niciun rău.

— Să plec? Să te las aici? țâșniră vorbele lui Rephaim. Cum să fac asta?

— N-ar trebui să fii aici! strigă Stevie Rae, care părea gata să izbucnească în plâns.

— Cum să nu fiu aici? Cum ți-ai putut închipui că n-o să știu ce ești pe cale să faci?

— Pleacă de-aici!

— Adică să fug? Cum ai fugit tu de mine? Nu. N-o să fac așa ceva, Stevie Rae. Aleg să nu fac asta.

Băiatul ajunsese la perete. În timp ce se uita când la Rephaim, când la Stevie Rae, pipăia zidul, în căutarea cablurilor care ieșeau dintr-o gaură scobită în perete.

— Vă cunoașteți. Voi doi chiar vă cunoașteți, spuse băiatul.

— Ssssigur că da, prostule! sâsâi iar Rephaim, enervat de propriul său glas sălbatic, pe care nu și-l putea controla.

— De unde? îi lansă novicele întrebarea lui Stevie Rae.

— Dallas, pot să-ți explic.

— Bine! strigă Rephaim, ca și când ea i s-ar fi adresat lui, nu novicelui. Vreau să-mi explici ce s-a întâmplat astăzi.

— Rephaim! Stevie Rae privi spre el și clătină din cap, cu un aer extrem de iritat. Chiar nu e momentul potrivit.

— Vă cunoașteți.

Rephaim percepu schimbarea din vocea băiatului, chiar înaintea lui Stevie Rae. Tonul novicelui devenise mai aspru, mai rece și mai plin de răutate. Întunericul de deasupra tresări, însuflețit parcă de o veselă presimțire.

— Da, bine, așa e. Dar pot să-și explic. Vezi tu, el...

— Tot timpul ăsta ai fost cu el.

Stevie Rae se încruntă.

— Tot timpul ăsta? Nu. Numai că am dat peste el când era grav rănit; nu am știut ce...

— Tot timpul ăsta m-am purtat cu tine de parcă ai fi fost vreo regină, de parcă ai fi fost o Mare Preoteasă în toată puterea cuvântului, o întrerupse el iar pe Stevie Rae.

Pe fața lui Stevie Rae se citeau șocul și jignirea.

— Sunt o Mare Preoteasă. Da' așa cum încercam să-ți zic, l-am găsit pe Rephaim când era grav rănit, și n-am putut să-l las să moară.

Rephaim profită de faptul că atenția băiatului era concentrată asupra lui Stevie Rae, și se trase puțin mai aproape.

Întunericul de deasupra lor deveni mai dens.

— El aproape că te-a omorât acolo, în cerc!

— El m-a salvat! îi strigă Stevie Rae lui Dallas. Dacă nu apărea el, taurul alb m-ar fi secătuit de sânge.

Cuvintele ei nu-l tulburară câtuși de puțin pe băiat.

— Ai ținut secretă toată povestea despre arătarea asta. I-ai mințit pe toți!

— La naiba, Dallas, n-am știut ce altceva să fac!

— Stricato, m-ai mințit și pe mine!

— Să nu îndrăznești să îmi vorbești așa! țipă Stevie Rae și îl palmui cu putere.

Dallas se dădu câțiva centimetri înapoi, clătănându-se.

— Ce naiba ți-a făcut?

— În afară de faptul că mi-a salvat viața de două ori? Nimic! zbieră ea.

— Ți-a sucit complet mințile! urlă Dallas.

Întunericul de deasupra se scurse din tavan, de parcă ar fi găsit dintr-odată punctul slab dintr-un baraj. Se strecură pe lângă Dallas, îl acoperi din cap până în picioare, se încolăci în jurul lui cu o familiaritate dezgustătoare, care îi aminti lui Rephaim de niște șerpi veninoși. Numai că Întunericul nu îi făcea niciun rău lui Dallas. Dimpotrivă, băiatul părea să nici nu bage de seamă negura lucitoare în care era acum învăluit.

— Gândesc foarte limpede. El nu mi-a făcut nimic, spuse Stevie Rae, iar când observă Întunericul, făcu ochii mari. Se trase cu un pas înapoi din calea lui, parcă să nu fie murdărită de ceea ce îi atingea pe el. Dallas, ascultă-mă. Gândește. Mă cunoști. Nu prea e ce pare.

Rephaim observă schimbarea care se producea în el. Era rezultatul replierii lui și al influenței Întunericului care îl învăluia. Peste măsură de furios, novicele țipă:

— Te-a transformat într-o stricată și într-o mincinoasă! Cineva trebuie să-ți bage mințile în cap, fato!

Dallas ridică mâna și dădu s-o lovească pe Stevie Rae.

Rephaim nu avu nicio ezitare. Sări, străbătu imediat distanța dintre el și băiat, îl împinse pe acesta de lângă Stevie Rae și îi luă locul în fața ei.

— Nu-l răni! spuse Stevie Rae, care îl apucă de braț și îl împiedică să-l atace din nou pe băiat. E doar scos din minți. Nu mi-ar face rău.

Rephaim o lăsă să-l tragă de-o parte, apoi se întoarse spre ea și spuse:

— Cred că îl subestimezi pe băiat.

— Ba bine că nu, spuse Dallas cu îndârjire.

Rephaim nu-și dădea seama de unde vine durerea. Simțea doar arsura ei strălucitor de albă. Corpul îi era scuturat de convulsii. Capul i se plecă sub durerea sfâșietoare. Cu ochii încețoșați, prin vălul cenușiu, reuși să-l vadă pe Dallas, cu ochi arzători, de un roșu-aprins, nefiresc, ținând în mână unul dintre cablurile care ieșeau din zid.

— Rephaim! strigă Stevie Rae.

Era gata să vină la el, apoi Rephaim văzu că se întoarce și aleargă spre Dallas.

— Încetează! Dă-i drumul, îi spuse ea băiatului și începu să-l tragă de braț.

Dallas o țintui cu ochii lui roșii ca sângele.

— O să-l prăjesc. Atunci, influența ciudată pe care o are asupra ta o să dispară. Tu și cu mine vom fi împreună. Și n-o să suflu nimănui nimic despre ce s-a întâmplat aici, atâta timp cât ai să rămâi iubita mea.

Cu un simț al înțelegerii rupt de realitate, Rephaim observă că Întunericul nu-l învăluia pe băiat. Pătrunsese

deja în el, îl revendicase și sporise forța pe care o avusese până atunci novicele.

Rephaim era sigur că Dallas o să-i omoare.

— Pământule, vino la mine. Am nevoie de tine.

În starea de semiconștiență în care se afla, Rephaim percepuse vorbele lui Stevie Rae ca pe lumina unei lumânări care încerca să răzbată până la el, înfruntând un vânt puternic. Cu un efort uriaș, Rephaim își aținti ochii asupra ei. Privirile li se întâlneau, iar cuvintele ei răzbătură până la el, limpezi, puternice și sigure.

— Apără-l de Dallas, pentru că Rephaim îmi aparține.

Făcu un gest spre Rephaim, de parcă ar fi aruncat ceva spre el. O strălucire verde îi izbi trupul, îl aruncă pe spate și întrerupse răul acela pe care-l canaliza spre el Dallas. Cu respirația întretăiată, căzu grămadă la pământ, și începu să absoarbă atingerea blândă, deja familiară, a pământului vindecător.

Dallas se întoarse spre Stevie Rae.

— Ai spus că arătarea asta îți aparține.

Vocea novicelui suna ca moartea însăși. Rephaim se lipi de podea, deschizându-și trupul suferind spre pământ, dornic ca acesta să-l pătrundă și să-l vindece într-atât încât să poată alerga la Stevie Rae.

— Mda, îmi aparține. E greu de explicat și înțeleg că ești furios. Dar Rephaim îmi aparține, zise ea, iar privirea ei alunecă pe lângă Dallas și o întâlnește pe a lui. Bănuiesc că și eu îi aparțin, oricât de ciudat ar părea asta.

— Nu pare ciudat, pare ca dracu' de scârbos.

Înainte ca Rephaim să se poate ridica în picioare, Dallas îndreptă un deget spre ea. Se auzi un trosnet asurzitor și, deodată, Stevie Rae se afla în mijlocul unui cerc verde, strălucitor. Era încrunțată și clătina din cap.

— Ai încercat să mă curentezi? Chiar ai vrut să-mi faci rău, Dallas?

— Ai ales arătarea aia în locul meu! îi strigă el.

— Am făcut cum am crezut că e mai bine!

— Știi ce, dacă asta e bine, atunci nu mai vreau să am de-a face cu așa ceva! Vreau exact opusul!

Imediat ce rosti aceste cuvinte, Dallas scoase un strigăt și scăpă din mână cablul pe care îl ținuse strâns în pumn, apoi căzu în genunchi și se prăbuși cu fața în jos.

— Dallas? Te simți bine?

Stevie Rae făcu o mișcare șovăielnică spre el.

— Nu te apropia de el, strigă răgușit Rephaim, străduindu-se să se ridice în picioare.

Stevie Rae se opri, și în loc să se apropie mai mult de Dallas, se repezi la Rephaim și își trecu brațul lui pe după umeri.

— Te simți bine? Te-ai cam prăjit.

— M-am prăjit? În ciuda situației, îl făcea să râdă. Ce înseamnă asta?

— Uite asta, zise Stevie Rae, îi atinse una dintre penele de pe piept și constată cu surprindere că părea pârjolită. Ai capetele cam pârлите.

— Îl atingi. Probabil că îl și călărești. Fir-ar să fie! Bine că m-a oprit înainte să trecem la fapte. Niciodată n-o să stau la rând după un monstru ca ăsta!

— Dallas, spui numai... începu Stevie Rae, dar, când îl privi pe Dallas, amuți.

— Da, așa e. Am terminat-o cu novidatul, spuse el.

Fața lui Dallas era acoperită de niște desene roșii noi, reprezentând niște bice. Lui Rephaim i se părea că semănau tulburător cu tentaculele întunericului, care îi înlănțuiseră pe Stevie Rae și pe el în interiorul cercului. Ochii de un roșu și mai aprins străluciau puternic, iar trupul părea să se facă mai mare, odată cu forța pe care o căpătase.

— Măiculiță, spuse Stevie Rae. Te-ai Transformat!

— În nenumărate feluri!

— Dallas, trebuie să fii atent la ce-ți spun. Îți amintești de Întuneric? Am văzut cum se pregătea să te înșface. Te rog, încearcă să judeci. Te rog, nu-l lăsa să te stăpânească.

— Să nu-l las să mă stăpânească? Tu vorbești când stai lângă arătarea aia? O, nu! Nu mai stau să-ți ascult ție minciunile. Și o să am grijă ca nici altcineva să nu o mai facă! rosti el cuvintele cu un rânjet și cu o voce încărcată de furie și ură.

Când se ridică și se pregăti să apuce cablurile pe care le folosise mai devreme pentru a-și canaliza puterea, Stevie Rae se mișcă. Îl trase pe Rephaim după ea și ieși din bucătărie. Când trecu dincolo de prag, ridică mâna, trase adânc aer în piept și spuse:

— Pământule, te rog, închide intrarea.

— Nu! urlă Dallas.

Rephaim mai apucă să-l vadă cum ia firul electric și îl îndreaptă spre ei, apoi, cu un sunet asemănător foșnetului vântului printre ramuri toamna, pământul se prăvăli în fața lor și închise pasajul din tunel spre bucătărie, apărându-i de mânia Întunericului.

— Poți să mergi? întrebă Stevie Rae.

— Da. Nu sunt grav rănit. Sau nu mai sunt. Pământul tău a avut grijă de asta, spuse el și privi în jos spre ea, așa cum stătea mică, dar mândră și puternică, în brațele lui.

— Bine, atunci. Tre' să ieșim de-aici. Stevie Rae se desprinse din îmbrățișarea lui și o porni grăbită de-a lungul tunelului. Mai e o ieșire din bucătărie. O să ajungă afară cât ai clipi, așa că trebuie să plecăm de-aici.

— De ce nu închizi și cealaltă ieșire? o întrebă el în timp ce o urma.

Privirea pe care ea i-o aruncă era în mod vădit una supărată.

— Și ce, să-l omor? Nu. Nu e chiar atât de rău, Rephaim. A luat-o razna pentru că Întunericul i-a tulburat mințile și a aflat despre noi doi.

Noi doi..

Rephaim ar fi vrut să se agațe de cuvintele acelea care îi aduceau împreună, dar nu putea. Nu era timp de așa ceva.

— Nu, Stevie Rae, zise el și clătină din cap. Nu-i vorba doar despre faptul că Întunericul i-a tulburat mințile. Dallas a hotărât să-l accepte.

Se așteptă ca ea să-l contracică. În schimb, o văzu cum își încovoiaie umerii, fără să privească înapoi, spre el.

— Mda, l-am auzit, îi răspunse.

Urcară scara în tăcere și tocmai traversau subsolul când, de dincolo de grilajul forțat al intrării, Rephaim auzi un zgomot. Se gândea că i se pare cunoscut, când Stevie Rae țipă îngrozită:

— Ia mașina!

Și o tuli afară, urmată de Rephaim.

Ieșiră tocmai la timp ca să vadă cum Broscuța albastră ieșea din parcare.

— Nasol de tot, spuse Stevie Rae.

Ochii ageri ai lui Rephaim priviră spre est, unde, la orizont, în depărtare, cerul nopții începea să se schimbe în cenușiul zorilor.

— Trebuie să te întorci în tuneluri, spuse el.

— Nu pot. Lenobia și ceilalți o să fie aici în doi timpi și trei mișcări dacă nu mă întorc până în zori.

— Eu o să plec, spuse el. Mă întorc la Gilcrease. Apoi te poți odihni în subteran, iar prietenii tăi te vor găsi acolo. O să fii în siguranță.

— Și dacă Dallas se duce val-vârtej în Casa Noptii și le spune despre noi?

Rephaim ezită doar o clipă.

— Atunci fă ce ai de făcut. Știi unde mă găsești.

Se întoarse și dădu să plece.

— Ia-mă cu tine.

Cuvintele ei îl ținură în loc. Nu o privi, dar îi răspunse:

— Se apropie răsăritul.

— Ești vindecat, nu?

— Sunt.

— Ai destulă putere ca să zbori și să mă iei și pe mine?

— Da.

— Atunci du-mă cu tine înapoi la Gilcrease. Pun pariu că există un subsol în clădirea aia veche.

— Cum rămâne cu prietenii tăi - ceilalți novici cu semiluni roșii? întrebă el.

— Am s-o sun pe Kramisha și am să-i spun că Dallas și-a pierdut mințile, că sunt în siguranță, dar nu în tuneluri, și că o să le explic totul mâine.

— Când o să afle despre mine, o să aibă impresia că i-ai trădat.

— Vreau doar puțin timp de gândire, să văd cum o să mă descurc cu porcăria pe care o coace Dallas, spuse ea. Apoi adăugă cu o voce mult mai blândă: Dacă nu vrei să mă iei cu tine, ai putea zbura singur de aici, și atunci n-ai mai avea de-a face cu toate rahaturile care o să urmeze.

— Sunt sau nu consortul tău? întrebă Rephaim înainte de a-și putea reține vorbele.

— Da. Ești consortul meu.

Rephaim nu-și dădu seama că-și ținuse răsuflarea ca atunci când slobozi un oftat adânc de ușurare.

— În cazul ăsta trebuie să vii cu mine, zise el și își desfăcu brațele. O să am grijă să te odihnești astăzi fără să fii deranjată.

— Mulțumesc, spuse ea.

Apoi, Marea Preoteasă a lui Rephaim se lăsă învăluită de îmbrățișarea lui. Iar el o ținu strâns, în timp ce aripile lui puternice îi purtară pe amândoi către cer.

Rephaim

Stevie Rae nu se înșelase. Vechiul conac avea un subsol, cu ziduri de piatră și o podea de pământ bătătorit, dar surprinzător de uscat și confortabil. Răsufând ușurată, se așeză, cu picioarele încrucișate, rezemată de zidul din ciment, și scoase telefonul celular. Rephaim rămase în picioare, neștiind ce să facă, în timp ce ea o sună pe o novice numită Kramisha și se lansă într-un dialog plin de explicații grăbite și schematice despre motivele care o împiedicaseră să se întoarcă la școală: Dallas și-a pierdut mințile alea afurisite... curentul electric i-o fi scurtcircuitat creierii... m-a dat afară din mașina lui Z când ne-ntorceam spre Casa Noptii., nu, sunt bine... mă întorc probabil mâine-noapte...

Simțindu-se ca un răufăcător, Rephaim o lăsă să vorbească în liniște cu novicea. Se întoarse în pod și începu să meargă de colo-colo prin fața ușii debaralei, pe care o transformase în cuib.

Se simțea obosit. Deși era complet vindecat, transportarea lui Stevie Rae în acea întrecere cu răsăritul îl secătuisese de ultimele puteri. Trebuia să se retragă în debara și să doarmă câtă vreme soarele era pe cer. Stevie Rae nu avea să părăsească subsolul până la apus.

Stevie Rae nu putea să părăsească subsolul.

Ar fi fost rănită cât timp soarele se afla pe cer. Era adevărat că noviceii cu semiluni roșii erau vulnerabili între zori și apus, așa că, până la căderea întunericului, Dallas nu reprezenta o amenințare pentru ea. Dar dacă dădea peste ea vreo ființă umană?

Încet, Rephaim luă păturile și resturile de mâncare pe care le adunase și începu să le transporte la subsol. Se luminase de-a binelea când coborî pentru ultima dată scările. Stevie Rae terminase convorbirea telefonică și acum era cuibărită într-un colț. De-abia dacă se mișcă atunci când o acoperi cu o pătură. Apoi se așeză confortabil lângă ea. Nu atât de aproape, încât să se atingă, dar nici atât de departe, încât să nu-l vadă imediat cum se trezește. Se asigură că se afla între ea și ușă. Dacă cineva ar fi încercat să intre, trebuia să treacă mai întâi de el pentru a ajunge la Stevie Rae.

Ultimul lucru care i-a venit în minte lui Rephaim înainte de a adormi a fost gândul că înțelegea acum sentimentul permanent de furie și neliniște care îl stăpânea pe părintele lui. Dacă Stevie Rae l-ar fi respins cu adevărat astăzi și l-ar fi alungat din preajma ei, lumea lui ar fi fost pe veci marcată de pierderea ei. Iar odată cu această revelație, simți o spaimă mai mare decât cea provocată de eventualitatea de a înfrunta din nou Întunericul.

Nu vreau să trăiesc într-o lume în care ea nu e. Copleșit de sentimente pe care abia dacă le înțelegea, Imitatorul de Corbi se cufundă în somn.

Capitolul 24 Stark

— Știu că s-ar putea să mor dacă intru pe Tărâmul de Dincolo, dar pe lumea asta nu vreau să trăiesc fără ea. Stark se abținu să nu strige, dar nu reuși să-și controleze furia care-i mocnea în glas. Așa că arătați-mi ce trebuie să fac ca să ajung acolo unde e Zoey, și-apoi văd eu cum mă descurc.

— De ce vrei ca Zoey să se întoarcă? îl întrebă Sgiach.

Stark își trecu mâna prin păr. Era marcat de oboseala pe care o simțea pe timpul zilei, avea nervii încordați și mintea tulbure, așa că dădu pe loc singurul răspuns care mai era limpede în mintea lui:

— Pentru că o iubesc.

Regina nu păru să reacționeze deloc la declarația lui; dimpotrivă, îl măsură cu o expresie gânditoare:

— Simt că ai fost atins de Întuneric.

— Da, admise Stark, deși era derutat de afirmația ei. Dar când am ales să fiu cu Zoey, am ales Lumina.

— Așa-i, da' ai mai alege-o dacă asta ar însemna să pierzi ce iubești cel mai mult? întrebă Seoras.

— Stați un pic, scopul pentru care Stark merge pe Tărâmul de Dincolo e acela de a o apăra pe Zoey. Astfel, ea o să poată să-și reîntregească sufletul descompus și să se reîntoarcă în trupul ei. Așa e? spuse Afrodita.

— Așa-i, ea poate alege să se întoarcă, dacă sufletul ei va fi iar întregit.

— Atunci nu-ți înțeleg întrebarea. Dacă Z se va întoarce, el n-o s-o piardă, spuse ea.

— Paznicul meu vrea să spună că Zoey va fi schimbată dacă se întoarce de pe Tărâmul de Dincolo, spuse Sgiach. Dacă această schimbare o va îndepărta de Stark?

— Sunt războinicul ei. Asta nu o să se schimbe și înseamnă că o să rămân alături de ea, zise Stark.

— Așa-i, fecioraș, ca războinic al ei, fără doar și poate, da' nu neapărat și ca iubit, spuse Seoras.

Stark simți cum cineva îi răsuțește un pumnal în stomac. Cu toate astea, spuse fără ezitare:

— Mi-aș da viața ca să o aduc înapoi. Orice s-ar întâmpla.

— Sentimentele noastre cele mai profunde sunt uneori separate numai de ceea ce suntem în adâncul nostru, spuse regina. Dorință și compasiune, generozitate și obsesie, dragoste și ură. Adesea sunt foarte asemănătoare. Spui că îți iubești regina într-atât încât să-ți dai viața pentru acest sentiment; dar dacă ea nu te va mai iubi, cum va fi lumea ta?

Întunecată. Cuvântul îi veni imediat în minte lui Stark, dar știi că nu trebuia să-i rostească.

Din fericire, gura mare a Afroditei îl salvă.

— Dacă Z nu ar mai vrea să fie cu el, adică să aibă o relație ca cea dintre un băiat și o fată, ar fi nasol pentru Stark. E simplu ca bună ziua. Asta nu înseamnă că o să treacă în partea Întunecată, și știi că știți ce înseamnă asta, pentru că urmăriți Star Trek, și e vorba de aceeași aiureală. Oricum, nu-i așa că orice ce ar face sau n-ar face Stark într-un scenariu imaginar nerealist, neadevărat, de tipul Zoey-îl-lasă-baltă, îi privește doar pe Stark, Zoey și Nyx? Pe bune. Mărita zeiță știe că nu am de gând să fiu afurisită, dar tu ești regină, nu zeiță. Există anumite chestii pe care nu le poți controla.

Stark își ținu respirația, în timp ce aștepta ca Sghiach să folosească vreo șmecherie din Star Trek, sau Războiul stelelor sau cine știe ce altceva, și să o arunce pe Afrodita în aer în milioane de bucățele. Dimpotrivă însă, regina izbucni în râs, iar asta, în mod neașteptat, o făcu să pară o copilă.

— Mă bucur că nu sunt zeiță, tânără profetesă. Colțul de lume pe care îl stăpânesc îmi e mai mult decât suficient.

— De ce te interesează atât de mult ce ar face Stark? o întrebă Afrodita pe regină, deși Darius îi aruncă o privire care lui Stark i se părea că vrea să spună: „Taci din gură”.

Sgiach și paznicul ei se priviră lung, iar Stark observă că războinicul dădu ușor din cap, ca și cum cei doi tocmai ar fi ajuns la o înțelegere.

Regina Sgiach spuse:

— Echilibrul existent în lume între Lumină și Întuneric poate fi tulburat de o singură acțiune. Faptele lui îi pot afecta pe mulți alți războinici.

— Iar lumea asta n-are nevoie de încă un războinic puternic care să lupte de partea Întunericului.

— Știi asta, și niciodată n-am să mai lupt de partea Întunericului, vorbi Stark cu îndârjire. Am văzut cum s-a descompus sufletul lui Zoey din cauza unei singure fapte, așa că înțeleg și asta.

— Atunci cântărește-ți cu grijă faptele, îi spuse regina. Pe Tărâmul de Dincolo și pe lumea aceasta. Mai gândește-te și că cei tineri și naivi cred că dragostea e forța cea mai puternică din univers. Noi cei care suntem mai... realiști, să spunem, știm că voința unei singure persoane, dublată de integritate și scop, poate fi mai puternică decât zeci de idei romanțioase.

— O să țin minte. Promit. Stark abia dacă își auzea cuvintele. Ar fi jurat să-și taie și un braț dacă asta voia să audă Sgiach ca să pună lucrurile în mișcare și să-l trimită pe tărâmul de dincolo.

Ca și când i-ar fi citit gândurile, regina clătină din cap cu tristețe.

— Foarte bine. Atunci să începă căutarea ta, zise ea, după care ridică mâna și porunci: Ridicați Seol ne Gigh.

Se auzi un șuierat și o serie de clinchete. Podeaua din fața podiumului reginei se deschise exact lângă locul în care zăcea Zoey, și de sub ea se ridică o lespede de piatră de culoarea ruginii. Ajungea până la mijlocul lui, lată și atât de lungă cât să-i permită unui vampir adult să stea întins pe suprafața ei netedă. Văzu că lespede era acoperită cu un desen reprezentând niște împletituri complicate, iar pe podea, de ambele laturi ale ei, se aflau niște caneluri curbate aproape ca un arc. Aveau unul din capete mai îngroșat decât celălalt, iar capătul îngust avea un vârf ascuțit. Pe când le cerceta, Stark își dădu deodată seama de două lucruri.

Canelurile semănau cu niște coarne uriașe.

De fapt, lespede nu avea culoarea ruginii. Era din marmură albă. Nuanța ruginie era dată de pete. Pete de

sânge.

— Aceasta este Seol ne Gigh, Lespedea Spiritului, spuse Sgiach. Un vechi loc de sacrificiu și venerație. Încă dinaintea timpurilor pe care ni le amintim, a fost poarta secretă spre Întuneric și Lumină - spre taurul alb și taurul negru care stau la temelia forței paznicilor.

— Sacrificiu și venerație, spuse Afrodită în timp ce se apropia de lespede. La ce fel de sacrificiu te referi?

— Așa-i, pâi asta depinde de căutare, nu? spuse Seoras.

— Asta nu-i un răspuns.

— Ba cum să nu fie, fetițo, spuse paznicul, și-i adresă un zâmbet sumbru. Și-asta o știi și tu, fie că voiești să recunoști, au ba.

— N-am nicio problemă cu sacrificiul, spuse Stark și își șterse fruntea cu un aer obosit. Spuneți-mi ce sau pe cine trebuie să înșfac pentru sacrificiu, spuse el și aruncă o privire piezișă spre Afrodită, fără să-i pese că Darius se zbârlise tot, și sunt gata.

— Flăcăiaș, tu o să fii cel sacrificat, zise Seoras.

— Cred că va fi de ajutor faptul că pe timpul zilei este mai slăbit. Spiritului îi va fi mai ușor să iasă din trup. Sgiach îi vorbea paznicului ei aproape ca și cum Stark nu s-ar fi aflat în încăpere.

— Așa-i, ai dreptate. Majoritatea războinicilor opun rezistență când trebuie să-și părăsească trupul. Faptul că e slăbit ar putea să ușureze lucrurile, admise Seoras.

— Atunci, ce trebuie să fac? Să găsesc vreo virgină?

De data asta nu se mai uită la Afrodită, pentru că, în mod clar, nu se potrivea descrierii.

— Tu ești cel sacrificat, războinicule. Sângele altcuiva nu ajută. Asta e căutarea ta, de la început până la sfârșit. Încă mai ești dornic să începi, Stark? întrebă Sgiach.

— Da, spuse Stark fără ezitare.

— Atunci, întinde-te pe Seol ne Gigh, tinere războinic MacUallis. Căpetenia ta o să-ți ia sângele, o să te ducă într-un loc aflat între viață și moarte. Lespedea o să-ți accepte ofranda. Taurul alb a vorbit, iar tu vei fi acceptat. El îți va călăuzi spiritul spre poarta de intrare pe Tărâmul de Dincolo. Acolo, depinde de tine să intri și sper ca zeița să aibă milă de sufletul tău, spuse regina.

— De acord. Bine. S-o facem, atunci. Însă Stark nu se duse direct la Seol ne Gigh.

Mai întâi, îngenunche lângă Zoey. Fără să-i pese că toți cei din încăpere îl priveau, îi luă chipul în mâini și o sărută ușor, șoptindu-i când îi atinse buzele:

— Vin să te iau. De data asta nu o să te dezamăgesc.

Apoi se ridică, își îndreptă spatelul și se duse spre lespede masivă.

Seoras plecase de lângă regina lui și se afla acum la capul lespezii. Îl privi pe Stark drept în ochi în timp ce scoase din teacă un pumnal foarte ascuțit, care se odihni până atunci într-un manșon de piele veche aflat la cingătoare.

— Stați așa, stați puțin!

Afrodită începu să cotrobăie prin uriașa ei geantă, pe care o târâse după ea tocmai de la Veneția.

Stark chiar că se săturase de ea.

— Afrodită, nu-i momentul potrivit.

— Of, fir-ar, în sfârșit. Știam eu că n-am cum să pierd ceva atât de mare și de mirositor. Scoase o pungă cam de doi litri plină cu crenguțe și ace maronii și-i făcu semn unuia dintre războinicii care erau postați în jurul încăperii, pocnind din degete cu atitudine mai princiară decât i-ar fi plăcut lui Stark să recunoască. Îl făcu pur și simplu să alerge pe individul ăla mătăhălos și să-i ia din mână punga, în timp ce spunea:

— Până să începeți chestia asta care, cu siguranță, va fi o vărsare de sânge absolut nasoală, trebuie ca cineva să ardă ierburile astea, ca un fel de tămâie, aici, lângă Stark.

— Ce naiba? spuse Stark, clătînând din cap spre Afrodită și se întrebă, nu pentru prima oară, dacă nu cumva fata asta chiar era scrântită.

Afrodită își dădu ochii peste cap.

— Bunica Redbird i-a spus lui Stevie Rae, care mi-a spus mie, că fumul de cedru e un puternic talisman cherokee în lumea spiritelor.

— Cedru? întrebă Stark.

— Da. Inspiră fumul și ia-l cu tine pe Tărâmul de Dincolo. Și, te rog, închide gura și pregătește-te să sângerezi, spuse Afrodită și își îndreptă atenția spre Sgiach. Cred că ai considera-o pe bunica Redbird șaman. E înțeleaptă și pe deplin convinsă de povestea asta cum că pământul are suflet. A spus că cedrul o să-l ajute pe Stark.

Războinicul căruia îi dăduse sacul își privi regina. Aceasta ridică din umeri, încuviință și spuse:

— N-are cum să-i prindă rău.

După ce îi aprinseră un vas metalic pentru jărat și adăugară câteva ace, Afrodita zâmbi, înclină ușor capul spre Seoras și spuse:

— Bine, acum să o facem.

Stark își înghiți cuvintele pe care ar fi dorit să i le strige în față pacostei ăleia de Afrodita. Trebuia să se concentreze. Își aminti să inspire fumul de cedru, pentru că bunica Redbird știa despre ce vorbește și, una peste alta, trebuia să ajungă la Zoey și să o apere. Stark își trecu mâna peste frunte și își dori să poată șterge vălul de oboseală care-i încețosase mintea odată cu lumina zilei.

— Nu care cumva să te împotrivești. Tre' să simți că nu mai ești tu însuși ca să poți să-ți ieși din trup. Asta nu-i ceva obișnuit pentru un războinic. Cu pumnalul, Seoras făcu semn spre suprafața netedă a lespezii uriașe: Descoperă-ți pieptul și te-ntinde aici.

Stark își scoase puloverul, apoi tricoul de dedesubt, și se întinse pe lespede.

— Văz că ai fost însemnat, spuse Seoras și arătă spre cicatricea roz lăsată de arsură, sub forma unei săgeți rupte, care-i acoperea partea stângă a pieptului.

— Da. Pentru Zoey.

— Așa-i, atunci, numa' bine, să mai fii însemnat o dată pentru ea.

Stark își luă inima în dinți și rămase neclintit pe piatra pătată de sânge. Ar fi trebuit să fie rece și moartă, dar în momentul în care pielea lui atinse suprafața de marmură, căldura din ea începu să se adune sub el. Căldura radia ritmic dinăuntru, ca bățile pulsului.

— A, așa-i, o simți, spuse bătrânul paznic.

— E fierbinte, zise Stark și privi spre el.

— Pentru noi, care suntem paznici, ea este vie. Băiete, te încrezi în mine?

Stark clipi, surprins de întrebarea lui Seoras, însă răspunse fără ezitare:

— Da.

— O să te duc într-un loc de dinainte de moarte. Tre' să te încrezi în mine ca să ajungi acolo.

— Am încredere în tine, spuse Stark, și așa și era. Războinicul avea ceva care își găsea ecou în adâncurile ființei lui. I se părea normal să aibă încredere în el.

— N-o să fie plăcut pentru niciunul din noi, da' n-avem ce-i face. Corpul trebuie să se elibereze, pentru ca spiritul să fie slobod să plece. Doar durerea și sângele pot face asta. Gata ești?

Stark încuviință. Își apăsă mâinile pe suprafața fierbinte a lespezii și inhală adânc aerul cu miros de cedru.

— Așteaptă! Înainte de a-l tăia, spune-i ceva care să-l ajute. Nu-i lăsa sufletul să cutreiere ca prostu' pe lumea cealaltă. Ești șaman, așa că vrăjește-l cumva, spuse Afrodita.

Seoras se uită la Afrodita, apoi la regina lui. Stark nu o vedea pe Sgiach, dar schimbul de priviri dintre cei doi aduse un surâs abia schițat pe buzele paznicului, care își întoarse apoi privirile spre Afrodita.

— Ei, mica mea regină. Uite ce-i spun prietenului tău: când un suflet voiește să știe cu adevărat ce-i bunătatea, și vorbesc de bunătatea pură din motive care nu țin de egoism, asta se întâmplă când trăsăturile primitive ale firii noastre se dau bătute în fața nevoii de iubire, pace și armonie. Acea renunțare e o forță foarte puternică.

— E mult prea poetic pentru mine, dar Stark e un cititor pasionat. Poate că el o să aibă habar despre ce vorbești, spuse Afrodita.

— Afrodita, vrei să faci ceva pentru mine? întrebă Stark.

— Poate.

— Oprește-te. Din turuit. Îl privi apoi pe Seoras. Mulțumesc pentru sfat. O să țin minte.

Seoras îl privi, la rândul său, drept în ochi.

— Trebuie să te descurci de unu' singur, flăcăiaș. Nici măcar n-am cum să te țin jos. De nu poți să înduri, n-ai să treci de poartă și-i mai bine să te dai bătut chiar acu', înainte de-a începe.

— Nu mă mișc de-aici, spuse Stark.

— Pulsul lui Seol ne Gigh o să te călăuzească pe Tărâmul de Dincolo. Cât despre întoarcere, ei, bine, calea aia trebuie singur s-o afli.

Stark încuviință și își întinse mâinile pe suprafața marmurei, în încercarea de a-i absorbi căldura în corpul lui brusc înghețat.

Seoras ridică pumnalul și îl lovi pe Stark așa de repede, încât războinicul abia zări mișcarea mâinii paznicului. Prima senzație de durere produsă de tăietura ce-l străbătu de la mijloc până în partea dreaptă a cutiei toracice abia dacă păru mai intensă decât o usturime.

A doua tăietură a fost aproape identică cu prima și i-a lăsat o dâră sângerândă peste coastele din partea

stângă.

De-abia atunci începu durerea. Dogoarea ei îl arse. Își simți sângele ca o lavă care se scurgea de o parte și de alta a corpului și băltea pe suprafața pietrei. Seoras mânuiește sistematic pumnul cu lamă ascuțită dintr-o parte în cealaltă a corpului lui Stark, până când sângele acestuia se strânse la marginea lespezii, ca în colțul ochiului unui uriaș. Acolo, șovăi o clipă, apoi dădu pe dinafară, vărsând lacrimi stacojii pe împletiturile sofisticate, pentru a se prelinge apoi și a umple canelurile în formă de coarne.

Stark nu mai simțise niciodată o asemenea durere.

Nici când murise.

Nici când înviase și nu se gândea decât să dea de sânge, și la violență.

Nici când aproape că murise din cauza propriei lui săgeți.

Durerea pe care i-o pricinuia paznicul nu era numai fizică. Îi ardea trupul, dar îi înfieră și sufletul. Acea durere insuportabilă era lichidă și nesfârșită, ca un val din calea căruia nu putea scăpa și care îl lovea iar și iar. Simțea că îl înecă.

Stark lupta din instinct. Știa că nu are voie să se miște, dar se străduia să nu-și piardă cunoștința. Dacă renunț, sunt mort.

— Ai încredere în mine, flăcăiaș. Renunță.

Seoras stătea deasupra lui și se tot apleca peste trupul lui ca să-i spintece pielea, dar vocea paznicului era ca un liman îndepărtat, abia perceptibil.

— Ai încredere în mine...

Stark alesese deja. Nu trebuia decât să-și urmeze hotărârea.

— Am încredere în tine, se auzi șoptind.

Lumea deveni cenușie, apoi stacojie, și, la urmă, neagră. Stark nu percepea decât fierbințeala durerii și lichiditatea sângelui său. Cele două se contopiră și, brusc, el se trezi în afara corpului său, se scufundă în piatră, picură peste marginile sculptate și dispăru în interiorul coarnelor.

Înconjurat numai de durere și întuneric, Stark lupta să-și stăpânească panica, însă, în mod ciudat, după numai o clipă, groaza a fost înlocuită de o resemnare oarecum mângâietoare. Dacă se gândea mai bine, întunericul ăsta nici nu era chiar așa de rău. Cel puțin începea să dispară durerea... De fapt, durerea părea să fie doar o amintire...

— Să nu dea naibii să renunți, prostule! Zoey are nevoie de tine!

Vocea Afroditei? Mărită zeiță, ce enervant era că și acum, când era despărțit de trup, tot mai putea să-l deranjeze.

Despărțit de trup. Reușise! Entuziasmul care a urmat acestei revelații a lăsat destul de repede loc nedumeririi.

Era în afara trupului său.

Nu vedea nimic. Nu simțea nimic. Nu auzea nimic. Întunericul era absolut.

Stark habar n-avea unde se află. Spiritul lui se zbătea și, ca o pasăre în colivie, se izbea de neant.

Care fuseseră cuvintele lui Seoras? Ce sfat îi dăduse?

... renașterea este o forță foarte puternică.

Stark nu se mai luptă, iar spiritul i se liniști. Prin întuneric licări o frântură de amintire, aceea a sufletului său care se revărsa odată cu sângele în două caneluri în formă de coarne.

Coarne.

Stark se concentrează asupra singurei idei clare pe care o avea în minte și își imaginează că apucă cele două coarne.

Creatura ieși din întunericul absolut. Culoarea ei neagră era diferită de întunericul care îl înghițise pe Stark. Era negrul cerului cu lună nouă, a apei adânci în care se oglindește noaptea, a viselor din miez de noapte, aproape uitate.

Îți accept sacrificiul de sânge, războinicule. Privește-mă și înaintează, dacă îndrăznești.

Îndrăznesc! strigă Stark, acceptând provocarea.

Taurul își cerea prețul. Călăuzit doar de instinct, Stark nu fugi. Nu sări în lături. Dimpotrivă, îl privi pe taur drept în față. Urlându-și furia, mânia și teama, Stark se repezi spre taur. Creatura își lăsă în jos capul masiv, ca și când s-ar fi pregătit să-i ia în coarne pe Stark.

Nu! Stark se năpusti asupra taurului și, cu o mișcare ireală, îl apucă de coarne. În același moment, creatura își înalță capul, iar Stark se trezi aruncat pe deasupra lui. Se simți de parcă ar fi sărit în gol de pe o stâncă nesfârșit de înaltă, pe când se rostogolea tot mai departe, iar undeva, în spatele lui, în acea întunecime fără suflet, auzi vocea taurului care rosti două cuvinte: Bravo, paznicule...

Urmă o explozie de lumină în jurul lui, exact în clipa în care căzu pe un petic de pământ bătătorit. Stark se ridică încet și privi în jur, minunându-se că, deși acum era doar spirit, încă își simțea corpul, care păstra aceeași formă. Privi în jur.

În fața lui se afla o dumbravă, la fel ca cea de lângă castelul lui Sgiach. Se afla acolo până și un copac de agățat, ornat cu fâșii de pânză, prea multe ca să le ții socoteala. Sub ochii lui, pânzele se transformau, căpătând diferite culori și lungimi, și licăreau ca un pom de Crăciun.

Lumea de dincolo - astea trebuia să fie intrarea spre tărâmul lui Nyx. Nimic altceva nu ar putea avea o asemenea magie.

Înainte de a o lua din loc, Stark aruncă o privire în urmă, cu gândul că nu putea fi chiar așa de ușor să intre, și așteptând ca uriașul taur negru să-și facă iarăși apariția și, de data asta, chiar să-l ia în coarne.

În spate nu se zărea decât neantul întunecat din care venise. Ca și cum asta nu ar fi fost destul de înspăimântător, peticul de pământ pe care fusese azvârlit era un mic semicerc de pământ roșu, care îi aminti pe neașteptate de Oklahoma, iar în mijlocul său stătea înfipțată pe jumătate o sabie strălucitoare. Stark avu nevoie de ambele mâini ca să scoată sabia și, apoi, când automat îi șterse lama de pantaloni, își dădu seama că, la fel ca Seol ne Gigh, nuanța inițială a solului fusese modificată de sânge.

Șterse iute lama, căci nu-i surâdea ideea să o știe pătată de sânge, apoi își îndreptă atenția spre ceea ce se afla în fața lui. În acea direcție trebuia să meargă. Minte, inima și spiritul lui știau asta.

— Zoey, sunt aici. Vin la tine, spuse el, apoi pași înainte și se lovi de o barieră invizibilă, tare ca un zid de cărămidă. Ce naiba? bombăni el, apoi făcu un pas în spate și privi în sus, unde văzu că se izbise ca din senin de o arcadă de piatră.

Urmă o explozie de lumină albă și rece, care îi lăsă lui Stark impresia înspăimântătoare a ușii unui frigider ce se deschise, pentru a lăsa la vedere stârvuri însuflețite. Clipi, privi în jos, iar ceea ce văzu îl zdruncină.

Stark își privea propria-i imagine.

La început crezu că poate arcada avea o oglindă, numai că întunericul din spate nu se reflecta, iar celălalt sine al lui afișa un rânjel familiar și arogant. Stark, cu siguranță, nu zâmbea. Apoi celălalt vorbi și alungă orice iluzie a vreunei explicații raționale.

— Da, idiotule, tu ești. Adică tu ești eu. Ca să intri, va trebui să mă omori, da' asta n-o să se-ntâmples, pen' că mie nu prea-mi arde să mor. De fapt, eu o să te fac praf și o să te omor pe tine.

În timp ce Stark stătea uluit și nemișcat și se uita la el însuși, reflecția lui făcu o fandare, îl tăie pe braț, lăsându-i o dâră însângerată, cu o sabie identică cu cea pe care o ținea el în mână.

— Îh! o să fie exact așa de ușor cum mi-am închipuit, spuse reflecția și se întinse iar spre Stark.

Capitolul 25

Afrodita

— Mda, lumina e aprinsă, da' nu-i nimeni acasă.

Afrodita își flutură mâna prin fața ochilor deschiși, dar imobili ai lui Stark. Apoi trebui să-și tragă mâna din calea lui Seoras, care, fără să bage de seamă, era cât pe-acum să o atingă și pe ea, în timp ce mai făcea o tăietură de-a lungul trupului însângerat al lui Stark.

— Deja arată ca un hamburger. Chiar mai e nevoie? îl întrebă Afrodita pe paznic.

Nu ținea foarte mult la Stark, dar asta nu însemna că putea sta nepăsătoare în timp ce el era făcut bucățele sub ochii ei.

Seoras părea că nu o aude. Își concentra întreaga atenție asupra băiatului care zăcea în fața lui.

— Sunt legați prin această căutare, spuse Sgiach, care își părăsise tronul și stătea acum lângă Afrodita.

— Dar paznicul tău e conștient și prezent în trupul lui, spuse Darius, cercetându-l cu atenție pe Seoras.

— Da, nu și-a pierdut cunoștința. Însă, în același timp, este atât de legat de băiat, încât îi aude bătăile inimii și îi simte răsuflarea. Seoras știe exact cât de aproape se află Stark de moartea fizică. Paznicul meu trebuie să-l mențină la hotarul dintre viață și moarte. Dacă va merge prea departe într-o direcție, suflul îi va reveni în

trup și se va trezi. Dacă va merge prea mult în cealaltă, sufletul nu o să i se mai întoarcă niciodată.

— Cum va ști când să se oprească? întrebă Afrodita și tresări fără să vrea când pumnalul lui Seoras spintecă din nou carnea lui Stark.

— Stark se va trezi sau va muri. În ambele cazuri, asta va depinde de Stark, nu de paznicul meu. Ceea ce face acum Seoras îi dă posibilitatea băiatului să ia o hotărâre, îi spuse Sgiach Afroditei, în timp ce continua să îl privească pe Seoras. Ar trebui să faci și tu același lucru.

— Să-l tai? Afrodita o privi încruntată pe regină, care zâmbi, însă continuă să-și urmărească paznicul.

— Ai spus că ești o profetesă a lui Nyx, nu-i așa?

— Sunt.

— Atunci folosește-te de darul tău astfel încât să-l ajuți și tu pe băiat.

— Aș face-o dacă aș ști cum.

— Afrodita, poate că ar trebui... începu Darius, care o luă pe Afrodita de braț și o îndepărtă de Sgiach, vădit îngrijorat ca ea să n-o fi scos din sărite pe regină.

— Nu, războinicule. Nu trebuie să o îndepărtezi. Unul dintre lucrurile pe care le vei învăța despre legătura cu o femeie puternică este că, adesea, cuvintele ei îi aduc necazuri de care nu poți să o aperi. Sunt însă cuvintele ei, prin urmare, consecințele tot ea le suportă. În sfârșit, Sgiach o privi pe Afrodita. Folosește-ți o parte din puterea care îți transformă cuvintele în pumnale și caută răspunsurile. O profetesă adevărată are parte de foarte puțină îndrumare în lumea asta, în afară de cea oferită chiar de harul ei; însă puterea, echilibrată de înțelepciune și răbdare, trebuie să te învețe cum să folosești acest har. Regina ridică mâna și făcu un gest impozant către unul dintre vampirii aflați în umbră. Conduceți-i pe profetesă și pe paznicul ei în camera lor. Oferiți-le aperitive și lăsați-i în liniște.

Fără vreo altă vorbă, Sgiach se așază din nou pe tron și își fixă iarăși privirea asupra paznicului ei.

Afrodita își puse fermoar la gură și îl urmă pe uriașul cu păr roșcovan, ale cărui semne reprezentau o serie de spirale complicate, ce păreau a fi făcute din mici puncte safirii. Merseră pe același drum înapoi spre scara dublă, apoi străbătură un coridor ai cărui pereți erau decorați cu săbii bătute în pietre prețioase ce sclipeau în lumina torțelor. În cele din urmă, o scară simplă, mai mică, îi conduse la o ușă arcuită de lemn, pe care războinicul o deschise, apoi făcu un gest prin care îi îndemnă să intre.

— O să ai grijă să mă anunțe cineva imediat ce apare o schimbare Stark? îl întrebă Afrodita înainte ca el să închidă ușa.

— Da' cum de nu, răspuse războinicul, cu o voce surprinzător de blândă, înainte de a-i lăsa singuri.

Afrodita se întoarse spre Darius.

— Crezi că gura mea cea mare mă bagă-n belele?

Războinicul ridică din sprâncene.

— Sigur că da.

Ea îl privi încruntată.

— Uite ce e, nu glumesc.

— Nici eu.

— De ce? Pentru că spun exact ce gândesc?

— Nu, frumoasa mea, ci pentru că folosești cuvintele ca pe niște pumnale, iar un pumnal scos din teacă te cam bagă-n belele.

Afrodita pufni cu dispreț și se așază pe uriașul pat cu baldachin.

— Dacă vorbesc de parcă aș azvârli cuțite, de ce naiba îți place de mine?

Darius se așază lângă ea și o luă de mână.

— Uiți că aruncarea pumnalului e sportul meu favorit?

Afrodita îl privi în ochi și se simți deodată vulnerabilă, în ciuda tonului său blând.

— Serios, sunt o afurisită. N-ar trebui să mă placi. Cred că majoritatea oamenilor n-o fac.

— Oamenii care te cunosc te plac. Așa cum ești tu cu adevărat. Iar ce simt eu pentru tine depășește sentimentul ăsta. Te iubesc, Afrodita. Îți ador forța, simțul umorului, cât de mult îți la prietenii tăi. Și ceea ce a fost distrus în tine și de-abia acum începe să se vindece.

Afrodita continua să îl privească în ochi, deși clipea tot mai des, străduindu-se din răspuțeri să-și stăpânească lacrimile.

— Toate astea mă fac al naibii de afurisită.

— Toate astea te fac ceea ce ești. Îi duse mâna la buze și o sărută ușor, apoi spuse: Te fac și destul de puternică pentru a te lămuri cum poți să-l ajuți pe Stark.

— Dar nu știu cum!

— Ți-ai folosit darul, ca să simți dispariția lui Zoey și a lui Kalona. Nu poți să folosești aceeași cale ca atunci, pentru a simți ce-i cu Stark?

— Nu am făcut altceva decât să verific dacă sufletele lor mai erau sau nu în interiorul trupurilor. Știm deja că al lui Stark a plecat.

— Atunci nu mai trebuie să-l atingi, ca pe ceilalți doi.

Afrodita oftă.

— Aceeași cale, spui?

— Da.

Își ridică privirea spre el și îl apucă și mai strâns de mână.

— Chiar crezi că sunt în stare de asta?

— Frumoasa mea, odată ce ți-ai pus ceva în minte, cred că puține lucruri îți mai pot sta în cale.

Afrodita încuviință și îi strânse mâna înainte de a-i da drumul. Desfăcu fermoarul cizmelor ei din piele neagră cu toc cui, se repezi înapoi în pat și se rezemă de muntele din perne de puf.

— Mă aperi cât timp sunt plecată? își întrebă ea războinicul.

— Întotdeauna, răspuse Darius.

Se postă lângă pat, în picioare, iar asta îi aminti Afroditei de felul în care Seoras stătea lângă tronul reginei sale. Gândul că inima și trupul ei aveau să fie întotdeauna în siguranță alături de Darius îi însuflă putere Afroditei, apoi închise ochii și își impuse să se relaxeze. Respiră adânc de trei ori, ca să-și curețe trupul, apoi își concentrează gândurile asupra zeiței ei.

— Nyx, sunt eu. Afrodita. profetesa ta. A fost cât pe-acți să adauge: „cel puțin așa îmi spune mai toată lumea”, dar se abținu. Mai respiră adânc încă o dată, apoi continuă: Te rog să mă ajuți. Știi deja că nu le am cu meseria asta de profetesa, așa că nu o să te mire să află că nu știu cum să-mi folosesc harul pe care mi l-ai dat ca să-l ajut pe Stark - însă el are nevoie de ajutorul meu. Adică, tipul e tăiat bucățele pe altă lume și cutreieră de colo-colo, încercând să se folosească de o poezie și de cuvintele fără sens ale unui moș, ca s-o ajute pe Z. Fie vorba între noi, câteodată am impresia că în cazul lui Stark e vorba mai mult de mușchi și de păr frumos decât de creier. E clar că are nevoie de ajutor și, de dragul lui Zoey, aș vrea să îl ajut. Așa că, te rog, Nyx, arată-mi cum s-o fac.

— Ai încredere în mine, fiica mea.

În mintea ei, vocea lui Nyx era aidoma fluturării unei perdele diafane de mătase, transparentă, ușoară și nespus de frumoasă.

— Da! Răspunsul Afroditei veni instantaneu. Își deschise inima, sufletul și mintea către zeița ei.

Brusc, se transformă în adierea ce pluti pe urma vocii delicate a lui Nyx și se ridică îndepărtându-se.

— Privește-mi tărâmul.

Spiritul Afroditei plutea peste Tărâmul de Dincolo al lui Nyx. Era de o frumusețe aproape de nedescris, cu o infinitate de nuanțe de verde, flori strălucitoare, care se legănau purtate parcă de muzică, și cu lacuri scânteietoare. Afroditei i se păru că zărește cai sălbatici și lucirea penelor multicolore ale păunilor în zbor.

Peste tot în acest tărâm apăreau și dispăreau spirite care dansau, râdeau și iubeau.

— Aici ajungem când murim.? întrebă Afrodita, uluită.

— Uneori.

— Cum adică uneori? Vrei să spui, dacă suntem buni? întrebă Afrodita și se descurajă la gândul că, dacă pentru a ajunge aici trebuia să fii bun, ea probabil că nu avea nicio șansă.

Râsul zeiței era ca o vrajă.

— Fiica mea, sunt zeița, nu judecătoarea ta. Binele e un ideal cu multe fațete. Privește, de exemplu, o fațetă a binelui.

Spiritul Afroditei își încetini plutirea și se opri deasupra unei dumbrave uimitor de frumoase. Clipi surprinsă când o privi și își dădu seama că îi amintește de dumbrava de lângă castelul lui Sgiach. Pe când le compara, Afrodita se scufundă încet prin bolta de frunze strâns, împletite și se opri exact deasupra covorului dens de mușchi, ce acoperea solul.

— Ascultă-mă, Zo! Poți s-o faci.

Când auzi vocea lui Heath, Afrodita se întoarse și îi văzu pe Zoey, palidă ca o fantomă, și pe Heath. Z se tot învârtea în cerc și părea speriată de moarte, în timp ce Heath stătea liniștit și o privea cu o expresie încărcată de tristețe.

— Zoey! În sfârșit! OK, fii atentă. Tre'să te aduni și să te întorci în corpul tău.

Fără să o bage în seamă, Zoey izbucni în plâns, în timp ce continua să meargă de colo-colo.

— Nu pot, Heath. Ține de prea mult timp. Nu mai pot să-mi întregesc sufletul. Sunt lucruri pe care nu mi le

amintesc, nu mă pot concentra; singurul lucru pe care îl știu sigur e că merit să mi se întâmple toate astea.

— La naiba! ZOEY! Nu mai zbiera și fii atentă!

— Nu meriți așa ceva! Heath veni mai aproape de Zoey și își puse mâinile pe umerii ei, obligând-o să stea locului. Și poți să o faci, Zo. Trebuie. Dacă reușești, o să fim împreună.

— Grozav. Îmi bat gura de pomană, ca afurisita aia de fantomă a Crăciunului Trecut, Present, și ce-o mai fi. Țtia n-aud nimic din ce zic!

— Atunci, fiica mea, poate că măcar de data asta ar trebui să ascuți.

Afrodita își înăbuși un oftat de frustrare și urmă sfatul zeiței, deși se simțea ca un obsedat care se holbează pe gaura cheii în dormitorul cuiva.

— Vorbești serios, Heath? Zoey îl privea cu atenție pe Heath și, pentru o clipă, păru ea însăși fantomatica făptură care nu-și găsea liniștea. Chiar vrei să stai aici?

Îi zâmbi cu subînțeles, iar trupul îi fremătă sub atingerea lui.

— Iubito, eu vreau să fiu acolo unde ești tu - pentru totdeauna, spuse el, apoi o sărută.

Cu un geamăt de durere, Zoey se smulse din brațele lui Heath.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, spuse ea, și începu iar să meargă de colo-colo și să plângă. Nu pot să mă liniștesc. Nu pot să mă odihnesc.

— Tocmai de-aia trebuie să-ți reîntregești sufletul. Nu poți fi cu mine dacă n-o faci. Zo, nu poți fi nimic dacă nu faci asta. O să te tot miști la nesfârșit și o să pierzi bucăți din tine, până când dispari de tot.

— Din cauza mea ai murit; din cauza mea te afli aici, unde nu-ți e locul. Cum poți să mă mai iubești?

Își dădu la o parte de pe față părul încâlcit și începu să se învârtă la nesfârșit în jurul lui Heath, fără să stea o clipă locului, fără să-și găsească odihna.

— Nu e vina ta! Kalona m-a omorât. Asta e. Oricum, ce mai contează unde suntem și dacă suntem vii sau morți, atâta timp cât ne avem unul pe celălalt?

— Vorbești serios? Pe cuvânt?

— Te iubesc, Zoey. Te-am iubit din prima zi, de când te-am întâlnit, și o să te iubesc mereu. Pe cuvânt.

Dacă ai să reușești să te reîntregești, o să fim împreună pentru totdeauna.

— Pentru totdeauna, șopti Zoey. Și chiar mă ierți?

— Iubito, nu am pentru ce să te iert.

Zoey făcu un efort uriaș pentru a sta locului și îi spuse:

— Atunci, pentru tine am să încerc să o fac.

Își îndepărtă brațele și dădu capul pe spate. Corpul ei palid începu să strălucească, mai întâi cu o lumină slabă, sfioasă, ce venea din interior. Zoey începu să pronunțe nume și...

Afrodita fu deodată smulsă din viziune și ridicată din umbră atât de rapid, încât stomacul i se strânse într-un spasm ce-i provocă greață.

— Ah, îhh! Prea departe și prea iute. O să dau totul afară.

Peste ea trecu o adiere caldă, care îi mai potoli amețeala. Când se mișcă iar, îi trecuse greața, dar nu și starea de năuceală.

— Bine, da' nu înțeleg. Z își reîntregește sufletul, dar rămâne aici cu Heath, în loc să se întoarcă în corpul ei?

— În versiunea asta a viitorului, da.

Afrodita avu o ezitare, apoi întrebă, fără tragere de inimă:

— Dar e fericită?

— Da. Zoey și Heath sunt mulțumiți împreună pe Tărâmul de Dincolo pentru totdeauna.

Afrodita simți o tristețe apăsătoare, dar trebui să continue:

— Atunci, poate că Z ar trebui să rămână acolo unde este. O să ne fie dor de ea. Mie o să-mi fie dor de ea. Ezită și își stăpâni un neașteptat acces de plâns, înainte de a relua: O să fie nasol pentru Stark, dar dacă asta e menirea ei, atunci Zoey ar trebui să rămână.

Menirea fiecărei persoane se schimbă în funcție de alegerile pe care le face. Asta este doar o variantă a viitorului lui Zoey și, ca multe alegeri făcute pe Tărâmul de Dincolo, a ei va fi, pentru totdeauna, viitorul pe pământ. Dacă Zoey alege să rămână, privește cum arată viitorul pământului.

Afrodita se trezi că asistă la o scenă mult prea familiară. Stătea în mijlocul câmpului, unde fusese și în timpul ultimei viziuni. Ca și mai înainte, oameni, vampiri și novici ardeau laolaltă. Simți din nou suferința pricinuită de foc, împreună cu insuportabila durere abstractă care o învăluisese în timpul viziunii inițiale. La fel ca în timpul ultimei viziuni, Afrodita privi în sus și-l văzu pe Kalona care stătea în fața lor, numai că, de data asta, Zoey nu mai era alături de el, să-l sărute sau să spună ceea ce spusese în partea a doua a viziunii, pentru

a-l distruge. În schimb, intră în scenă Neferet. Trecu pe lângă Kalona, cu ochii la cei care ardeau. Apoi începu să deseneze în aer modele complicate, iar pe măsură ce o făcea, întunericul înflorește în jurul ei. Se răspândește, apoi cuprinse întregul câmp, stingând focul, dar nu și durerea.

— Nu, nu o să-i omor! zise ea și făcu semn cu un deget, iar un mănunchi de tentacule se încolăciră în jurul trupului lui Kalona. Ajută-mă să-i fac să fie ai mei.

Kalona îi absorbi. Afrodita își concentra atenția asupra lui și, ca un miraj transformat în realitate, tentaculele întunericului care înlănțuiseră trupul nemuritorului deveniră deodată vizibile. Se contorsionară, iar pielea nemuritorului căzută fremătă și tresări. Kalona gemu, iar Afrodita nu-și dădea seama dacă era din pricina durerii ori a plăcerii, însă el îi trimise lui Neferet un zâmbet sinistru, își deschise brațele pentru a accepta Întunericul și spuse:

— Cum ți-e voia, zeița mea.

Acoperit de tentacule, Kalona înaintă până când ajunse în dreptul ei, apoi nemuritorul căzută se lăsă în genunchi și își descoperi gâtul. Afrodita văzu cum Neferet se aplecă, linse pielea lui Kalona, apoi, cu o sălbăticie lacomă, își înfipse dinții în Kalona și se hrăni din el. Tentaculele întunericului tremurau, pulsau și se înmulțeau neîncetat.

Complet dezgustată, Afrodita întoarse capul și o zări pe Stevie Rae apărând pe câmp.

Stevie Rae?

O arătare neagră se mișcă lângă ea, iar Afrodita își dădu seama că Stevie Rae stătea lângă un Imitator de Corbi, exact lângă el, atât de aproape, încât păreau să fie împreună.

Ce naiba?

Aripa Imitatorului de Corbi se desfăcu și apoi se strânse în jurul lui Stevie Rae, ca și cum ar fi îmbrățișat-o. Stevie Rae oftă și se trase și mai aproape de Imitator, astfel că aripa lui o învăluie cu totul. Afrodita era atât de uluită de ceea ce vedea, încât nu observă de unde venise puștiul indian - acesta răsărise brusc în fața Imitatorului.

În ciuda durerii și a spaimii pricinuite de viziune, Afrodita își dădea seama de frumusețea incredibilă a băiatului. Avea un trup uluitor, aproape gol. Părul îi era des și lung, negru ca penele de corb care erau prinse pe toată lungimea codițelor lui împletite. Era înalt, și musculos, și supercool în toate privințele.

Fără să-l bage în seamă pe Imitatorul de Corbi, întinse mâna spre Stevie Rae și spuse:

— Acceptă-mă, și el o să dispară.

Stevie Rae se desfăcu din îmbrățișarea creaturii, însă nu apucă mâna băiatului. În loc de asta, spuse:

— Lucrurile nu-s chiar atât de simple.

Încă îngenuncheat în fața lui Neferet, Kalona strigă:

— Rephaim! Nu mă trăda încă o dată, fiule!

Cuvintele nemuritorului au fost un imbold pentru Imitatorul de Corbi. Îl atacă pe puștiul indian. Cei doi începură o luptă pe viață și pe moarte, în timp ce Stevie Rae nu făcea altceva decât să stea să-l privească pe Imitator, și să plângă în hohote. Printre suspine, Afrodita o auzi cum spune:

— Nu mă părăsi, Rephaim. Te rog, te rog nu mă părăsi.

În zare, în spatele tuturor, Afroditei i se păru că zărește răsăritul unui soare orbitor, însă când miji ochii în fața văpăii, își dădu seama că nu era soarele, ci un uriaș taur alb cățarat pe trupul unui taur negru, ucis pe când încerca zadarnic să apere rămășițele a ceea ce fusese odată lumea modernă.

Afrodita se desprinsese din viziunea ei. Nyx o purta printr-o briză mângâietoare, în timp ce sufletul ei tremura.

— O, zeiță, șopti ea. Nu, te rog, nu. Alegerea unei adolescente poate afecta echilibrul dintre Lumină și Întuneric din întreaga lume? Cum e posibil așa ceva?

— Ia în calcul faptul că, alegând binele, ai deschis drumul unei specii noi de vampiri.

— Novicii cu semiluni roșii? Dar ei existau deja dinainte ca eu să fac ceva.

— Da, însă calea lor spre recâștigarea umanității a fost închisă până când sacrificiul tău - alegerea ta - a deschis-o, iar tu nu ești doar o adolescentă?

— Of, fir-ar să fie! Zoey trebuie să se întoarcă.

— Atunci Heath trebuie să pășească pe lumea de dincolo, care este tărâmul meu. Numai așa o să aleagă Zoey să se reîntoarcă în trup, dacă își va reîntregi sufletul.

— Cum să mă asigur că așa o să se întâmple?

— Tot ce poți face e să le spui ce știi, fiica mea. Alegerea încă le aparține lui Heath, Zoey și Stark.

Cu o smucitură, Afrodita se simți trasă înapoi. Respiră adânc, deschise ochii și clipi, apoi, prin vălul de durere și lacrimi roșii, îl zări pe Darius aplecat asupra ei.

— Te-ai întors la mine?

Afrodita se ridică în capul oaselor. Era amețită și își simțea bătăile inimii zvâcnindu-i în tâmples cu o durere pe care o știa prea bine. Își dădu părul la o parte de pe față și constată cu uimire cât de tare îi tremura mâna.

— Bea asta, frumoasa mea. Trebuie să iei contact cu pământul după o călătorie a spiritului. Îi dădu un pahar și o ajută să îl ducă la buze.

Afrodita bău vinul cu înghițituri mari, apoi spuse:

— Ajută-mă să ajung la Stark.

— Dar ochii tăi... trebuie să te odihnești!

— Dacă stau să mă odihnesc, s-ar putea ca toată lumea asta afurisită să se ducă naibii. La propriu.

— Atunci, hai la Stark!

Pentru că se simțea slăbită și incapabilă să facă față situației, Afrodita se sprijini de războinicul ei în timp ce se întoarseră la ceata de irlandezi, unde nu se schimbase mare lucru. Sgiach încă îl mai privea pe paznicul ei, care continua să-i taie pe Stark, încet și metodic.

Afrodita nu pierdu timpul. Merse direct la Sgiach.

— Trebuie să vorbesc cu Stark. Chiar acum.

Sgiach o privi și îi observă corpul care tremura și ochii plini de sânge.

— Ți-ai folosit harul?

— Da, și trebuie să-i spun lui Stark ceva, altfel e de rău. Pentru toată lumea. Rău de tot.

Regina aprobă din cap și îi făcu semn Afroditei să o urmeze spre Seol ne Gigh.

— Ai doar o clipă la dispoziție. Vorbește-i lui Stark clar și răspicat. Dacă îl ții aici prea mult, n-o să poată reface drumul spre Tărâmul de Dincolo până ce nu se va fi odihnit mai întâi după călătoria de azi, și trebuie să știi că odihna ar putea să dureze săptămâni în șir.

— M-am prins. Am o singură încercare. Sunt gata, spuse Afrodita.

Sgiach atinse antebrațul paznicului ei. Fusesse o atingere extrem de ușoară, dar tot îi provocă un fior lui Seoras. Se întrerupse chiar când se pregătea să mai facă o tăietură. Privirea îi rămase ațintită asupra lui Stark, însă spuse cu o voce răgușită:

— Mo banri? Regina mea?

— Cheamă-l înapoi. Profetesa trebuie să-i vorbească.

Seoras închise ochii ca și cum cuvintele ei l-ar fi rănit și, când îi redeschise, răspunse doar atât:

— Bun, femeie... cum ți-i voia.

Își așeză mâna care nu ținea pumnalul pe fruntea lui Stark:

— Ascultă la mine, băiete. Tre' să te-ntorci.

Capitolul 26

Stark

Stark se clătină și se retrase cu spada ridicată, din reflex, astfel că doar norocul și instinctul îl făcură să parăze lovitura mortală a celuilalt, acea ființă care era el, și totuși nu era el.

— De ce faci asta? strigă Stark.

— Ți-am spus deja. Nu poți intra decât dacă mă ucizi, iar eu n-am de gând să mor.

Cei doi războinici se roteau unul după altul, măsurându-se.

— Ce naiba tot spui? Tu ești eu. Așa că dacă eu ajung dincolo, cum o să mori tu?

— Sunt parte din tine. Partea aia nu-așa-de-cumsecade. Sau tu ești parte din mine, partea bună, și mă nervează până și să spun asta, fir-ar să fie. Nu face pe prostu'. Să nu zici că nu știai de mine. Ia adu-ți aminte când te-a apucat frica și i-ai jurat credință virtuozului ăleia afurisite. Pe vremea aia ne cunoșteam mai bine.

Stark îl privi și îi observă strălucirea roșiatică din ochi și trăsăturile aspre ale propriului chip. Zâmbetul era tot la locul lui, dar aroganța se transformase în cruzime, făcând ca trăsăturile să-i fie deopotrivă familiare și străine.

— Tu reprezinți răul din mine.

— Răul? Depinde de partea cui ești, nu crezi? De unde stau eu acum, nu mi se pare că sunt chiar așa de rău.

Celălalt râse și spuse mai departe: „Rău“ nu e nici pe departe cuvântul potrivit pentru a-mi descrie capacitățile. Răul e un lux. Lumea mea este plină de lucruri care îți întrec imaginația.

Stark începu să clatine din cap, semn că respingea vorbele pe care le auzea, iar concentrarea îi scăzu. Celălalt lovi din nou și îi făcu o despicătură groasă de-a lungul bicepsului drept.

Stark ridică sabia ca să se apere, surprins de ciudata arsură pe care o simțea în fiecare braț, dar și de absența durerii.

— Mda, nu doare prea rău, nu-i așa? Deocamdată. Asta pentru că lama e prea ascuțită ca să provoace durere. Numai că, uite, sângerezi. Rău. În curând nici n-o să mai fii în stare să ridici sabia. Atunci te-ai ars, și o să mă descotorosesc de tine o dată pentru totdeauna. Sau poate o să ne jucăm. Ce-ai zice să ne distrăm nițel și să te jupoi de viu, bucată cu bucată, până nu mai rămâne din tine decât o carcasă însângerată, care zace la picioarele mele.

Cu coada ochiului, Stark văzu că fierbințeala pe care o simțea era căldura sângelui său care îi ieșea încontinuu din cele două răni. Celălalt avea dreptate. Începea să-și piardă puterile.

Trebuia să lupte - și trebuia să lupte în clipa asta. Dacă mai ezita și rămânea în defensivă, avea să moară.

Aționând din instinct, Stark își luă avânt și își lovi reflecția, lovi tot ce îi stătea în cale, tot ce ar fi putut reprezenta o breșă în apărare, însă versiunea lui cu ochi roșii îi bloca cu ușurință orice mișcare. Apoi, ca o cobră, acesta atacă la rândul lui, învinse apărarea lui Stark și îi creștă o rană lungă și adâncă în coapsă.

— N-ai cum să mă învingi. Îți știu fiecare mișcare. Sunt exact ceea ce tu nu ești. Bunătatea aia tâmpită te-a făcut slab. De-asta n-ai fost în stare s-o aperi pe Zoey. Iubirea pentru ea te-a făcut slab.

— Nu! Iubirea pentru Zoey e cel mai bun lucru pe care l-am realizat.

— Mda, păi, o să fie și ultimul lucru pe care l-ai realizat, asta-i pentru...

Stark se trezi aruncat înapoi în propriul trup. Deschise ochii și îl văzu pe Seoras aplecat asupra lui, cu pumnalul într-o mână și cu mâna cealaltă apăsată pe fruntea lui.

— Nu! Trebuie să mă întorc! strigă el.

Se simțea ca și cum trupul i-ar fi luat foc. Durerea era insuportabilă, iar intensitatea ei îi pompa adrenalina prin tot corpul. Primul lui instinct a fost să se miște. Să fugă. Să lupte.

— Nooo, băiete. Amintește-ți că n-ai voie să te miști, spuse Seoras.

Stark găfâia puternic în timp ce se chinuia să rămână nemișcat.

— Ajută-mă să mă întorc, îi spuse el paznicului. Trebuie să mă întorc.

— Stark, ascultă-mă! Chipul Afroditei răsări deodată deasupra lui. Heath e soluția. Trebuie să dai de el înainte de a o vedea pe Zoey. Să-i spui că trebuie să plece. Că trebuie să o lase pe Zoey pe Tărâmul de Dincolo, altfel ea n-o să se mai întoarcă niciodată aici.

— Ce-i asta? Afrodita?

Ea îl apucă de braț și își apropie fața de a lui. Stark îi văzu ochii injectați și, cu o tresărire, își dădu seama că probabil tocmai avusese o nouă viziune.

— Ai încredere în mine. Du-te la Heath. Fă-l să plece. Altfel, nimeni n-o să-i mai oprească pe Neferet și pe Kalona, iar asta va fi sfârșitul nostru, al tuturor.

— Dacă-i să se-ntoarcă, e musai să plece acum, spuse Seoras.

— Du-l înapoi, spuse Sgiach.

Contururile luminoase ale viziunii lui Stark începură să devină cenușii, iar el se lupta din răspuțeri să nu se lase tras din nou în adâncuri.

Așteaptă! Spune-mi. Cum... cum să mă lupt cu mine? abia reuși să rostească Stark.

— A, e chiar simplu. Războinicul din tine trebuie să moară, ca să se nască șamanul.

Stark nu știa dacă vorbele lui Seoras veniseră ca răspuns la întrebarea pusă sau ieșiseră din memoria lui, și nici nu avea timp să se dumirească. În mai puțin de o secundă, Seoras îl prinse de cap și îl strânse ca într-o menghină, apoi trecu lama peste pleoapele lui Stark. Într-o clipă arzătoare și orbitoare, se găsea iar în fața lui, ca și cum ar fi fost tot timpul acolo. Deși dezorientat din pricina durerii produse de ultima tăietură a paznicului, Stark își dădu seama că trupul său reacționa, îi răspundea mai rapid decât mintea și se apăra cu ușurință de atacurile reflecției lui. Era ca și cum acea ultimă tăietură ar fi scos la iveală o schemă a direcțiilor de atac spre inima celui lalt, schemă pe care Stark nu o știuse până atunci, iar pentru că el nu o știuse, poate că îi rămăsese necunoscută și celui lalt. Dacă așa era, poate că mai avea o șansă, chiar dacă una extrem de mică.

— Pot s-o țin așa toată ziua. Tu nu. Incredibil, ce ușor e să mă fac praf singur, zise Stark cel cu ochii roșii, plin de aroganță.

În acest timp, Stark fandă, urmă direcția de atac pe care i-o indica durerea și disperarea și atinse antebrațul reflecției sale.

— Fir-aș al naibii! Chiar m-ai făcut să sângerez. Nu te credeam în stare!

— Mda, păi, asta-i una dintre problemele tale. Ești mult prea arogant.

Stark văzu unda de ezitare care făcu să tremure reflecția lui și începu oarecum să înțeleagă. Urmă acel gând, la fel de firesc cum ridicase spada ca să se apere, și zări pe trupul inamicului toate punctele de atac.

— Nu, nu-i vorba că tu ești prea arogant. E vorba de mine. Eu sunt arogant.

Apărarea celui lalt deveni ezitantă. În acel moment, Stark înțelese pe deplin și insistă.

— Sunt și egoist. Așa mi-am ucis mentorul. Am fost prea egoist ca să las pe cineva să mă înfrângă la ceva.

— Nu! urlă Stark cel cu ochii roșii. Țsta nu ești tu, ăsta sunt eu.

Văzând breșa, Stark lovi din nou și îl răni pe celălalt în coapsă.

— N-ai dreptate, și o știi. Tu reprezinți răul din mine, dar suntem unul și același. Războinicul n-ar fi admis niciodată, însă șamanul din mine începe să înțeleagă. În timp ce vorbea, Stark înainta fără oprire, aplicând tot mai mult reflecției sale lovitură după lovitură. Suntem aroganți. Suntem egoiști. Uneori suntem și răutăcioși. Avem un caracter imposibil, iar când ne enervăm, nu ne trece prea repede.

Părea că vorbele lui Stark îl ating pe celălalt, căci ripostă cu o viteză de necrezut și se năpusti spre el cu o îndemânare și o vehemență copleșitoare. O, zeiță, nu. Zi-mi că gura mea ea mare n-a stricat totul. Pe când Stark de-abia mai făcea față atacului furibund, își dădu deodată seama că reacționa mult prea rațional și prea previzibil. Singura modalitate prin care se putea învinge era să facă ceva la care celălalt nu se aștepta.

Trebuie să-i ofer șansa să mă omoare.

Pe când celălalt abătea asupra lui o ploaie de lovituri, Stark înțelese că asta era soluția. Se prefăcu că slăbește defensiva pe partea stângă. Cu un impuls de nestăvilit, celălalt se năpusti spre acea breșă, fandă și, pentru o clipă, se descoperi, devenind chiar mai vulnerabil decât Stark. Stark distinse direcția de atac, schema adevăratei breșe, așa că izbi cu mânerul spadei capul celui lalt, cu o ferocitate de care nu se credea capabil.

Reflecția lui Stark căzu în genunchi. Gâfâia puternic și de-abia mai reușea să țină spada în mână.

— Prin urmare, acum mă omori, intri pe Tărâmul de Dincolo și iei fata.

— Nu. Acum te accept, pentru că indiferent cât de înțelept sau cât de bun sunt, sau o să reușesc să devin, vei fi mereu o parte din mine.

Ochii roșii îi întâlneau pentru ultima oară pe cei căprui. Celălalt scăpă spada și, cu o mișcare rapidă, se aruncă înainte, împlântându-și adânc în piept sabia lui Stark. În intimitatea absolută a acelei clipe, celălalt își dădu duhul, atât de aproape de el, încât Stark îi inspiră ultima suflare dulce.

Stark simți un nod în stomac. Se omorâse pe el însuși! Când își dădu seama de acel teribil adevăr, clătină din cap și strigă:

— Nu! Eu...

Exact în clipa în care își urla refuzul, Stark cel cu ochi roșii zâmbi atotștiutor și îi șopti printre buzele însângerate:

— Ne vom revedea, războinicule, mai curând decât crezi.

Stark îl făcu pe celălalt să îngenuncheze și îi scoase mareața spada din piept.

Timpul se opri în loc când lumina divină a tărâmului lui Nyx se reflectă și scânteie de-a lungul lamei însângerate, dar frumoase, a spadei, orbindu-l pe Stark, tot la fel cum ultima tăietură a lui Seoras îi înfierase vederea; în mod miraculos, pentru o clipă, păru că bătrânul paznic se afla acolo, lângă el și celălalt, iar cei trei războinici priveau spada cu uimire.

Seoras vorbi fără să-și ia ochii de la mâner:

— Așa-i, asta-ți va fi spada scoțiană a paznicului, băiete, o sabie călită în sânge fierbinte, folosită numa' în apărarea onoarei, stăpânită de un om care-a ales să apere Asul, o bann, o regină. Lama ei așa-i de frumos ascuțită, încât taie fără durere, iar paznicul de-o poartă făr' de milă, teamă or părtinire va să lovească împotriva celor ce-au să pângărească spița noastră nobilă.

Fermecat, Stark întoarse spada scoțiană, astfel că mânerul încrustat cu pietre reflectă lumina, în timp ce paznicul lui Sgiach continuă:

— Cele cinci cristale, montate ca patru colțuri, cu al cincilea aliniat cu piatra-inimii, creează un puls constant în ritmul bătăilor inimii paznicului ei, dacă el e un războinic ales care apără onoarea cu prețul vieții.

Seoras se opri și își întoarse privirea de la sabia scoțiană.

— Oi fi tu războinicul acela, băiete? Vei fi oare un adevărat paznic?

— Vreau să fiu, spuse Stark, și încercă să facă spada să bată în ritm cu inima lui.

— Atunci trebuie să acționezi mereu cu onoare și să-i trimiți pe cei pe care i-ai înfrânt spre un loc mai bun. De poți face asta ca paznic, și nu ca băiețș... de ești făcut cu adevărat din sânge, suflet și spirit, fiule, vei afla că ultima ta încercare groaznică fi-va ușurința cu care accepti și duci la bun sfârșit astă datorie eternă.

— Află însă că nu-i cale de-ntoarcere, căci asta-i legea și soarta adevăraților paznici, nu pica, răutatea, prejudecata ori răzbunarea, ci doar încrederea neștrămutată în onoare îți poate fi răsplata, însă nu garanția iubirii, fericirii ori a vreunui câștig. Căci după noi nimic nu se mai află. În ochii lui Seoras, Stark zări o resemnare veșnică. Ai să duci această povară pe vecie, căci cine să-l păzească pe paznic? De-acum cunoști adevărul. Hotărește, fiule.

Imaginea lui Seoras dispăru, iar timpul își reluă curgerea firească. Celălalt se afla în genunchi în fața lui și îl privea cu ochi în care se citeau teama și resemnarea.

Moarte demnă. Când cuvintele acestea îi răsăriră în minte, plăselele sabiei scoțiene se încălziră în mâna lui și pulsară în ritmul bătăilor inimii sale. Apucă mânerul și cu cealaltă mână, bucurându-se de acel sentiment.

Apoi, greutatea lamei deveni o forță vie, de sine stătătoare, care-i transmise lui Stark o putere și o cunoaștere nesfârșite, minunate. Fără să stea pe gânduri, fără vreo emoție, se folosi de arcul unei semiluni pentru a aplica lovitura mortală și izbi cu putere lama în trupul celui alt, spintecându-l în două, din creștet până-n vintre. Se auzi un geamăt puternic, apoi trupul dispăru.

Stark înțelese dimensiunea reală a brutalității gestului său. Scăpă sabia și căzu în genunchi.

— Zeiță! Cum să fac așa ceva și să-mi păstrez onoarea!

Cu mintea confuză, răsuflând din greu, Stark îngenunche pe pământ. Își privi corpul și se așteptă să-și vadă carnea sfărțecată de răni larg deschise și mustind de sânge, o mulțime de sânge.

Numai că se înșela. Nu avea nici cea mai mică zgârietură. Nu zări vreo urmă de sânge altundeva decât în solul pe care stătea. Singura rană care rămăsese era amintirea faptelor săvârșite.

Parcă înzestrată cu o voință proprie, mâna lui găsi mânerul măreței săbii. Stark revăzu în minte lovitura fatală pe care tocmai o aplicase, și mâna lui tremură, dar strânse cu putere mânerul și simți căldura și ritmul bătăilor inimii sale.

— Sunt paznic, șopti el.

Odată cu aceste cuvinte, veni cu adevărat și acceptarea propriei ființe și, într-un final, înțelegerea. Nu trebuia să ucidă răul din el, ci să învețe să-l controleze. Asta trebuia să facă un paznic adevărat. Nu nega brutalitatea; o stăpâna cu onoare.

Stark își sprijini capul de spada scoțiană de paznic.

— Zoey, Asul meu, banii shi, regina mea - am ales să accept totul și să urmez calea onoarei. Numai în acest fel pot fi războinicul de care ai nevoie. Așa îți jur.

Pe când jurământul lui Stark plutea încă în aer, arcada care marca hotarul Tărâmului de Dincolo al lui Nyx se făcu nevăzută, împreună cu sabia scoțiană, astfel că Stark se trezi singur și dezarmat, în genunchi în fața dumbrăvii zeiței și a frumuseții nepământene a arborelui dorințelor.

Stark se strădui să se ridice în picioare și se îndreptă mecanic spre pădurice. Avea în minte un singur gând - trebuia s-o găsească pe regina lui, pe Zoey a lui.

Însă când se apropie de dumbravă, Stark încetini și, în cele din urmă, se opri.

Nu. Începea greșit. Din nou.

Nu pe Zoey trebuia s-o găsească, ci pe Heath. O fi fost Afrodita o mare pacoste, dar el știa că viziunile ei sunt adevărate. Ce naiba îi spusese? Ceva cum că Heath trebuia să plece, pentru ca Zoey să se reîntoarcă. Stark rămase pe gânduri. Oricât l-ar fi durut să recunoască, înțelegea de ce viziunea Afroditei era adevărată. Zoey fusese cu Heath de când erau copii. Asistase la moartea lui, care o rănisese atât de mult, încât sufletul ei fusese descompus. Dacă s-ar putea reîntregi și ar fi aici cu Heath...

Stark privi înjur și, exact ca atunci când stabilise o legătură cu sabia scoțiană, acum chiar vedea în jurul său.

Tărâmul lui Nyx era uluitor. Dumbrava se afla chiar în fața lui, dar își dădea seama că tărâmul lui Nyx era mult mai vast și mai mare decât acel petic de pământ. Și totuși, la drept vorbind, dumbrava era de ajuns - verde și primitoare, ca un adăpost pentru spiritul lui. Chiar dacă trecuse prin atâtea ca să ajungă aici, știind prea bine ce răspundere avea ca paznic al lui Zoey și înțelegând că acea căutare a lui era departe de a se fi încheiat, Stark nu-și dorea decât să intre în dumbravă, să inspire adânc și să se lase învăluit de liniște. Dacă ar fi avut-o și pe Zoey alături, ar fi fost mai mult decât mulțumit să rămână aici cel puțin pentru o bucatică de eternitate.

Așa că, da, dă-i-l pe Heath înapoi lui Zoey, și sigur că nici ea n-ar mai vrea să plece. Stark își trecu mâna peste față. Îi venea greu să recunoască - i se rupea sufletul -, dar Zoey îl iubea pe Heath, poate chiar mai mult decât îl iubea pe el.

Stark își alungă din minte acele gânduri. Nu conta dragostea ei pentru Heath! Zoey trebuia să se întoarcă - până și viziunea Afroditei arătase asta. Desigur, dacă n-ar fi fost amestecat și Heath, probabil că ar fi reușit s-o convingă să se întoarcă împreună cu el. Așa era Zoey - îi păsa de prietenii ei mai mult decât de ea însăși.

Tocmai de-asta, Heath trebuia să o părăsească pe ea, și nu invers.

Așa că trebuia să-l găsească pe Heath și să-l convingă să renunțe la singura fată pe care o iubise vreodată. Și asta pentru totdeauna.

Fir-ar să fie.

Imposibil.

În cazul ăsta, ar fi trebuit să-i fie imposibil și să se înfrângă pe el însuși și să accepte semnificația acestui act.

Așa că, ce naiba, gândește! Gândește ca un paznic, nu acționa și reacționa ca un puști tembela.

Putea să o găsească pe Zoey. O mai făcuse și altădată. Iar odată găsită Zoey, Heath avea să se afle și el prin preajmă.

Privirea lui Stark se opri asupra copacului dorințelor. Era mai mare decât cel de pe Skye, iar peticele de pânză legate de uriașa umbrelă de ramuri își tot schimbau culorile și dimensiunile în bătaia brizei calde.

Copacul dorințelor vorbea despre visuri, și iluzii, și iubire.

Păi, el o iubea pe Zoey.

Stark închise ochii și se gândi numai la Zoey - la cât de mult o iubea și cât îi lipsea.

Timpul trecea... minute, poate ore. Nimic. Nicio urmă. Nici cel mai vag indiciu despre unde ar putea fi. Nu putea să o simtă deloc.

Nu se poate să renunți Gândește ca un paznic.

Prin urmare, dragostea nu avea să-l conducă la Zoey. Arunci ce anume? Ce era mai puternic decât dragostea?

Stark clipi, surprins. Avea deja răspunsul. Îi fusese dat odată cu titlul de paznic și de magia sabie scoțiană.

— Pentru un paznic, onoarea e mai presus de dragoste, spuse Stark cu voce tare.

Nici nu terminase bine de rostirea acestor cuvinte, când o panglică aurie, subțire, apărură exact deasupra lui în copacul dorințelor. Licărea cu o strălucire metalică ce îi făcu pe Stark să se gândească la brățara de aur purtată de Seoras la încheietura mâinii. Când panglica se desfăcu și pluti din copac înspre dăbravă, Stark nu avu nicio ezitare. își urmă instinctul și acest mic semn al onoarei, și o pomi într-acolo.

Capitolul 27

Heath

Starea lui Zoey se înrăutățea. Nu era drept. De parcă n-avusese destule porcării pe cap în ultima vreme. Acum i se nai întâmplase și asta - chestia asta cu sufletul descompus, ar acum se îndepărta de el și de toate celelalte. La început e întâmplase puțin câte puțin. În ultimul timp, lucrurile o luaseră razna. Pe măsură ce se afundau tot mai mult în dăbravă, cât mai departe de lizieră și, probabil, de Kalona, care stătea acolo la pândă, ea se transforma tot mai repede, iar lui i se părea că nu poate face absolut nimic în privința ista. Nu putea să se înțeleagă cu ea. Ea nici măcar nu stătea o clipă locului. La propriu.

I se părea că o vede. Deși aproape că alerga pe țărnul acoperit de mușchi al unui pârâiaș susurător, tot nu se mișca destul de repede ca să țină pasul cu ea. Era în fața lui, umbra de colo-colo, câteodată vorbea singură, alteori plângea încetișor, neliniștită, mereu în mișcare.

I se părea că o urmărește cum se evaporă.

Heath trebuia să facă ceva. Își dădea seama că asta i se întâmpla pentru că sufletul nu-i mai era întreg. Logic, încercase să discute cu ea despre asta - încercase să o facă să-și reîntregească sufletul, apoi să se reîntoarcă în trup. El nu prea înțelegea cum vine treaba cu Tărâmul de Dincolo, deși cu cât stătea mai mult aici, cu atât știa pur și simplu mai multe lucruri, și asta probabil pentru că era mort de-a binelea.

Fir-ar să fie, era total aiurea să se gândească la el ca fiind mort. Nu aiurea în sensul că-l băga în sperieți, ci ciudat, pentru că nu se simțea mort. I se părea că e tot el, dar în alt loc. Heath se scărpină în cap. În schimb, i se părea că Zoey nu era moartă, așa că n-avea ce căuta acolo.

Heath oftă adânc. Uneori simțea că nici locul lui nu era acolo. Nu că n-ar fi fost un loc ca lumea. Da, sigur, Zo se simțea groaznic, și nu aveau cum să plece din dăbravă fără să fie atacați și probabil omorâți, iar de Kalona ori de naiba știe cine altcineva. Dacă mai era posibil. În afară de asta, era chiar plăcut acolo.

Plăcut, dar nu mai mult.

Era ca și cum spiritul lui ar fi căutat altceva - ceva ce nu putea găsi acolo.

— Ai murit prea devreme. Asta-i problema.

Heath tresări surprins. În fața lui se afla Zoey, care se legăna înainte și înapoi, de pe un picior pe altul, și se uita la el cu o privire plină de tristețe.

— Zo, iubito, mă cam bagi în sperieți când apari așa, ca din pământ, în fața mea, zise el și izbucni în râs. Parcă tu ai fi stafia, nu eu.

— Scuze... scuze, mormăi ea și începu să se rotească în jurul lui. Numai că așa mi-au spus ele, că nu ești fericit aici pentru că ai murit prea devreme.

Heath rămase pe loc, dar se întoarse după ea.

— Care „ele“?

Zoey arătă la întâmplare cu mâna spre dumbravă.

— Cele care seamănă cu mine.

Heath păși mai aproape, astfel că acum mergea alături de ea în marșul ei neîntrerupt.

— Iubito, nu-ți amintești că am mai vorbit despre ele? Sunt frânturi din tine. Din cauza asta te simți așa de tulburată. Data viitoare când îți mai vorbesc, vreau să le rogi să se întoarcă înapoi în tine. O să fie mult mai bine atunci.

Întoarse spre el ochii ei mari și rătăciți.

— Nu, nu pot.

— De ce nu, iubito?

Zoey izbucni în lacrimi.

— Nu pot, Heath. A trecut prea mult timp. Nu pot să-mi mai întregesc sufletul. Nu-mi amintesc o grămadă de lucruri - nu mă pot concentra - singura mea certitudine e că merit toate astea.

— Nu meriți nimic din toate astea!

Heath se apropie și mai mult de Zoey, și tocmai voia să-și sprijine mâinile pe umerii ei ca să o facă să îl asculte, o dată pentru totdeauna, când, cu coada ochiului, zări o panglică aurie care îi distrase pentru o clipă atenția.

Atât îi trebui lui Zoey, care spuse cu un plâns jalnic:

— Trebuie să plec! Heath, trebuie să merg înainte. Se pare că de altceva nu sunt în stare.

Înainte ca Heath s-o poată opri, ea dispăru de lângă el cu o mișcare ciudată, aproape ca o plutire, care îi purtă trupul palid, ca pe o pană dusă de un vânt puternic și haotic, și mai adânc spre inima dumbrăvii.

— Rahat. Nu-mi iese deloc.

Porni pe urmele lui Zoey. Trebuia să o facă să-l asculte.

Trebuia să o ajute. Apoi șovăi, încetini pasul, după care se opri. Problema era că nu știa cum să o ajute.

— Nu știu ce să fac! strigă el și izbi cu pumnul într-unul dintre copacii acoperiți de mușchi din dumbravă.

Nu știu ce să fac! repetă Heath și lovi din nou copacul, ignorând durerea. Nu. Știu. Ce. Dracu'. Să. Fac! zise el, accentuându-și fiecare cuvânt cu câte o lovitură, până când își zdreli încheieturile degetelor, iar mirosul propriului sânge începu să-l învăluie.

În clipa aceea umbra acoperi soarele. Își șterse pe mușchi mâna care pulsa de durere și privi în sus.

Întunericul. Aripă. Care astupau lumina zeiței.

Cu inima bătându-i nebunește, Heath se aplecă ușor și își încheiește pumnii însângerați, gata de apărare, numai că atacul nu se arăta.

I se arătă, în schimb, o revelație, sub forma unor gânduri șoptite, care păreau să se furișeze printre umbrele de deasupra, să se amestece cu mirosul sângelui său și să-l pătrundă.

— O să rămână aici cu tine, pentru totdeauna, dar trebuie să se reîntregească.

Heath clipi, surprins.

— Ce? Cine-i acolo?

— Folosește-ți mintea, muritor neînsemnat!

— Ăăă, da... spuse Heath uitându-se chiorăș la umbra care plana deasupra lui.

Să fi fost oare Kalona? Nu putea să-și dea seama.

— Trebuie să o convingi să-și cheme înapoi frânturile de suflet și să se reîntregească, iar apoi va putea să se odihnească aici, în dumbrava sacră, alături de tine.

— Asta am înțeles. Numai că nu știu cum să o conving să facă asta. Dacă mă înțelegi.

— Răspunsul ține de legătura pe care o ai cu ea.

— Legătura mea cu ea, dar nu știu...

Apoi Heath își dădu seama că știa cum să se folosească de legătura lor. Trebuia doar s-o facă pe Zo să îl asculte, iar asta-i reușise întotdeauna, chiar și atunci când se purtase ca un idiot, și se apucase de băut, și avusese probleme la școală, iar ea încercase să-i dea papucii. Întotdeauna reușise să se împace cu ea și să

rămână împreună.

Apoi Heath rânji. Asta era! Își luă gândul de la Întunericul înaripat și o porni iute pe urmele lui Zoey. Lumina zeiței, acum nestăvilită, strălucea din nou în duminică. Legătura lor era răspunsul. Ei doi, împreună, rezistaseră întotdeauna, indiferent ce altceva se mai întâmpla în viețile lor. Iar legătura aceasta exista încă. O adusesse pe Zoey la el, chiar și după moartea lui. De asta avea să se folosească. Odată ce Zoey înțelegea că ei puteau fi împreună și că nu era nicio problemă că el se afla aici, avea să se reîntregească. Apoi, indiferent ce ar fi avut de înfruntat, aveau să înfrunte împreună, pentru totdeauna. Asta nu avea cum să fie prea dificil, ce naiba. Zo a lui putea să-i facă praf pe toți, dacă voia.

Plin de entuziasm, Heath alergă după Zoey, dar o șoptă îl făcu deodată să se oprească în loc:

— Heath!

— Asta ce naiba mai e?

— Aici!

Heath se întoarse și privi spre panglica aurie, care se prinsese de ramurile unui scoruș, și făcu ochii mari când din spatele copacului ieși un tip.

— Stark? Ce nai...

— Ssst! Nu-i spune lui Zoey că sunt aici.

Heath se apropie de copac.

— Ce naiba cauți aici? întrebă el, apoi, fără să-i dea lui Stark timp să răspundă, adăugă: A, fir-ar să fie! Și tu ești mort? Zo n-o să suporte!

— Vorbește naibii mai încet. Nu, nu sunt mort. Sunt aici s-o apăr pe Zoey, ca să se poate reîntoarce în trup, acolo unde-i e locul. Stark făcu o pauză, apoi adăugă. Știi că ești mort, nu?

— Ei nu, pe bune? Sunt mort? spuse Heath pe un ton ironic. Mă bucur că ești aici ca să mă luminezi. Zău că nu știu cum naibii m-aș descurca fără tine.

— Hai să încercăm altceva atunci: știi că sufletul lui Zoey e descompus?

Înainte ca vreunul din ei să mai apuce să spună ceva, o văzură pe Zoey, iar Stark sări înapoi după copac și se făcu mic, la umbra lui. Heath merse repede în întâmpinarea ei, ca s-o împiedice să-l zărească pe Stark.

— N-ai venit după mine. Întotdeauna vii după mine. Se clătina înainte și înapoi, în încercarea de a rămâne pe loc.

— Vin, Zo. Știi că niciodată nu o să te părăsesc. Doar că acum tu ești ceva mai rapidă decât mine.

— Deci nu mă părăsești?

Heath îi atinse obrazul, întristat s-o vadă atât de slăbită, de nesigură și de diferită de Zoey pe care o știa el.

— Nu, nu te părăsesc. Ia-o înainte. O să te ajung din urmă. Cum ea ezita și era clar că urma să înceapă iar cu învârtitul ăla ciudat în jurul lui, ceea ce ar fi adus-o mult prea aproape de ascunzătoarea lui Stark, Heath adăugă: Ascultă, poate că ai să te simți mai bine dacă te-ai mișca foarte repede. De ce nu încerci să alergi sau să plutești, sau să faci ce-ți vine, o vreme, apoi întoarce-te aici. Dacă nu te superi, eu o să mai rămân un pic aici, trebuie să mă odihnesc.

— Da... iartă-mă... am uitat că trebuie să te odihnești... am uitat...

Se îndepărtă plutind, iar Heath strigă în urma ei:

— Totuși, să nu te îndepărtezi prea mult! Și nu uita să zbori în cerc și să revii aici.

— N-o să uit... pe tine nu pot să te uit, spuse ea.

Apoi, fără să-l mai privească, dispăru în întuneric.

Stark ieși de după copac. Avea vocea gătită de uimire:

— Sfinte! E mult mai rău decât îmi imaginam, zise el, cu o voce gătită de uimire.

Heath dădu din cap, încrunțat.

— Mda, știi. Treaba asta cu sufletul descompus a dat-o peste cap complet. Nu se poate odihni, așa că nu poate gândi, iar asta o afectează - o afectează rău de tot.

— Înaltul Consiliu a spus că așa se va întâmpla, spuse Stark, care încă se uita după Zoey. Se transformă într-o Daoine Sidhe. Nu e moartă, dar nici vie, și se află aici pe tărâmul spiritelor, lipsită de suflet. Asta o face să fie așa, și lucrurile o să se înrăutățească. Nu își va găsi în veci odihna.

— Atunci tre' să o facem să se reîntregească. Și cred că știu cum. Auzi, nu vreau să fiu măgar, da' tu n-ai cum să mă ajuți la faza asta. Dacă vrei să te faci util, du-te și fă praf chestia aia înfricoșătoare care ne ține prizonieri aici. Ocupă-te tu de asta. De Zo mă ocup eu.

Heath dădu să plece, pe urmele lui Zoey, dar cuvintele lui Stark îl ținuseră în loc:

— Mda, poți să o faci să își reîntregească spiritul dacă-i spui că o să rămâi aici cu ea, dar în cazul ăsta, o să-i distrugi pe toți cei pe care Zoey îi iubește în lumea reală.

Heath se răsuci pe călcâie și-l privi în față pe Stark.

— Nu-i frumos să spui lucruri din astea. Renunță la ea. Știu că o iubești, da' serios acum, o cunoști de puțin timp. Eu sunt cu ea de ani de zile. M-am prins că ți-e dor de ea, dar o să-i fie bine aici, cu mine - o să fie fericită.

— Nu-i vorba de dragoste aici. E vorba să facem ce trebuie, îți dau cuvântul meu de paznic că spun adevărul. Dacă Zoey nu se reîntoarce în trupul ei, lumea, așa cum o știa ea - așa cum o știai și tu -, va fi distrusă.

— Cum adică „pe cuvântul tău de paznic”?

Stark trase adânc aer în piept.

— E vorba despre onoare.

Ceva din vocea lui Stark îl făcu pe Heath să-l privească cu alți ochi. Tipul se schimbase. Părea cumva mai înalt, mai matur, lipsit de aroganța lui obișnuită. Și avea un aer trist. Foarte trist.

— Spui adevărul.

Stark încuviință.

— Afrodita a avut o viziune. A văzut cum reușești să o faci pe Zoey să-și recompună sufletul. Îți promiți că vei rămâne aici cu ea. Așa că ea nu se mai transformă într-o Daoine Sidhe. Redevine ea însăși. Și chiar rămâne cu tine, pentru totdeauna. Numai că, în absența lui Zoey, nimeni nu le va mai sta în cale lui Neferet și Kalona.

— Iar ei vor ajunge să stăpânească lumea, completă Heath.

— Iar ei vor ajunge să stăpânească lumea, încuviință Stark.

Heath îl privi pe Stark drept în ochi.

— Trebuie s-o părăsesc pe Zoey.

— N-o s-o las singură, îi spuse Stark. Sunt războinicul ei, paznicul ei. Îți promit solemn că o s-o apăr mereu.

Heath încuviință din cap, apoi își luă privirea de la Stark, în încercarea de a-și stăpâni emoțiile. Îi venea să o ia la fugă, să o găsească pe Zoey și să se asigure că ea va rămâne cu el pentru totdeauna, acolo sau oriunde. Dar când își întoarse din nou privirea spre Stark, știu care era adevărul absolut: Zoey nu și-ar dori ca prietenii ei să piară. Iar sentimentul ăsta avea să fie mai puternic decât dragostea pentru el, decât dragostea pentru oricine altcineva. Așa că, dacă Heath o iubea cu adevărat, trebuia s-o părăsească.

Deși simțea că-i vine să vomite, Heath era bucuros să constate că vocea îi părea calmă și firească.

— Cum o s-o faci să se reîntregească după ce dispar eu?

— Nu poți să-i spui că rămâi, să o faci să se reîntregească, și-apoi să dispari?

Heath pufni disprețuitor.

— Ascultă, băiețuș, nu mă iau de tine pentru că tu nu ești mort și habar n-ai de cum funcționează toată chestia asta cu spiritul, da' n-am cum naibii să o fac pe Zoey să-și reîntregească sufletul printr-o minciună. Hai să fim serioși, n-are nicio logică.

— Mda, bine, cred că ai dreptate. Stark își trecu mâna prin păr. În cazul ăsta, nu știu cum o s-o fac, dar o să reușesc. Trebuie. Dacă tu ești destul de matur ca s-o părăsești, voi fi și eu destul de matur ca să-mi dau seama cum s-o salvez.

— Ei, ține minte un lucru - lui Zoey nu-i place să fie salvată, îi place să-și poarte singură de grijă. În general, trebuie să stai deoparte și s-o lași să-și facă numărul.

Stark dădu din cap cu un aer solemn.

— O să țin minte.

— Bine. Atunci, hai să mergem după ea.

Cei doi se îndreptară în direcția în care o zăriseră ultima dată pe Zoey.

— O să stau de-o parte până când îți iei rămas-bun. N-o s-o las să mă vadă decât după ce ai plecat, spuse Stark.

Heath simți că vocea o să-l trădeze, așa că se mulțumi să încuviințeze din cap.

— Zi-mi cum e cu chestia aia înfricoșătoare care vă ține prizonieri aici.

Heath își dres glasul și spuse:

— Inițial am crezut că e Kalona, dar azi s-a întâmplat ceva ciudat, care mă face să cred că probabil nu-i el. Chestia aia ciudată părea că vrea să m-ajute s-o salvez pe Zoey.

— Și să rămâi aici, nu?

— Da, așa e. Cam asta era ideea.

— Prin urmare, Kalona ți-a spus ce să faci ca să fii sigur că Zoey nu mai pleacă niciodată de pe Tărâmul de Dincolo - nu se mai întoarce niciodată în trupul ei, spuse Stark. Cam asta și are de făcut.

— Și aproape că a reușit azi, folosindu-se de mine. Ce nenorocit! De parcă nu era destul de rău că m-a omorât! Heath îl privi pe Stark. Deci de-asta te afli aici? Adică, știu că trebuia să-mi spui să plec, dar, de fapt, ești aici ca să-l cotonogești pe Kalona pentru ca Zoey să reușească să se întoarcă acasă împreună cu tine.

— Mda, e din ce în ce mai evident că de-aia sunt aici.

Heath râse.

— Îți urez succes, pentru că va trebui să-l faci praf pe nemuritoru' ăla.

— M-am gândit și la asta, de fapt tot ce am de făcut e să-l țin departe de Zoey atâta timp cât îi va trebui ei ca să-și recompună sufletul. Pe urmă, ea va pleca de aici ca să se reîntoarcă în trup, unde Kalona nu-i mai poate face rău, cel puțin o vreme.

— Nuu. Îmi pare rău că trebuie să îți dau planul peste cap, dar dacă așa ar sta lucrurile, Zo n-ar avea nevoie să o aperi tu.

Stark îl privi întrebător.

— Uite care-i treaba - Zoey se află în siguranță în dumbravă, zise Heath și arată spre deșul din jur. Aici nu poate pătrunde nimic rău. Locul ăsta are ceva special. Ca și cum tot ce ar fi magic jos, pe pământ, s-ar înălța până aici, în dumbrava asta. E un fel de superpământ, un loc al păcii absolute. Nu simți?

— Ba da, merge să-i spui superpământ, spuse Stark. Simt și eu chestia asta cu pacea. Chiar de la început am simțit-o. Așa mi-am dat seama că ea ar rămâne aici, cu tine.

— Da, ar rămâne. De-asta are nevoie de tine. Atâta timp cât se află aici, în siguranță, n-o să se întoarcă în lumea reală, îți urez din nou succes când va trebui s-o aperi de Kalona. Pe mine, nenorocitul ăla m-a omorât. Sper ca tu să te descurci mai bine. Și să-l caștești și din partea mea și a lui Zo.

— Așa o să fac. Heath, vreau să știi ceva, spuse Stark. Eu n-aș avea atâta curaj, încât să fac ce faci tu. N-aș fi în stare să o părăsesc.

Heath îl privi și ridică din umeri.

— Mda, păi, eu o iubesc mai mult ca tine.

— Totuși, faci ceea ce trebuie. E un act de onoare să faci asta, spuse Stark.

— Știi, unde sunt eu acum, onoarea nu face nici cât o ceapă degerată. Pentru mine și Zo dragostea contează. Așa a fost mereu. Așa va fi mereu.

Continuă să meargă în tăcere, cufundați amândoi în propriile gânduri, în căutarea lui Zoey. Cuvintele lui Heath răsunau în mintea lui Stark - Pentru mine și Zo dragostea contează. Așa a fost mereu. Așa va fi mereu -, până când, cu o tresărire, înțelese. Chiar înțelese. Nu-i venea mai ușor acum, dar măcar era suportabil.

*

O găsiră într-un mic luminiș ascuns în inima deșului. Tot dădea ocol unui cedru înalt, care arăta grandios, dar nepotrivit printre scoruși, păduci și mușchi. Mireasma copacului umplea aerul. Se furișară în luminiș, având grijă să rămână ascunși în spatele unor tufișuri. Când Stark făcu semn cu capul spre o grămadă de stânci acoperite de mușchi, cam de înălțimea unui om și aflate destul de aproape de Zoey, dar totuși retrase. Heath se opri acolo împreună cu el și trase adânc aer în piept, ca să simtă mai bine mirosul.

— Ce ciudat, șopti Heath pentru ca ea să nu-l audă. Mă întreb ce caută cedrul ăsta aici.

— Cedru? Asta e? spuse Stark.

— Da. Între casa lui Zoey și a mea era un cedru uriaș care arăta aproape la fel ca ăsta - și mirosea la fel.

— Bunica lui Zoey a spus ca lângă mine să ardă ace de cedru cât timp mă aflu aici, pe Tărâmul de Dincolo. A adus Afrodita o plasă întregă. Au aprins ierburile exact înainte ca eu să-mi părăsesc trupul. Îl privi pe Heath. Copacul e un semn de bun augur. Înseamnă că suntem pe calea cea bună.

Heath îl privi pe Stark drept în ochi câțva timp, înainte de a răspunde:

— Sper să fie un semn bun, dar tre' să știi că asta nu-mi face deloc situația mai ușoară.

— Mda, înțeleg.

— Chiar înțelegi? Pen' că sunt pe cale să ți-o las pe singura fată pe care am iubit-o vreodată, deși știu că are mare nevoie de mine.

— Ce vrei să-ți spun, Heath? Că mi-aș dori ca lucrurile să stea altfel? Așa e. Că mi-aș dori ca tu să nu fii mort, iar sufletul lui Zoey să nu se fi descompus, și singura mea problemă să fie gelozia din pricina ta și a idiotului ăluia de Erik? Așa e.

— N-ai de ce să fii gelos pe Erik. Zo n-o să stea niciodată prea mult cu un imbecil posesiv ca ăla. Nu te ambala din cauza unor tipi de teapa lui.

— Dacă reușesc să o fac să revină în corpul ei, teafără și nevătămată, n-o să mă mai ambalez niciodată din

cauza vreunui tip, spuse Stark.

— Când, spuse Heath solemn.

Stark se încruntă. Heath oftă adânc și adăugă o explicație:

— Când o duci înapoi, nu dacă. N-o s-o părăsesc dacă nu ești sigur de ceea ce faci.

Stark încuviință.

— Bine, ai dreptate. Când o duc înapoi. Sunt sigur că fac ce trebuie; noi facem ce trebuie. Doar că oricum ar fi și orice am face, Zoey tot o să sufere.

— Mda, știu.

Heath făcu un gest cu bărbia în direcția lui Zoey.

— Dar nimic nu-i așa de rău ca ceea ce i se întâmplă acum.

Heath lăsă pentru o clipă capul în jos, apoi își lovi umerii ca atunci când juca fotbal și-și lovea apărătoarele de umeri. Se scutură, oftă adânc, apoi înălță capul și îl mai privi o dată în ochi pe Stark.

— Nu uita să-i spui că nu vreau să încep să plângă cu sughițuri din cauza mea. Amintește-i din partea mea că nu-i deloc atrăgătoare în starea asta.

— O să-i spun.

— A, apropo, ar trebui să te obișnuiești să ai mereu la tine șervețele, pen' că nu exagerez. Nu-i de glumit cu bocolile lui Zo.

— OK, în ordine, așa o să fac.

Heath îi întinse mâna lui Stark.

— Ai grijă de ea în locul meu.

— Promit, ca de la războinic la războinic, că așa o să fac, zise Stark, în timp ce dădeau mâna.

Heath trase încă o dată aer în piept și ieși din ascunzătoare, încercă să nu se gândească la ce avea să urmeze.

Dimpotrivă, se uită la Zoey, încercând să privească dincolo de făptura fantomatică în care se transforma fata pe care o iubea din copilărie. Văzu bretonul ciuntit, pe care și-l tăiasse singură în clasa a patra. Zâmbi când se gândi la perioada ei băiețoasă din gimnaziu, când luni de-a rândul avusese genunchii juliți și zdreliți. Apoi, la vara dinaintea primului an de liceu, când el plecase o lună în vacanță cu familia și o lăsase stângace și stingheră, pentru a descoperi la întoarcere o tânără zeiță. Tânăra lui zeiță.

— Salut, Zo, spuse el când ajunse în dreptul ei și își potrive pasul după mersul ei neliniștit, în cerc.

— Heath! Tocmai mă întrebam pe unde ești. Ăă, m-am oprit aici ca să mă ajungi în urmă. Mi-a fost dor de tine.

— Ești prea rapidă, Zo. Am venit cât am putut de repede.

O luă de braț. Pielea ei era înspăimântător de rece.

— Cum te simți, iubito?

— Nu știu. Cam ciudat. Amețită, dar și greoaie. Ai idee ce-i cu mine, Heath?

— Da, iubito.

Se opri din mers și o prinse de braț, așa încât trebui să se oprească și ea. — Ai sufletul descompus, Zo. Suntem pe Tărâmul de Dincolo, îți amintești?

Ochii ei mari și negri îi întâlneau pe ai lui și, pentru o clipă, păru aproape ea însăși.

— Da, acum îmi amintesc și, pe cuvânt, e o mare tâmpenie!

În ochii lui Heath, imaginea ei era încețoșată de lacrimi, însă el începu să clipească des și să zâmbească.

— Așa e, dar știu cum să rezolvăm lucrurile.

— Știi? Asta-i grozav, dar, ăă, ai putea să le rezolvi cât timp eu îmi văd de mers, pen' că statul ăsta pe loc nu-mi priește de fel.

În loc să-i dea drumul, Heath își sprijini cu putere mâinile pe umerii ei și o obligă să rămână acolo și să-l privească în ochi.

— Trebuie să-ți aduni frânturile de suflet și apoi să te întorci în trupul tău, în lumea reală. Tre' să faci asta pentru prietenii tăi - pentru Stark -, pentru bunica ta. Zo, tre' s-o faci chiar și pentru mine.

Zoey tresări, dar Heath își dădea seama că făcea eforturi ca să rămână pe loc.

— Nu fără tine, Heath. Nu vreau să mă întorc fără tine.

— Știu, iubito, spuse el blând. Numai că uneori mai tre' să faci și lucruri care nu-ți plac. La fel ca mine acum - nu vreau să te părăsesc, dar trebuie să merg mai departe.

Ea făcu ochii mari, și își puse mâinile peste ale lui, încleștate pe umerii ei.

— Nu poți să mă părăsești, Heath! O să mor dacă mă părăsești.

— Nu, iubito. O să fie exact invers. O să-ți reîntregești sufletul și o să trăiești.

— Nu, nu, nu! Nu poți să mă părăsești, strigă Zoey și izbucni în plâns. Nu pot să stau aici fără tine!

— Tocmai asta încerc să te fac să înțelegi, Zo. Dacă eu nu sunt aici, tu o să te întorci acolo unde ți-e locul și n-o să mai fii năluca asta caraghioasă în care te-ai transformat.

— Bine, nu. Nu. O să mă adun, promit. Numai stai aici. Rămâi cu mine. O să-mi fie bine, o să vezi. Pe cuvânt, Heath.

Știuse el că urma să spună și ceva de genul ăsta, așa că avea răspunsul pregătit, ceea ce nu însemna că era mai puțin dureros.

— Nu-i vorba numai de tine, Zo. E vorba și de ce e mai bine pentru mine. E timpul să merg spre un alt tărâm.

— Cum adică? Heath, nu înțeleg, zise ea, printre suspine.

— Știu, iubito. Nici eu nu prea înțeleg, dar așa simt, spuse el cu sinceritate.

Heath începu să vorbească, iar în minte îi veneau exact cuvintele potrivite, aducând cu ele o liniște care-i alină sufletul și îl ajută să înțeleagă că, mai presus de orice, chiar făcea ceea ce trebuie.

— Am murit prea devreme. Vreau să am viața mea, Zo. Vreau șansa mea.

— Îmi... îmi pare rău, Heath. E vina mea și n-am cum să-ți dau viața înapoi.

— Nimeni nu poate, Zo. Dar pot să mai am o șansă. Nu însă și dacă rămân aici, cu tine. Dacă o să rămân aici, nu am să mai trăiesc niciodată, și nici tu.

Zoey se opri din suspinat, însă lacrimile i se prelingeau în continuare pe obraji și îi picurau de pe față, ca și cum ar fi stat afară într-o zi ploioasă de vară.

— Nu pot. Nu pot să merg mai departe fără tine.

Heath o scutură ușor și se strădui să zâmbească.

— Ba da, poți. Dacă eu pot, poți și tu. Pen' că știi doar că ești mai deșteaptă și mai puternică decât mine, Zo. Așa a fost întotdeauna.

— Nu, Heath, șopti Zoey.

— Vreau să ții minte ceva. E important, și o să înțelegi mai bine atunci când o să te reîntregești. Eu o să plec de aici și o să mai încerc să-mi trăiesc viața. Tu o să fii o Mare Preoteasă vampir, mare și tare. Asta înseamnă că o să trăiești un milion de ani. O să te regăsesc. Chiar de o să-mi ia o sută de ani din milionul de care vorbeam. Zoey Redbird, îți promit că o să fim din nou împreună. Heath o luă în brațe și o sărută, și încercă prin acea atingere să-i arate că dragostea lui era nemuritoare. Când în sfârșit se convinse să îi dea drumul, i se păru că zărește o undă de înțelegere în privirea ei pierdută.

— O să te iubesc mereu, Zo.

Apoi Heath se întoarse și plecă, lăsând în urmă adevărata lui dragoste. În calea lui, aerul se trase la o parte, ca o cortină, iar el se făcu nevăzut, pășind pe un alt tărâm.

Devastată, Zoey se întoarse la cedru cu un mers clătinat. Tăcută ca un cadavru, cu obrazii scăldați de lacrimi, începu să se învârtă din nou în cerc în jurul copacului.

Capitolul 28

Kalona

Kalona nu știa de când se afla pe tărâmul lui Nyx.

Fusese smuls din trupul său de către Întunericul controlat de Neferet, cu o zdruncinătură atât de puternică, încât nici fizic, nici psihic nu mai înregistrase nimic altceva decât uimirea și teama de a se fi întors pe tărâmul ei.

Nu uitase frumusețea aceluia loc - minunăția pură a Tărâmului de Dincolo și magia pe care o avea pentru el. Mai ales pentru el.

Fusese altul, pe vremea când se afla acolo.

Fusese o forță a Luminii care o proteja pe Nyx de orice invoca Întunericul, în încercarea de a înclina balanța lumii în favoarea răului, a durerii, a egoismului și a disperării din care se hrănea.

Veacuri de-a rândul, Kalona o protejase pe zeița lui de orice, în afară de sine însuși.

În mod ironic, tocmai de dragoste se folosise Întunericul pentru a-l distruge.

La fel de ironic era și faptul că, după căderea lui, Lumina tot de dragoste se folosise pentru a-l prinde în capcană.

Pentru o clipă, se întrebă dacă dragostea i-ar fi putut aduce necazuri și mai mari decât până atunci. Dar mai era el oare în stare să iubească?

Nu o iubea pe Neferet. Se folosise de ea pentru a se elibera din măruntaiele pământului, apoi, la rândul ei, Neferet se folosise de el pentru a-și atinge scopurile.

O iubea pe Zoey?

Nu dorea să-i pricinuiască moartea, dar vina nu era totuna cu dragostea. Nici regretele nu erau totuna cu dragostea. Nici nu erau sentimente destul de puternice pentru a-l face să dorească să-și sacrifice libertatea trupului ca s-o salveze.

Înaintând prin ținutul zeiței, nemuritorul căzut își alungă din minte toate întrebările despre dragoste și despre capcanele ei dureroase și se concentra asupra misiunii lui.

Primul pas era să o găsească pe Zoey.

Al doilea era să se asigure că ea nu va putea reveni pe pământ, astfel încât el să se poată reîntoarce în trupul său și să îndeplinească jurământul făcut lui Neferet.

Nu-i fusese greu să o găsească pe Zoey. Nu trebuise decât să-și concentreze puterea voinței asupra ei, iar Întunericul îi călăuzise spiritului direct la ea - la fragmentele dispartate ale sufletului ei.

Băiatul pe care îl omorâse era acolo, cu ea, sau mai bine zis era cu acea parte din ea care se asemena cel mai mult cu ceea ce fusese Zoey pe pământ.

Era ciudat să vadă cum el încerca să-i aducă mângâiere - să o aline -, iar apoi s-o ducă oarecum din instinct în dumbrava sacră a zeiței. Un loc în care prezența lui Nyx era atât de puternică, încât nimic rău nu putea pătrunde atâta timp cât echilibrul dintre Lumină și Întuneric rămânea neschimbat în lume.

Kalona ține bine minte dumbrava. Acolo își dăduse seama că o iubea pe Nyx. În acea perioadă groaznică înainte de momentul în care alesese să cadă de pe tărâmul ei, acesta fusese singurul loc în care putea să meargă pentru a găsi un strop de liniște.

Kalona încercase să intre din nou, pentru a-i urmări pe Zoey și Heath, ca să termine odată cu povara pe care o purta din pricina mașinațiilor lui Neferet, însă nu fusese în stare să străpungă bariera dumbrăvii sacre. Încercarea îl lăsase slăbit și fără suflare, amintindu-i cum se simțise când pământul îl prinsese în capcană.

De data asta, liniștea și magia pământului zeiței îl respinseseră, nu îl făcuseră prizonier.

Se afla de prea mult timp de partea Întunericului ca să mai fie lăsat să intre în dumbrava lui Nyx.

Kalona aproape că se aștepta ca Nyx să se ivească în orice moment în fața lui, să-l acuze că se amestecă în treburile altora, ceea ce era adevărat, apoi să-l izgonească din nou de pe tărâmul ei.

Însă zeița nu-și făcuse apariția. Se pare că Neferet avusese dreptate. Dacă Nyx i-ar fi izgonit trupul și sufletul, însuși Erebus l-ar fi întâmpinat pentru a duce la îndeplinire porunca zeiței lui și a-i alunga spiritul de pe Tărâmul de Dincolo, prin puterile sale de consort divin de care se bucura.

Astfel încât lui Kalona îi era dată această libertate, această alegere blestemată de a reveni și a vedea ceea ce-și dorea cel mai mult, dar nu mai putea avea nicicând.

Furia, atât de familiară, clocotea în sufletul nemuritorului.

Îi urmări pe Zoey și pe băiat. Nu trecu mult până când Kalona își dădu seama că era de ajuns să-i oblige să rămână în dumbravă ca să-și ducă la bun sfârșit misiunea.

Zoey se pierdea pe sine. Era pe cale să devină o Daoine Sidhe, iar în starea asta nu se mai putea întoarce în trup.

Kalona avu un ciudat sentiment de mâhnire la gândul că Zoey urma să se transforme într-o ființă nici vie, nici moartă, care nu avea să-și găsească nicicând odihna.

Avea iar sentimente! Oare va scăpa vreodată de ele? Da. Trebuia să existe o cale. Poate că Neferet avusese dreptate. Poate că va fi la fel de ușor ca eliberarea de Zoey. Atunci avea să se elibereze de vina, dorința și sentimentul de pierdere pe care ea i le stârnea.

Exact când avu acest gând, Kalona înțelese că nu avea să se elibereze de ea dacă o lăsa aici, să devină o fantomă, o umbră a ei. Așa ceva l-ar bântui pe veci.

Kalona își revizui planurile, pe când urmarea de la marginea dumbrăvii cum Heath stătea lângă Zoey și încerca zadarnic să o consoleze.

Chiar o iubește, iar ea îl iubește pe el. Kalona constată cu surprindere că acest gând nu-i provocă nici urmă de furie ori gelozie. Era un simplu adevăr. Dacă lumea lui Zoey nu ar fi fost complet bulversată, ea ar fi putut foarte bine să ducă o viață simplă, lumească și fericită împreună cu băiatul ăsta.

Kalona avu o revelație. Înțelese cum putea să se elibereze de Zoey și, în același timp, să îndeplinească jurământul făcut lui Neferet.

Ea ar fi fost mulțumită să rămână acolo împreună cu acel băiat, iar mulțumirea ei era de ajuns pentru a-i alina lui vina de a o fi împins spre moarte. Ea avea să rămână acolo, în dumbrava lui Nyx, cu prietenul ei din copilărie, iar Kalona avea să se întoarcă pe pământ, eliberat de legătura cu ea. Va fi chiar o faptă bună, socoti

Kalona. Zoey nu avea să mai cunoască grijile pământene și durerea. Părea să fie o soluție mulțumitoare.

Kalona își alungă din minte grijile despre ce ar fi însemnat să fie lipsit de singura persoană care, în două existențe, îi amintise de zeița lui pierdută și îl făcuse cu adevărat să simtă.

În schimb, își concentrează atenția asupra băiatului. Heath era soluția. Moartea lui îi descompusese ei sufletul, și vina pe care o purta o făcuse să nu-și poată reîntregi sufletul. Muritor prost! Nu știe că numai el îi poate astâmpăra vina și vindeca sufletul?

Nu, bineînțeles că nu știa. Nu era decât un simplu băiat, și nici măcar unul prea perspicace. Va trebui ajutat să înțeleagă.

Numai că băiatul se afla în dumbravă, iar Kalona nu putea intra acolo. Așa că rămase să dea târcoale și să observe, iar când furia băiatului se transformă în mânie și sânge, el se folosi de acea emoție primară pentru a-i șopti, a-l ghida și a-l trimite în direcția lui.

Aproape mulțumit, Kalona se retrase la marginea dumbrăvii, în așteptare. Băiatul avea s-o ajute pe Zoey să-și vindece sufletul, dar ea nu avea să-l părăsească - nu și dacă el era mijlocul prin care ea urma să se reîntregească. Prin urmare, era doar o chestiune de timp, de foarte puțin timp chiar, până când trupul ei pământean avea să piară, în absența spiritului.

Atunci el se putea întoarce în propriul lui trup, iar jurământul către Neferet ar fi fost îndeplinit. Atunci, se gândi Kalona încruntat, o să am eu grijă ca Tsi Sgili să nu mai capete niciodată putere asupra mea.

Amăgindu-se astfel și mulțumit de sine în urma acestui raționament, nemuritorul nu observă că Stark intrase în dumbravă, așa că nu văzu cum universul lui Zoey era din nou bulversat.

Stark

Stark privi cum Heath trece prin cortină, dintr-un tărâm într-altul. O vreme, nu reuși să se clinească din loc, nici măcar ca să meargă la Zoey.

Avusese dreptate. Heath era mai curajos decât el. Stark lăsă capul în jos și șopti:

— Nyx, ai grijă de Heath și fă cumva ca el să o regăsească pe Zoey în viața asta. Buzele lui Stark schițară un surâs, apoi războinicul adăugă: Chiar dacă asta o să-mi dea mult de furcă mai târziu.

Apoi Stark ridică bărbia, își șterse ochii și ieși din spatele stâncii care-l ferise de privirea lui Zoey, îndreptându-se rapid, în tăcere, spre ea.

Arăta înspăimântător. Părul ei încâlcit era ridicat de o boare ciudată ce părea să șoptească în jurul ei în timp ce ea mergea, purtată, parcă, de un vânt fantomatic. Chiar înainte de a-l zări pe Stark, își dăduse de pe față câteva fire, iar el văzuse că mâna și chiar și brațul ei păreau deodată transparente.

Dispărea, în sensul propriu al cuvântului.

— Salut, Zoey, eu sunt.

Sunetul vocii lui avu asupra ei efectul unui șoc electric. Tresări și se întoarse.

— Heath!

— Nu. Sunt Stark. Îmi... îmi pare rău de Heath, zise el iute, deși se simțea stânjenit, neștiind ce altceva să spună.

— S-a dus.

Ea se uită cu ochi goi spre locul în care se aflase Heath înainte de a dispărea, apoi începu din nou să se învârtă în cerc, iar privirea speriată i se îndreptă spre fața lui Stark.

El își dădu seama când îl recunoscuse, căci se opri brusc și își strânse brațele în jurul corpului ca pentru a se apăra de o lovitură.

— Stark! strigă ea, clătinând din cap, iar și iar. Nu, nu și tu!

El își dădu seama ce-și închipuie și merse imediat la ea, îi luă în brațe corpul țeapăn și rece și o ținu strâns.

— Nu sunt mort. Rosti cuvintele clar și răspicat și o privi drept în față. Înțelegi, Zoey? Sunt aici, dar corpul meu e nevătămat. E în lumea reală, împreună cu al tău. Niciunul din noi nu e mort.

Pentru o clipă, ea păru că zâmbește, apoi, vreme de o secundă, se abandonează complet în brațele lui și îl lăasă să o strângă la piept.

— Mi-a fost așa de dor de tine, murmură el.

Zoey se smulse de lângă el și îi cercetă fața cu atenție.

— Ești războinicul meu.

— Da. Sunt războinicul tău. Întotdeauna voi fi războinicul tău.

Cu un oftat ușor, ea își relua mersul în cerc.

— Nu mai există întotdeauna.

El continuă să meagă alături de ea, fără să știe exact cum să comunice cu această versiune ciudată, fantomatică a lui Zoey. Își aminti că Heath îi vorbise pe un ton oarecum obișnuit, așa că nu luă în seamă cuvintele ei confuze și faptul că nu putea sta locului și o apucă de mână, de parcă s-ar fi plimbat împreună prin dumbravă.

— Locul ăsta e destul de mișto.

— Se presupune că e liniștitor.

— Cred că așa și e.

— Nu. Nu și pentru mine. Mie nimic n-o să-mi mai aducă liniștea. Am pierdut acea parte din mine.

Ostrânse de mână.

— Tocmai de asta mă aflu aici. O să te apăr ca să-ți poți reîntregi sufletul, și pe urmă mergem acasă.

Nici măcar nu-l privi.

— Nu pot. Du-te înapoi fără mine. Trebuie să stau aici să-l aștept pe Heath.

— Zoey, Heath nu se întoarce aici. A plecat într-o altă existență. Va renaște. Locul în care va fi este lumea reală.

— Nu se poate. E mort.

— Uite ce-i, eu nu prea mă pricep la poveștile astea cu Tărâmul de Dincolo, dar, din câte mi-am dat seama, Heath a plecat de aici pentru a putea renaște și a trăi o altă existență, în felul ăsta o să te revadă, Z.

Zoey se opri, îl privi cu ochi goi, clătină din cap, apoi își relua marșul nesfârșit.

Stark strânse din buze și se abținu să spună ceea ce îi sfâșia sufletul - faptul că ea ar fi fost gata să se reîntregească datorită iubirii pentru Heath, dar nu și pentru el. Nu-l iubea îndeajuns.

Stark își adună gândurile. Nu era vorba numai de iubire aici. Știuse încă de când Seoras îl încercase prima dată, întrebându-l dacă și-ar risca viața pentru Zoey, chiar dacă asta însemna s-o piardă. O să rămân cu ea, îi spusese Stark. Așa-i, fecioraș, ca războinic al ei, cu siguranță, da' poate nu și ca iubit.

Poate nu și ca iubit.

Stark o privi pe Zoey și o văzu cu adevărat. Era complet distrusă. Tatuajele îi dispăruseră. Spiritul ei era frânt. Se pierdea pe ea însăși. Cu toate astea, Stark își dădea seama de bunătatea și de forța ei și se simțea atras de ea. Nu era ceea ce fusese înainte - nu era ceea ce putea fi -, dar chiar și așa, descompusă, era Asul lui, banri shi', regina lui.

... Află însă că nu-i cale de-ntoarcere, căci asta-i legea și soarta adevăraților paznici, nu pica, răutatea, prejudecata ori răzbunarea, ci doar încrederea neștrămutată în onoare îți poate fi răsplata, nu însăși garanția iubirii, fericirii ori a vreunui câștig.

Indiferent ce se întâmpla, Stark era paznicul lui Zoey. Era legat de ea prin ceva mai puternic decât dragostea: onoarea.

— Zoey, trebuie să te întorci. Nu pentru tine și Heath, și nici măcar pentru noi doi. Tre' să te-ntorci pentru că ăsta e lucrul cel mai potrivit și onorabil.

— Nu pot. A rămas prea puțin din mine.

— Acum ai un ajutor. Paznicul tău e aici. Stark îi duse mâna la buze, i-o sărută, apoi îi zâmbi când își aminti. Afrodită m-a pus să învăț pe dinafară o poezie pentru tine. Una de-a Kramishei. Ea și Stevie Rae cred că e un fel de hartă pe care poți s-o urmezi ca să te reîntregești.

— Afrodită... Kramisha... Stevie Rae... șopti Zoey cu ezitare, de parcă ar fi reînvățat cuvintele. Sunt prietenele mele.

— Da, prietenele tale, spuse Stark și îi strânse din nou mâna.

I se păru că reușește să o facă să-l asculte, așa că relua. Fii atentă la poezia asta. Spune așa:

Sabie cu două tăișuri

Unul distruge

Celălalt eliberează

Îți sunt nod gordian

Mă vei elibera sau mă vei distruge?

Urmează calea adevărul și

Mă vei găsi în apă
Mă vei căli prin foc
Nici când nu voi mai fi prizonier al pământului
Aerul ți va șopti
Ce spiritul știe deja:
Chiar și nimic
Orice e posibil
E de ajuns să crezi
Și amândoi vom fi liberi

Când termină de recitat poezia, Zoey se opri o clipă din mers, cât să-i întâlnească privirea și să spună:

— N-are niciun sens.

— Ba da, are. E despre tine și Kalona, iar el are legătură cu eliberarea ta de aici. Stark făcu o pauză, apoi adăugă: Ții minte că sunteți legați, nu-i așa?

— Nu, nu mai suntem, spuse ea repede. A rupt legătura aia când i-a rupt gâtul lui Heath.

Sper să fie așa, se gândi Stark, însă spuse:

— Mda, și totuși, parte din poezie deja s-a adevărit. Ai urmat ceea ce ai crezut tu că este adevărul despre el și l-ai găsit pe apă. Apoi versul următor spune: Mă vei purifica prin foc. Ce crezi că o însemna asta?

— Nu știi! Îi strigă Zoey. Chiar dacă începea vizibil să se enerveze, Stark se bucura să zărească un semn de emoție pe chipul ei care fusese lipsit de orice expresie, ca cel al unei moarte. Kalona nu-i aici. Focul nu-i aici. Nu știi!

Stark o ținu strâns de mână și o lăsă să se mai liniștească puțin înainte de a-i spune:

— Kalona e aici. A venit după tine. Numai că nu poate intra în dumbrava. Apoi, fără să mai stea pe gânduri, rosti următoarele cuvinte ca și cum i-ar fi izvorât din suflet, nu din minte: Iar pe mine focul m-a adus aici. Sau cel puțin asta părea să fie.

Zoey îl privi, apoi îi zise, cu o voce nepăsătoare, schimbându-i definitiv cursul:

— Atunci se pare că poezia e pentru tine și Kalona, nu pentru mine și pentru Kalona.

Cuvintele ei căzură ca un trăsnet asupra lui Stark.

— Cum adică, pentru mine și Kalona?

— Ai mers cu mine la Veneția și ți-ai dat seama înaintea mea cât de monstruos este. Focul te-a adus aici. Restul probabil că înseamnă ceva pentru tine. Trebuie doar să stai să te gândești.

— O spadă cu două tăișuri... spuse încet Stark.

Sabia scoțiană avea două tăișuri. Iar el distrusese, dar se și eliberase cu ajutorul ei. Aflase adevărul despre cât de periculos era Kalona când îl urmărise la Veneția împreună cu Zoey... focul durerii provocate de tăieturile lui Seoras îl adusesese aici, într-un loc care-i amintea de pământ, deși era Tărâmul de Dincolo. Iar Zoey era prizonieră aici și el trebuia s-o elibereze. Iar acum el trebuia să urmeze ceea ce spiritul lui știa despre onoare, pentru a pune capăt întregii povești.

— Fir-ar să fie! O privi pe Zoey, care se tot foia pe lângă el, și totul căpătă sens. Ai dreptate. Poezia e pentru mine.

— Bine, atunci îți arată cum să te eliberezi, spuse Zoey.

— Nu, Z. Îmi arată cum să ne eliberăm amândoi, spuse el. Kalona și cu mine.

Ochii ei, tulburi și neliniștiți, avură o licărire înainte de a privi iute în altă parte.

— Să-l eliberezi pe Kalona? Nu înțeleg.

— Eu înțeleg, spuse el cu tristețe-n glas, și își aminti de lovitura mortală care îl eliberase pe celălalt. Sunt multe feluri de a-ți găsi libertatea. O trase de mână și o făcu să încetinească pasul și să se uite la el. Și cred în tine, Zoey. Chiar așa, cu sufletul descompus, tot ai jurământul meu. O să te apăr și, atâta timp cât o să-mi amintesc ce înseamnă onoarea și nu o să te dezamăgesc, cred că orice e posibil. Asta înseamnă să fii paznicul tău: e o chestiune de onoare.

Îi luă mână și i-o sărută iar înainte ca ea să se urnească din nou din loc. Nu se lăsă antrenat de mersul ei în cerc. De data asta, Stark o conducea drept înainte, spre marginea dumbrăvii.

— Nu. Nu. Nu putem merge acolo, spuse Zoey.

— Acolo trebuie să mergem, Z. O să fie bine. Am încredere în tine, zise Stark înaintând spre punctele luminoase care se zăreau prin desiș, din ce în ce mai mari la marginea dumbrăvii.

— Ai încredere în mine? Nu. N-are nicio legătură cu încrederea. Stark, nu putem părăsi locul ăsta. Niciodată. Sunt lucruri rele acolo. El e acolo. Zoey îl trăgea cu putere de mână, ca să-l facă să schimbe

direcția.

— Zoey, o să-ți spun foarte repede niște lucruri, și cu toate că știu că nu te poți concentra foarte bine, trebuie să mă ascuți. Stark aproape că o trăgea pe Zoey după el, înaintând cu încăpățănare spre capătul dumbrăvii. Nu sunt numai războinicul tău. Sunt paznicul tău. Iar asta presupune o schimbare majoră atât pentru mine, cât și pentru tine. Cea mai importantă schimbare e că sunt legat de tine prin onoare chiar mai mult decât prin dragoste. N-o să te mai dezamăgesc niciodată. Nu știu prin ce schimbare vei trece tu. Ajunseră la capătul dumbrăvii. Stark se opri și, din instinct, căzu în genunchi în fața reginei lui cu sufletul descompus. Dar am convingerea absolută că o să-i faci față cu brio. Zoey, tu ești Asul meu, mo banri, regina mea, și trebuie să te reîntregești, altfel niciunul din noi nu mai iese de aici.

— Stark, mă sperii.

El se ridică în picioare, îi sărută ambele mâini, apoi fruntea.

— Z, fii pe fază, căci nu-i decât începutul, zise el și îi aruncă vechiul lui zâmbet arogant. Indiferent ce se întâmplă, măcar am ajuns până aici. Dacă o să ne întoarcem, o să putem să le spunem vampirițelor ălor constipate din Înaltul Consiliu: „Ha, vedeți c-am avut dreptate!”. Apoi dădu la o parte frunzișul a doi scoruși și pași peste hotarul stâncos al dumbrăvii.

Zoey rămase în dumbravă, dar ținea în continuare ramurile depărtate ca să poată privi în afară, spre Stark, în timp ce se tot legăna înainte și înapoi, făcând frunzele să foșnească asemenea unui public nerăbdător.

— Stark, vino înapoi!

— Nu pot, Z. Tiebuie să mă ocup de ceva.

— Ce? Nu înțeleg!

— O să fac praf un nemuritor. Pentru tine, pentru mine și pentru Heath.

— Nu poți! N-ai cum să-l învingi pe Kalona.

— Probabil că ai dreptate, Z. Eu nu. Însă tu poți.

Stark deschise larg brațele și strigă spre cerul lui Nyx.

— Vino, Kalona! Știu că ești aici! Vino și prinde-mă. Numai așa poți să fii sigur că Zoey nu se mai întoarce, căci atâta timp cât trăiesc, o să lupt ca s-o salvez!

Cerul de deasupra lui Stark fremătă ușor, iar albastru pur al boltei se topi în cenușiu. Tendoanele Întunericului, ca fuioarele de fum ale unui foc toxic, se răspândeau, se îngroșau și începeau să capete formă. Mai întâi îi apăruă aripile. Mari, negre și cu totul desfăcute, acopereau lumina aurie a soarelui zeiței. Apoi prinse contur și trupul lui Kalona - mai mare, mai puternic și mai amenințător decât și-l amintea Stark.

Încă plutind deasupra lui Stark, Kalona zâmbi.

— Prin urmare, tu ești, băiete. Te-ai sacrificat ca să o urmezi aici. Misiunea mea e îndeplinită. Moartea ta o va face prizonieră aici mai ușor decât aș fi reușit eu.

— Te înșeli, nenorocitul. Nu sunt mort. Sunt viu și așa o să rămân. La fel și Zoey.

Kalona miji ochii.

— Zoey nu va pleca de aici.

— O să am eu grijă să te înșeli și în privința asta.

— Stark! Vino imediat aici! strigă Zoey, chiar de la marginea dumbrăvii.

Kalona își întoarse privirea către ea. Când vorbi, păru trist, aproape suferind.

— Ar fi fost ușor pentru ea dacă l-ai fi lăsat pe băiatul muritor să-mi împlinească vrea.

— Asta-i problema ta, Kalona. Suferi de complexul zeului. Nu, de fapt, ar trebui să-l numesc complexul zeiței. Vezi tu, doar pentru că ești nemuritor nu înseamnă că ești cel care face jocurile. În cazul tău, te face doar să te înșeli de foarte, foarte multă vreme.

Încet, Kalona își întoarse privirea de la Zoey la Stark. Ochii de culoarea chihlimbarului ai nemuritorului deveniseră reci și mânioși.

— Faci o greșală, băiețuș.

— Nu mai sunt un băiețuș, îi răspunse Stark pe același ton.

— Pentru mine vei fi întotdeauna un băiețuș. Neînsemnat, slab, muritor.

— Asta e a treia greșală la rând pe care o faci, muritor nu înseamnă neapărat slab. Coboară și lasă-mă să-ți dovedesc.

— Prea bine, băiete. Fie ca durerea pe care o s-o simtă Zoey să fie o piatră pe sufletul tău, nu al meu.

— Mda, căci chiar n-aș vrea să văd că-ți asumi răspunderea pentru vreuna dintre porcăriile astea pe care le-ai provocat.

Așa cum se aștepta Stark, sarcasmul lui făcu să clocotească furia deja nestăvilită a lui Kalona. Tună către Stark:

— Să nu îndrăznești să-mi vorbești despre trecutul meu!

Nemuritorul întinse brațul, și din Întunericul care zvâcnea în aer în jurul lui apucă o sulită al cărei vârf metalic strălucea amenințător, negru ca cerul fără lună. Apoi Kalona coborî din cer.

În loc să aterizeze în fața lui Stark, aripile lui uriașe fluturară înainte și înapoi și trasară pe pământ un cerc perfect în jurul lui Stark. Sub picioarele lui, pământul se cutremură și apoi se deschise precum gurile iadului, iar Stark căzu jos... tot mai jos.

Se lovi de capăt atât de tare, încât își pierdu răsuflarea și vederea i se înceteșă. Se căzni să se ridice în timp ce în jur auzi un râset batjocoritor.

— Un băiețuș slab care vrea să se joace cu mine. Nici măcar nu va fi amuzant, spuse Kalona.

Arogant. E mai arogant decât am fost eu vreodată.

Cu gândul la ce fusese și la ce reușise deja să înfrângă, Stark reuși să-și elibereze pieptul și să respire.

Vederea i se limpezi la timp pentru a zări sclipirea unei lumini puternice care străpungea întunericul dintre el și Kalona, și sabia scoțiană de paznic apăru, cu lama înfiptă în pământul de la picioarele lui.

Stark o apucă de prăsele și simți imediat căldura și bătaile inimii sale, pe când sabia scoțiană se acorda cu sângele lui.

Se uită la Kalona și în ochii lui de chihlimbar citi uimirea.

— Ți-am spus că nu mai sunt un băiețuș.

Fără să ezite, Stark 掣 aintă, țin 穗 d spada cu ambele m 稱 ni, 掣 dreptată exact spre liniile de atac geometrice care se desenau pe trupul lui Kalona.

Capitolul 29

Zoey

Șocul pe care l-am simțit când Kalona a apărut deasupra lui Stark a fost teribil. La vederea lui mi-a reamintit tot ce se petrecuse în cea ultimă clipă a ultimei zile, înainte ca lumea mea să se dezintegreze în moarte, disperare și vină. Când s-a materializat cu totul, ochii lui de chihlimbar i-au întâlnit pe-ai mei, și am înghețat când am văzut tristețea din ei, amintindu-mi de momentele în care îi mai privisem și crezusem că văd acolo o urmă de omenie, bunătate, și chiar iubire.

Făcusem o greșală imensă.

Din pricina asta murise Heath.

Apoi, Kalona și-a luat privirea de la mine și l-a fixat pe Stark, pentru că războinicul meu își bătea joc de el.

Nu! O, zeiță! Te rog, fă-l să tacă. Te rog, fă-l să se întoarcă la mine.

Lui Stark însă părea că îi place să-l ia peste picior pe Kalona. Nu mai contenea; nu fugise. M-am îngrozit când Kalona a înșfăcat sulita din cer. Aripile lui au despicat o groapă în pământ, iar Stark a dispărut în beznă ei.

Atunci mi-am dat seama că și Stark urma să moară tot din cauza mea.

Nu! Țipătul mut m-a sfâșiat pe dinătru, unde totul părea a fi numai pustiu, deznădejde și neliniște.

Simțeam nevoia să fug - să mă mișc fără încetare -, să mă eliberez de ce se întâmpla aici.

Nu puteam să fac față situației. Rămăsese prea puțin din mine ca să-i pot face față.

Numai că, dacă nu reușeam, Stark urma să moară.

— Nu.

De data asta, cuvântul n-a mai fost un țipăt mut și fantomatic. A fost vocea mea - vocea mea, nu șoaptele alea abia bălmăjite care-mi ieșiseră până atunci din gură.

— Stark. Nu. Poate. Muri, am spus eu, savurând cuvintele și urmărindu-le forma și familiaritatea.

Ascultându-mă cu atenție, am ieșit din umbră și m-am îndreptat spre gaura neagră din pământ, în care dispăruse războinicul meu.

Când groapa s-a căscat în fața mea, m-am uitat în jos și i-am văzut pe Stark și pe Kalona stând față în față în mijlocul ei. Stark ținea cu ambele mâini o sabie strălucitoare cu care se pregătea să înfrunte sulita lui Kalona.

Mi-am dat seama că nu era vorba doar de o groapă în pământ. Era o arenă. Kalona crease o arenă cu ziduri înalte, compacte și alunecoase. Ziduri care nu puteau fi escaladate.

Kalona îl prinsese în capcană pe Stark. Acum nu mai putea să fugă, chiar dacă ar vrea să-mi dea ascultare. Nu avea cum să scape. Nu avea nici cum să câștige. Iar Kalona nu s-ar fi mulțumit să-i tragă o mamă de bătaie lui Stark. Kalona avea de gând să-l omoare pe Stark.

Acea oboasă agitată a început să mă înăbușe iar, pe când Stark l-a înfruntat pe Kalona. Îmi tot mișcăm picioarele, dar mă străduiam să rămân într-un loc din care să-i pot vedea pe adversari. Până la urmă am început să dau ocol arenei în timp ce, în mod surprinzător, Stark îl ataca pe nemuritorul căzut.

Cu un râset crud, Kalona a deviat spada cu o lovitură a suliței, iar apoi, cu o mișcare atât de rapidă încât Stark n-ar fi avut cum s-o prevadă, l-a palmuit peste față, cu o trufie feroce și batjocoritoare. În avântul lui, Stark a fost purtat dincolo de nemuritor, apoi a căzut la pământ, astupându-și urechile cu mâinile, ca și cum ar fi încercat să-și aline durerea.

— O sabie scoțiană de războinic - asta-i chiar amuzant. Prin urmare, crezi că poți sta alături de ei? a spus Kalona în timp ce Stark și-a recăpătat echilibrul, s-a întors ca să fie iar față în față cu el și și-a ridicat sabia.

Firișoare de sânge se prelingeau din urechile, nasul și buzele lui Stark, desenându-i pe bărbie și gât fine linii stacojii.

— Nu cred că sunt un războinic. Chiar sunt.

— Nu ai cum să fii. Îți cunosc trecutul, băiete. Am văzut cum te-ai lăsat pradă Întunericului. Povestește-le paznicilor despre asta și o să mai vedem apoi dacă te mai acceptă.

— Singura persoană care mă poate numi paznic este regina mea, iar ea mă cunoaște, pe mine și trecutul meu.

Apoi Stark a fanat din nou. Cu un rânet disprețuitor, Kalona s-a folosit de sulița lui ca să facă lama spadei să alunece într-o parte. De data asta, când l-a lovit pe Stark, a făcut-o cu pumnul, cu o asemenea forță, încât l-a trântit pe spate pe războinicul meu, spărgându-i nasul și umplându-i obraji de sânge.

Mi-am ținut răsuflarea și am privit neajutorată, așteptând ceea ce știam că va fi lovitura mortală aplicată de Kalona.

Numai că nemuritorul nu a făcut altceva decât să râdă, în timp ce Stark se chinuia să se ridice în picioare.

— Zoey nu e regină. Nu are destulă forță. E doar o fetiță neputincioasă care a îngăduit ca sufletul să-i fie descompus din pricina morții unei ființe umane, a spus Kalona.

— Te înșeli. Zoey nu e neputincioasă; îi pasă! Cât despre băiatul ăla, în parte sunt aici pentru el. Trebuie să încasez datoria pe care o ai pentru că l-ai omorât.

— Prostule! Numai Zoey poate încasa acea datorie!

Odată cu acele cuvinte, Kalona a părut să sfâșie cu sulița lui perdeaua de ceață care mă orbise de când privisem neputincioasă cum îi sucise gâtul lui Heath. Deodată, totul mi-a devenit extrem de limpede.

Nu m-oi considera eu vreo regină - departe de mine gândul -, dar Stark credea în mine. Heath credea în mine. Stevie Rae credea în mine. Până și Afrodita credea în mine.

Așa cum ar fi spus Stevie Rae, judecata lui Kalona era la fel de nepotrivită ca un bărbat cu sâni.

Faptul că îmi păsa de ceilalți nu însemna că sunt neputincioasă. Ceea ce mă definea erau tocmai alegerile pe care le făcusem pentru că îmi păsa.

Lăsasem dragostea să-mi descompună sufletul o dată, dar acum, privind-l pe Kalona cum se juca cu războinicul, cu paznicul meu, am ales să las onoarea să mă vindece.

Iar asta, până la urmă, m-a făcut să hotărâsc.

Am întors spatele arenei și m-am întors repede la marginea dumbrăvii zeiței. Alungându-mi senzația de agitație care amenința să mă ademenească mai departe fără a mă duce de fapt nicăieri, m-am chinuit să rămân pe loc. Mi-am întins brațele și mi-am concentrat atenția asupra ultimului spirit care îmi vorbise.

— Brighid! Trebuie să-mi recapăt puterea!

Roșcata s-a întrupat în fața mea. Semăna cu o zeiță, mândră și înaltă, plină de forță și încrederea care-mi lipseau mie.

— Nu, m-am corectat cu voce tare. Forța și încrederea îmi aparțin. Doar că le-am rătăcit o vreme.

— Ești gata să le primești înapoi? a întrebat ea, uitându-se la mine cu o privire pe care o cunoșteam prea bine.

— Sunt.

— Era și timpul. A făcut un pas înainte și m-a cuprins în brațe, strângându-mă într-o îmbrățișare pe cât de puternică, pe atât de intimă. Am strâns-o și eu cu putere și, odată cu acea acceptare, ea s-a topit pe pielea mea, iar eu m-am simțit năpădită de un val de căldură ce reprezenta forța - forța pură.

— Am terminat cu una, am mormăit. Mișcă-ți fundu', fato.

Mi-am desfăcut iar brațele. De data asta, picioarele mi s-au înfîpt în pământ, iar impulsul de a mă mișca, de

a căuta, de a fugi, a trecut peste mine ușor, ca o ploaie de primăvară.

— Trebuie să-mi recapăt veselia!

Versiunea mea de nouă ani nu s-a întrupat. A sărit pur și simplu din dumbravă și mi s-a aruncat în brațe. Am prins-o chicotind și mi s-a furișat în suflet.

Râzând, mi-am deschis iar brațele. Veselia și forța mi-au permis să accept și ultimul fragment de suflet care-mi mai lipsea - compasiunea.

— A-ya, am nevoie să te întorci și tu, am strigat spre dumbravă.

Fecioara cherokee ieși grațioasă dintre copaci.

— A-de-lv, sora mea, mă bucur să aud că-mi rostești numele.

— Da, pot să spun că mă bucur că ești parte din mine. Te accept, A-ya. Pe deplin. Vrei să te întorci?

— Tot timpul ăsta am fost aici. Nu trebuia decât să mi-o ceri.

I-am ieșit în cale și am strâns-o în brațe cu putere, astfel că am făcut-o să se reîntoarcă în mine și am reușit să mă reîntregesc.

— Hai să vedem acum cine-i fetița neputincioasă, am spus și m-am întors cât am putut de repede la arena lui Kalona.

Am pășit pe margine și am privit în jos. Stark era iar în genunchi. Mi s-a strâns inima când l-am văzut. Războinicul meu arăta îngrozitor. Buzele îi erau umflate și sparte în mai multe locuri. Loviturile îi strâmbaseră nasul, care sângera puternic. Umărul stâng era o masă diformă, dislocată, din care brațul îi atârna într-o parte. Frumoasa spadă zăcea pe pământ, departe de el. Am văzut că oasele unui picior și ale unui genunchi îi fuseseră zdrobite, dar Stark se mai căznea încă să se târască pe pământ, la picioarele lui Kalona, cu speranța deșartă că mai putea să se apropie de sabie.

Kalona își balansa sulița de parcă i-ar fi verificat echilibrul, și îl observa pe Stark.

— Paznicul mătrășit al fetiței descompuse. Se pare că acum vă potriviți mai bine, a spus el.

Asta chiar că m-a scos din sărite.

— Nici nu-ți imaginezi cât m-am săturat de porcăriile tale, Kalona, am strigat eu.

Ambele capete au tresărit și au privit în sus. Am continuat să-l privesc pe Kalona, dar simțeam zâmbetul lui Stark.

— Întoarce-te în dumbravă, Zoey, a spus Kalona. E mai bine pentru tine dacă rămâi acolo.

— Știi ce nu pot să sufăr? Tipii care-mi spun ce să fac.

— Da, regina mea, așa a zis și Heath. Acum zâmbetul se simțea clar în vocea lui Stark, așa că a trebuit să mă uit la el.

I-am întâlnit privirea din ochii de om pierdut și, când am văzut cât de mândru era de mine, mi-au dat lacrimile.

— Războinicul meu... i-am șoptit.

Acea clipă - o greșală mărunță - a fost de-ajuns pentru Kalona. L-am auzit spunând:

— Trebuia să te fi întors în dumbravă.

Am văzut cum Stark face ochii mari, iar când mi-am întors iute privirea spre nemuritor, Kalona s-a răsucit cu brațul drept întins în spate ca un zeu antic al războiului. A aruncat sulița cu o explozie de forță și viteză pe care am știut că nu pot...

— Nu! am țipat. Vino la mine, aerule! Am sărit în arenă, încrezătoare că elementul o să-mi atenueze căderea, dar chiar când am simțit cum mă prinde curentul, mi-am dat seama că era prea târziu.

Sulița lui Kalona l-a lovit pe Stark în capul pieptului. A trecut prin trupul lui, iar țepii suliței i-au agățat toracele și l-au aruncat pe spate cu atâta forță, încât a rămas ținut de zidul îndepărtat al arenei.

Cum am aterizat, am și alergat spre Stark. Am ajuns la el și privirile ni s-au întâlnit. Era încă în viață!

— Să nu mori! Să nu mori! Pot să rezolv toate astea. Trebuie să pot.

În mod incredibil, a zâmbit.

— Așa e. Regina mea nu va admite să fie iar descompusă. Recuperează-ți datoria, și hai să mergem acasă.

Stark a închis ochii, cu un zâmbet în colțul buzelor rănite, și am văzut cum trupul lui e scuturat de o convulsie. În jurul suliței din piept s-au format bule de aer însângerate, apoi deodată el nici n-a mai mișcat, nici n-a mai scos vreun sunet. Războinicul meu murise.

De astă dată, când m-am întors spre ființa aceea care tocmai ucisese pe cineva drag, nu m-am mai lăsat pradă groazei și durerii. De data asta mi-am păstrat spiritul alături de mine, în loc să-l alung, și de la el mi-am luat puterea cunoașterii și m-am lăsat călăuzită de instinct, nu de vină și de disperare.

Kalona a clătinat din cap.

— Aș vrea ca lucrurile să se fi sfârșit altfel. Dacă m-ai fi ascultat și m-ai fi acceptat, așa ar fi fost, a spus el.

— Mă bucur că suntem de acord, pen' că asta chiar are să se sfârșească altfel, i-am răspuns.

Înainte de a mă îndrepta spre el, am luat de jos spada lui Stark. Era mai grea decât îmi imaginasem, dar încă păstra căldura mâinii lui Stark, iar asta m-a ajutat să-mi găsesc forța ca s-o ridic.

Zâmbetul lui Kalona era aproape blând.

— Nu o să mă lupt cu tine. Țasta e cadoul pe care ți-l fac. Și-a desfăcut aripile uriașe. La revedere, Zoey. O să-mi lipsești și o să mă gândesc des la tine.

— Aerule, nu-l lăsa să plece. Am azvârlit elementul spre el. Aripile lui complet desfăcute au fost prinse cu ușurință de o rafală puternică de vânt, care le-a țintuit pe zidul arenei, într-o poziție care o repeta în chip sinistru pe cea a lui Stark..

M-am dus la el și, fără ezitare, i-am înfipt spada în piept.

— Asta-i pentru Stark. Știu că nu o să te omoare, da' mă simt al naibii de bine s-o fac, am spus. Și știi că el va fi mulțumit.

Ochii lui Kalona sclipiră amenințători.

— Nu poți să mă ții aici la nesfârșit. Iar când, în cele din urmă, o să mă eliberezi, o să plătești pentru asta.

— Bine, vezi tu, după cum spunea Stark, te înșeli. Din nou. Pe Tărâmul de Dincolo sunt reguli diferite, așa că probabil că aș putea să te țin așa la nesfârșit, dacă aș vrea să rămân aici și să mă transform într-o nebună răzbunătoare, da' uite cum stă treaba: aproape că m-am transformat deja într-o nebună. N-am de gând să mă repet. Și-apoi, vreau să merg acasă. Așa că uite ce-o să faci. O să-mi plătești datoria pe care o ai față de mine pentru că mi-ai omorât consortul, pe Heath Luck, aducându-mi-l înapoi pe Stark. Pe urmă, eu și Stark o să ne întoarcem acasă. A, și, apropo, nu-mi pasă unde o să te duci tu.

— Ai înnebunit. Nu pot să fac morții să reînvie.

— În cazul ăsta, cred că poți. Corpul lui Stark se află în siguranță în lumea reală, împreună cu al meu. Noi suntem pe Tărâmul de Dincolo, iar aici totul se reduce la spirit. Tu ești nemuritor, prin urmare, ești, în esență, spirit. Așa că o să iei o parte din spiritul tău și o să-l împărți cu paznicul meu. În felul ăsta o să mi-l aduci înapoi. Pentru că îmi ești dator. Ai priceput? Îmi revendic datoria. E timpul să plătești.

— Nu ai puterea să mă obligi, spuse Kalona.

Ea nu, eu însă da.

Cuvintele fără trup poposiră în arenă. Am recunoscut imediat sunetul vocii lui Nyx și m-am uitat înjur, în așteptare, încercând să o găsesc. Cu toate astea, Kalona a fost cel care a dat de ea. Privea peste umărul meu cu o expresie care i-a transformat complet fața. Mi-a luat o clipă ca s-o identific. Mă privise cu dorință, cu un spirit posesiv și chiar cu ceea ce numea el dragoste. Dar se înșelase. Nu pe mine mă iubea. Kalona o iubea pe Nyx.

I-am urmărit privirea și m-am întors ca s-o văd pe zeiță în picioare lângă trupul lui Stark. Una din mâinile ei se odihnea cu tandrețe pe capul lui.

— Nyx! vocea nemuritorului părea spartă și surprinzător de tânără. Zeița mea!

Nyx și-a ridicat privirea de la Stark, dar nu s-a uitat la Kalona. Zeița s-a uitat la mine. A zâmbit și m-am simțit cuprinsă de o bucurie nespasă.

— Bucuroase de-ntâlnire, Zoey.

Am zâmbit și mi-am plecat capul.

— Bucuroase de-ntâlnire, Nyx.

— Te-ai descurcat bine, fiica mea. M-ai făcut iar să fiu mândră de tine.

— Mi-a luat prea mult timp, am spus. Îmi pare rău.

Privirea ei a rămas la fel de blândă.

— Așa cum se întâmplă mereu în cazul tău, la fel ca în cazul multora dintre cele mai puternice fiice ale mele, voi trebuie să fiți iertătoare. Nu mie trebuie să îmi cereți asta.

— Cu mine cum rămâne? a scrâșnit din dinți Kalona. Pe mine o să mă ierți vreodată?

Zeița l-a privit. Ochii ei erau triști, însă vorbele îi erau tăioase și seci.

— Dacă vreodată o să meriți iertarea, poți să mi-o ceri. Dar nu mai devreme.

Nyx și-a luat mâna de pe capul lui Stark și a făcut un gest cu degetul spre Kalona. Sabia scoțiană i-a dispărut din piept. Vântul s-a domolit, iar el a căzut de pe zidul arenei. Îi vei plăti fiicei mele datoria pe care o ai față de ea, apoi te vei întoarce în lume, la ceea ce te așteaptă acolo, știind, războinicul meu căzut, că spiritului, la fel ca și trupului tău, îi este interzisă intrarea pe Tărâmul de Dincolo. Fără să-i arunce vreo altă privire lui Kalona, Nyx i-a întors spatele. S-a aplecat să sărute ușor buzele însângerate ale lui Stark, apoi aerul din jurul ei a fremătat, a licărit, și ea dispărut.

Când Kalona s-a ridicat în picioare, m-am tras repede înapoi din calea lui și mi-am ridicat mâinile, gata să

trimit din nou aerul spre el. Apoi privirile ni s-au întâlnit și am văzut că plângea în tăcere.

— O să fac așa cum a poruncit. Cu o singură excepție, întotdeauna am făcut cum mi-a poruncit, a spus el.

L-am urmat până în dreptul lui Stark.

— Îți dau înapoi acea ultimă dulce suflare a vieții. Cu ea trăiește din nou și acceptă o frântură din nemurirea mea în schimbul vieții muritoare pe care am luat-o. Apoi, Kalona m-a luat complet prin surprindere, căci, asemenea lui Nyx, s-a aplecat și l-a sărutat pe Stark.

Stark a tresărit. Apoi a deschis gura și a inspirat profund.

Înainte ca eu să-l pot opri, Kalona a pus o mână pe umărul lui Stark, iar cu cealaltă i-a smuls din piept sulița. Cu un urlat de durere, Stark s-a prăbușit.

— Nenorocitele!

M-am repezit la Stark și i-am așezat capul în poala mea. Respira greu, sacadat, dar respira. M-am uitat în sus la Kalona.

— Nici nu-i de mirare că nu vrea să te ierte. Ești crud și lipsit de suflet.

— Când o să te întorci în lume, să stai departe de mine. Atunci n-o să mai fii pe tărâmul lui Nyx, iar ea n-o să mai dea fuga să te salveze, a spus el.

— Cu cât o să fiu mai departe de tine, cu atât mai bine.

Kalona și-a deschis larg aripile, dar în ainte de a apuca să se avânte spre cer, tentaculele negre ale ntunicului, lipicioase și tăioase, s-au ivit din ungherele tenebroase ale arenei și din țărâna de culoarea smoalei de sub picioarele lui. Pe când el se uita fix la mine, ele au în ceput să i se în colăcească în jurul trupului și să-i sfșie carnea. L-au hăcuit bucată cu bucată, l-au acoperit, până când nu a mai rămas nimic din el în afară de o negură în țepenită, sânge și niște ochi de chihlimbar. Apoi tentaculele i-au pătruns în ochi. Am scos un țipăt de groază când ele au smuls dinăuntru ceva atât de strălucitor și de orbitor, încât a trebuit să închid ochii. Când i-am redeschis, trupul lui Kalona dispăruse, la fel și arena, iar eu și Stark ne aflam din nou în dumbravă.

Capitolul 30

Zoey

— Zoey! Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

Stark se chinuia să-și miște trupul rănit.

— Șșșt, e în regulă. Totul e în regulă. Kalona a dispărut. Suntem în siguranță.

M-a privit în ochi și toată îngrijorarea i-a dispărut. S-a prăbușit în brațele mele și m-a lăsat să-i țin capul în poală.

— Ești tu însăși din nou. Nu mai ești descompusă.

— Sunt eu însămi. I-am atins obrajii, într-unul din puținele locuri de pe față care nu erau însângerate, zdrobite ori învinețite. De data asta tu pari descompus.

— Nu, Zoey. Dacă tu ești teafără, mie mi-e bine. A tușit. Sângele i-a gâlgâit din rana deschisă din piept. A închis ochii, iar fața i s-a schimonosit de durere.

O, zeiță! Cât e de rănit!

Am încercat să vorbesc cu calm.

— OK, de acord, numai că nu arăți prea bine. Așa că ce-ai zice să revenim amândoi în trupurile noastre. Ne așteaptă, nu?

Corpul i-a fost scuturat de un alt val de durere. Respira greu, sacadat, însă a deschis ochii să mă privească.

— Du-te tu înapoi. Vin și eu după ce mă odihnesc un pic.

Am simțit un fior de panică.

— Nu, nu. Nu te las aici. Spune-mi numai de ce ai nevoie ca să te întorci.

A clipit de câteva ori, apoi buzele sale zdrobite i-au schițat vechiul zâmbet arogant.

— Nu prea știu cum să mă întorc.

— Cum? Stark, acu' pe bune...

— Pe bune. Habar n-am.

— Cum ai ajuns aici?

A zâmbit iar.

— Prin durere.

Am pufnit.

— Ei, păi atunci n-ar trebui să fie prea greu să te întorci, la câtă durere simți acum.

— Mda, numai că acolo am un vechi paznic care are sarcina să mă țină la hotarul dintre viață și moarte. Nu știu exact cum să-l anunț că e timpul să mă trezească. Tu cum te întorci?

Nici măcar nu trebuia să mă gândesc la asta. Răspunsul era simplu ca bună ziua.

— O să-mi urmez spiritul înapoi în trup. Acolo unde mi-e locul, în lumea reală.

— Atunci așa să faci.

A trebuit să facă o pauză, căci a fost copleșit de un alt val de durere.

— După ce mă odihnesc, o să fac și eu același lucru.

— Nu, tu nu ai o afinitate față de spirit, ca mine. În cazul tău nu o să funcționeze.

— E bine că încă mai stăpânești elementele. Chiar mă întrebam cum o să fie, acum că ți-au dispărut toate semnele.

— Au dispărut?

Mi-am întors palma și am văzut că într-adevăr nu mai era acoperită de filigranul safiriu al semnelor. Apoi mi-am privit pieptul. Cicatricea lungă și trandafirie era la locul ei, dar nici acolo nu se mai zărea vreun semn.

— Au dispărut toate? Chiar și cele de pe față?

— N-a mai rămas decât semiluna, a spus el.

Apoi chipul i s-a schimonosit iarăși de durere. Ajuns la capătul puterilor, a închis ochii și a spus:

— Ia-o înainte și urmează-ți spiritul spre casă. O să mă descurc eu cumva. Când n-o să mai fiu așa de obosit. Nu-ți face griji. N-o să te părăsesc. Nu cu-adevărat.

— A, nu, în niciun caz. N-o să mai pierd încă un tip cu o chestie de genul „Ne-mai-vedem-noi-cumva-cândva”. N-o să mai țină figura asta, niciodată.

— Atunci spune-mi ce să fac, regina mea, zise el, deschizând ochii. Și așa voi face.

N-am luat în seamă chestia aia cu „regina mea”. Îl mai auzisem și mai devreme când îmi spusese așa, și atunci când vorbise cu Kalona. O clipă m-am întrebat dacă asta fusese înainte sau după ce nemuritorul începuse să-l lovească în cap, apoi m-am concentrat asupra părții cu „așa voi face”. Prin urmare, o să facă ce-i spun... da' oare ce naiba trebuie să-i spun să facă?

M-am uitat la el. Era făcut praf - chiar mai rău decât atunci când încasase săgeata în locul meu, care îi pârjolise pieptul și aproape că îl omorâse. Din nou.

Atunci însă se vindecase aproape de unul singur. N-avusese încotro, având în vedere că și eu eram cam sfârșită.

Am tras adânc aer în piept și mi-am amintit de perdaful pe care mi-l trăsesese Darius când îmi spusese că sunt ca o cloșcă pentru că voiam să-l las pe Stark să se hrănească din mine ca să se vindece mai repede. Îmi explicase că legătura dintre un războinic și Marea lui Preoteasă este atât de strânsă, încât uneori războinicii simt trăirile Marilor lor Preotese. M-am uitat în jos la fața tumefiată a lui Stark. El cu siguranță reușise. Și când se întâmpla așa, războinicii puteau lua de la Marile Preotese mai mult decât sângele lor - luau și energie.

De-asta avea Stark nevoie - de energie ca să se vindece - de energie ca să se poată reîntoarce în corpul lui.

De data asta nu avea să se mai facă bine singur însă, mulțumită zeiței, acum nici eu nu mai eram sfârșită.

— Auzi, i-am spus, știu ce vreau să faci.

A deschis ochii și m-a mâhnit să văd suferința care se citea în ei.

— Spune-mi. Dacă pot, o să fac ce-mi ceri.

I-am zâmbit.

— Vreau să mă muști.

A părut surprins, apoi, deși era evident că îi pricinuia durere, a schițat din nou zâmbetul ăla arogant.

— Acum mă rogi? Când sunt făcut praf? Grozav.

— Mai las-o baltă cu chestiile astea macho, i-am spus. Tocmai de-aia te rog, pentru că ești făcut praf.

— Dacă m-aș simți bine, ți-ai face altă impresie.

Am clătinat din cap.

— Dacă te-ai simți bine, te-aș pocni chiar în clipa asta. Apoi, m-am mișcat cu grijă și am încercat să fiu cât mai blândă când l-am împins din poala mea. A încercat să-și înăbușe un geamăt. Iartă-mă! Îmi pare rău că îți provoc durere. M-am întins lângă el și am început să-l trag în brațele mele, căci voiam să-l țin cât mai aproape, ca și când așa aș fi putut să-i preiau din durere.

— E în ordine, a spus. Ajută-mă doar să mă răsucesc pe partea bună.

Partea bună? Nu știam dacă să izbucnesc în râs sau în lacrimi, dar l-am ajutat să se întoarcă pe o parte, unde nu avea umărul zdrobit, astfel încât să fim față în față. Sfioasă, m-am tras mai aproape de el, la gândul că poate ar trebui să-mi spintec brațul pentru ca el să poată bea cu mai multă ușurință, fără să se miște prea mult.

— Nu.

Mâna i-a zvâcnit când a încercat să o întindă ca să ajungă la mine.

— Nu așa. Vino mai aproape, Z. Nu contează dacă mă doare. S-a oprit, apoi a adăugat: Doar dacă e vreo problemă cu sângele meu. Ai nevoie de el?

— Sângele? Mi-am dat seama ce voia să spună și am clipit, surprinsă. Nici măcar nu l-am observat. Când am văzut că se strâmbă, am continuat: Adică am observat că ești plin de sânge. Dar nu am simțit mirosul. Cu uimite, mi-am trecut degetul peste buzele lui însângerate. Nu simt nicio sete de sânge.

— Suntem aici ca spirite, poate de-aia, a spus el.

— Atunci o să meargă, dacă te hrănești din mine?

M-a privit în ochi.

— O să meargă, Z. Între noi e mai mult decât o legătură fizică. Suntem legați prin spirit.

— OK, bine. Sper, am spus, agitată. Singurul tip care se mai hrănise din mine fusese Heath - Heath al meu. Încercam să-mi alung din minte gândurile referitoare la el și comparația cu Stark, dar nu puteam nega un aspect a ceea ce era pe cale să se întâmple. Să lași un tip să-ți bea sângele avea o implicație sexuală. Era plăcut. Foarte plăcut. Așa fuseserăm făcuți. Era normal și firesc.

Dar am simțit că mi se strânge stomacul.

— Hai, relaxează-te și vino cu gâtul mai aproape.

Am privit fața învinețită a lui Stark și corpul lui zdrobit.

— Mda. Știu că ai emoții, dar la cât sunt de terminat nu ai de ce. Expresia feței i s-a schimbat. E mai mult de-atât? Începi să te răzgândești?

— Nu, am răspuns imediat. Nu mă răzgândesc. N-o să mă răzgândesc niciodată în ceea ce te privește, Stark.

Cu cea mai mare grijă posibilă, m-am apropiat și mai mult de el. Ridicându-mă pe-o parte pentru a-mi apropia curbura gâtului de gura lui, mi-am dat părul pe spate și m-am aplecat, încordată, în așteptarea mușcăturii.

Dar mi-a făcut o surpriză. În loc de dinți, am simțit căldura buzelor care m-au sărutat blând pe gât.

— Liniștește-te, regina mea.

Răsuflarea lui mă înfiora. Am tresărit. Cât trecuse de când mă atinsese cineva cu adevărat? În lumea reală probabil că trecuseră doar câteva zile, însă aici, pe Tărâmul de Dincolo, părea că de secole întregi nu mă mai atinsese nimeni.

Stark m-a sărutat din nou. Limba lui mi-a atins gâtul, iar el a gemut. De data asta nu cred că din cauza durerii. Nu a mai ezitat. Dinții lui mi-au crestat gâtul. Am simțit o înțepătură, dar de îndată ce buzele i s-au strâns în jurul micii tăieturi, durerea a fost înlocuită de o plăcere atât de intensă, încât acum a fost rândul meu să gem.

Aș fi vrut să-l iau în brațe și să-l strâng, însă am rămas nemișcată, străduindu-mă din răspuțeri să nu-i provoc și mai multă durere.

Buzele lui s-au îndepărtat prea repede. Deja vocea îi era mai puternică atunci când a spus:

— Știi când mi-am dat seama pentru prima oară că sunt al tău? Șoaptele lui mi se lipeau, parcă, de piele, făcându-mă din nou să tresar.

— Când? Am simțit că mi se taie răsuflarea.

— Atunci când m-ai înfruntat acolo, în infirmeria din Casa Noptii, înainte de a mă transforma. Îți amintești?

— Da.

Firește că îmi aminteam - stăteam acolo dezbrăcată, postată între el și Darius, și îl amenințasem că-i trag o mamă de bătaie cu ajutorul elementelor.

Îi simțeam buzele care îmi atingeau ușor pielea.

— Arătai ca o regină războinică, plină de mânia zeiței. Cred că atunci am știut că voi fi al tău pentru totdeauna, pentru că ai reușit să mă descoperi în tot Întunericul ăla.

— Stark, i-am șoptit numele, copleșită de toate sentimentele mele pentru el. De data asta tu m-ai găsit pe mine. Mulțumesc, îți mulțumesc că ai venit după mine.

Cu un sunet nearticulat, și-a lipit iarăși buzele pe gâtul meu, iar de data asta m-a mușcat mai tare și a băut cu adevărat din mine.

Din nou, plăcerea a înlocuit rapid înțepătura dureroasă. Am închis ochii și m-am concentrat asupra căldurii atât de plăcute care îmi alerga prin vene. Nu mă puteam abține să nu-l ating, așa că mi-am strecurat o mână în jurul taliei lui ca să-i simt mușchii tari ai spatelui. Doream să-l simt cât mai aproape.

Și-a desprins buzele de pe gâtul meu și chiar a reușit să se ridice ușor în capul oaselor. În ochii i se citea

pasiunea, iar respirația i se accelerase.

— Zoey, vrei să-mi dai mai mult decât sângele tău? Accepți să fiu paznicul tău?

L-am privit fix. În ochi i se citea ceva ce nu mai văzusem până atunci. Dispăruse băiatul care mă părăsise la Veneția, gelos și enervat la culme. Bărbatul care îi luase locul era mai mult decât un vampir, mai mult decât un războinic. Chiar așa rănit cum zăcea în brațele mele, îi simțeam forța interioară. Era puternic, cinstit și de nădejde.

— Paznic? am spus uimită, atingându-i fața. Prin urmare, în asta te-ai Transformat?

Nu și-a luat nicio clipă privirea de la mine.

— Da, dacă o să mă accepți. Fără acceptul reginei lui, un paznic nu valorează doi bani.

— Dar nu sunt cu adevărat regină.

Zâmbetul acela arogant flutură din nou pe buzele sfâșiate ale lui Stark.

— Ești regina mea, și oricine spune altceva n-are decât să se ducă naibii.

I-am zâmbit.

— Ți-am acceptat deja jurământul de războinic.

Aroganța lui Stark dispăru brusc.

— Asta e altceva, Zoey. E vorba de mai mult. Ar putea schimba lucrurile între noi.

I-am atins iar fața. Nu prea înțelegeam ce-mi cerea de fapt, dar știam că avea nevoie de ceva mai mult de la mine și că orice spuneam și făceam acum avea să ne afecteze relația pentru tot restul vieții. Zeiță, dă-mi cuvintele potrivite, m-am rugat în tăcere.

— James Stark, de aici înainte te accept drept paznic al meu și accept și toate implicațiile acestui fapt.

A întors capul și mi-a sărutat mâna.

— Atunci viața și onoarea mea îți aparțin pe veci, Zoey. Asul meu, mo banri, regina mea.

Jurământul lui mi-a dat fiori, acționând, parcă, asupra mea cu o forță fizică. Stark avea dreptate. Era ceva diferit de ceea ce se întâmplase între noi când îmi făcuse jurământul de războinic. Acum era ca și când mi-ar fi dat o parte din el și știam că, fără mine, el nu va putea niciodată să fie cu adevărat întreg. Responsabilitatea asta m-a speriat aproape la fel de mult pe cât mi-a dat putere, așa că i-am apropiat iar buzele de gâtul meu.

— Bea mai mult din mine, Stark. Lasă-mă să te vindec.

Cu un geamăt, gura lui mi-a atins gâtul. Mușcătura s-a adâncit, apoi s-a întâmplat ceva absolut uluitor. Mai întâi, forța unică ce însoțea elementul aer a izvorât în mine și s-a îndreptat spre Stark. El a tresărit și am știut că era în urma plăcerii intense care îl învăluia, în timp ce elementul îi oferea un flux amețitor de energie. În aceeași clipă, o durere dulce și cunoscută mi-a străbătut fruntea și pomeții, și, cu ochi închiși, l-am zărit pentru o clipă pe Damien, care chiuia de bucurie. Am căscat gura de uimire. Nu a fost nevoie să mai întreb. Nu am avut nevoie de o oglindă ca să verific. Știam că îmi reapăruse primul semn.

La scurtă vreme după aer a urmat focul. M-a încălzit, apoi s-a răspândit în interiorul lui Stark și l-a pătruns, i-a dat forță, astfel că el a reușit să-și ridice brațul și să mă tragă mai aproape ca să bea și mai mult. Am simțit pe tot spatele o senzație de arsură atunci când mi-a reapărut și al doilea semn, și am văzut-o pe Shaunee care râdea și dansa de bucurie.

Apoi ne-a inundat apa, ne-a scăldat, ne-a purtat de-a lungul cercului pe care-i începusem. Mi-am ținut ochii strâns închiși și am savurat fiecare moment al acestui miracol pe care îl trăiam împreună cu Stark, am tremurat de plăcere când mi-a revenit al treilea semn, în jurul taliei, în timp ce Erin râdea și chiuia:

— Iuhuuu! Zoey se întoarce!

A urmat pământul, și mi se părea că eu și Stark deveniserăm parte din dumbrava în care ne aflam. Am cunoscut plăcerea ei intensă și puterea care sălășluia în rădăcini, pământ și mușchi. Strânsoarea lui Stark a devenit mai puternică. M-a trecut în brațele lui, astfel că a ajuns deasupra mea. Mă ținea la pieptul lui, și am știut că rănilor nu-l mai dureau, pentru că simțeam tot ce simțea și el. Bucuria, plăcerea și uimirea lui. În palme m-a ars iar atingerea zeiței, când cel de-al patrulea semn a revenit. În mod ciudat, nu am văzut-o pe Stevie Rae când am fost inundată de elementul ei, am simțit-o doar, împreună cu o bucurie îndepărtată, ca și cum s-ar fi aflat într-un loc în care eu nu puteam să ajung.

Ultimul a țâșnit printre noi spiritul, și atunci nu numai că am simțit ce simțea și Stark, dar părea că suntem uniți. Nu cu trupurile, ci cu sufletele. Iar sufletele noastre împreună au fost cuprinse de o vâlvătaie de-o strălucire mai puternică decât ar fi putut fi vreodată orice pasiune fizică, apoi mi-a revenit și ultimul semn.

Cu un gâfâit, Stark și-a desprins buzele de pielea mea și și-a îngropat fața în gâtul meu. Tremura din tot corpul, iar respirația îi era sacadată, de parcă tocmai trecuse linia de sosire la maraton. Limba lui atinse rana pe care mi-o făcuse pe gât, și am știut că o închidea și o vindeca. Am ridicat mâna să-i mângâi părul și am fost surprinsă să văd că dispăruse orice urmă de sudoare și sânge.

S-a ridicat apoi și m-a privit, în timp ce încerca să-și calmeze respirația.

Zeiță, era splendid. Doar cu câteva clipe mai devreme fusese rănit mortal, bătut, însângerat și atât de zdrobit, încât abia se mai putuse mișca. Acum emana energie, sănătate și forță.

— Asta a fost cel mai uluitor lucru care mi s-a întâmplat vreodată, a spus el, iar în ochi i se citea uimirea. Semnele! Mi-a atins fața cu venerație. Am întors capul, ca degetele lui să poată urmări semnul filigranat care îmi acoperea din nou spatele și umerii. Apoi am ridicat mâna pentru ca el să-și poată apăsa palma peste a mea și peste simbolurile ei safirii.

— Toate au revenit, am spus. Elementele le-au adus înapoi.

Stark clătină din cap, uimit.

— Am simțit. N-am știut ce se întâmplă, dar am simțit odată cu tine. M-a tras iar în brațele lui. Am simțit totul odată cu tine, regina mea.

Înainte de a-l săruta, am spus:

— Iar acum sunt parte din tine, paznicul meu.

Stark m-a sărutat un timp îndelungat, apoi m-a ținut strâns și m-a atins blând ca și cum ar fi încercat să se convingă că nu aveam să dispar din brațele sale.

A continuat să mă țină așa când l-am plâns pe Heath, și mi-a spus cum alesese el să meargă mai departe și cât de curajos fusese.

De fapt, Stark nici nu trebuia să-mi povestească. Știam cât de curajos era Heath cu adevărat, tot așa cum știam că prin vitejia lui aveam să-l recunosc iarăși. Asta, împreună cu dragostea lui. Dragostea lui eternă pentru mine.

După ce am plâns, am jeli și mi-am adus aminte, mi-am șters ochii și l-am lăsat pe Stark să mă ajute să mă ridic.

— Acum ești gata să mergi acasă? l-am întrebat.

— O, daa. Acasă sună tare bine. Da', Zoey, ăă, eu cum ajung acolo?

Am zâmbit.

— Ai încredere în mine.

— Așa-i, ei bine, are să fie un drum ușor, au ba?

— De unde naiba te-ai procopsit cu accentul ăsta irlandez?

— Irlandez! Oi fi surdă, femeie? a mormăit el în timp ce eu în priveam încruntată. Apoi hohotele de rân ale lui Stark au umplut dumbrava. Scoțian, nu irlandez. Ai să vezi curând de unde l-am căpătat.

Capitolul 31

Stevie Rae

La apusul soarelui, Stevie Rae deschise ochii. Pentru o clipă se simți complet derutată. Era întuneric, dar nu asta era problema, dimpotrivă. Simțea în jurul ei pământul care o ocrotea și o apăra - și asta tot un lucru bun. Observă o mișcare ușoară într-o parte și întoarse capul. Vederea ei ageră de noapte distingea diferite nuanțe ale întunericului, așa că zări întâi conturul aripilor uriașe, apoi pe cel al unui corp.

Rephaim.

Își aminti totul: novicii cu semiluni roșii, Dallas și Rephaim. Mereu Rephaim.

— Ai rămas aici, cu mine?

El deschise ochii, iar ea simți cum îi cască pe ai ei, uluită. Stacojiul intens din adâncul lor se topise într-un ruginiu, care bătea mai degrabă în chihlimbariu decât în roșu.

— Da. Ești vulnerabilă cât timp soarele e pe cer.

I se păru că vocea lui trăda neliniștea, și aproape că se scuza, așa că îi zâmbi.

— Mulțam', deși cam semeni cu un obsedat, când stai așa să mă privești cum dorm.

— N-am stat să te privesc cum dormi!

O spusese atât de repede, încât era evident că mințea. Tocmai se pregătea să-i spună că nu era nicio problemă - că nu trebuia să facă asta tot timpul, dar că era frumos din partea lui că avea grijă ca ea să fie în siguranță, mai ales după ziua pe care o avusese - dar, exact atunci, telefonul ei o anunță prin semnalul sonor specific că avea un mesaj.

— A tot făcut zgomot. Mult zgomot, îi spuse Rephaim.

— Fir-ar. N-aud nimic când dorm în halu' ăsta.

Oftă și, fără tragere de inimă, luă iPhone-ul de pe jos, unde-l pusese la îndemână.

— Hai să vedem ce ne așteaptă. Stevie Rae deblocă telefonul, văzu că bateria era pe terminate și oftă iar. Atinse ecranul ca să vadă apelurile pierdute. Ah, la naiba. Șase apeluri pierdute. Unul de la Lenobia și cinci de la Afrodita. Cu inima bătându-i puternic în piept, o sună întâi pe Lenobia. Puse telefonul pe speaker și îl privi pe Rephaim. Ar fi bine să auzi și tu despre ce e vorba. Probabil că o să fie vorba și de tine.

Numai că vocea Lenobiei nu avea deloc tonul ăla de „Ce naiba, ești cu un Imitator de Corbi și trebuie să vin să vă dau de urmă!“ Părea absolut normală. Stevie Rae, sună-mă când te trezești. Kramisha a spus că nu știe precis unde te afli, dar că ești în siguranță, deși Dallas a fugit. O să vin imediat să te iau. Ezită, coborî vocea și spuse: Mi-a spus și ce s-a întâmplat cu ceilalți novici cu semiluni roșii. M-am rugat la Nyx pentru spiritele lor. Fii binecuvântată, Stevie Rae.

Îi zâmbi lui Rephaim.

— Ei, frumos din partea ei.

— Dallas încă nu a ajuns la ea.

— Nu, spuse ea, și zâmbetul îi dispăru pe dată. Evident că nu. Se uită din nou la telefon. Am patru apeluri pierdute de la Afrodita, dar a lăsat doar un mesaj. Să vedem, sper că nu are vești proaste. Apăsă butonul REDARE. Vocea Afroditei suna îndepărtată și mică, dar la fel de afurisită.

— Of, fir-ar să fie, răspunde odată la telefon! Sau oi fi ajuns în coșciug? Zeiță! Fusul ăsta orar mă scoate din sărite. În fine, să-ți dau ultimele vești: Z e tot legumă, iar Stark încă e plecat și feliat de zor. Astea-s veștile bune. Vestea proastă e că în ultima mea viziune vedetele sunteți tu, o drăgălășenie de puști indian și cel mai afurisit dintre Imitatorii de Corbi, Rephaim. Tre' să stăm de vorbă, pentru că am un presentiment în legătură cu asta, și înseamnă că nu-i a bună. Așa că sună-mă naibii odată. Dacă dorm, eu chiar o să mă trezesc și o să îți răspund.

— Mare surpriză că a închis fără să zică pa, spuse Stevie Rae. Pentru că nu voia să rămână în încăperea în care mai pluteau cuvintele cel mai afurisit dintre Imitatorii de Corbi, Rephaim, își vârî telefonul în buzunar și o luă în sus pe scările de la subsol. Nu trebuia să privească în urmă pentru a vedea dacă el venea după ea. Știa că avea s-o facă.

Era o noapte r 驟 oroaș dar nu rece. Lui Stevie Rae 靖 p 縵 u r 縵 de oamenii din casele din 紉 prejurimile Muzeului Gilcrease 冫 i se bucur c 穗 d v 縵 u c pe ici, pe colo reap 縵 user c 穰 eva lumini. 冫 n acela 冫 i timp, avu ciudatul sentiment c erau ținuTMi sub observaTMie a 冫 a c se opri pe veranda conacului, ezit 穗 d.

— Nu-i nimeni prin preajmă. Sunt toți ocupați cu repararea rețelei electrice pentru locuințele oamenilor, în primul rând. Țsta-i unul dintre ultimele locuri unde ar ajunge, mai ales în toiul nopții.

Răsufând ușurată, Stevie Rae încuviință din cap și părăsi veranda, îndreptându-se la întâmplare, fără vreun scop anume, spre fântâna tăcută și rece din mijlocul curții.

— Oamenii tăi o să afle despre mine, spuse Rephaim.

— Unii dintre ei au aflat deja. Stevie Rae se aplecă și atinse buza fântânii, rupse un țurțure atârnat acolo și îl lăsă apoi să cadă înăuntru.

— Ce o să faci?

Rephaim stătea lângă ea. Priveau amândoi spre apa întunecată a fântânii, de parcă răspunsul s-ar fi aflat acolo.

Până la urmă, Stevie Rae spuse:

— Cred că întrebarea este mai degrabă ce o să faci tu?

— Ce ai vrea să fac?

— Rephaim, nu poți răspunde la o întrebare cu altă întrebare.

El pufni disprețuitor.

— Tu așa ai făcut.

— Încetează, Rephaim. Spune-mi ce vrei să faci în legătură cu, ăăă, cu noi.

Îi privi ochii transpuși, și își dori să fie mai ușor de descifrat. Trecu atât de mult timp până când el răspunse, încât ea crezu că nici nu avea s-o mai facă, și se simțea copleșită de neputință. Trebuia să se întoarcă în Casa Noptii. Trebuia să încerce să limiteze pagubele înainte ca Dallas să dea totul peste cap.

— Aș rămâne cu tine.

Mai întâi nu prinse sensul cuvintelor lui, simple și cinstite, rostite dintr-o suflare. Îl privi întrebător, incapabilă să înțeleagă pe deplin ceea ce spusese. Pe urmă îl auzi cu adevărat și, când înțelese, simți un val de bucurie, neașteptat și nedorit.

— O să fie nasol, spuse ea. Dar și eu vreau să rămâi cu mine.

— O să încerce să mă omoare. Probabil știi asta.

— N-o să-i las! Stevie Rae întinse mâna și o apucă pe a lui. Încet, foarte încet, degetele li se împreunară, iar

el o trase mai aproape. N-o să-i las, repetă ea. Nu se uită la el. În schimb, îl ținu de mână și petrecură un scurt moment împreună. Încercă să nu se gândească prea mult. Încercă să nu-și mai pună tot felul de întrebări. Privi în jos, în apa întunecată și liniștită a fântânii, iar norul care acoperea luna dispăru, iar ei se văzură în oglinda apei. Sunt fata care a ajuns legată cumva de latura umană a unui tip care e, de fapt, fiară. Cu voce taie, spuse: Sunt legată de tine, Rephaim.

— Și eu de tine, Stevie Rae, răspunse el fără nicio ezitare.

Când vorbi, apa fremătă, ca și cum Nyx însăși ar fi suflat peste ea, iar reflecția lor se schimbă.

Imaginea oglindită în apă o arăta pe Stevie Rae de mână cu un băiat indian. Părul lui era des și lung, negru ca penele de corb împletite în el. Avea pieptul dezvelit și era mai frumos decât un lac din Oklahoma în miez de vară.

Stevie Rae rămase liniștită, temându-se că reflecția s-ar putea schimba la orice mișcare.

— Maamă, ești tare frumuseț, spuse ea încet și nu-și putu reține un zâmbet.

Tipul din reflecție clipi de câteva ori, de parcă n-ar fi fost sigur de ce vede, apoi vorbi cu vocea lui Rephaim:

— Da, numai că nu am aripi.

Stevie Rae simți cum îi bate mai tare inima și cum i se strânge stomacul. Ar fi vrut să spună ceva profund și inteligent, sau măcar ușor romantic. În schimb, se auzi răspunzând:

— Da, așa e, dar ești înalt și ai penele alea grozave împletite prin păr.

În imaginea reflectată, băiatul ridică mâna, care nu o ținea pe a ei, și și-o trecu prin păr.

— Nu-s cine știe ce dacă e să le compari cu aripile, spuse el, dar îi zâmbi lui Stevie Rae.

— Ei, da' pun pariu că așa-i mai ușor să îmbraci cămăși.

El izbucni în râs, apoi, cu o vădită uimire, își atinse fața cu mâna.

— Fină, spuse Rephaim. Fața omenească e atât de fină.

— Mda, este, spuse Stevie Rae, complet vrăjită de imaginea oglindită în apă.

La fel de încet cum își împletise degetele cu ale ei, fără să-și ia privirea de la imaginea reflectată, Rephaim începu să o mângâie pe față. Mâna lui îi atinse ușor pielea. Îi mângâie obrazii, iar degetele i se plimbară peste buze. Atunci ea zâmbi și nu-și putu reține un chicotit stângaci.

— Ești atât de frumos!

Reflecția umană a lui Rephaim zâmbi la rândul ei.

— Tu ești frumoasă, spuse el atât de încet, încât ea abia îl auzi.

— Chiar așa crezi? Întrebă ea, cu inima bubuindu-i în piept.

— Chiar așa. Doar că nu pot să-ți spun. Nu pot să te las să vezi ce simt cu adevărat.

— Dar acum asta faci.

— Știu. Pentru prima oară simt...

Cuvintele lui Rephaim se frânseră la jumătatea propoziției. Reflecția băiatului tremură, apoi dispăru. În locul ei, din apele liniștite se ridică Întunericul, care luă forma unor aripi de corb și a trupului unui puternic nemuritor.

— Tată!

Nu era nevoie ca Rephaim să-i rostească numele. Stevie Rae știu imediat ce se întâmplase. Își trase mâna dintr-a lui. El se împotrivi doar pentru o clipă, înainte de a-i da drumul. Apoi se întoarce cu fața la ea, iar cu o aripă acoperi imaginea oglindită în apă.

— S-a reîntors în trupul lui. O simt.

Stevie Rae nu putea să spună nimic. Nu reușea decât să încuviințeze din cap.

— Însă nu-i aici. E departe de mine. Probabil tot în Italia. Rephaim vorbea cu repeziciune. Stevie Rae făcu un pas înapoi, încă incapabilă să rostească vreun cuvânt. Se simte altfel. Ceva s-a schimbat. Apoi gândurile parcă îl ajunseră din urmă, iar privirea lui o întâlni pe a lui Stevie Rae.

— Stevie Rae? Ce o să...

Stevie Rae icni. Pământul se învârtea în jurul ei, îmbătându-i simțurile cu un dans vesel de întoarcere acasă. Peisajul rece al orașului Tulsa licări, se transformă, și, brusc, ea se trezi înconjurată de copaci uluitori, cu toții verzi și cu frunzișul lucitor, și de o pătură de mușchi moale. Apoi imaginea deveni mai limpede, și apăru Zoey, în brațele lui Stark, veselă și teafără.

— Zoey! strigă Stevie Rae, iar imaginea dispăru, lăsând în urmă bucuria și certitudinea că cea mai bună prietenă a ei revenise la viață. Zâmbind, merse la Rephaim și-l strânse cu putere în brațe.

— Zoey trăiește!

Brațele lui o înlănțuiră doar o secundă, apoi își amintiră amândoi cum stăteau lucrurile și, în aceeași clipă,

se îndepărtară unul de celălalt.

— Tatăl meu se întoarce.

— Și Zoey la fel.

— Iar pentru noi asta înseamnă că nu putem fi împreună, spuse el.

Stevie Rae se simți copleșită de tristețe.

— Nu, Rephaim, zise ea și clătină din cap. Înseamnă asta doar dacă accepți așa ceva.

— Privește-mă! strigă el. Nu sunt băiatul din reflecție. Sunt o fiară. Locul meu nu e alături de tine.

— Inima ta nu asta spune! îi strigă ea drept răspuns.

El își încovoie umerii și privi în altă parte.

— Stevie Rae, inima mea nu a contat niciodată.

Ea se apropie de el. Instinctiv, el se întoarce spre ea. Privirile li se întâlniră, și cu adâncă disperare ea văzu că, din nou, în ochii lui ardea flacăra stacojii.

— Ei bine, atunci când hotărăști că inima ta contează și pentru tine la fel de mult cât contează pentru mine, caută-mă. N-o să-ți fie prea greu. N-ai decât să-ți urmezi inima. Fără să ezite, îl luă în brațe și îl ținu strâns.

Stevie Rae nu luă în seamă faptul că el nu-i răspunse la îmbrățișare. În schimb, îi șopti înainte de a-l părăsi: O să-mi fie dor de tine.

Pe când cobora pe Gilcrease Road, vântul nopții purtă până la ea șoapta lui Rephaim: Și mie o să-mi fie dor de tine...

Zoey

— Ce frumos, am spus eu, în timp ce priveam în sus spre copac și spre catralioanele de fâșii colorate care fluturau în el. Cum ziceai că se cheamă?

— Un copac de agățat, a spus Stark.

— Nu e o denumire prea romantică pentru ceva atât de grozav.

— Mda, inițial așa am gândit și eu, dar a ajuns să-mi placă.

— Ooo! Privește bucata aia. E așa de sclipitoare, am exclamat, arătând spre o fâșie subțire și aurie care apăruse acolo ca din senin. Spre deosebire de celelalte, nu era legată de alta, ci plutea tot mai jos, până când ajunsese deasupra noastră.

Stark întinse mâna și o prinse din zbor. Mi-o dădu ca să-i simt finețea și să-i văd strălucirea.

— Pe urmele ei am mers ca să te gădesc.

— Pe cuvânt? E ca un fir de aur.

— Da, și pe mine tot la aur m-a dus cu gândul.

— Ai mers pe urmele ei ca să ajungi la mine?

— Îhî.

— Bine, atunci. Să vedem dacă mai ține încă o dată, am spus eu.

— Zi-mi numai ce să fac. Îți stau la dispoziție. Stark făcu o plecăciune, în timp ce ochii îi sclipeau cu umor.

— Nu te mai prosti. E o chestie serioasă.

— Of, Zoey, nu-ți dai seama? Sunt convins că-i o chestie serioasă. Doar am încredere oarbă în tine. Știu că o să mă duci înapoi. Cred în tine, mo banri.

— Cât timp am fost plecată, ai învățat niște cuvinte tare ciudate.

Mi-a zâmbit.

— Stai să vezi. Asta-i doar începutul.

— Știi ceva, băiete? M-am săturat să mai aștept. I-am înfășurat în jurul încheieturii unul din capetele firului auriu. Am ținut strâns în pumn celălalt capăt. Închide ochii, am spus. Fără să mă mai întrebe ceva, se execută. M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat. Pe curând, paznicule.

Apoi am întors spatele copacului de agățat, dumbrăvii și tuturor farmecelor și misterelor de pe tărâmul lui Nyx. În fața mea se căscă un hău negru care părea să se întindă la nesfârșit. Mi-am desfăcut larg brațele și am spus:

— Spiritule, vino la mine.

M-am simțit străbătură de ultimul din cele cinci elemente, cel de care mă simțeam cel mai apropiată, iar sufletul meu vindecat fremătă de bucurie și compasiune, forță și, în sfârșit, speranță. Acum, du-mă acasă, te rog! Rostind aceste cuvinte, mi-am luat avânt și am sărit în întuneric fără nicio teamă.

Am crezut că o să fie ca și cum m-aș fi aruncat de pe o stâncă, dar m-am înșelat. A fost o senzație mai

blândă, mai dulce. Era mai degrabă ca atunci când cobori cu liftul din vârful unui zgârie-nori. Am simțit că am ajuns la capăt și am știut că mă întorsesem.

N-am deschis imediat ochii. Mai întâi am vrut să mă concentrez - să mă bucur de fiecare senzație care îmi revenea. Am simțit că stăteam întinsă pe ceva tare și rece. Am inspirat adânc și m-am mirat când am simțit miros de cedru, ca cel care se afla în colțul străzii, mai jos de casa mamei mele, în Broken Arrow. La început am auzit doar murmurul ușor al unor voci șoptite, dar, după alte câteva guri de aer, totul s-a transformat, odată cu strigătul Afroditei:

— Of, fir-ar! Deschide odată ochii! Știi că ești acolo!

Atunci am deschis ochii.

— Măiculiță, de unde vii, de pe tractor? Chiar trebuie să țipi în halul ăsta?

— Tractor? Uite ce, nu e cazul să vorbești urât, iar pentru mine ăsta chiar e un cuvânt urât, spuse Afrodita. Apoi zâmbi, râse și mă trase într-o îmbrățișare superputemică, pe care știam sigur că avea să o nege mai târziu. Chiar te-ai întors? Și nu ești, mă rog, cu mintea șvaițer, sau mai știi eu cum?

— M-am întors. Am izbucnit în râs. Și mintea mea nu e mai șvaițer decât înainte de plecare.

Peste umărul ei l-am văzut apărând pe Darius. Avea în ochi o strălucire ciudată. Își strânse pumnul, îl duse la inimă și făcu o plecăciune în fața mea.

— Bine ai revenit, Mare Preoteasă.

— Mulțam', Darius.

I-am zâmbit și am întins mâna, ca să mă ajute să mă ridic, îmi simțeam picioarele moi și îmi tremurau ca piftia, așa că m-am ținut de el, căci încăperea se învârtea cu mine și aveam senzația că o să-mi cadă tavanul în cap.

— Trebuie să mănânce și să bea ceva, se auzi o voce dominatoare.

— De-ndată, Maiestate, veni imediat răspunsul.

În sfârșit, am clipit și ca să-mi alung amețeala, și ca să-mi limpezesc vederea.

— Maaamă! Un tron! Pe bune?

Femeia aceea frumoasă care ședea pe tronul din marmură sculptată îmi zâmbi.

— Bine ai revenit, tânără regină, spuse ea.

— Tânără regină, am repetat eu, mai mult râzând.

Însă când am început să cercetez încăperea, mi-a pierit râsul și nu m-au mai interesat nici tronul, nici încăperea aia grozavă și nici întrebările cu privire la statutul de regină.

Stark era acolo. Zăcea pe o lespede uriașă. Un războinic vampir stătea la creștetul lui, iar un alt tip ținea un pumnal cu lama ascuțită deasupra pieptului lui Stark, deja însângerat și plin de tăieturi.

— Nu! Oprește-te! am strigat.

M-am smuls de lângă Darius și m-am repezit spre vampir.

Mișcându-se nefiresc de repede, regina apără brusc între mine și războinic.

Îmi puse o mână pe umăr și rosti ușor o întrebare:

— Ce ți-a spus Stark?

Mi-am adunat gândurile și am încercat să privesc mai departe de imaginea aceea oribilă a războinicului meu, a paznicului meu.

Paznicul meu...

Am privit-o pe regină.

— Așa a ajuns Stark pe Tărâmul de Dincolo. Războinicul ăla chiar îl ajută.

— Paznicul meu, mă corectă regina. Da, îl ajută pe Stark. Acum însă căutarea lui s-a încheiat. E răspunderea ta să-l aduci înapoi, ca regină a lui.

Am vrut să întreb cum anume, dar n-a fost nevoie. Nu trebuia să întreb. Știam. Era într-adevăr răspunderea mea să-mi ajut paznicul să se întoarcă.

Probabil că citise în ochii mei toate astea, căci regina plecă foarte ușor capul, apoi se dădu la o parte.

Am mers spre cel pe care-l numea paznicul ei. Pieptul lui musculos lucea de sudoare. Își concentra întreaga atenție asupra lui Stark. Părea că nu vede sau nu aude pe nimeni altcineva din încăperea. În clipa în care ridică cuțitul, pregătindu-se evident să mai facă o tăietură, în lumina torței străluci o brățară de aur răsucită în jurul încheieturii.

Am înțeles atunci de unde venise firul de aur care îl călăuzise pe Stark spre mine și m-am simțit cuprinsă de un val de afecțiune pentru paznicul reginei. I-am atins ușor încheietura, chiar unde purta bijuteria de aur, și i-am spus:

— Paznicule, acum te poți opri. E timpul ca el să se întoarcă.

Paznicul se opri imediat, cu o tresărire. Apoi mă privi, și am văzut că pupilele ochilor lui albaștri erau dilatate.

— Acum te poți opri, am repetat cu blândețe. Ți mulțumesc că l-ai ajutat pe Stark să ajungă la mine.

Clipi și privirea i se limpezi. Avea o voce guturală, și mi-am stăpânit cu greu un zâmbet când am recunoscut accentul scoțian pe care îl imitase Stark.

— Așa-i, femeie... după cum ți-i voia.

Se trase în spate, clătinându-se. Știam că regina îl luase în brațele ei și o auzeam cum îi șoptește ceva. Știam că în încăperea mai erau și alți războinici și simțeam că Afrodita și Darius mă privesc țintă, dar nu am mai băgat în seamă pe nimeni.

Pentru mine, Stark era singura persoană din încăperea. Singurul lucru care conta.

M-am îndreptat spre locul în care zăcea într-o baltă de sânge, pe lespede de piatră. De data asta am simțit mirosul și m-a tulburat. Dulce și amețitor, făcea să-mi lase gura apă. Dar nu. Nu era timp să mă las distrasă de aroma sângelui său și de pofta care zăcea în mine.

Am ridicat mâna.

— Apă, vino la mine!

Când m-am trezit, înconjurată de umezeala plăcută a elementului, am fluturat mâna peste trupul însângerat al lui Stark.

— Spală totul!

Elementul făcu întocmai și cerni o ploaie blândă peste el. Am urmărit cum aceasta îi îndepărtă sângele de pe piept, se revărsă peste marginile lepezii, urmă modelul complicat al desenelor de pe lateralele pietrei uriașe și umplu cele două șanțuri tăiate în podea de o parte și de alta. Coarne, mi-am dat brusc seama. Îmi amintesc de niște coarne uriașe.

În mod ciudat, după ce tot sângele fusese îndepărtat, șanțurile nu rămăseseră albe ca restul podelei. Dimpotrivă, căpătaseră o lucire neagră, frumoasă și mistică, ce mă duse cu gândul la un cer de noapte.

Dar nu am stat să mă minunez de magia pe care o simțeam acolo. M-am întors la Stark. Acum trupul îi era curățat. Rănile nu mai sângerau, însă erau deschise și roșii. Apoi am înțeles ce vedeam și am inspirat adânc. De fiecare parte a pieptului lui Stark, modelul tăieturilor forma o săgeată, ornată cu pene și vârfuri triunghiulare ascuțite, aflate într-un echilibru perfect cu arsura din dreptul inimii, care reprezenta o săgeată ruptă.

Am întins mâna și mi-am sprijinit-o pe acea cicatrice, căpătată în clipa în care îmi salvase viața - prima dată când îmi salvase viața. Am văzut cu uimire că strângeam încă în palmă firul auriu. Am ridicat încet încheietura lui Stark și am înfășurat în jurul ei firul de aur. Fuiorul de mătase se întări, se răsuci și se închise, astfel că acum arăta întocmai ca cel al bătrânului paznic, doar că pe brățara lui Stark am văzut desenele a trei săgeți, dintre care una ruptă.

— Ți mulțumesc, zeiță, am șoptit. Mulțumesc pentru tot.

Apoi mi-am pus mâna deasupra inimii lui Stark și m-am întins spre el. Înainte de a-mi lipi buzele de ale lui, am spus:

— Întoarce-te la regina ta, paznicule. Totul s-a sfârșit.

Apoi l-am sărutat.

Când clipi și deschise ochii, îmi răsună în minte ecoul râsului muzical al lui Nyx și vocea ei care spunea:

— Nu, fiica mea, nu s-a sfârșit. De-abia acum începe...